

DOSARE SECRETE

privind

războiul nevăzut al evreilor sioniști cu românii

- 1. De unde ne vin Evreii!?**
- 2. Războiul Alianței Israeliților cu Români**
- 3. Răscoala țăranilor**
- 4. Bancherii evrei împotriva României Mari**
- 5. Regele, amanta și Legiunea Arhanghelului Mihail**
- 6. B'NAI B'RITH (Fiii Legământului), lumea și România**
- 7. Băncile românești - ținta israelită**
- 8. România, ținta sionistă**
- 9. Personajele cheie ale afacerilor israeliene în România**
- 10. Gheșefturi evreiești sau asimilare politico-economică!**
- 11. Evreii și Petrolul Românesc în Mileniul Trei**
- 12. Noul asalt asupra agriculturii**
- 13. MOSSAD-ul și tehnica militară Românească**

**BELL HELICOPTERS, RULETĂ A AFACERILOR
EVREIEȘTI**

- 14. Privatizarea Hotelului București. STUDIU DE CAZ**

De unde ne vin Evreii!?

O stranie poveste a fost mereu lansată de-a lungul timpului de către evrei, relativ la închipuita lor existență milenară pe teritoriul României, revendicând astfel un drept natural. O astfel de teorie, care susține colonizarea Daciei de către imperiul roman cu populație evreiască strămutată din Iudeea, a fost relansată în anul 2002 de către Teșu Solomovici în lucrarea România Iudaică, lucrare sub forma a două volume uriașe publicate pe banii Ministerului Culturii din România, deci pe banii contribuabililor români. De aici decurge ideea că evreii au o existență naturală în România dinainte încă de nașterea poporului român. Ei bine, de aici mai este doar un pas până la a spune că drepturile lor asupra teritoriului României sunt mai vechi decât ale noastre. Astfel, am ajuns să ne învățăm istoria de la străini. Ungurii (hunii) ne spun că nu ne-au găsit aici când s-au așezat în Transilvania și în Câmpia Panoniei, iar evreii ne spun că nici nu ne născusem când ei erau stăpâni în Dacia ca cetățeni romani.

Teoria ascendenței evreiești asupra românilor în teritoriilor dacilor (Dacia Traiana sau România Mare de mai târziu) a fost lansată într-o serie de studii ale autorilor evrei încă de la jumătatea secolului al 19-lea și prima jumătate a secolului 20, pentru ca să revină în forță la începutul mileniului 3, de data aceasta pe banii românilor și fără nici o reacție din partea istoricilor români. Cu totul alta a fost situația acum 90 de ani, când Nicolae Iorga își prezenta în ședința Academiei Române lucrarea Istoria Evreilor în Țările noastre, dând replica necesară unor autori precum Johan Kaspar Bluntschli sau Bernard Stambler. Bluntschli afirmase la 1879, în lucrarea Statul român și situația juridică a Evreilor în România că: "Fără îndoială (o siguranță hazardată, am spune noi - n.n.) că un număr mare de familii israelite au venit în provincia dunăreană Dacia, încă sub domnia vechilor împărați romani. Aceste familii vechi israelite s-au conservat aici și sunt cel puțin tot așa de vechi pământene ca și națiunea română... Ele formează și sâmburele populației evreiești de astăzi din România". Astfel de fundamentări fără nici un probatoriu decât imaginația autorilor evrei s-au dorit lucrări de "rigurozitate științifică" ce se publicau la momentele când evreii încercau să-și consolideze poziția socio-economică din România, ci nu de dragul adevărului științific. "Provincia dunăreană Dacia", despre care scria Bluntschli, era totuși Dacia Traiană, iar împăratul Traian, așa cum s-a văzut mai sus, nu i-a agreat deloc pe evrei în calitate de "coloniști", punând armata chiar să îi extermine (cazul insulei Cipru). Scrierea lui Bluntschli a fost, însă, una politică, pusă în slujba evreilor din România, deoarece afirma, în chiar anul 1879, că familiile evreiești sunt "cel puțin tot așa de vechi pământene ca națiunea română", adică apărea chiar în vremea când evreii, năvălitori peste români, revendicau "împământenirea" de la tânărul stat român. (A se vedea capitolul următor.)

Nicolae Iorga, după ce enumera toate documentele în care este menționată prezența unor evrei pe teritoriul Țării Românești și al Moldovei, răspunzând de fapt lucrării L'histoire des Israelites roumains et le droit d'intervention (Paris 1913) a evreului Bernard Stambler, formulează următoarea concluzie: "Astfel am ajuns la [anul] 1600 fără a găsi mențiunea unui element evreiesc așezat în părțile noastre":

Adevărul despre apariția evreilor pe pământurile românilor a fost totuși scris de adevărații cercetători, mulți dintre ei chiar evrei. Este vorba despre autorii istoriei "Imperiului Khazar", numit și "Regatul Evreiesc", sau cele "Nouă Tărâmuri" ale khazarilor – popor barbar răspândit în Caucaz, pe Volga și pe Don, convertit la

mozaism în anul 740, integrat mai apoi ca "evreu" în Ucraina și Polonia, după care împins cu ură de către aceste gazde spre românii din Moldova, ulterior anului 1600. În limba română a fost publicată traducerea remarcabilului studiu al lui Arthur Koestler, Al treisprezecelea trib, Khazarii (în 1987 la Roma, de către editura Nagard, anagramare a numelui Drăgan, al finanțatorului Iosif Constantin Drăgan).

O listă foarte mare de studii israeliene (în limba ebraică), dar și din întreaga lume, folosite ca surse de către evreul Koestler, conduc la o concluzie cutremurătoare: **cetățenii actualului stat Israel nu au nici o legătură genetică și rasială cu evreii de acum două mii de ani (semiți), / autori ai textelor biblice**, deși au complotat și revendicat teritoriul Palestinei pentru a înființa Israelul, în baza dreptului lor natural asupra vechiului lor stat. Acești israelieni își trag originea din sălbaticii khazari (numiți și așkenazi), băutorii de sânge uman, popor fără cultură scrisă, care împreună cu rudele lor aliate, hunii, au îngrozit două continente acum 1.000 de ani, prin sadism și plăcerea de a ucide.

Unul dintre pionierii cercetărilor privind obârșia khazară a evreimii de astăzi este Abraham N. Poliak, profesor de istorie medievală a evreilor la Universitatea din Tel Aviv, subminând astfel legenda "poporului ales", afirmă A. Koestler, prin cele două studii ale sale în limba ebraică: Convertirea khazarilor la iudaism (1941 editura Zion, Ierusalim) și Khazaria - istoria unui regat evreiesc în Europa (1951 editura Mossad Bialik, Tel Aviv). În introducerea lucrării sale, A. Poliak scrie că "Realitățile impun un nou mod de abordare, atât a problemei relațiilor dintre evreimea khazară și celelalte colectivități evreiești, cât și a întrebării cât de departe putem merge în considerarea acestei evreimi khazare drept nucleu al mării comunități evreiești din Europa orientală [cu principal debușeu România - n.n.]. Descendenții acesteia - cei care au rămas pe loc, cei care au emigrat în Statele Unite și în alte țări, precum și cei care s-au dus în Israel - formează astăzi marea majoritate a evreimii mondiale." La rândul său Koestler adaugă: "Marea majoritate a evreilor care au supraviețuit în lumea contemporană sunt de origine est-europeană, și deci, probabil, mai ales khazară..., strămoșii lor veneau nu de pe malurile Iordanului, ci de pe ale Volgăi, nu din Canaan, ci din Caucaz. **Deci din punct de vedere genetic, ei se înrudesc mai de aproape cu triburile hunilor, ungarilor și maghiarilor decât cu semințiile lui Abraham, Isaac și Iacob.**"

Înainte de a arăta pe scurt istoria acestor barbari travestiți în popor biblic, khazarii, vom arăta temerile autorilor evrei, privind propriile lor dezvăluiri, acelea că "evreii nu sunt evrei".

"Sunt conștient de primejdia ca lucrarea mea să fie interpretată - scrie A. Koestler, de origine evreu khazar -ca o negare a dreptului la existență a statului Israel. Dar acest drept nu se bazează pe originile ipotetice ale poporului evreu și nici pe legământul mitologic al lui Abraham (și al lui Iacob) cu Dumnezeu; el se întemeiază pe dreptul internațional, adică pe hotărârea luată de Națiunile Unite în 1947". Îl înțelegem pe Koestler, că trebuie să se apere în fața conaționalilor săi, dar noi trebuie să ne amintim că hotărârea luată de Națiunile Unite se bazează pe șantajul baronului bancher evreu Rothschild asupra Marii Britanii, ca "evreii să își primească patria înapoi", adică pământurile Palestinei. Neexistând, însă, nici o justificare a prezenței actualei rase de evrei (khazari) pe teritoriul de astăzi al Israelului, Koestler insistă cu justificări fabricate la întâmplare și noroc: "Oricare ar fi originile rasiale ale cetățenilor

Israelului [adică cele khazare - n.n.] și oricare ar fi iluziile nutrite de ei în aceasta privință [că ar fi urmași ai poporului biblic - n.n.], statul lor există de jure și de facto [?]. ... împărțirea Palestinei a fost rezultatul unui secol de imigrație pașnică și eforturi de pionierat ale evreilor, ceea ce oferă justificarea etică pentru existența legală a statului Israel. Dacă cromozomii populației sale conține gene de origine khazară... e un lucru irelevant și nu poate afecta dreptul Israelului la existență". Noi credem că dimpotrivă, nu numai că NU justifică dreptul la existența modernă a unui stat evreu, dar astfel de studii, cu reală bază științifică, dăruimă chiar și orice pretenție (a la Teșu Solomovici) de ascendență a evreilor de azi asupra teritoriilor românești.

"Paradoxul" descoperit de aceste cercetări științifice, este acela că nu urmașii vechilor evrei semiți (ai celor 12 triburi biblice) sunt cei pe care astăzi, sub identitate evreiască, îi regăsim ca cei mai mari conspiratori la adresa tuturor celorlalte popoare, ci un popor asiatic războinic, violent și rapace, înrudit cu hunii (și, într-o mai mică măsură, chiar cu turcii), anume khazarii sau așkenazii, care în anul 740 după Hristos au trecut la religia evreiască, mozaismul, deoarece le satisfăcea instinctele primitive, criminale și de jaf.

Evreii khazari sau așkenazi, turcomani din stepele Asiei, sunt astăzi proprietarii marilor afaceri din întreaga lume, a marilor finanțe, ei conduc organismele mondialiste și oligarhice ale lumii occidentale, sub identitate evreiască.

La apogeul puterii lor medievale, khazarii aveau sub control circa treizeci de națiuni și triburi diferite, stabilite pe teritorii întinse între Munții Caucaz, Marea Aral, Munții Ural și stepele ucrainene. Îi aveau supuși pe bulgari, burtași, ghuzi, maghiari, coloniile gotice și grecești din Crimeea, triburile slave de la nord-vest, iar armatele khazare făceau expediții de jaf în Gruzia, în Armenia și în Califatul Arab. Până în secolul IX khazarii nu aveau rivali în regiunile de la nord de Marea Neagră și Marea Caspică (denumită în epocă Marea Khazară), fiind stăpânii supremi vreme de peste un secol și jumătate și astupând poarta Uralo-Caspică de trecere din Asia în Europa. Un cronicar arab îi descrie ca având fețele albe, cu părul mai ales roșu, fluturându-le în vânt, iar trupurile le erau mărunte și firea rece. În schimb, o cronică georgiană îi identifică pe khazari cu armatele lui Gog și Magog, sălbatici, cu fețe hidoase și deprinderi de fiare sălbatice, "care beau sânge de om". Privitor la semnificația denumirii de "khazar", cercetătorii amintesc despre unele presupuse derivate moderne ale cuvântului: cuvântul rusesc "cazac"; cuvântul maghiar "huzar" (ambele desemnând un călăreț cu înfățișare războinică); sau cuvântul german "ketzer", însemnând eretic, adică evreu. (Nu trebuie făcută totuși confuzia etnică între khazari și cazaci, chiar dacă este posibilă o apropiere istorică între aceștia.)

Cronica lui Priscus afirmă apariția khazarilor pe scena europeană pe la mijlocul secolului al V-lea ca popor dominat de huni. Totodată, împreună cu maghiarii și alte triburi, khazarii pot fi socotiți un vlăstar târziu al hoardei hune a lui Atila. Khazarii s-au aflat, într-adevăr, sub tutela hunilor, apoi sub cea a turcilor. După declinul turcilor la mijlocul veacului al VII-lea le-a venit lor rândul să stăpânească "Regatul de miazănoapte", cum îl numeau persanii și bizantinii.

La anul 627 Statul Persan a fost definitiv învins de către împăratul bizantin Heracliu, aflat în alianță cu hoarda khazarilor condusă de regele lor, Ziebel, care a contribuit la

campanie cu peste 40.000 de călăreți. Pentru a obține această alianță, fiica împăratului Heracliu, Evdochia, i-a fost făgăduită de soție regelui khazar.

Un nou triumfi al puterii se născuse în Asia: Califatul Arab (de religie islamică sau mahomedană), Imperiul Roman de Răsărit (sau Bizantin, de religie creștin-ortodoxă) și Regatul Khazar (care era în căutarea unei identități religioase personale), în primii douăzeci de ani de la fuga profetului Mahomed la Medina în anul 622, musulmanii arabi izbutiseră deja să cucerească Persia, Siria, Mesopotamia, Egiptul și să încercuiască centrul Imperiului Roman de Răsărit (Turcia de astăzi). Pentru înconjurarea Imperiului Bizantin, Cauzazul khazar reprezenta însă o piedică. Ca urmare a avut loc serie de bătălii interminabile între arabi și khazari, din care victorioși ieșeau de regulă khazarii care, la un moment dat, în anul 730 au cotoplit Gruzia și Armenia și au înaintat până dincolo de jumătatea drumului spre Damasc, capitala Califatului Arab. O armată musulmană proaspăt ridicată a stăvilit însă hoarda khazară și a alungat-o înapoi, peste munți, spre casă.

Decizia khazarilor de a se converti la religia evreiască, mozaismul, a avut un caracter politic, scopul principal fiind acela al unei identități religioase diferite de cea a romanilor creștini și a arabilor musulmani, principalii lor concurenți, cărora le era astfel stopată capacitatea de asimilare culturală și apoi culturală. În altă ordine de idei, mozaismul, promițând adeptilor săi stăpânirea tuturor popoarelor lumii, convenea de minune unui neam războinic și sângeros precum khazarii. O cronică arabă nota: **"Regele khazarilor se făcuse evreu încă sub Califatul lui Harun al Rașid (anii 786-809)".** Aproape concomitent cu convertirea lor, khazarii au adoptat și alfabetul ebraic.

Peste 300 de ani însă, statul khazar a început să decadă, decăderea sa fiind marcată de repetatele izbucniri ale unui sionism mesianic, cu falși mesia, precum David El-Roy, eroul unui roman de Benjamin Disraeli, ce au condus campanii donchihotești pentru "recucerirea Ierusalimului". În anul 1141 un evreu khazar sionist, pe nume Iehuda Halevi, în celebra sa carte, KUZARII, susținea ideea că "națiunea evreiască" este singurul mediator între Dumnezeu și restul omenirii, dar că la sfârșitul istoriei toate popoarele vor fi supuse iudaismului.

Apariția vikingilor rhuși (strămoșii rușilor) pe scena istoriei a cauzat decăderea finală a khazarilor. Rhușii efectuau campanii violente de pradă, ceea ce i-a obligat pe khazari să se apropie mai mult de supușii lor maghiari, pe care i-au așezat strategic peste malul apusean al Donului, ca tampon la năvălirile rhușilor. Schema a funcționat vreme de aproape un secol, timp în care relațiile dintre maghiari și khazari s-au strâns tot mai mult, culminând cu două evenimente ce au influențat profund națiunea maghiară. A fost înființată prima dinastie maghiară, khazarii instalându-l ca rege pe Arpad, peste cele 7 hoarde maghiare, iar mai multe triburi khazare s-au contopit cu maghiarii, modificând astfel caracterul etnic al acestora. Pentru că s-au dovedit "mai vrednici în războaie" maghiarii le-au încredințat conducerea militară a statului lor celor trei triburi khazare care s-au unit cu ei. Până la mijlocul secolului X, în Ungaria se vorbeau atât maghiara, cât și khazara, ceea ce face ca în maghiara de astăzi să existe peste 200 de cuvinte de origine khazara.

Rhușii au reușit în cele din urmă să distrugă regatul khazar la sfârșitul secolului al X-lea, pentru ca apoi, la mijlocul secolului al XIII-lea, khazarii să cadă victime ale marii

invazii mongole declanșate de Gînghis Han. Hoarda de Aur a acestuia și-a stabilit centrul imperiului chiar pe teritoriul khazar. "Dar înainte și după ridicarea mongolilor, khazarii au trimis multe lăstare și ramificații în țările slave nesubjugate, în cele din urmă contribuind la făurirea marilor centre evreiești din Europa răsăriteană" (S.W. Baron, A social and Religious History of Jews). Într-adevăr, dispariția națiunii khazare din habitatul său istoric este concomitentă cu apariția celor mai mari concentrări de evrei dinspre nord.

Exodul evreilor khazari spre Țările Românești sau spre centrul Europei a fost precedat de întemeierea coloniilor și așezărilor khazare în diferite părți ale Ucrainei și Rusiei meridionale. Astfel, la Kiev a continuat să existe o mare comunitate evreiască și după cucerirea orașului de la khazari de către neamul rhus. De aceea, în Ucraina și Polonia sunt numeroase toponime derivate de la "khazar" sau "jid" (evreu): Jidovo, Kozarzewek, Kozara, Kozarzew, Jidovska Voia, Zydatycze etc.

O situație mai specială au avut evreii khazari din Ungaria. Ultima rezistență khazară în Ungaria a avut loc în secolul X, când sfântul Ștefan a îmbrățișat credința romano-catolică și l-a învins pe khazarul Gyula, răzvrătit și "trufaș în credința lui, care nu voia în ruptul capului să se creștineze". În anul 1222 regele maghiar Andras II a emis, la presiunea supușilor săi, "Bula de aur", prin care evreilor li se interzicea să fie șefi, perceptori sau controlori ai monopolului regal al sării, ceea ce înseamnă că până la emiterea edictului, evreii din Ungaria dețineau aceste importante poziții, fapt confirmat și de poziția de custode al veniturilor curții regale, deținută de contele Teka, evreu khazar.

Prin urmare, exodul evreilor khazari a făcut ca, practic, Țările Românești (mai ales Moldova) să se afle după secolul al XIII-lea înconjurate de către o populație evreiască nestatornică, așezată vremelnic în Rusia, Polonia, Ucraina și Ungaria. Focarul propriu-zis al evreimii răsăritene a fost însă Polonia, aici născându-se idișul, limbajul popular al evreilor până la al II-lea Război mondial (încă vorbit în S.U.A. și Rusia), amalgam de ebraică, germană medio-răsăriteană și elemente slavone. Explicația constă în faptul că, din punct de vedere cultural și social, în Polonia medievală elementul dominant l-au constituit germanii, populație imigrantă superioară evreilor khazari și mai influentă din punct de vedere economic și intelectual.

În concluziile sale, A. Koestler (autor evreu khazar) afirma că, din punct de vedere etnic, triburile semite de pe malurile Iordanului ("adevărații evrei") sunt total deosebite de triburile turco-khazare de pe Volga (care formează evreimea de astăzi), "Dar în același timp religia lor exclusivistă generează tendința de a se strânge laolaltă și de a refuza contactele cu exteriorul, de a-și stabili propriile comunități cu propriile lor lăcașuri de rugăciune, cu școlile lor, cu cartierele lor de locuit și cu ghetourile (inițial impuse de ei înșiși, nu din afară) în orice oraș sau țară în care se stabileau... Religia mozaică - spre deosebire de creștinism, budism sau mahomedanism - implică apartenența la o națiune istorică, la o rasă aleasă. Toate sărbătorile [religioase] evreiești comemorează evenimente din istoria lor națională: exodul din Egipt, revolta maccabeilor, moartea asupritorului Haman, distrugerea Templului. Vechiul Testament este mai întâi și întâi narațiunea istoriei unei națiuni..., crezul ei este mai degrabă tribal decât universal. Toate rugăciunile și toate riturile practicate proclamă apartenența la o rasă străveche, ceea ce în mod automat îl separă pe evreu de trecutul rasial și istoric al poporului în sânul căruia trăiește. Credința mozaică, așa cum

dovedesc două mii de ani de istorie tragică, determină auto-segregația pe plan național și social. Ea îl izolează pe evreu și îndeamnă la izolarea lui de către ceilalți. Ea creează în mod automat ghetourile fizice și culturale. Ea îi transformă pe evreii din diaspora într-o pseudo-națiune...; această pseudo-națiune este vag unită printr-un sistem de credințe tradiționale întemeiate pe premise rasiale și istorice..." A. Koestler evită să spună direct adevărul: "pseudo-națiunea" evreiască s-a constituit într-o rețea mondială oligarhică cu scopul precis conturat de a controla și stăpâni întreaga omenire.

Până la anul 1600, Nicolae Iorga nu găsisese nici o mențiune de element evreiesc așezat "în părțile noastre", iar cea mai mare parte a evreilor care s-au stabilit în Țările Române, cu precădere în Moldova, provin din evreii khazari, veniți dinspre Polonia și Rusia. Apariția primilor evrei în Moldova se leagă de răscoala de dezrobire economică a cazacilor poloni din anul 1648. Latifundiarilor polonezi și lituanienii cedaseră treptat evreilor khazari întreaga activitate de administratori și încasatori de impozite, aceștia devenind astfel exponenții exploatării celei mai nemiloase. **Răscoala cazacilor a aruncat însă în Moldova o mare parte dintre exploataorii evrei, ca arendași și cămătari, cum a aflat-o, la Iași, un călător sirian (Paul din Alep) din gura unuia dintre fugarii evrei, Iancăl, scăpat de masacrul declanșat de cazaci.**

Refugiați în țările românești, evreii au adus cel mai perfid mod de exploatare a țărănimii, înșelând și furând fără scrupule în orice împrejurare.

Războiul Alianței Israelitilor cu Români

Împotriva României ca stat. Două mari organizații evreiești s-au implicat direct și extrem de activ în obținerea de drepturi pentru evreii ce invadaseră Principatele Unite (Țările Românești), îndeosebi Moldova, mica țară românească ce devenise "debușul etnic" al marilor puteri europene în privința evreilor. După ce reușiseră să acapareze controlul economic în Moldova, evreii, fără a avea nici un drept natural, din simplii refugiați, solicitau acum "împământenirea", adică statutul de români (sau cetățenia), pentru a avea acces nestingherit de la pârghiile economice până la cele mai înalte funcții administrative ale tânărului stat român. Implicarea organizațiilor evreiești mondiale a coincis cu momentul creării în secolul al 19-lea a statului român modern, acestea obstrucționând pe orice cale realizarea dezideratelor naționale românești.

Cele două organizații implicate erau Alianța Israelită Universală și Înaltul Ordin B'nai B'rith. Sediul central al Alianței Israelite (de la înființarea din 1860) se găsea la Paris, iar al B'nai B'rith la New York (de la înființarea din 1843). De altfel, Alianța Israelită a fost înființată chiar de către B'nai B'rith.

Iată apelul lansat către întregul "popor israelit" de către cei doi fondatori ai Alianței Israelite Universale, Cremieux și Montefiore (mandatați de B'nai B'rith), din care reiese ca Alianța nu a fost decât o altă etapă a sionismului secular al evreilor:

"Alianța noastră nu este nici europeană, nici asiatică, nici africană, nici americană, nici australiană, ea este universală, împrăștiată în mijlocul unor popoare care sunt dușmane drepturilor și intereselor noastre, vom rămâne membri ai poporului ales. Naționalitatea noastră este religia părinților noștri și nu recunoaștem alta. Trăim în țări străine și nu ne putem îngriji de interesele vremelnice ale acestor țări, întrucât interesele noastre morale și materiale sunt în primejdie. Religia lui Israel trebuie să cuprindă i într-o zi întreg pământul. Creștinismul, dușmanul nostru de veacuri, zdrobit în luptă, e aproape să îngenuncheze. Pe zi ce trece, rețeaua cu care evreii îmbrățișează întreg pământul se întinde, iar mărețele profeții ale cărților noastre sfinte se vor împlini. Nu este departe timpul în care toate bogățiile Pământului vor fi ale noastre."

Primul succes al *Alianței Israelite* asupra românilor a fost răspunsul favorabil al domnitorului Al.I.Cuza, care în 1864 a declarat: "Guvernul va lua măsuri curente pentru emanciparea românilor de rit israelit". Mai mult, **Cuza concesionează evreilor dreptul de a înființa Banca României, cu dreptul de a emite monedă românească** (a se vedea capitolul următor).

Problema însă s-a acutizat cu ocazia publicării în presă a proiectului Constituției României din 1866. Opinia publică românească, deja îngrozită de faptele evreilor, s-a revoltat atunci când a citit Articolul 6 al proiectului acestei Constituții, conform căruia "religia nu poate fi un obstacol la împământenire". Moldovenii, cei mai năpăstuiți români în fața rapacității evreilor, au înaintat proteste Adunării Constituante, cerând să nu se dea drepturi politice evreilor și să nu fie împământeniți. O serie de manifestații anti-evreiești s-au lăsat cu arestări, iar evreul francez Isaac Adolf Cremieux (președinte al *Alianței Israelite* și fost ministru în "guvernul provizoriu" de la 1848 din Franța) se deplasează la București și are o consfătuire intimă cu deputații

români în sediul Camerei, oferind României suma de 25 milioane franci în schimbul adoptării unei Constituții favorabile încetățenirii evreilor infiltrați între granițele țării.

Prezența israelitului Isaac Cremieux în Camera Parlamentului a scos însă populația Bucureștiului în stradă, înconjurând clădirea cu pricina și amenințând cu strigăte împotriva evreilor. Deși la ședințele din Adunarea Constituantă cei mai categorici deputați împotriva evreilor erau cei din Moldova, populația Bucureștiului a dovedit o solidaritate de excepție cu aceștia pentru cauza națională, mergând până acolo încât manifestația anti-israelită a culminat cu devastarea sinagogii din București. S-ar putea spune că Ion Brătianu este cel care a pus capăt acestei situații, prin declarația: **"Evreii au devenit o plagă socială pentru România și, când națiunea este amenințată, se deșteaptă și devine nu intolerantă, ci prevăzătoare!"**.

Deputații români au votat în unanimitate Constituția României la 30 iunie 1866 cu următorul text al Articolului 7 (fostul Articol 6 al proiectului Constituției): "Numai străinii de rit creștin pot dobândi împământarea". Având în vedere motivația religioasă a evreilor pentru stăpânirea lumii, renunțarea la ritul mozaic era imposibilă pentru aceștia, ceea ce a însemnat declanșarea unui război ocult al evreilor împotriva națiunii române și, după 13 ani de presiuni și uneltiri, au reușit revizuirea Constituției, dar nu exact cum voiseră.

Evreii khazari nu se puteau împăca cu ideea că un "popor neînsemnat" li se poate opune tocmai pe meleagurile unde întrevădeau posibilitatea creării unui fel de Nou Israel, în care ei să reprezinte aristocrația privilegiată, iar băștinașii români, forța brută de muncă.

Bogdan Petriceicu Hașdeu publica, tot în anul adoptării Constituției, 1866, la București, lucrarea Studii asupra iudaismului, în care arăta că evreii, nu numai de la noi, dar din întreaga lume, sunt caracterizați de hidoasa cununie a trei calități negative: tendința de a câștiga fără muncă, lipsa simțului de demnitate și vrăjmășia contra tuturor popoarelor. Totodată, evreii se ocupă cu specula, cu cămătăria și schimbul banilor, iar acolo unde a pătruns un evreu, e greu să-i fie concurent un creștin, căci evreii formează o adevărată asociație de ajutor împotriva restului lumii.

Brătianu este atacat și acuzat de organisme evreiești mondiale. Opinia publică străină este asaltată de blamări asupra românilor. Apar însă și articole de apărare a României. Eugen Carada publică în 1867, în periodicul *Le Siecle*, studiul *Leș israelies, le vagabondage et le ministre Bratiano*. În același an, Ernest Desjardins publica, tot la Paris, lucrarea *Leș Juifs de Moldavie*, arătând că **evreii rămân cu totul străini de viața națiunii în sânul căreia trăiesc, că nu vor să urmeze școlile românești, că se sustrag serviciului militar și se ocupă cu camătă.**

Față de acuzele ce îi erau aduse din afara țării în "chestiunea jidovească" ca Ministru de Interne, Mihail Kogălniceanu răspunde în iunie 1869 Ministrului de Externe al României:

"În România, chestiunea evreilor nu este o chestiune religioasă; ea este o chestiune națională și totodată o chestiune economică. În România, jidovii nu constituie numai o comunitate religioasă deosebită; ei constituie în toată puterea cuvântului o naționalitate, străină de români prin origine, prin port, prin moravuri și chiar prin

sentimente... Toți acei care au vizitat Principatele [Române], și îndeosebi Moldova, s-au înpăimântat de aspectul trist, spre a nu zice mai mult, ce-l înfățișează israeliții polonezi care împovărează orașele noastre. Când ei au cercetat mai în fond comerțul, industria și mediile de conviețuire a acestei mulțimi, acești călători s-au spăimântat și mai mult, căci au văzut că jidovii sunt consumatori fără a fi producători. Și că marea, și pot zice, singura și principala lor industrie, este debitul băuturilor...

Miniștrii ai României, ai unei țări cu un regim constituțional, noi nu putem governa decât conform cu voința națiunii. Suntem datori a ține seama de trebuințele, de păsurile și, până la un oarecare punct, chiar și de prejudiciile ei...

Aceasta dovedește marea iritațiune din partea populațiunilor române, provenită din grele suferințe și din o legitimă îngrijire, căci este vocea unei națiuni ce se simte amenințată în naționalitatea și în interesele sale economice. Această voce o pot înăbuși, dar nu este permis nici unui ministru român, de orice partid ar fi, de a nu o asculta.

De aceea, nu de astăzi, ci de pururea, în tot timpul și sub toate regimurile, toți Domnii, toți bărbații de stat ai României, toți acei ce poartă un interes viu pentru țara lor, s-au preocupat de necesitatea de a opri exploatarea poporului român printr-un alt popor străin lui, prin jidovi."

La rândul său, Principele României, Carol I, viitorul rege al țării, îi scria tatălui său, în 1872:

"N-am decât o teamă, ca evreii să nu sfredelească și să stăruiască atât de mult pe lângă puteri spre a căpăta drepturi politice pentru coreligionarii lor din România, încât să ne silească a li le da. Asta ar duce la căderea actualului minister (guvern). Acum câteva luni, izraeliții se mai bucurau aici de câteva simpatii în unele cercuri, dar de când au făcut atâta tâmbălău în Europa, de când presa evreiască din toate țările atacă cu înverșunare România și vrea să obțină cu sila emanciparea evreilor, ei n-au nimic de sperat aici deocamdată".

În februarie 1873 Carol I îi scrie din nou tatălui său:

"Suntem învinuiți prin ziare că prigonim pe evrei, fiindcă noua lege a licențelor oprește pe evrei de a ține debite la țară. Dar aceasta este o măsură înțeleaptă și suntem hotărâți a respinge orice reclamație sau intervenție în privința aceasta. Trebuie să cunoască cineva satele din Moldova, ca să poată aprecia ce acțiune vătămătoare are evreul asupra populației țărănești cu rachiul lui falsificat".

Lupta era însă inegală! Posibilitatea evreilor de acces la urechile presei și a puterilor europene era superioară celei a românilor sau a prietenilor lor. Atacurile contra României continuă și se întetesc mai ales în perioada Războiului de Independență al României. Evreul Isidor Loeb publica în 1877, la Paris, lucrarea *La situation des Israelites en Turquie, en Serbie et en Roumanie*, înșelând publicul că evreii sunt persecutați de către români, expulzați și înecați în Dunăre, ceea ce determina ziarul italian *Fanfulla* să scrie la 20 octombrie 1877 că românii, în timp ce luptă cu Imperiul Otoman pentru obținerea independenței, sunt atacați pe la spate de lumea civilizată "cu vechea artilerie a chestiunii israelite". Asta nu a fost tot!

Anul următor, deși învingători alături de ruși în Războiul de Independență, numit de europeni și războiul ruso-turc sau războiul din Balcani, românii s-au trezit blocați de

evrei în recunoașterea independenței lor de către puterile occidentale. Leon Gambetta trimite o scrisoare fermă guvernului român: "Franța nu va recunoaște independența țării voastre fără ca voi să fi recunoscut drepturile civile tuturor evreilor, fără nici o distincțiune".

Prilejul umilirii României de către Alianța Israelitilor și de către B'nai B'rith, a fost oferit de către Congresul de la Berlin din 14 iunie 1878. La acest Congres, reprezentanților României învingătoare (care făcuse mari sacrificii materiale și jertfe umane în războiul contra turcilor din 1877-1878), Ion Brătianu și Mihail Kogălniceanu, li s-a permis să ia parte numai ca informatori, ca să prezinte punctul de vedere al românilor într-o singură ședință și apoi să părăsească sala. România nu era tratată ca o țară învingătoare deoarece interesele evreilor nu erau satisfăcute de legislația internă, îndeosebi de Constituție.

"Antisemitismul" lui Eminescu . În acea vreme, marele poet național Mihai Eminescu era angajat politic ca redactor șef al ziarelor Curierul de Iași și Timpul din București, poziție din care a devenit un inamic public al "Alianței izraelite" prin atitudinea pe care a luat-o împotriva Congresului de la Berlin și a articolului 44 adoptat de acest Congres care impunea Principatelor Unite române, în schimbul recunoașterii independenței, modificarea Constituției în favoarea evreilor, îndeosebi prin aceeași modificare a articolului 7. Din acest motiv Mihai Eminescu angajează ziarele pe care le conducea, mai ales Timpul, în campania de presă împotriva modificării Constituției și a emancipării evreilor ca români, în condițiile în care aceștia intenționau să își păstreze religia, cultura, graiul, limba și obiceiurile.

Fără a fi pregătită economic, România era deja invadată de valuri de "imigranți" clandestini evrei ce se strecurau neîncetat din trei direcții: Rusia (Imperiul țarist), Turcia (Imperiul otoman) și Ungaria (Imperiul austro-ungar). Au ocupat mai întâi orașele și satele din Bucovina ca să treacă în Moldova și apoi în Muntenia, până la București. Ajungând în Bucovina și Moldova, evreii au acaparat comerțul și s-au extins la sate, spre a practica pe scară largă cârciumăritul. De aceea, aici avea să izbucnească răscoala țăranilor asupriți în anul 1907, răscoală care s-a extins în toată țara.

Evreii veniți din imperiul austro-ungar (din Ungaria), dar nu numai aceștia, deși stabiliți permanent în România, se declarau "sudiți", adică supuși austro-ungari, și se puneau sub protecția reprezentanțelor diplomatice ale imperiului. Astfel nu plăteau impozite și erau scutiți de orice obligații către statul român, în acest mod ei prosperau în dauna românilor plătitori de taxe și impozite. Toată această situație a fost atacată cu o extraordinară energie de către ideologul Partidului Conservator, publicistul Mihai Eminescu. El pleda pentru acordarea către evrei a cetățeniei doar individual, și nu în bloc, așa cum solicita aceștia, deoarece tot individual se acorda și pentru românii din afara granițelor de atunci ale țării. La capătul unor îndelungate și aprinse dezbateri din Adunarea Deputaților, din Senat și din presă, triumfă chiar punctul de vedere al lui Mihai Eminescu. De altfel, aceasta a fost una dintre puținele campanii de presă susținute de Eminescu în Timpul, și încununată de succes. O singură excepție a fost făcută pentru evrei privind acordarea cetățeniei românești în grup, fiind vorba doar de acei 883 de evrei care și-au dovedit loialitatea față de cauza națională românească și au participat la războiul de independență ca voluntari. Este drept că serviciile acestora nu s-au manifestat în prima linie, ci în spatele frontului, dar gestul lor a fost

extraordinar, comparativ cu lipsa de loialitate generală a evreilor. Modul cum evreii au trădat în secolul următor armata română, a făcut ca, după primul război mondial, să primească cetățenia română doar evreii care semnau un angajament de loialitate față de statul român.

Pentru a înțelege problemele pe care le crea Mihai Eminescu, atât Alianței Israelite, cât și guvernanților, vom reda câteva din rândurile ce le semna în campania sa de presă din cotidianul de opoziție Timpul, unele deosebit de dure și pline de patimă:

"Evreii, de la 1848 și până astăzi, din 30.000 s-au înmulțit prin imigrațiune la 550.000... Noi, din parte-ne, știm bine că Europa cunoaște pe deplin chestiunea evreiască din România; o cunoaște mai cu seamă Europa cea chemată a o cunoaște, lumea diplomatică și cea oficială, încât art.44 al Tratatului de la Berlin a fost înscris în instrumentul păcii cu deplină cunoștință de cauză, cu deplină cunoștință a greutăților și relelor ce va produce... Oricum am întoarce chestiunea evreilor și din orice latură am privi-o, caracterul ei adânc imoral nu i se poate lua... Niciodată pericolul unei dominațiuni străine sub forma ei cea mai scârboasă n-a fost mai mare decât tocmai astăzi. Dacă toți evreii - străini și pământeni - vor căpăta deplinătatea drepturilor civile, Moldova nu mai are de trăit decât zece ani, Țara Românească treizeci poate [exact peste treizeci de ani - în 1907 - va avea loc marea răscoală țărănească împotriva exploatării evreiești]. Se va începe atunci acea luptă de exploatare fără milă - atât de favorizată de legislațiunea liberală... Domnia fanarioților a fost o epocă de aur în comparație cu domnia de tină a evreilor și să nu uite nimeni că evreii fiind clasă de mijloc și legislațiunea liberală fiind exclusiv în favorul acestei clase, ei vor deveni aci stăpâni privilegiați și românul slugă la jidan.

România nu e datoare nimic evreilor decât doar cu o bună recoltă de cânipă și cu câțiva țaruși ciopliți anume pentru membrii pământeni ai Alianței Izraelite.

Iar Europa... a făcut din chestiunea izraelită o chestiune de recunoaștere a independenței noastre. Dar, de va recunoaște-o sau nu, pericolele internaționale ale existenței noastre naționale și de stat rămân aceleași.

Nimic n-a ajutat neutralitatea garantată, nimic nu va ajuta independența recunoscută, dacă pericolele într-adevăr există. Sau e organul guvernului atât de naiv să creadă că, prin admiterea la drepturi civile a o jumătate milion de vagabonzi, teritoriul României devine sacrosanct și, dacă nu s-ar putea menține un stat apărat de badea Toader, se va putea menține unul trădat din capul locului de Ițic și de Leiba?

Așadar - cu sau fără evrei - pericolele internaționale există.

Evreii sunt un pericol imediat, pipăit și văzut; ei formează acea nenumărată populație cu desăvârșire improductivă care trăiește din precupețirea muncii și sănătății românului... Populația evreiască crește înpătrit, a noastră dă îndărăt; cea dintâi de la începutul secolului și pân-acum a devenit de cincizeci de ori mai mare atât prin nașteri cât și prin imigrațiune; ei au început a se așeza prin locuri unde n-a călcat de secole picior de evreu, prin Câmpulung și Târgu-Jiu bunăoară, ei amenință a împânzi toată țara și a o preface într-o altă Galiție, încât numărul lor înspăimântător vorbește de la sine și nația are oricând înaintea ochilor pericolul întreg.

Noi nu suntem - izraeliții o știu bine - inamicii cauzei izraelite, dar amici încât să renegăm sângele nostru și să periclităm interesele poporului, care de sute de ani a apărat și ținut aceste țări, așa amici nu suntem...

Cel mai practic mijloc pentru ca deputații din Țara Românească să vadă cu ochii proprii pericolul ce amenință Moldova întâi, apoi țara întreagă, ar fi ca un tren expres să plece cu toți în corpore în Moldova, să vadă de aproape Botoșanii, Bacăul, Târgul

Frumos, Iașii și să treacă apoi în câteva sate ca să vadă halul la care a ajuns populația rurală... Moldova are sute de mii de evrei, Țara Românească numai zeci de mii; în Moldova nu e oraș în care evreii să nu formeze majoritatea sau cel puțin jumătatea populației...".

La scurt timp, ca lider al opiniei publice și ideolog al Partidului Conservator, Eminescu este nevoit să revină:

"Ne e silă de chestiunea izraelită, întrucât consistă din exigențe jidovești, și ne rezervasem ca, măcar în timpul cât nu se reîntrunesc Corpurile legiuitoare, să nu vorbim de ea decât atunci când țara noastră ar fi ținta unui atac, fie dinlăuntru, fie dinafară.

A solicita [însă] intervenirea diplomatică sau armată a străinilor contra țării în care trăiești este un act de înaltă trădare comis împotriva acelei țări.

Alianța izraelită solicită pe toate căile această intervenire.

Mii de evrei din țară fac parte din Alianță.

Deci mii de evrei din țară sunt trădători...".

Arătând primele venituri în Moldova ale migrației evreiești, Eminescu arată că:

"Toți scriitorii timpului aceuia deplâng invaziunea evreilor din Galiția și Rusia, care, fugind de serviciul militar, veneau ca roiurile de lăcuste, ca și astăzi, fără pașapoarte, fie pe vadurile Prutului, unde corupeau granița rusească mai bine păzită, fie pe cărări de munte, necunoscute grănicerilor austrieci. De altminteri, și rușii și austriecii erau bucuroși să scape de ei, ca și astăzi."

"Neavând alte temeiuri de drept întru apărarea cauzei sale, Alianța Izraelită, prin organele sale, alesese ca temei umanitarismul. Noi, românii, vedem pe zi ce merge răpinduni-se țărâmul nostru economic, în propria noastră țară, de invazia mereu crescândă a evreilor străini".

În argumentația sa, Mihai Eminescu citează ziarul francez Le Soleil, în care despre meleagurile românești, se scria astfel:

"Am cunoscut personal pe un inginer francez stabilit în regiunile acelea care-mi zicea cu o întristare adevărată: «îmi e aproape cu neputință să țin mai mult timp pe aceiași lucrători, îndată ce-i întrebuițez la lucrări care constrâng să șadă la câmp, sunt pierduți. Evreii vin, le scontează cu mult înainte salariul săptămânii și-i înveninează în toată puterea cuvântului cu băuturi de toate felurile. Sunt printre lucrători unii cărora din aceasta li se trage moartea; alții pierd repede gustul muncii».

Deși evreii au reușit în cele din urmă modificarea art.7 din Constituție, prin activitatea politico-jurnalistică a lui Mihai Eminescu, Partidul Conservator repurtează două mari victorii împotriva intereselor evreiești: Legea pentru neînstrăinarea pământurilor țărănești, care lua celei mai numeroase pături sociale, țărănimea, posibilitatea să își vândă evreilor pământul; și Legea contra itzurei (cametei), care îl împiedica pe cămătarul evreu să abuzeze total de țăranul român.

În decembrie 1876 și în ianuarie 1877 la Constantinopol, în Turcia, are loc Conferința marilor puteri privitor la soarta popoarelor de sub stăpânirea Imperiului Otoman. Și cu

această ocazie Alianța Israelită se implică pentru ca evreii din țările române să-și consolideze poziția față de români. De aceea, Mihai Eminescu se mobilizează contracarând și lovind chiar și în "marile puteri", dispuse a crea privilegiile evreilor în teritoriile românești. Limbajul său incomod avea să atragă asupra sa atenția ambasadurilor acestor puternice state, care au raportat situația cancelariilor europene.

În ianuarie 1877, Eminescu publica seria de articole Evreii și Conferința, începând astfel:

"O seminție care câștigă toate drepturile fără sacrificii și muncă e cea evreiască... Ce servicii a adus omenirii îndărătnicul și egoistul neam evreiesc. Ocupându-se pretutindeni numai cu traficarea muncii străine, alegându-și de patrie numai țările acele unde prin deosebite împrejurări s-a încuibat corupția, ei urmează în emigrația lor pe pământ tocmai calea opusă omenirii întregi... Evreul trece din Germania în Polonia, din Polonia în Rusia, din Austria în România și Turcia, fiind pretutindeni semnul sigur, simptomul unei boli sociale, a unei crize în viața poporului, care, ca la Polonia, se sfârșește câteodată cu moartea naționalității...

Prin ce muncă sau sacrificii și-a câștigat dreptul de a aspira la egalitate cu cetățenii statului român? Ei au luptat cu turcii, tătarii, polonii și ungurii? Lor le-au pus turcii, când au înfrânt tratatele vechi, capul în poală? Prin munca lor s-a ridicat vaza acestei țări, s-a dezgropat din învăliurile trecutului această limbă? Prin unul din[tre] ei și-a câștigat neamul românesc un loc la soare? De când rachiul este un element de civilizație?...

Astăzi, când un prefect oprește de la acest trafic pe un evreu, Pesther-Lloyd, organ redactat de evrei, și după el Journal des Debats descriu scene sălbatice din Turkestan ca petrecându-se în România. Fie liniștiți! Un fir de păr din capul suditului [evreu] chezaro-crăiesc n-a fost atins de nimenea, nici averea lui mistuită de mâinile populației românești.

Un agent al guvernului unguresc zvârle dintr-o școală zidită de români băncile afară, demite pe învățător și pe preot, își bate joc de un sat..., făcut-au caz presa austriacă de aceasta? Nici vorbă! Dar [dacă] un prefect în România cutează a opri pe un evreu de a vinde băuturi spirtoase într-un sat? Persecuție, pradă, nelegiuire!

Se-nțelege! Punând o dată mâna pe presa europeană, care în genere nu mai are de țintă luminarea, ci excitarea urelor între clase și popoare, ușor li-e [evreilor] să spună, orice minciună patentată. Publicul cafenelelor, blazat pe ipercultura europeană și setos de noutăți de senzație, găsește plăcere în citirea monstruozițiilor ce se vor fi petrecând în România. Evreii fac din jurnalistică europeană ceea ce au făcut din băuturile spirtoase la noi - otravă.

Evreul nu merită drepturi nicăiri în Europa, pentru că nu muncește; iar traficul și scumpirea artificială a mijloacelor de trai nu este muncă, și aproape numai din aceasta consistă evreul. Evreul nu cere libertatea muncii productive, ci libertatea traficului. El e veșnic consumator, niciodată producător și desigur că numai cu foarte rară excepție se va găsi într-adevăr câte un evreu care să producă... Cel mai solid meseriaș e și aici în țară, românul sau germanul sau cehul, niciodată evreul. El reprezintă concurența nesănătoasă a muncii rele, superficiale, cu munca dreaptă și temeinică. Ieftin și rău e

deviza evreului până ce ruinează pe lucrătorul creștin, scump și rău e deviza evreului când rămâne stăpânul pieței...

Domnia fanarioților a putrezit clasele noastre sociale; aristocrația noastră, din războinică și mândră ce era, a devenit în cea mai mare parte servilă... Prin urmare clasa înaltă a societății noastre, care luase de la grecul constantinopolitan toată lenea, tot bizantinismul, se lasă înădușită de ciocoimea ei, de fostele ei slugi, care, fără nici o muncă merituoasă pentru societate, se urcă repede în locul vechii aristocrații, ce dăduse așa de tare îndărăt... Rămânea deci o singură clasă muncitoare, din a cărei exploatare trebuia să trăiască toată societatea română: țăranul. Dar chiar exploatarea directă era o muncă prea grea pentru aristocrația foștilor cafegii și ciubuccii, de aceea și-au introdus pretutindeni câte un asociat activ chezaro-crăiesc, câte un evreu...

Pericolul nu este în împrejurarea că evreii ar acapara toată proprietatea, ci în aceea că nu sunt/nu pot fi români, precum în genere nu sunt, nici pot fi, germani, franțuji, italieni. De ce să ne înșelăm de bună voie, arătând că înlăuntrul altor nații ei au ajuns la cutare sau cutare grad de cultură? Nu vedem astăzi că simțământul de rasă e mai puternic în ei decât patriotismul, decât iubirea pentru nația în mijlocul căreia trăiesc?...

Dar ce reprezintă Alianța Izraelită cu filialele ei din America, Anglia, Austro-Ungaria, Franța, Italia, România? Se pretinde că fiind evreii pretutindeni oprimați, această alianță are de scop să-i scape de opresiune. Să vedem ce grozav de oprimați sunt la noi.

Comerț și capital în mâinile lor, proprietatea funciară urbană în cea mai mare parte în mâinile lor, arenzile de moșii în Moldova idem, pe sub mână tot debitul tutunului și al băuturilor spirtoase, negoț de import și export, cu un cuvânt toate arterele vieții economice care se bazează pe speculă! În ce constă grozava opresiune de care se plâng? Și, dacă se plâng, de ce nu aleg alte terenuri decât România, alte țări unde sunt egali în toate cu cetățenii statului? De ce nu Austria, Franța, Germania ș.a. ?

...Apoi sunt totdeauna o armă a străinilor în contra noastră. Până și ungurii - care numai în gropi nu dau de cumiști -își închipuiau într-un rând o stăpânire a Moldovei prin evrei și ceangăi, pentru că știau că evreul s-ar asocia cu orișicine împotriva poporului românesc.

Și astăzi, când poate existența noastră e în joc, când ni se dispută drepturi seculare, emanate din capitulațiile luminaților Domni ai acestor țări, tot ei, și prin uneltirea alianților, ni se îngreunează poziția, trecând peste capetele noastre, cerând drepturi de la străini, de la dușmanii noștri chiar."

Pentru a-și argumenta susținerile, Eminescu reproduce totodată în Timpul știrea apărută în Independence belge:

"*Alianța Universală Israelită* s-a unit de curând cu ideea unei conferințe evreiești, a cărei inițiativă o luase nu de mult *Anglo-Jewish Association*... Ea va avea loc la Paris, la 11 decembrie [1877], sub președinția d-lui Cremieux, membru al Senatului și președinte al Alianței Israelite... Conferința ar fi adoptat deja un program [...] asupra termenilor căruia delegații trebuie să se înțeleagă pentru a reclama în favoarea evreilor

stabiliți în provinciile Turciei toate drepturile civile, politice sau religioase ce se cer pentru supușii creștini ai Porții... Evreii din România trebuie să aibă partea lor din aceste beneficii întocmai ca și cei din Sârbia. România mai ales va da loc la o discuție cu totul specială în sânul conferinței. Se pare că evreii din România sunt privați de drepturile civile și politice, cu toate că termenii Constituției nu prescriu nimic de felul acesta în privința lor... *Jewish Chronicle* propune ca primele ședințe ale acestui congres să se țină cu ușile închise".

Eminescu contraatacă, scriind:

"Din cele mai sângeroase sacrificii ale omenirii, neamul care s-a folosit mai mult, fără să riște nimic, au fost evreii. Va să zică de aceea ar fi cheltuit Rusia zeci de milioane de ruble și ar fi pus în mișcare sute de suflete creștinești, de aceea și-ar fi pierdut Sârbia floarea tineretului, de aceea cheltuim noi cu întreținerea armatei aproape de 250.000 lei noi pe zi, pentru ca din aceste sudori amare ale țaranului nostru, a celui sârb, a oierului muntenegrean, a rusului, să se folosească în mod egal evreii, ei care în presă au fost contra creștinilor, ei care ne-au batjocorit pe noi, pe sârbi, pe ruși, ei care prin jurnalistică lor fățarnică și mincinoasă ne numesc semiasiați, semibarbari. Apoi să ne ierte dumnealor! Conferința [de la Constantinopol] s-a adunat pentru a regula starea celor care au suferit și s-au sacrificat, nu a acelor care din aceste suferințe și sacrificii s-au folosit și astăzi ca totdeauna... Cine nu-și varsă sângele pentru petecul său de pământ strămoșesc poate să precupețească înaintea chibrituri și vax, dar va face bine să ne lase în pace... Pentru români egala îndreptățire a 600.000 de lipitori și precupeți [evrei] este o chestiune de moarte și viață, și poporul nostru cred c-ar prefera moartea repede prin sabie decât moartea lentă prin vitriol.

Concedem că între acești 600.000 va fi unul la sută care să producă ceva prin sine și să țină la țară și popor, dar când în țară avem 700.000 de lucrători care produc, țararii, nu înțeleg, alături de aceștia 600.000 de speculanți ai produselor, încât fiecare evreu să trăiască din precupețirea muncii unui singur țaran român. Drepturile dumnealor, civile și publice, nu înseamnă decât dreptul de a exploata poporul nostru în bună voie... Să mai fie încă șapte alianțe, ca cea universală [israelită], care să conspire cu ușile închise în contra nației românești, noi vom ști să le arătăm totdeauna lungul nasului, căci nu ne speriem nici de înjurăturile presei jidovești, nici de declamațiile oratorilor idealști, câtă vreme e vorba de existența poporului nostru. Dacă voiesc să ne cucerească, n-au decât s-o facă... fățiș, ca toate națiile, cu arma-n mână. Dar cu tertipuri și apucături nu merge deocamdată, în numărul în care sunt la noi evreii, rămân străini de rit necreștin, ce nu se pot nici contopi cu poporul nostru, nici pot pretinde mai mult decât de a fi suferiți [tolerați], și ne pare că n-au nici o cauză de a se plânge de toleranța noastră...

Oriunde e teren pentru neagra speculație, evreul e acasă, iar vaietele și plângerile contra persecuției sunt mofhuri care să acopere de mai înainte modul neomenos în care sug pe cei pe care au căzut ca lăcusta."

Cum explica, însă, Mihai Eminescu brusca prezență, masivă, a evreilor în România? El arăta că țarul rus Alexandru al III-lea, nevoit să reacționeze la ruina și împovărarea țaranului rus, exploatat de evrei, i-a împins pe aceștia în afara Rusiei:

"De acolo măsura, buna poate pentru Rusia, rea pentru noi, de-a expedia cârduri întregi [de evrei] în România cu pașapoarte în regulă, de-a împinge pe alții să treacă noaptea fără pașaport granițele țării noastre.

Nu trebuie să fie cineva un observator tocmai adânc pentru a vedea că România geme de evrei rusești. Noaptea, ulițele Bucureștilor sunt pline de figuri cu totul străine, la care recunoști numaidecât că abia de ieri li s-a comandat de a-și rade barba și de a-și tăia perciunii. Toate colțurile de uliță sunt pline de colportori și precupeți, pe care nimeni nu i-a văzut până în anul acesta, cu un cuvânt suntem amenințați de a vedea și Bucureștii prefăcându-se într-un murdar cuib jidovesc, cum sunt Iașii astăzi...

Vai de evreii din Rusia în ziua în care Alianța Izraelită ar îndrăzni să intervină în favoarea lor. Ar fi semnalul pentru un tratament și mai energic decât cel de până azi [pentru reprimarea atitudinii lor]. Dar aici, unde nimeni nu se atinge de persoana, de avutul lor, aici, unde nu e vorba decât de a abate emigrația lor stricăcioasă, prin mijloace cu totul umane, care sunt dreptul oricărui popor, aici Alianța Izraelită îndrăznește a interveni și a calomnia din nou România.

Alianța Izraelită are o mulțime de membri în România... A fost o urmare naturală că tocmai membrii cei mai influenți ai Alianței din România să fie încetățeniți. Numai Țepeș n-ar fi găsit destui pari pentru a le mulțumi pentru modul la care [se] pricepe a fi români; noi suntem cu mult mai îngăduitori...

Dacă e cineva în stare de a face pe români să uite până și interesele statului lor, apoi desigur aceștia sunt evreii, ei care nu cutează a combate o putere mare cum e Rusia, dar se aruncă cu toată insolența lor cunoscută asupra unui stat mic, care a avut naivitatea de a-i îngădui să fie cum sunt.

Noi știm bine că trei zile ar fi de ajuns pentru a regula atât de definitiv chestiunea izraelită, încât Alianța să nu mai aibă pentru cine interveni. Noi cunoaștem poporul, în aparență atât de blând și de guvernabil, are o margine blândetea lui, pe care e primejdios de a o trece."

[Pentru completa imagine a campaniilor jurnalistului Mihai Eminescu referitor la "Chestiunea Izraelită", recomandăm antologia de texte realizată de D. Vatamaniuc: Mihai Eminescu, Chestiunea Evreiască, București, 2000]

Lichidarea lui Eminescu. Un episod extraordinar al istoriei românilor, ținut permanent secret, este cel legat de "boala" și moartea poetului național al României, Mihai Eminescu, care, așa cum s-a văzut, se manifestase direct și partizan la ziarul Timpul în "Chestiunea Izraelită" sau în "Chestiunea evreiască", fiind împotriva încercărilor evreilor de a bloca sau de a condiționa recunoașterea independenței României. Ceea ce se cunoaște de către foarte puțini inițiați este însă cum, pentru atitudinea sa, Mihai Eminescu a fost ucis, (de către □medicul evreu Fr. Iszac", zic unii, de către o conspirație iudeo-masonică am zice noi).

În anul 1882, Mihai Eminescu îi scria Veronicăi Miele:

"Timpul acesta m-a stricat în realitate cu toată lumea, sunt un om urât și temut, fără nici un folos..., unul din oamenii cei mai urâți din România... Naturi ca ale noastre sunt menite sau să înfrângă relele sau să piară, nu să li se plece lor".

"Și mai potoliți-l pe Eminescu!" s-a spus l-a un moment dat, în plenul Parlamentului Român, de către acei oameni politici care apărau interesele evreilor, oameni politici masoni, susținuți finalmente, din păcate, chiar și de către oamenii politici conservatori, în numele partidului cărora vorbea gazetarul și marele poet național Mihai Eminescu. De fapt cuvintele au fost rostite chiar și de către Petre-Carp, șef alături de Titu Maiorescu, al Partidului Conservator.

În timp ce Eminescu conducea Timpul, ziar al Partidului Conservator, Petre Carp conducea chiar partidul, dar cei doi au intrat totuși într-un puternic conflict. Carp era însă, totodată, și membru al lojei masonice Steaua României, alături de Maiorescu, Alexandru Șuțu, Theoder Rosetti și alții care se vor ocupa de lichidarea poetului și □ gazetarului Mihai Eminescu. "Eminescu era ca o stâncă. Posibil ca, inițial, junimiștii [masonii] să nu-și fi dat nici ei seama că, aducându-l la Timpul, practic își pun singuri bomba în casă" (C. Cernăianu, Recurs Eminescu, Calvarul cetățeanului, vol.II). Divergența dintre Mihai Eminescu și Petre Carp s-a născut odată cu apariția în Parlament a problemei modificării articolului 7 din Constituție ("Chestiunea Izraelită"), împotriva căreia pleda în scris Eminescu, opunându-se "împământenirii" hoardei de evrei ce invadaseră țara, în timp ce Petre Carp activa politic pentru modificarea Constituției în sensul dorit de Alianța Izraelită, de cancelariile europene și de evreii din România.

[Carp fiind, totuși, un nume destul de rar, și neînțelegând adeziunea sa la interesele evreilor, ne-am îndreptat către marele dicționar masonic publicat în Ordinul Masonic Român de către Horia Nestorescu-Bălcești, unde am găsit mai mulți Carp: în afară de Petre Carp al nostru, dușman al lui Eminescu și membru al lojii Steaua României, apare și un anume Horia Carp, "ziarist evreu, membru al unei loji din obediența Marii Loji Naționale".]

Pornit împotriva poziției exprimate de Timpul, la 15 martie 1879 Carp le scrie atât lui Eminescu cât și lui Maiorescu. Lui Eminescu îi scrie: "Domnule redactor, în timpurile din urmă ați crezut că este oportun de-a da sprijinul importantului ziar ce redactați, unor idei atât de opuse convicțiilor a căror organ m-am făcut în Senat încât mă văd cu părere de rău silit de-a afirma pe calea publicității adâncă divergența de păreri ce ne desparte..."; iar lui Maiorescu: "Dragă Titus, ce faceți voi la Timpul și cum credeți că o să meargă astfel înainte?... în ce parte din lume partidul conservator a căutat să ajungă la putere prin pasionarea maselor?... în asemenea împrejurări, eu unul a trebuit să-mi pun întrebarea ce rol mai joc între contribuitorii Timpului?... Prin urmare te rog să notifici comitetului să mă ștergă din lista subscriitorilor... Tu ai o clientelă întinsă despre a cărei genesis mi-ai vorbit într-o zi [aluzie și atenționare din partea lui Carp, către Maiorescu care trăia din solda clienților săi evrei]. Sapienți sit. For ever! P.P. Carp." Poziția lui Carp față de revendicările evreilor asupra României este sintetizată în următoarea poziție, exprimată în 1881: "Să jertfim unele din drepturile noastre suverane ca să obținem protecțiunea Europei întregi și să nu ne aflăm izolați față cu doi vecini puternici".

Eminescu îi răspunde în Timpul:

"Dl. P.Carp s-a crezut atins prin reflecțiunile ce foaia noastră a publicat în privința atitudinii sale în chestiunea izraelită... însă aceste reflecțiuni ne-au fost impuse printr-un caz de legitimă apărare".

Deasemenea se ceartă și cu alți membri ai partidului, precum Zizi Cantacuzino și Lahovari. Acestuia din urmă i-a spus în cadrul redacției din Timpul: "Du-te, mă, în mă-ta! Tată-tău nu știa nici bine românește, ce-mi tot cânți tu de românism."

Cea mai categorică explicație dată de Eminescu față de criticile lui P.P. Carp a apărut în Timpul cu numai o lună înainte ca el să fie lichidat social și fizic:

"În altă țară de am trăi, în care mai e credință, onestitate, respect ca bunuri obștești ale spiritului public, relele ni s-ar părea trecătoare și nicicând condeii nostri nu ar fi înmuiat în fiere; dar aici, unde, dacă-i vizita ministeriile sau [închisoarea] Văcărești, aceleași fizionomii și caractere întâlnești, aici unde un parvenit bulgar ca d. I.C. Brătianu și un grec parvenit ca d. C.A. Rosetti conduc destinele acestei nefericite țări, aici unde oameni ca aceștia, fără pic de patriotism, radicali cosmopoliți, stăteau ieri la învoială cu Warszawsky ca să-i vândă sufletele din opt ținuturi, stau azi la învoială cu Alianța Izraelită ca să-i vândă țara toată și să desființeze printr-un trafic mârșav o nație și un stat pe care zeci de popoare barbare nu le-au putut desființa, aici nici un cuvânt nu e destul de aspru..."

Deși Titu Maiorescu era acuzat de către colegii de partid că îi ține spatele lui Eminescu la Timpul, Eminescu îl atacă și pe acesta:

"Teamă ne e dar și astăzi că asemenea o samă de advocați buni, cu darul vorbirii vor tranșa și chestiunea arzătoare a evreilor, care poate deveni chestiunea completei dezmoșteniți a poporului românesc".

Maiorescu își nota prompt în Jurnal: "Grea epoca Eminescu... Articol al lui în chestiunea evreiască în contra mea".

"Afacerea Warszawsky" din epocă, dezvăluită și combătută de Mihai Eminescu în Timpul a constat în aprovizionarea trupelor ruse angajate în războiul din 1877 și deplasate în Bulgaria. Bancherul rus de origine evreiască A.M. Warszawsky, numit intendent al armatei ruse a obținut prin mită dreptul de a cumpăra la prețuri modice alimente din România (de a rechiziționa) pentru a le vinde apoi armatei țariste. Totodată a primit dreptul de a rechiziționa care cu boi pentru transportul mărfii, ceea ce a ruinat țărănimea română, care de cele mai multe ori și-a pierdut peste Dunăre mijloacele de transport. Deși avocatul cu luna al lui Warszawsky devenise Titu Maiorescu, Eminescu a publicat mai multe documente ce au dovedit coruperea guvernanților la care se pretase bancherul evreu.

Iată scrisoarea lui Warszawsky către Rossisky, datată 1 decembrie 1877 și publicată de Eminescu în Timpul:

"Excelență.

Din depeșa mea și din depeșa ministrului Cogălniceanu vă este deja cunoscut că, după multe împrejurări, eu am profitat a birui toate împiedicările și astăzi deja s-au dat

porunci prin telegraf tuturor prefectilor din opt districte, ca să puie la dispozițiunea mea câte 1200 care pe zi pentru București și 500 pentru Frățești... Mult m-au costat pe mine bani, vreme și trudă ca să împac pe directorul Ministerului de Interne, Simion Mihăilescu, cu prietenul nostru [adică Cogălniceanu (precizează Eminescu)] fiindcă numai el era, nu Brătianu era, care împiedica această chestie...

Eu voi avea oricâte căruțe va fi de trebuință pentru oricât transport și oriunde veți voi a transporta, măcar că până acuma cărașii de bună voie tocmiți nu voiau a merge decât la Sistov; acum însă s-a schimbat chestia și merg siliți oriunde vreau."

În urma campaniei de presă condusă de Eminescu privind "afacerea Warszawsky" au fost sesizate organele judecătorești, dar Tribunalul de Ilfov hotărăște că nu era "caz a se pune în mișcare acțiunea publică în contra cuiva".

Urmărirea lui Mihai Eminescu de către agenții secreți ai marilor puteri străine, a fost remarcată din anul 1876 printr-un agent evreu Lachman, aflat în solda ambasadei Austriei de la București. Unul dintre primele rapoarte ale ambasadei austriece, la adresa lui Eminescu, conține 20 de pagini și este semnat de consulul austriac de la Iași, fiind trimis ministrului de externe al Imperiului Austro-Ungariei la data de 5 ianuarie 1877. Cu un an înainte ca Eminescu să fie anihilat, la 7 iunie 1882, ambasadorul austriac la București, baronul Mayer, transmite un raport secret despre Eminescu, văzut vinovat prin activitatea sa de la Societatea Carpații de uneltire împotriva imperiului, în vederea unirii Transilvaniei cu țara mamă:

"Societatea Carpații a ținut în 4 ale lunii în curs o întrunire publică cu un sens secret. Dintr-o sursă sigură, am fost informat despre această întrunire [sursa era, după toate indiciile, chiar Titu Maiorescu] . . . S-a stabilit că lupta împotriva Austro-Ungariei să fie continuată... S-a recomandat membrilor cea mai mare prudență. Eminescu, redactor principal la Timpul, a făcut propunerea ca studenții transilvăneni de naționalitate română, care frecventează instituțiile de învățământ din România pentru a se instrui, să fie puși să acționeze în timpul vacanței în locurile natale pentru a orienta opinia publică în direcția unei Dacii Mari. □

În afara agenților marilor puteri europene, o atenție aparte i-o acordau lui Eminescu nenumărații agenți ai Alianței Universale Israelite.

Și iată că, în dimineața zilei de 28 iunie 1883, gazda poetului, doamna Szoke, îi trimite avocatului mason - Titu Maiorescu un bilețel în care scria că Eminescu a înnebunit. Astfel, fără voia sa, ca plan al uneia dintre cele mai monstruoase conspirații anti-românești, Eminescu a fost internat de către dr. Alexandru Șuțu la "Caritatea" (Caritas) punându-i-se falșul diagnostic de alcoolism și sifilis. Studiul dr. Ion Nica (Eminescu, structura somato-psihică, 1972) arată că, în acea perioadă, Eminescu era marcat de o mare suferință pe fond psihic, ca urmare a greutăților și luptelor politice prin care trecea, respectiv de o psihoză maniaco-depresivă. Cu toate acestea, un anume dr. Iszac i-ar fi pus lui Eminescu acel diagnostic care îi putea permite administrarea-unui tratament care să-l digtrugă fizic. La acea vreme, sifilisul nu cunoștea un tratament eficient, iar clinic se aplicau cele mai periculoase și distructive tratamente. Un astfel de tratament, cu efecte catastrofale pentru Mihai Eminescu a fost administrarea de doze de mercur, element care se știe că este extrem de toxic pentru om și că poate provoca moartea. Medicii i-au administrat lui Eminescu câte 20 de

fracțiuni a 4 grame de mercur, "când și o jumătate de gram poate să aibă acțiuni dăunătoare" precizează la rândul său specialistul român Ovidiu Vuia. Urmare acestui tratament Eminescu a suferit de o paralizie parțială, a fost internat, scos din țară și mai apoi ucis în spital cu un bolovan cu care a fost lovit în cap.

Studiul dr. Nica, foarte valoros de altfel, suferă de o mare eroare. Faptul că pune un diagnostic psihiatric lui Eminescu bazându-se pe o sursă nedemnă de încredere. Este vorba de ziarul Adevărul din 17 octombrie 1911 care, sub semnătura lui Alexandru Ciurcu, publica articolul "Din amintirile mele". Or, până după al doilea război mondial, ziarele Adevărul și Dimineața au fost cele mai puternice și viclene organe de presă evreiești din România. Iată situația descrisă de A.C.Cuza în 1905:

"În ziaristică, tot jidanii au introdus la noi în țară tonul violent și trivialitățile preseirevolver, prin care înjosesc orice discuție și batjocoresc instituțiile și demnitarii țării. În frunte, stă, firește, organul jidovesc Adevărul, al cărui comitet de redacție se alcătuiește din următoarele ilustrații cușer ale gazetăriei «române», ale căror nume le reproducem după actele unui proces de calomnie, în care numiții figurează - se înțelege - ca inculpați (Curtea cu Jurați de Ilfov, Octombrie 1905): **B. Braunstein - zis B.Brănișteanu; Albert Honigman - zis A. Fagure; A. Rosen - zis Nora; A. Fuchs - zis G. Mihail; S.Goldenberg - zis Munteanu; Lazar Kastenbaum - zis Castelan; E. Feinsilber - zis E. Emilian; E. Weber - zis Adrian Vereea, și vor mai fi.**

Aceștia sunt conducătorii "opiniunii publice" a țării românești... **Străini de noi și potrivnici ființei noastre**, ei ne discută interesele, ne judecă, fac reputațiile prin galăgie și reclamă, și le desfac prin tăcere și calomnie, ei suie în slava cerului pe jidoviți și caută să înjosească pe adevărații români; ei terorizează pe funcționarii publici care voiesc să-și facă datoria; ei critică totul: religia, coroana, armata, justiția, învățământul..."

De fapt, relatările mincinoase la adresa lui Mihai Eminescu, publicate în ziarul Adevărul din 17 octombrie 1911 se bazează pe închipuirile amintiri ale lui Grigore Ventura, cel ce ar fi fost lângă Eminescu când acesta a fost pus în cămașă de forță și care ar fi relatat cum în cofetăria Capsa, agitănd un pistol mare, Eminescu a spus că pleacă să-l împuște pe rege. Trebuie reținute două aspecte: 1. Gr. Ventura era mort de mulți ani când cotidianul evreiesc lansă "amintirile" sale menite peste timp să consolideze marea conspirație istorică anti-Eminescu; 2. Ventura făcea parte din loja masonică Discipolii lui Pitagora din Galați (formată preponderent din evrei și greci), corespondenta locală a lojii Steaua României, din care făceau parte conspiratorii întemnițării lui Eminescu: Titu Maiorescu, Șuțu și ceilalți (de altfel, toți ceilalți membri ai familiei Ventura făceau parte din loja masonică Steaua României).

Informațiile de mai sus, privind falsul diagnostic pus lui Eminescu și otrăvirea sa cu mercur reies din studii mai vechi, nepopularizate, dar ele sunt depășite azi de studiile lui Calin L. Cernăianu demarate în anul 2000: Recurs Eminescu, Suprimarea Gazetarului și Conjurația anti-Eminescu.

Trebuie arătat de la bun început că Mihai Eminescu nu a fost niciodată mason, în schimb cei mai mulți membri ai "Societății Literare Junimea" (din Iași) și fruntașii Partidului Conservator, da! Toți aceștia făceau parte, cum am arătat, din loja masonică Steaua României, iar Eminescu era "protejatul" Junimii, poetul Junimii.

Atât Titu Maiorescu, cât și Petre Carp, cei doi lideri ai Partidului Consen'ator din vremea respectivă aparțineau lojii masonice, dar cel mai important fapt este apartenența lui Alexandru Șuțu la această lojă, loja fiind de fapt chiar creată de familia de fanarioți Șuțu. Ce gândeau oare aceștia, când Mihai Eminescu compara exploatarea evreiasca a românilor cu exploatarea fanariotă?

Loja Steaua României ("l'Etoile de Roumanie") a fost creată în 1866 de □principele" Gheorghe M. (Iorgu) Șuțu, sub obediența lojii **Marelui Orient al Franței, lojă franceză apropiată intereselor mondiale evreiești, controlată de către evrei**. De altfel, chiar trezorierul (finanțatorul) lojii Steaua României era un evreu, Adolf Hennig. Familia Șuțu, familie de domnitori fanarioți (Mihai Șuțu în Țara Românească, Alecu Șuțu și Mihai Gr. Șuțu în Moldova) era implicată social în politica românească în aceeași perioadă cu Mihai Eminescu. Astfel, Nicolae Șuțu era un reputat economist liber-schimbist, curent atât de puternic combătut și de blamat de Eminescu, în timp ce Alexandru Șuțu, profesor universitar, trecea de reputat medic psihiatru, el fiind acela care l-a internat forțat pe Eminescu, contribuind activ la eliminarea sa fizică din peisajul socio-politic românesc.

De altfel, se poate spune că până la un punct Eminescu fusese chiar creația lojii Steaua României, împotriva conducătorilor căreia s-a întors prin libertatea ce și-a luat-o ca publicist, în chiar ziarele ce le conducea și care aparțineau indirect lojii masonice. De exemplu, se cunoaște ura ce o manifesta Eminescu în scris pentru perioada domniilor fanariote ce au pervertit conștiințele românești și au supt sângele poporului, pregătind astfel terenul pentru noua ocupație, evreiască. El lovea astfel în chiar creatorul lojii, în fanariotul Gh.M. Șuțu.

În bună tradiție masonică, loja Steaua României avea "de față" Societatea Literară Junimea, iar presa ei avea să fie asigurată de Constituțiunea (1866), apoi de Gazeta de Iași (1867) și, în fine, prin Gazeta națională (1871) - tribune politice ale membrilor lojii. Convorbirile literare (1867) făceau același oficiu în domeniul literaturii, istoriei și criticii literare.

În 1866, în cadrul demersurilor pentru desemnarea unui principe străin pe tronul României, a apărut condiția apartenenței acestuia la francmasonerie pentru a se obține sprijinul internațional al fraților masoni și al Alianței Israelite Universale, cu atât mai mult cu cât emanciparea evreilor, deziderat masonic, rămăsese încă o chestiune deschisă. De aceea, în toamna anului 1866 Iorgu Șuțu (mason inițiat la Paris și "venerabil" al lojii Steaua României) i-a propus principelui Carol I să devină francmason și șef al Francmasoneriei Române, sub obediența Marelui Orient al Franței, ceea ce ar fi condus la ingerințe străine în statul român, sub controlul Alianței Israelite. Reacția de refuz a casei regale a fost promptă, voința regală fiind întărită simbolic de interzicerea imediată a lojii masonice Discipolii lui Pitagora din Brăila, formată în cea mai mare parte din negustori greci și evrei. La acea vreme toate lojile masonice importante românești se aflau sub obediența Marelui Orient al Franței, și astfel, indirect, obediente directivelor evreiești ale Alianței Israelite, fiind toate înființate de "negustorul francez" Auguste Carence:: Steaua Dunării, Steaua României, Discipolii lui Pitagora, Înțelepții din Heliopolis. (Oricum, peste câțiva ani B'nai B'rith se implică direct și creează la București lojile Înfrățirea Sionului și Fraternitatea.)

Atitudinea general favorabilă românilor din partea regelui Carol I al României (fostul principe Carol) față de pretențiile evreilor, precum și refuzul său de apropiere de lojile masonice filoevreești, nu putea decât să-i oblige pe conspiratori să monteze un scenariu anti-regal, în care "antisemitul" Eminescu, înarmat cu un mare pistol se ducea "la Palat să îl împuște pe rege", motiv pentru care a fost pus în cămașa de forță și internat. La rândul ei, opinia publică românească n-ar fi putut fi liniștită dacă Eminescu ar fi fost pur și simplu concediat de la Timpul. Totodată, gura acestuia nu ar fi fost astfel închisă, căci ar fi putut găsi altă tribună de la care să își afirme poziția puternic naționalistă. De aceea, el trebuia făcut nebun. Și cine a lansat versiunea că Eminescu a scos un pistol pentru a se duce să-l împuște pe rege? Conform evreilor de la Adevărul, afirmația fusese cândva susținută de către doamna Capsa, evenimentul petrecându-se chipurile în cafeneaua literară Capsa. Nimeni din epocă nu a putut confirma această poveste, dar știm că și soțul patroanei, domnul Capsa, era membru al aceleiași loji masonice ca și ceilalți conspiratori, loja Steaua României.

Societatea Junimea a rămas cunoscută în istoria literaturii române ca promotoare a lui Mihai Eminescu, I. L. Caragiale, Ion Creangă și Ioan Slavici, care aveau să colaboreze la periodicul editat de Junimea, Convorbiri Literare. Teoreticianul Junimii era Titu Maiorescu, dar principala sa activitate era aceea de avocat, de pe urma căreia a dobândit o importantă avere. Profesor universitar la Iași și decan al Facultății de Filozofie, a fost înlăturat din învățământ în urma unui proces de imoralitate. Din 1868 s-a dedicat avocaturii, iar din 1870 a intrat în politică. Este poate important să aflăm numele clienților lui Maiorescu din perioada în care Eminescu a fost lichidat fizic și spiritual. Aceștia sunt: Warschawsky, Rafalovich, Boboritz, Hessen și Kalinowsky, Rubinstein și Hirschler, adică o clientelă cosmopolită preponderent evreiască, atât de ostilă lui Eminescu!

Pe bună dreptate se poate pune întrebarea: de ce istoria nu publică, în general, astfel de corelații ale faptelor, privind viața și moartea lui Mihai Eminescu? Concluziile sunt triste! Chiar George Călinescu, când a scris Viața lui Eminescu, a acceptat orice informație, din orice sursă, fără a o prelua critic, singura sa preocupare fiind realizarea unui roman biografic. De-a lungul carierei sale, Călinescu a colaborat, chiar, cu cei implicați în compromiterea lui Eminescu. Astfel, când editează revista literară Lumea, Călinescu își lia ca principal colaborator pe B. Brănișteanu, care nu este altul, așa cum am arătat mai sus, decât evreul B. Braunstein, editor al ziarului Adevărul, ce întina memoria lui Eminescu, perpetuând conspirația privind nebunia acestuia. De altfel, o mare sumă de critici literari români sunt de fapt evrei camuflați de nume românești, conștienți de activitatea antievreiască a poetului național al României și voluntar interesați și angajați în menținerea mitului "Eminescu dement", ca și de salvarea în istorie a onorabilității conspiratorilor asasini. Așa este și cazul criticului literar Zigu Ornea, considerat o somitate a culturii românești, evreu din Botoșani care și-a făcut chiar o carieră din anumite subiecte care se leagă de viața lui Eminescu, precum: Junimismul (1966), Junimea și junimismul (1975), Viața lui Titu Maiorescu vol. I-II (1986-1987). [Zigu Ornea, care a exercitat în anii 90 și funcția de director al editurii evreești Hasefer, are totuși meritul de a fi precizat că bancherul rus Warszawsky, deconspirat de Eminescu ca ruinător al țărânimii române, era de fapt evreu].

Am arătat mai înainte că familia fanariotă Șuțu era o familie de masoni, aproape toți, în România, fiind afiliați lojii Steaua României. Acordăm o atenție specială acestora deoarece unul dintre ei a semnat condamnarea lui Eminescu: medicul Alexandru Șuțu.

Iată situația prezentată de amplul dicționar masonic publicat de Horia Nestorescu Bălcești:

- **Mihail Șuțu** (1730-1802), domnitor fanariot al Țării Românești, apare în 1794 ca venerabil al unei loji masonice din Iași.
- **Alexandru Nicolae Șuțu** (1830-1877), principe, a locuit la Paris și a făcut parte din cel puțin 4 loji masonice, gr. 30 de inițiere, deputat în Adunarea Generală a Marelui Orient al Franței;
- **Gheorghe M. (Iorgu) Șuțu** (1817-1875), principe, mare proprietar, fiu al domnitorului Mihail Șuțu, gr. 30 de inițiere, membru al lojii Sincere Amitie (Paris) și întemeietor al lojei Steaua României.
- **Constantin Șuțu (1820-?)**, afiliat la Iași lojei Steaua României, a devenit ministru;
- **C.N. Șuțu**, rentier, "frate" în loja Steaua României;
- **George Șuțu**, proprietar, membru în loja Discipolii lui Pitagora din Galați, cea care avea să fie interzisă de Carol I, când Iorgu Șuțu i-a cerut principelui (regelui) să intre în masonerie;
- **Nicolae Gr. Șuțu** (1840-?), membru al lojei Steaua României, secretar general al Consiliului de Miniștri.
- **Alexandru Gr. Șuțu** (1837-1919), inițiat în loja Steaua României, profesor universitar la București, autor al lucrării Psihiatria modernă, publicist și traducător, membru al societății literare Junimea, complicele lui Titu Maiorescu în lichidarea lui Mihai Eminescu.

Studiile lui Călin L. Cernăianu și-au propus mai ales să descurce "îțele foarte încurcate dintr-o singură zi din viața lui Eminescu, zi de răscruce când este scos în condiții misterioase și prin mijloace violente din viața publică", . dar și antecedentele și urmările acestei zile.

"Așadar - își începe acesta unul dintre studii -, la 28 iunie 1883 Eminescu a înnebunit. Simplu ca bună ziua!" Cel care a fost cel mai direct implicat în aceasta acțiune a fost Titu Maiorescu, "protectorul" mason al poetului, secondat de medicul Alexandru Șuțu. Un avocat și un medic, membri ai aceleiași loji masonice. Nici nu se putea tandem mai potrivit pentru a distruge pe cineva. În Jurnalul lui Maiorescu s-a găsit următoarea notă, din ziua fatală: "Foarte cald! În zilele trecute încercări de aranjament cu Alex. Soutzo...", referire la combinația cu doctorul Șuțu. În aceeași zi, 28 iunie 1883, la 6,30 dimineața, Maiorescu și inginerul Simțion (apropiat de-al lui Maiorescu) s-au dus la ospiciul particular al doctorului Șuțu și au convenit cu acesta ca în aceeași zi lui Eminescu să i se facă internarea pentru o lună de zile. Aceasta avea însă să se prelungească și să se repete pentru câțiva ani, până la uciderea sa. "Prin acest demers ilegal - arată C. Cernăianu - avocatul Maiorescu acționează contra principiilor fundamentale ale Dreptului, aranjând internarea lui Eminescu în lipsa garanției că «protejatul» s-ar fi alientat și stabilind - pe ce criteriu? - o anume perioadă a șederii acestuia în ospiciu." Ajuns acasă, Maiorescu îl anunță pe Theodor Rosetti (mare

maestru comandor al Marelui Orient al României, totodată membru, ca și Maiorescu, al lojii masonice Steaua României, la acea dată președinte al Curții de Casație) că treaba este pusă pe roate: "apoi am venit acasă, am înștiințat încă pe Th. Rosetti despre aceasta" (din Jurnal). Un al doilea bilet îl trimite lui W. Kremnitz, al cărui sens rămâne obscur și secret: "Din păcate, încă incert. Altfel, toate bune!" (traducerea corectă a celei de a doua propoziții ar putea fi: "Șuțu în regulă", textul de mâna, în germană, al lui Maiorescu, Sonst alles gut, semănând mai degrabă cu Soutz alles gut).

Al treilea bilet trimis de Maiorescu este către Mihai Eminescu, pe care îl cheamă să îi facă o vizită. Plecând de la redacția ziarului Timpul, Eminescu călca în cursa întinsă. Maiorescu îl roagă să se deplaseze la complicele său Simțion sub pretextul transmiterii unui bilet, ceea ce Eminescu și face. "Săracul de el, a cerut 2 lei pentru birjă, a plecat și de acolo l-au dus la Soutzo" (la Șuțu), își amintea fiica lui Maiorescu despre sfârșitul vizitei lui Eminescu. Într-ade-văr, ducându-se la inginerul C-tin Simțion, Eminescu este așteptat de haidamacii lui Șuțu, este imobilizat, urcat într-o birjă sau în duba ospiciului și dus la Șuțu. "Acolo nu va mai fi gazetar, ci numai biet smintit. Planul fusese îndeplinit cu succes. Gazetarul Eminescu era «ocrotit» într-o casă de sănătate" (C. Cernăianu).

Urmează planul doi al conspirației: legendarea nebuniei. Mai întâi se arată că gazda poetului s-ar fi adresat lui Maiorescu cerându-i, printr-un bilet, ajutorul, deoarece "Eminescu a înnebunit". Minciuna nu rezistă, deoarece Maiorescu se apucase să aranjeze internarea fără a-l vedea pe Eminescu, pentru a-i verifica starea sănătății, iar sursele legendei se contrazic: mai întâi, biletul a ajuns la o ora ulterioară plecării lui Maiorescu la Șuțu; apoi, sunt două variante privind persoana care ar fi trimis biletul, Slavici în prima, soția sa născută Szoke, în a doua. Privitor la criza de demență manifestată în public de Eminescu, cum că ar fi scos un pistol spre a se duce să îl împuște pe rege, ea a fost fabricată târziu (spre a nu mai putea fi verificată) și lansarea ei publică s-a pus prin presa evreiască pe seama masonului Gr. Ventura (deși acesta nu a relatat niciodată așa ceva în timpul vieții sale). "Lipsa oricărei mențiuni [în Jurnalul zilnic al lui Maiorescu] privind pretinsele amenințări făcute de Eminescu cu revolverul... par să arate că toate acestea constituie zvonuri care nu fuseseră încă inventate la data la care Maiorescu și-a completat jurnalul; de altfel, cum am arătat, povestea a fost pusă în largă circulație de către evreii de la Adevărul în 1911). În aceeași zi, a «internării» lui Eminescu, la ora 17 Maiorescu pleacă în străinătate pentru o perioadă de o lună și jumătate. Din această clipă și până la revenirea sa, Eminescu nu mai putea fi eliberat din ospiciu nici măcar la cererea rudelor, pentru că persoana care îl internase era, totodată, singura abilitată legal să ceară externarea lui." (C. Cernăianu)

Toți cunoscuții lui Eminescu, mai ales conspiratorii, pleacă rapid în străinătate, în timp ce presa publică o știre anostă: "Dl. Mihai Eminescu, redactorul [șef al] ziarului Timpul, a înnebunit. Dl. Paleologu va lua direcțiunea sus-zisului ziar".

"Flagrantele ilegalități comise pentru înlăturarea lui Eminescu din viața publică - scrie C. Cernăianu - arată că liderii Junimii [împreună cu alți masoni din loja Steaua României] erau capabili să ascundă răpirea și sechestrarea unei persoane, spre a o supune cu de-a sila unui tratament care nu-i era necesar, după care, tot ei, folosind falsuri și dezinformări, creau victimei o imagine melodramatic deformată, dar suficient de credibilă încât să reziste vreme de mai bine de un secol. Așa s-a născut un

veac de falsă compătimire, un veac în care abilitatea câtorva a făcut ca revolta publică să fie înlocuită cu mila. În acest context, chiar este de crezut că, dacă Eminescu ar fi fost nebun cu adevărat, iar Junimea ar fi dorit să încerce recuperarea lui, nu ar fi fost capabilă de a-l interna fără tam-tam?...

Una peste alta, între ilegalitățile comise de Șuțu în clipa preluării lui Eminescu sunt și următoarele:

- l-a primit pe Eminescu în ospiciul sau (particular?), cu toate că acesta, nesuferind o recidivă, boala lui era incertă și, prin urmare, trebuia să stea fie la un spital, fie în arestul Poliției (cum avea să se procedeze, la 6 noiembrie 1886, la Iași);
- l-a internat pe Eminescu în lipsa unei cereri scrise de admitere, care să cuprindă "numele, prenumele, profesiunea, religiunea, etatea, domiciliul, atât al pătimășului cât și al petiționarului", alături de informații privitoare la "felul de relațiune ce ar fi având acesta din urmă cu smintitul" (Decretul 1012, articolul 8);
- l-a acceptat fără "vreun act medical scris de doi medici";
- nu a respectat intervalul maxim în care medicii trebuiau să se pronunțe asupra stării sănătății pacientului (3 zile), semnând așa-numitul lui certificat medical după o săptămână de la internare;
- nu a înștiințat Administrația specială" asupra internării;
- nu a solicitat constituirea unei comisii care să-l examineze pe Eminescu;
- nu a întocmit Buletinul unde va scri cauza admiterii" (Decretul 1012, articolul 16)...

Crimă acoperită cu un certificat medical. În destinul lui Eminescu, biletul scris și semnat de doctorul Al. Șuțu la 5 iulie 1883 și acceptat drept "certificat medical" a jucat un rol fundamental, fără el lipsind absolut orice temei legal care să justifice cât de cât internarea. (Degeaba și-a pregătit avocatul Maiorescu un alibi atât de solid ca plecarea din țară, tocmai în acea zi?). În plus, acest fals document avea să fie folosit în viitor, simpla lui existență permițând declararea unor "recidive" și făcându-le credibile pentru publicul larg și pentru amicii de bună-credință. Majoritatea biografilor lui Eminescu au considerat acest document un fel de înscris sacru, asupra căruia nu se poate face nici un comentariu. Ei nu au intrat la ideea nici măcar atunci când diagnosticul inițial, stabilit de Șuțu, a fost înlocuit cu altele, puse de alți medici, sau când au văzut că a fost supus tratamentului folosit în altă boală decât cea declarată...

Încercarea lui Șuțu de a induce în eroare, astfel încât, pe baza unei probe materiale plătuite, să obțină o decizie judecătorească, prin care Eminescu să fie privat de toate drepturile lui civile, mi se pare indiscutabilă. La toată această mizerie, l-a avut permanent alături pe Titu Maiorescu, omul care, avem motive să credem, a și inițiat acest demers odios. Potrivit jurnalului intim al acestuia din urmă, mai mult sau mai puțin conștienți de ceea ce fac, doctorul Șuțu și Simțion i-au devenit complici, într-o faptă necugetată...

Pus în cămașă de forță, Eminescu a fost predat "Spitalului Israelit "Caritas". De ce doctorul Șuțu numea acest stabiliment [din strada Plantelor nr.9, unde a fost închis Eminescu] "Institutul Caritatea" și nu "Institutul Caritas"? Era Caritatea o subunitate a Spitalului Caritas ori o asocierie în care Șuțu, proprietar al terenului, era parte? Se găsea în strada Plantelor un fel de secție specială a Spitalului Caritas, profilată exclusiv pe suferinzi de boli psihice? Asta ar însemna, însă, că Eminescu a fost, de fapt, internat la "Spitalul Israelit Caritas"!... O altă ciudățenie ar fi aceea că, din câte se cunosc, Eminescu nu a fost niciodată prea simpatizat de evrei, reacția unora dintre dumnealor față de el fiind atât de impulsivă chiar și astăzi. În 1922, Radu D. Rosetti informa opinia publică: «Se știe că Mihail Eminescu... între sfârșitul lui 1884 și începutul lui 1889 părea vindecăt, când, în 1889 autoritățile sesizate de cei în drept l-au internat din nou în Spitalul [Israelit] Caritas din București»."

Odată închis, Eminescu a fost practic scos de sub protecția publicului și chiar a rudelor sale. La 18 iulie 1883, fratele lui Mihai Eminescu, Matei, îi scria lui Maiorescu: "Sunt informat că fratele meu Michai Eminescu este serios bolnav; vă rog din suflet răspundeți-mi urgent unde se găsește ca să vin a-l lua la mine pentru vreun an și dacă binevoșiți a-mi arăta adevărata stare materială a lui ca să vin pregătit, căci am vreo 200 de galbeni într-un loc - îi iau și-i cheltuiesc toți pentru el". Titu Maiorescu s-a prefăcut însă că nu a primit scrisoarea lui Matei Eminescu. La rândul ei, Veronica Miele nu a putut pătrunde în Institutul Caritatea (Caritas) și nici măcar nu a putut afla dacă Eminescu era sau nu internat aici.

La câteva luni de la îndepărtarea lui Eminescu de la Timpul și din viața politică, Maiorescu își nota în Jurnal: "mare recunoaștere a importanței mele politice".

Următorul pas a fost acela al îndepărtării din țară a lui Eminescu. Însoțit de gardieni, el a fost transportat ilegal la Viena, în data de 20 octombrie 1883. În momentul plecării din Gara de Nord, Eminescu i-a strigat lui Maiorescu, prezent la plecarea sa: "Dr. Robert Mayer, marele moment, o conspirație..." Este posibil ca Eminescu să îi fi făcut, astfel, o aluzie lui Maiorescu asupra legăturilor acestuia cu baronul Mayer, ambasadorul Austriei la București și la implicarea celor doi în conspirația împotriva sa. De altfel, în data de 2 decembrie 1883, deci la mai puțin de două săptămâni, Titu Maiorescu nota în Jurnalul său: "La ora 12, prânz la baronul Saurma (ministru plenipotențiar german), cu baron Mayer (ministru plenipotențiar austriac) și cu contele Monts și consilierul aulic Metz".

Odată plasat într-un ospiciu din Viena (Dobling), Eminescu intră sub observația celui mai mare dușman al său, filo-evreul P.P.Carp, care deși politic în opoziție față de guvernarea de la București, primise de la guvernanții liberali postul de ambasador al României la Viena. P.P.Carp îl și vizitează, în data de 5 februarie 1884 și consideră, savant, că Eminescu nu este perfect vindecăt: "Ochiul este cam tulbure, mâinile slabe și degetele ascuțite", deci încă nu ar fi indicat a se întoarce în România, așa că mai este plimbat prin Italia și ajunge la București în 27 martie 1884, iar pe 7 aprilie 1884 este expediat la Iași. Maiorescu scria: "Când l-oi ști pe Eminescu plecat, ajuns cu bine și așezat la Iași, atunci abia îmi voi permite să mă gândesc la ale mele!" Eminescu avea să spună, la rândul său: "m-au târât prin Italia..., acum m-au târât din nou la Iași..." Un fapt trecut sub tăcere zeci de ani până după moartea sa, este acela că în Italia, atunci când a scăpat de sub atenția supraveghetorilor români, Eminescu a fost capturat de poliție și predat acestora. Dar atunci el era considerat, în acte, un om

sănătos și liber, ceea ce dovedește că urzeala conspirației împotriva lui Mihai Eminescu conținea, pe lângă masonerie și oculta evreiască, și puterea politică a statelor europene.

Pentru trimiterea și supravegherea lui Eminescu în străinătate, Maiorescu îl desemnase pe Al. Chibici-Rîvneanu. Acesta nu a pus însă niciodată pe hârtie relatarea celor câteva luni de deplasare în străinătate a lui Eminescu, motivându-și reținerea astfel: "Europa braucht Ruhe" (Europa are nevoie de liniște). "Situția lui Chibici are ceva paradoxal - apreciază C. Cernăianu. Pe de o parte, puținele povestioare pe care le-ar fi istorisit unor amici sunt de natură să probeze nebunia lui Eminescu, dar, pe de altă parte, prin cele trei cuvinte citate, el afirmă exact contrariul..., din cuvintele lui Chibici transpar două elemente: Eminescu era o problemă nu atât internă, cât externă, el interesând (fapt dovedit) anumite mari cancelarii europene și, în al doilea rând, el nu era bolnav - un nebun autentic nefiind periculos decât pentru sine și pentru cei din imediata lui apropiere".

Sfârșitul. Ce s-a întâmplat? La sfârșitul anului 1888 "locuitorii Capitalei află cu o plăcută surprindere că Eminescu a revenit și s-a alipit ca redactor al unui ziar politic important". Parcă ar fi fost un blestem activitatea de jurnalist pentru Mihai Eminescu. Nu au trecut nici trei luni de zile (în altă variantă mult mai puțin) de când Eminescu și-a reluat activitatea de ziarist și, la 3 februarie 1889 (conform doctorului Șuțu, în ianuarie 1889), el a fost ridicat prin ordinul Poliției Capitalei și dus la Spitalul Caritas, internat, supravegheat și supus tratamentului medical. Mai țineți minte pe cine înștiința în primul rând Titu Maiorescu, în 28 iunie 1883, că a perfectat aranjamentul cu Șuțu privind internarea lui Eminescu ca nebun? Pe colegul și superiorul său mason, pe Theodor Rosetti, adăugând în propriul Jurnal: "Numai de s-ar face asta fără greutate!". Acum, însă, în 1889, conspiratorii masoni din 1883 aveau puterea politică. Acum, când loja masonică Steaua României, controlând Partidul Conservator conducea statul, când Theodor Rosetti era prim-ministru și ministru de interne, când Titu Maiorescu era ministru al cultelor, Mihai Eminescu a fost internat prin ordin al Poliției Capitalei și ucis brutal în spital de către un "smintit".

Dilema dacă Institutul Caritatea, în care a fost internat Eminescu de către tandemul Maiorescu-Șuțu în mai multe rânduri, este același cu Institutul/Spitalul [Israelit] Caritas din Dudești, este rezolvată de către chiar Maiorescu, care în Jurnalul său, la 28 ianuarie 1886, nota: "experimente de hipnotizare la Spitalul Caritatea în Dudești". Spitalul "Caritatea" din Dudești nu există, la adresa respectivă găsindu-se însă spitalul evreiesc "Caritas", ceea ce dovedește că, în gura multor români din epocă, evreiescul Caritas devenea Caritatea. Mai reținem, ca fapt divers, și că masonii erau preocupați de a participa împreună cu evreii la "experimente de hipnotizare" desfășurate în instituturile acestora.

Vom cita în continuare din notele doctorului N. Tomescu, unul dintre medicii care s-au ocupat de Eminescu. Trebuie reținut de la început că, prin forța lucrurilor, acest medic făcea totuși parte din echipa conspiratorilor și a încercat să-l scoată vinovat tot pe Eminescu:

"Articulația cuvintelor este normală. El pronunță bine și clar și nici scandare, nici gângăvie, nici bolboroseală, nici acele diverse defectuoziități așa de comune în maladiile cerebrale nu s-au putut observa până în ultimele zile ale vieții sale..."

Oricum ar fi, sfârșitul total nu părea a fi iminent, căci el se nutrea bine, dormea și puterile se susțineau cu destulă vigoare. Un accident însă de mică importanță a agravat starea patologică a cordului și a accelerat moartea.

Iată în ce a constat acel accident. Într-o zi, pe când se preumbla în ograda institutului, Eminescu primește în regiunea parietală stângă a capului o mică piatră cu care un bolnav se juca, învârtind-o legată de o sfoară. Aceasta i-a produs o plagă de câțiva milimetri care interesa numai pielea și care s-ar fi cicatrizat repede dacă Eminescu, în obiceiurile sale de necurătenie, n-ar fi ridicat de mai multe ori pansamentul și nu și-ar fi frecat plaga cu diferite substanțe murdare."

Urmează autopsia. Creierul avea o greutate de 1490 gr, iar lobul stâng era cu 25 gr mai greu decât lobul drept. Nu se constată nimic important ca indicii de boală. Dr. Tomescu, concluzionează:

"Eminescu n-a fost sifilitic. Ideea aceasta s-a născut din doctrina eronată ce profesă o școală germană că paralizia generală este totdeauna o manifestațiune sifilitică, tot așa de neadeverată ca aceea care susține că toate sclerozele cerebro-spinale sunt de origine sifilitică... Adevărata cauză a maladiei lui Eminescu pare a fi surmenajul cerebral, oboseala precoce și intensă a facultăților sale intelectuale."

Dr. Tomescu uită însă să adauge că tratamentul însuși aplicat lui Eminescu (mercur, morfina ș.a.) au fost de natură să îl îmbolnăvească.

La 15 iunie 1889, Titu Maiorescu nota:

"Pe la 6 ore a venit Stemill [un evreu!]și Vitzu la mine să-mi spună că astăzi pe la 3 ore a murit Eminescu în institutul de alienați al d-rului Sutz, de o embolie".

La nici o săptămână după funeralii, Harieta, sora lui Mihai Eminescu afirma:

"Atâta vă spun și vă rog să spuneți la toți, că nenorocitul meu frate a murit în cea din urmă mizerie și moartea i-a fost cauzată prin spargerea capului ce i-a făcut-o un nebun, anume Petre Poenaru. Să ferească Dumnezeu și pe cei mai răi oameni din lume să fie instalați la doctorul Șuțu".

Răscoala țăranilor

Începând cu mijlocul secolului al XIX-lea, evreimea khazară din Moldova devenea stăpână pe averea imobiliară prin intermediul instrumentelor de credit și reușea chiar să torpileze întemeierea Băncii Naționale Române care - spre paguba cămătarilor și bancherilor evrei - ar fi reglat și ordonat circulația financiară și ar fi pus bazele unei instituții naționale de credit. Prin instrumente de credit și ipoteci, evreii au reușit să-și subordoneze în Moldova o bună parte din marea proprietate funciară boierească, devenind astfel proprietarii de fapt ai acesteia.

În 1848 revoluționarii moldoveni, foarte mulți dintre ei masoni idealști, care nu cunoșteau relațiile de subordonare a lojilor masonice față de *Alianța Universală Israelită*, au alcătuit un comitet în frunte cu Vasile Alexandri pentru redactarea programului revoluționar, intitulat "Petiția Proclamație", care avea 25 de puncte. Reformele economice stipulate de acest program au fost însă speculate de evreime în folos propriu și în dauna economiei naționale.

Evreii au preluat din Petiția-Proclamație lozinca "dezvoltarea comerțului" pe care au exploatat-o însă pentru dezvoltarea comerțului evreiesc, sub protecția politică a Alianței Universale Israelite și cu sprijinul capitalului financiar internațional evreiesc, beneficiind de o propagandă susținută prin presa subordonată din Principatele Române și din străinătate. După Revoluția de la 1848, cei mai mulți arendași de moșii erau evrei, iar la sfârșitul secolului XIX se organizaseră deja în mari trusturi arendașești, punând mâna pe furniturile publice, pe perceperea accizelor și a comerțului de bancă, își întăriseră hegemonia în comerțul cu amănuntul și debutaseră în comerțul mare și în industrie - activitate de pionierat. Petrolul și aurul verde, pădurile, cu industriile aferente, devin cu timpul obiectivele principale ale războiului economic dus de evrei și va avea efecte devastatoare pentru țară. Nu le scapă din mâini nici prostituția sau comerțul cu carne vie.

Iată numai un exemplu al înlăturării românilor din activitățile rentabile: la Iași, în 1839, existau 627 breslași români, pentru ca în 1909 să mai fie doar 71, în schimb existau acum 556 de breslași evrei.

Arendașii evrei sau "cămătarii de pământ" - cum îi denumea Dr. G.D. Creangă în lucrarea sa "Situția arendașilor față de chestiunea țărănească" - erau organizați în trusturi, încurajate în mare măsură din afara țării, de unde consortii iudaice le puneau la dispoziție capitalul necesar pentru a putea pătrunde masiv în agricultură.

Motivul pentru care boierimea autohtonă și-a arendat moșiile către evrei, suspendându-și astfel dreptul la proprietatea funciară, este același pe care l-a avut cu mult înainte și aristocrația poloneză, șleahă, și care duse la răscoalele țăranilor poloni, apoi ale cazacilor: fuga de muncă și de răspundere, luxul nemăsurat, obiceiul de a sta în străinătate și de a petrece, decadența moravurilor etc. Toate acestea necesitau sume mari de bani, puse la dispoziție de evreul cămătar care obținea arenda cu toate privilegiile acordate boierului: dreptul de a avea cârciumă, brutărie, măcelărie, de a ține farmacie, de a vinde peștele heleșteelor, de a percepe taxe la vaduri și pentru pășunat, de a tăia pădurile. În 1903, în Țara de Sus, 399 de evrei țineau în arendă 45,57% din proprietățile (moșiile) de peste 50 de hectare, în timp ce

altă pondere, de 48% din proprietatea funciară (cu o suprafață de 497.979 hectare), erau exploatate de evrei în asociere cu arendași de altă etnie, chiar și cu ciocoi români.

Așa cum am arătat, spre sfârșitul secolului XIX și în primul deceniu al secolului XX, evreimea care se ocupa cu exploatarea proprietății funciare era organizată în trusturi arendășești, unul dintre cele mai mari trusturi arendășești evreiești fiind cel al fraților Fischer: Marcu zis Mochi, Kalman, Froim, Schoel și Avram. În 1904 acest trust stăpâna și exploata la sânge 237.863 ha pământ arabil, iazuri, pășuni, alcătuind o feudă cu 79 de comune rurale, botezată "Fischerland", pe teritoriul căreia circula moneda Fischerilor, și nu moneda națională. Până și pentru a-și adapă vitele la iaz, ca și pentru lut, țăranii plăteau taxă evreilor Fischer.

Frații Fischer, reprezentați de Mochi, reușiseră să realizeze un adevărat stat în stat, Fischerland-ul fiind premergătorul Judenland-ului (Țara Evreilor) proiectat de Alianța Universală Israelită. Tot astfel, mai existau și alți capi de trusturi arendășești: Gastiner din Botoșani, Gutman din Roman, Juster și Mendel din Brăila. La 6 martie 1905, D. Sturza a interpellat guvernul, afirmând că numai Fischerii au arendat de la stat 159.334 ha, de la Casa Școalelor, Eforia Sfântului Spiridon, de la societăți private și de la particulari.

Arendășii evrei din România se subordonau, de fapt, la acea dată, strategiei rabinului Reichorn din Praga, care, în 1896, alcătuiuse planul de iudaizare a proprietăților funciare după cum urmează: **«în numele justiției sociale și a egalității, vom împărți marea proprietate la țăranii care, fiind lipsiți de mijloace de exploatare, se vor adresa nouă, devenind datornicii noștri, iar capitalurile noastre făcându-se stăpâne, noi vom fi marii proprietari și puterea va fi a noastră»**. Documentul rabinului Reichorn a fost descoperit târziu lumii creștine, într-o sinagogă din Madrid, și publicat de ziarul italian *Accecicilo Tardi* din 8 Octombrie 1938.

Acesta este motivul real pentru care francmasoneria, manipulată la rândul ei, a stimulat pretutindeni reformele agrare, evreii pândind momentul când, după reformă, țăranimea împroprietărită, lipsită de inventar agricol, trebuind să plătească diferite impozite, a apelat la capitalul cămătarilor, arendașilor, băncilor evreiești, devenind, prin polițele și dobânzile la dobândă, sclava acestora. Prin legea rurală de la 1864 s-au împroprietărit în Principatele Unite (Țara Românească și Moldova) aproape 468.000 familii de țăranii cu 17.666.000 hectare.

La condamnabila practică de a-și arenda proprietățile agricole trusturilor evreiești s-au pretat, din păcate, nu numai persoane particulare, ci și așezăminte de binefacere, ba chiar și statul, care, de exemplu a dat în arendă evreilor 28.000 de pogoane de pământ ale domeniului Jegălia. Totodată, prin interpuși, de obicei oameni politici veroși sau proprietari dornici de câștiguri ușoare, trusturile evreiești cumpărau moșii pe care apoi le arendau de la proprietarii lor nominali pe o durată de 99 de ani.

La începutul anului 1907, în România Mică arendașii evrei atingeau cifra de 915, având o suprafață arendată de 1.113.147 ha, în afara pădurilor.

Oferind prețuri mult mai mari decât cele practicate până atunci, trusturile evreiești urmăreau un plan bine chibzuit, acela de a distruge inventarul de proprietate al boierului care arenda. Odată realizat acest obiectiv, în cele mai multe cazuri,

proprietarul nu mai era capabil să refacă inventarul necesar exploatării eficiente a proprietății și, ca urmare, era nevoit să-și arendeze mai departe moșia trustului, de data aceasta, însă, la prețurile impuse de arendaș.

Metodele de exploatare ale arendașilor evrei, fie individuali, fie organizați în trusturi, erau în general asemănătoare. O parte din moșii le subarendau țăranilor cu prețuri de patru ori mai mari decât prețul la care ei arendaseră; altă parte era exploatată sângeros folosind munca țăranilor nevoiași înrobiți prin Legea tocmelilor agricole, polițe cu clauză penală și dobânzi la dobânzi. Când țăranii moldoveni de pe moșiile trustului Fischer nu acceptau condițiile, Mochi Fischer aducea muncitori agricoli ruteni din Bucovina. Al doilea nivel al exploatării consta în faptul că țăranul era obligat să-și cumpere toate bunurile de consum numai de la prăvăliile arendașului sau ale trustului, unde prețurile erau zdrobitoare. Analiza făcută de Eminescu tocmelilor agricole stabilește că dobânzile percepute de arendași începeau cu 90%, cele mai ridicate fiind până acolo **încât unii boieri au arendat evreilor până și bisericile de pe moșiile lor, astfel încât preoții și enoriașii, spre a putea organiza și participa la slujbele religioase, la botezuri, la cununii și înmormântări, trebuiau să plătească arendașului evreu o taxă suplimentară.** Bineînțeles că lumânările se cumpărau de la prăvăliile arendașului la prețul celor din ceară, ele fiind confecționate din puțină ceară și multă osânză.

Neputând cumpăra moșii, evreii îi corupeau pe marii proprietari și chiar mulți parlamentari au cumpărat moșii pe banii trusturilor sau ai arendașilor evrei, după care le arendau acestora pe vreme de 99 de ani, aceasta fiind forma mascată prin care evreii puteau, pe moment, să devină proprietari pe pământul românesc.

În 1906, C. Stere publica în *Viața Românească* un articol ce a avut un mare răsunet, "Fischerland", denunțând trusturile arendașești ale evreilor. Aducea o documentare strivitoare, ce reflecta o exploatare țărănească prin învoieli agricole de tip colonial, prezentând cifre ce înlăturau echivocul privind regimul de asuprire neomenos practicat de evrei. "Siberianul" sau "nihilistul" - cum îl numea C. Stere pe evreul khazar ocupant - "turbură digestia unei întregi clase de beati possidentes". Din paginile articolului reieșea cu ușurință: "conturându-se printre cifrele statisticilor chipurile crispate de ură ale țăranilor și se întrezăreau flăcările revoluției mistuind conacele marilor proprietari. Articolul apărea ca zborul unei păsări anunțătoare de furtună". (Gabriel Constantinescu *Evreii în România.*) Dispunând de capitaluri imense, trusturile evreiești au trecut în 1906 dincolo de Milcov, arendând moșii în județele Brăila, Ialomița și Dâmbovița, pe care le vor exploata după aceleași practici pe care le experimentaseră în Moldova.

Din anul 1902 până în 1906 au fost recolte bogate, ceea ce a făcut ca arenzile să crească în proporție geometrică, iar exploatarea țăranimii dijmașe să atingă insuportabilul. Dintre trusturile evreiești, numai trustul arendașesc al fraților Fischer secătuia populația țărănească de pe o suprafață de 2.368 kilometri pătrați, cât întinderea unui județ. Pe acest Fischerland exista un sat cu nume predestinat: Flămânzi. Răscoala a izbucnit în Moldova, pe moșia Flămânzi, tocmai aici, și a avut de la început un caracter puternic antievreiesc din pricina nemulțumirilor acumulate vreme de decenii de către masele țărănești exploatate de cârciumarii, cămătarii și arendașii evrei. Țărănimea răsculată a năvălit în târgurile create și locuite de evreime, precum Hârlău, Târgul Frumos, Podul Iloaiei, unde au devastat prăvăliile și

cârciumile evreiești, după care s-au revărsat asupra conacelor moșierilor și sediilor arendașilor (situație descrisă de Radu Theodoru în România ca o pradă).

Gazeta Voința Națională din 9 martie 1907 publica articolul «Răscoala și Guvernul», din care cităm:

"Trustul fraților Marcu, Kalman, Froim Soil și Avram Fischer ține în arenda 69 de moșii... în ultimii doi ani arenzile au fost urcate de două ori... Ca să vedeți că de unde era răul mai mare, de acolo a pornit mișcarea, observați că în punctele unde s-au întâmplat primele răzvrătiri - și nu uitați că aceste mișcări sunt contagioase - acolo sute de mii de suflete erau încinse de cercul de fier al trusturilor de arendași străini [evrei], care le speculau cu lăcomie, așa cum voiau... Dacă nenorociții țărani încercau să iasă din acel cerc, la dreapta sau la stânga, în sus sau în jos, zeci de kilometri se izbeau de aceiași exploatare [evrei], și dacă încercau să emigreze și mai departe, găseau alți arendași care, ispitiți de câștigurile cele mai mari, ale trusturilor, profitau de învoielile cele exagerate, îi exploatau tot atât de rău astfel că nenorociții nu găseau nicăieri nici o ușurare".

În aceeași zi, în ședința Consiliului de Miniștri din 9 martie 1907, regele Carol I a cerut guvernului să vină negreșit cu o lege împotriva trusturilor arendașești. Obligată să reziste singură presiunii diplomatice, economice, financiare și mediatice a Alianței Universale Israelite, țărănimea română se văzuse nevoită să pună mâna pe bâte, furci și coase, și să își revendice dreptul la viață. **Din acest motiv, peste 11.000 de țărani au fost uciși de forțele de ordine, care astfel apărau interesele exploatare străini**, dar au reușit să oprească, pentru moment, înstrăinarea pământului țării, scos la meza evreilor. "Trustul Fischer ar fi jucat în România rolul baronului Rothschild în Boemia - afirmă Radu Theodoru. Cu un instinct milenar al naționalului, țărănimea a rezolvat dilema clasei politice, plătind din nou cu sânge și suferințe eliberarea moșiei țării de sub jugul cămătăresc, răsturnând prin foc și pară strategia Alianței Universale Israelite, care își fixase ca obiectiv cucerirea posesiunii pământului românesc, astfel încât înlocuind boierimea națională cu evreimea arendașă și cămătărească, să poată transforma România prin unirea Fischerland-urilor într-o Judenland."

Bancherii evrei împotriva României Mari

Rothschild și Baruch la Conferința de pace de la Paris, 1919

Deși victorioasă după primul război mondial, României nu i s-a permis să participe la masa negocierilor de pace de la Paris, în calitate de partener, în cadrul așa-zisei "Conferințe de Pace" din 1919. Această întrunire a fost de fapt coordonată și condusă din umbră de către "consilierii" secreți evrei ai reprezentanților celor trei mari puteri: Statele Unite ale Americii, Anglia și Franța.

"Consilierul" președintelui S.U.A., Woodrow Wilson, a fost bancherul evreu american Bernard Baruch, care a avut un rol deosebit de activ în întreg scenariul primului război mondial. În același timp "consilierii" primului ministru al Angliei, David Lloyd George, era un membru al familiei Rothschild, anume Philip Sassoon, iar al primului ministru francez, Georges Clemenceau, era chiar bancherul evreu Jeroboam Rothschild (deghizat sub numele Georges Mandel).

Deși înregimentat în tabăra oculte iudeo-masonice, președintele american Wilson, dezvăluse cu câțiva ani mai devreme, în 1913, situația de fapt:

"De când am intrat în politică, mulți oameni mi-au încredințat opiniile lor. Unii din cei mai importanți oameni din Statelor Unite ale Americii se tem de ceva sau de cineva. Ei știu că există undeva o putere atât de organizată, atât de solidă, de atentă, de concretă, universală, încât preferă să vorbească în șoaptă atunci când își exprimă dezaprobarea" (W. Wilson, The New Freedom).

Majoritatea analiștilor consideră mărturisirea voalată a președintelui S.U.A., Woodrow Wilson, drept mărturia faptului că în 1913 Statele Unite Americane erau deja la cheremul oculte universale.

Benjamin Freedman, un evreu creștinat, este cel care a demască, la nivelul istoriei, marea conspirație "khazară", prin care evreii sioniști acționează pentru a-și subordona întreaga civilizație. B. Freedman și-a petrecut viața în oligarhia și în cercurile sioniste evreiești și, astfel, fusese strâns asociat cu Bernard Baruch, cu Samuel Untermyer și cu președinții marionete ai S.U.A. mânăuți de aceștia.

Iată dezvăluirile lui Benjamin Freedman referitor la situația primului război mondial și la rolul ocult jucat de evreimea sionistă: Germania a oferit la un moment dat Marii Britanii condiții de pace extrem de avantajoase: încheierea păcii cu revenirea la situația de dinainte de război, favorabilă Angliei. Guvernul britanic se gândea serios să le accepte, când în octombrie 1916 sioniștii din Londra, reprezentanți ai evreimii est-europene (inclusiv din România), au împiedicat încheierea păcii, promițând Marii Britanii o victorie care va fi obținută de Statele Unite ale Americii (care, la acea dată, nu intraseră în primul război mondial și nu erau în conflict cu nimeni), cu condiția ca Marea Britanie să le dăruiască sioniștilor Palestina (Israelul de azi), la care nici Marea Britanie, nici evreii din Europa răsăriteană (evrei khazari) nu aveau nici un drept natural.

În Statele Unite ale Americii, zice Benjamin Freedman, evreii dețineau pe atunci, (ca și acum) presa de mare circulație. Ei urau Rusia țaristă (care îi oprea pe evrei să

accedă la putere) și-i doreau înfrângerea, motiv pentru care bancherii evrei de pe Wall Street, precum Kuhn și Loeb, refuzau să finanțeze aliații Rusiei: Anglia și Franța. Dar imediat ce sioniștii au obținut promisiunea că li se va "dărui" patria palestinienilor (pe care îi vor putea masacra și izgoni pentru a-și putea întinde statul lor "mesianic"), imediat, deci, toată presa americană, ce fusese până atunci pro-germană, dintr-o dată a descoperit că nemții sunt "huni", că taie mâinile copilașilor de țăță cu baionetele și alte asemenea fantezii. Nu se putea citi nimic altceva în presa americană decât despre cauza sfântă a războiului împotriva Germaniei. Marionetă a talmudiștilor, președintele Statelor Unite ale Americii, Woodrow Wilson, a declarat război Germaniei, iar la Londra a fost semnată "Declarația Balfour", prin care s-a dat sentința de moarte poporului palestinian.

Din acel moment, în S.U.A., ziariști, scriitori, politicieni, bancheri evrei sau în subordinea acestora, se înhamă la construcția Noii Ordini Mondiale, războiul mondial (primul război mondial) fiind considerat pârgă necesară demarării efective a bazelor nevăzute ale acesteia. În fond generoasă ca idee, noua ordine mondială cu un guvern mondial, era construită (și încă mai este) de evrei pentru evrei, fiind forma cea mai îndrăzneată și fanatică a naționalismului religios israelit, sionismul. Noua Ordine Mondială nu a fost concepută pentru a oferi șanse egale tuturor națiunilor, ci supremația uneia singure, cea evreiască.

Ce puteau însemna interesele naționale ale românilor la 1919 pentru acești mari regizori ai istoriei universale decât un moft, un obiectiv neînsemnat sau, poate, chiar o piedică în scopurile "marelui plan"? Învingători pe frontul de luptă armat, românii nu puteau accepta că de fapt alții sunt "adevărații" învingători, cum se auto-considerau evreii sioniști. Mai mult, deveniseră deja foarte incomozi prin marșul armatei române prin Transilvania, care s-a încheiat doar la Budapesta prin răsturnarea regimului iudeo-bolșevic (comunist) al lui Bela Kun. Or, comunismul era una dintre formulele de moment ale sionismului de a cuceri dominația lumii.

Președintele S.U.A. însuși, Woodrow Wilson, se angajează în lucrarea oculte iudaice de planificare a lumii postbelice, încă din anul 1917, anul revoluției iudeo-bolșevice din Rusia și al intrării S.U.A. în primul război mondial. "Coincidența" este considerată de unii autori ca merită să zdrobească Germania spre a se da mână liberă iudeo-bolșevismului (cum am arătat, o variantă cameleonică a sionismului de a cuceri lumea) spre Europa, politică repetată fără nici o imaginație și în al doilea război mondial, când ieșirea S.U.A. din neutralitate a decis victoria iudeo-bolșevismului în Europa și a comunismului în China, Coreea și Vietnam.

Din 1918, începând cu New York World, presa din S.U.A. sprijinea revoluția iudeo-bolșevică, fără a lua poziție pentru apărarea drepturilor omului "călcate sub cizmoacele pline de sânge ale comisarilor iudei". Asasinarea a milioane de ruși și a altor nații ce se opuneau comunismului era indiferentă presei americane, aservită cauzei evreiești. Mai mult, un director al Federal Reserve Bank scria în anul marilor masacre din Rusia, în ziarul mai sus citat: "Rusia ne arată drumul spre mari și impetuoase schimbări ale lumii... mă bucur că se întâmplă așa!"

Consilierul și confidentul președintelui american Wilson era un anume "colonel" Edward Mandel House, care deja lansase din 1912 ideea răsturnării guvernelor și a înlocuirii cu regimuri socialiste. Am arătat că tot sub același nume de Mandel, la

"Conferința de Pace" de la Paris participase la culisele întrunirii, în calitate de "consilier" al prim-ministrului francez, bancherul evreu J. Rothschild, ceea ce ne îndreptățește să credem că între cei doi a existat o legătură necunoscută istoriei. Oricum, în urma "Conferinței" de la Paris, la 10 ianuarie 1920, sub presiunea președintelui Statelor Unite ale Americii s-a înființat prima structură mondialistă, *Liga Națiunilor*, al cărei pact România a fost nevoită să îl semneze. Cea mai mare contribuție la acest eveniment a avut-o, la Paris, chiar Mandel House, același personaj care, ulterior, în S.U.A., a reorganizat Institutul de Afaceri Internaționale sub numele de *Consiliul pentru Relații Externe* (cunoscutul C.F.R.), organizație care și astăzi este unul dintre cele mai eficiente mecanisme de acțiune pentru instaurarea "Republicii Universale" condusă din umbră de evreii sioniști. Prin periodicul organizației, *Foreign Affairs*, se susține, din 1922, ideea unui guvern mondial, iar ofensiva ideologic-propagandistă se desfășoară tot aici, pe planuri largi, cu începere din 1928: doctrinarii, ideologii, filozofii, sociologii, esteticienii iudei sau în solda iudaismului încep să precizeze conceptul de **Nouă Ordine Mondială** .

Sionismul a cunoscut întotdeauna două curente: primul dădea înțietate menirii mesianice a poporului evreu de a domni asupra tuturor celorlalte popoare ale lumii, iar al doilea - "refacerii" statului evreu, distrus din voință divină pentru nerecunoașterea de către evrei a Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos. Cele două curente au cunoscut partizani care s-au luptat între ei pentru supremație în cadrul colocviilor evreiești, dar întotdeauna au ajuns prin a coexista și chiar prin a se sprijini reciproc, astfel încât, finalmente, cele două tendințe sunt mai degrabă două direcții ale acțiunii sioniste.

Astfel, la "*Conferința de Pace*" de la Paris din 1919 a participat la un moment dat și o "delegație" compusă din 117 evrei și condusă de Bernard Baruch (care mai avea și rolul ocult de consilier al președintelui american, de unde rezultă regia evenimentelor). Relatarea îi aparține lui Freedman:

"Am fost unul dintre ei și știu cum s-au petrecut lucrurile. Delegația a scos la iveală Declarația Balfour prin care i se promisese Palestina, iar nemții și-au dat atunci seama că tot măcelul pe care-l suferiseră și toată suferința la care erau supuși, cu țara ciopârțită și populația epuizată de birurile crunte impuse nemților ca reparații de război își au rădăcina în târgul în virtutea căruia evreii din răsăritul Europei puteau folosi forța financiară și militară a marilor puteri **pentru ca să practice genocidul împotriva palestinienilor**".

Însă manipularea "Conferinței de Pace" de la Paris de către evreii sioniști nu era îndreptată doar împotriva nemților sau palestinienilor, ci împotriva întregii civilizații creștine, ale cărei rosturi trebuiau reșezate astfel încât oculta evreiască internațională să facă un pas important către dominarea și subordonarea întregii lumi. O astfel de soartă îi era rezervată și României, învingătoare în război, cu sute de mii de morți, dar ale cărei interese erau tratate ca secundare față de cele ale evreilor din țară.

Dar iată mecanismele acestei mari regizări a istoriei moderne a lumii, regie și conspirație ce a condus la înființarea Ligii Națiunilor Unite, embrionul unui viitor guvern mondial condus din umbra de casta ocultă a bancherilor și sioniștilor evrei și impusă de președintele american Wilson prin "Declarația" în 14 puncte, concepută ca sistem de principii al "Conferinței":

Pentru coordonarea lucrărilor Conferinței a fost instituit, ca autoritate supremă, un Consiliu "de Zece". El era alcătuit din câte doi reprezentanți - primul ministru și ministrul de Externe - ai celor cinci mari puteri învingătoare: Franța, Anglia, Statele Unite, Italia și Japonia. La sfârșitul lunii martie însă, din Consiliul "de Zece", și-a făcut apariția un Consiliu Suprem, denumit Consiliul „celor Patru”, format din Georges Clemenceau (Franța), Woodrow Wilson (S.U.A.), David Lloyd George (prim-ministru al Angliei) și Emanuele Orlando (prim-ministrul Italiei). Ca un fapt nu lipsit de importanță, este de reținut că **"Cei Patru" făceau parte, cu grade înalte, din organizațiile masonice ale țării lor.**

La Paris, stilul dictatorial a fost folosit și față de aliații mai mari, dar cu atât mai mult față de cei mai mici, așa cum a fost cazul României, iar cei care au dictat "Pacea", au trasat granițele Europei și au impus sisteme și practici politice pe măsura intereselor lor au fost Clemenceau, Wilson și Lloyd George, fiecare dintre ei fiind însă asistat de consilierii de taină evrei, a căror contribuție a fost hotărâtoare în deciziile impuse de "Cei Trei Mari".

În aparență, delegația americană era condusă de președintele Wilson, dar cel fără consimțământul căruia nu se lua nici o hotărâre era "colonelul" House, un personaj misterios, reprezentantul intereselor organizațiilor masonice americane. Un al doilea consilier al președintelui Wilson a fost Bernard Baruch, bancherul american-evreu care în timpul ostilităților avusese în subordine departamentul industriei de război, iar la alegerile din 1912 și 1916 finanțase campania electorală pentru alegerea președintelui.

Consilierul de taină al lui Clemenceau era Georges Mandel, numele lui adevărat fiind însă Jeroboam Rothschild, iar Lloyd George îl avea alături pe Sir Philip Sassoon, descendent în linie directă din Amschel Rothschild, întemeietorul binecunoscutei dinastii de bancheri evrei. La lucrările Conferinței el purta titlul de secretar particular al primului ministru și în această calitate lua parte la cele mai secrete consfătuiri ale "Consiliului Suprem" al Conferinței de Pace.

România era reprezentată de primul ei ministru, Ion I.C. Brătianu, dar "Aliații" contestau legitimitatea pretențiilor noastre teritoriale. Ei nu erau dispuși să recunoască unirea Basarabiei cu România, nu erau dispuși să recunoască apartenență Banatului la România. Greutățile cu care s-a confruntat delegația română au fost provocate, în general, de "Statutul Minorităților" care ne-a fost impus, și în special de veșnica problemă a încetățenirii evreilor, la care aceștia aspirau pentru a-și putea asigura averile dobândite prin camătă, speculă și negoț.

La 12 februarie 1919, Brătianu scria de la Paris către București:

"Evreii de aici, sub influența sugestiilor și a documentării primite [de la evreii] din România, consideră decretul nostru de naturalizare ca neîndestulător. Ei obiectează că naturalizarea rămâne individuală, pentru că e supusă la formalități complicate... Am avut lungi convorbiri în această privință cu Edouard de Rolhschild și cu Israel Levy, marele rabin al Franței... Chestiunea evreiască, problemă internațională prin definiție, cu multiplele și variatele ei legături, care îngreuiase atât de mult situația României

Mici la Congresul de la Berlin, se așează acum în calea noastră la *Conferința de Pace din Paris*".

La rândul său, Constantin Kirițescu în Istoria războiului venirii reîntregirea României, scria:

"Culoarele *Conferinței de Pace* [de la Paris] erau pline de oameni de afaceri care adulmecau în România o pradă bogată și ușor de apucat, dacă se exploatau greutatea politică în care se zbătea. Ei erau susținuți în prima linie de Hoover, dictatorul alimentației, care nu se sfiia să amenințe fățiș cu suprimarea ajutorului alimentar pe care Statele Unite îl acordă României -ca, de altfel, și altor state aflate în suferință [după război] - dacă aceasta manifestă intransigență la propunerile oamenilor de afaceri americani. În special, petrolul român excita, în primul rând, interesul businessmen-ilor americani, în cap cu influența, societate Standard Oil [componentă a oculte financiare], în culisele Conferinței, plutește un pronunțat miros de emanații de petrol".

Dar cea mai categorică descriere a situației aparține profesorului englez R.W. Seton Watson de la Universitatea din Londra, care, referindu-se la "tendințele încă nelămurite ale Conferinței de la Paris", o amintește și pe aceea de "încercare de a smulge României concesiuni industriale foarte însemnate în folosul unui grup de financiar evrei americani, sub amenințarea de a pierde sprijinul Americii la Conferință".

Aproape concomitent cu desfășurarea acestor evenimente de la Paris din 1919, soldate cu importante capitulații românești, în România se naștea Legiunea Arhanghelului Mihail, organizație condusă de Corneliu Zelea Codreanu, anti-sovietică și anti-evreiască, care avea să se implice într-un război sângeros cu oculta evreiască mondială.

Consiliul Afacerilor Externe (C.F.R.), cu adresa actuală în Harold Pratt House pe East 68th Street în New York, a fost înființat în 1921. Din anul 1922, C.F.R a demarat editarea publicației Afaceri Externe.

Conform paginii de internet a Consiliului (<http://foreignaffairs.org>), acesta s-a înființat atunci când "câțiva participanți americani la Conferința de Pace de la Paris au decis că este cazul să se familiarizeze cât mai mulți americani cu responsabilitățile și obligațiile internaționale în continuă creștere ale Statelor Unite". În 1921, când a fost fondat, Consiliul Afacerilor Externe (C.F.R.) era dominat de bancherul J.P.Morgan, care la rândul său era un tentacul al caracatiței Rothschild. Consiliul a fost creat de evrei, care au manipulat Conferința de Pace de la Paris din 1919, iar la ora actuală este în spatele acțiunilor mondialiste, fiind încă controlat de evrei. "Instituțiile internaționale concepute în 1945: O.N.U., Banca Mondială și Fondul Monetar Internațional, au fost anticipate în studiile făcute de Consiliul Afacerilor Externe." (New York Magazine, 7 Octombrie 1996).

După cum rezultă din raportul anual al C.F.R., 284 din membrii săi sunt oficiali ai guvernului Statelor Unite.

"Orice organizație care se poate lăuda că 284 dintre membrii săi sunt oficiali ai guvernului Statelor Unite ar trebui să fie bine cunoscuta. Și totuși majoritatea americanilor nu au auzit niciodată de Consiliul Afacerilor Externe. Una dintre explicațiile acestei situații este faptul că 171 de jurnaliști, corespondenți și directori executivi în comunicații sunt în același timp membri ai Consiliului Afacerilor Externe și nu scriu despre organizație." (John McManus, Cine conduce America?)

Regele, amanta și Legiunea Arhanghelului Mihail

Puterea monarhică pe mâna evreilor. În mai-iunie 1929, într-o notă informativă a unui agent al Siguranței române se arată că numeroși ofițeri din armată sunt recrutați în interiorul lojilor masonice din România de către publicistul Mihail Negru (recte Mihai Zussman, secretar de redacție al ziarului Universul), unde "sunt luați în primire și convinși la ideea că prințul Carol trebuie să vina în țară, că sunt datori să își prelucreze camarazii spre a-i câștiga în favoarea acestei idei întrucât starea rea de lucruri actuală nu poate fi înlăturată decât de un rege major și energic care nu roate fi decât prințul Carol.[...] Sunt mulți evrei în această lojă [masonică, Steaua Polară] și convingerea [agentului Siguranței] este că evreii sunt aceia care au pus la cale totul pentru aducerea prințului Carol, întrucât sunt siguri de el că-i va proteja în orice împrejurare..." Același Zussman (alias Mihail Negru) prezida săptămânal, în aceeași perioadă, și loja Cavalerii Steagului din București, militând pentru readucerea lui Carol al II-lea în fruntea statului.

Fiu al regelui Ferdinand al României, prințul Carol al II-lea renunțase la tronul României în favoarea relației amoroase cu evreica Elena Lupescu (născută Grunberg).

Între cei doi, totul a început la o cursă de autoturisme și primul pas l-a făcut Elena Grunberg, care a reușit destul de ușor să îl seducă pe prințul moștenitor al tronului României. Înainte de a lua startul în cursa de autoturisme la care participa, o frumoasă doamnă a aruncat în mașina prințului un buchet de flori și i-a urat succes, zâmbindu-i și privindu-l provocator, ceea ce l-a determinat pe Carol să ajungă imediat în patul ei, chiar după cursa auto. Se chema atunci Elena Tâmpeanu, după numele soțului, maiorul Tâmpeanu, dar era fiica evreului "industriaș" Nuham Grunberg. Pentru a nu scăpa ocazia apărută, de a-l manipula pe viitorul șef al statului român, pe care îl subjugase și pe care îl domina, evreica l-a părăsit pe maiorul Tâmpeanu, revenind la numele său românesc după rată, Lupescu.

Socotelile evreilor nu au ieșit de la început. Regele Ferdinand al României a condamnat relația adulteră a celor doi amanți, iar prințul Carol, care era deja căsătorit, a preferat să renunțe la succesiunea la tron și la căsnicie, decât la farmecele evreiești, plecând cu Lupeasca în străinătate, de unde însă nu a încetat, mai ales după moartea regelui, să uneltească și să tragă sfori pentru a relua tronul. Pentru evrei, Carol al II-lea trecuse examenul de foc. Renunțase la tron pentru una de-a lor. Ce garanție mai mare puteau avea că, odată venit pe tron, le va susține interesele? Și nu s-au înșelat. I-au acordat tot sprijinul pentru preluarea tronului, folosindu-se de lojile masonice din România.

Deja în cadrul lojilor masonice din București erau atrași și activați în această misiune amiralul aghiotant regal Păiș, comandantul Fundățeanu, generalul Georgescu, comandorul Bucholzer, colonelul V. Bădulescu, colonelul Matropol, ofițeri din aviație și marină.

Spre deosebire de amanta sa, prințul Carol nu a divorțat decât foarte târziu, neglijându-și însă în totalitate soția, mama fiului său, prințul Mihai. La câțiva ani de la plecarea din țară, Carol începuse să uneltească, sprijinit de evrei, pentru recuperarea tronului României. Primul-ministru Ion I.C. Brătianu se opunea însă la întoarcerea pe tronul țării a unui aventurier, având chiar curajul să declare că dacă lucrurile nu se

opresc, el va declara România republică, abrogând monarhia. Așa se face că întoarcerea lui Carol și a Elenei Lupescu-Grunberg la conducerea țării s-a făcut după căderea de la guvernare a Partidului Liberal și după moartea lui I.C. Brătianu.

Chiar regina-mamă, Regina Maria era, la un moment dat, o piedică în calea întoarcerii lui Carol al II-lea deoarece, după moartea regelui Ferdinand, împreună cu prințul Barbu Știrbei, trebuia să preia și să asigure regența țării, urmașul legitim la tron, prințul Mihai, fiind minor. De aceea, interesele evreilor cereau ca regina să fie denigrată în fața publicului și cineva trebuia să se ocupe de acest lucru. Iată ce consemna în jurnalul său intim, în acest sens, Simona Lahovary, care făcea parte din suita reginei: "Campania de denigrare împotriva reginei este alimentată în primul rând de Grigore Filipescu..., apoi de ziaristi și șantajisti... Confuzia domnește și în capetele oamenilor, în primul rând pentru că fiecare gândește, chiar dacă nu conștient: «De ce n-aș fi eu dictator sau regent?» Puterea supremă, în trecut regală și de neatins, este acum obiectul tuturor poftelor, datorită poznelor principelui Carol... Cei care spun că virtual suntem o republică, continuă să-și spună că am putea fi cu adevărat, ceea ce ar fi mai simplu și mai puțin costisitor. Confuzia a pătruns și în mintea lui Aristide Blank. O ridică în slăvi pe regină, dar finanțează mișcarea «Vlad Tepeș», condusă de Grigore Filipescu... s-ar putea ca fondurile de la Tepeș să alunece uneori la [ziarul] Epoca" (din Magazin Istoric, mai 1974). Rezultă din jurnalul curtezanei Lahovary că cel mai mare bancher al țării, evreul Aristide Blank (posesorul băncii Marmorosch-Blank) îi făcea în mod ocult serviciul lui Carol al II-lea, finanțând fundația liberalului Grigore Filipescu, care, la rândul său, conducea campania de denigrare a reginei-mamă, inclusiv prin presă - deși, cu fățărnicia binecunoscută, pe față, Aristide Blank o "ridica în slăvi pe regină".

Grigore Filipescu făcea parte dintr-un lung șir de ascendenți masoni, cel mai renumit fiind Gheorghe Filipescu (aghiotant al domnitorului Cuza și mareșal al Curții regelui Carol I) cu gr. 94 în Ordinul de Memphis, supraveghetor al lojii Steaua României și venerabil al lojii Înțelepții din Heliopolis (loji de obediență evreiască). De aceea, nu trebuie să ne mire că evreul Aristide Blank finanța organizația lui Filipescu, «Vlad Tepeș», care avea să se transforme mai târziu în Partidul Conservator, când regele Carol al II-lea avea să aibă nevoie de o diversiune pentru a diminua la alegeri puterea mișcării legionare.

În câțiva ani de la preluarea tronului României s-a văzut că tandrul duet Carol-Elena Grunberg a venit la conducerea țării să o spolieze în favoarea lor și a acoliților lor, în general evrei. În acest sens este elocventă scrisoarea pe care soția generalului erau Eremia Grigorescu i-a adresat-o direct evreiceii:

"Am luat hotărârea să-ți scriu aceste rânduri copleșită de o imensă durere. Îți scriu ca româncă care își iubește profund țara... Toți țipă că orice se face în politica țării, în economia ei, în schimbările de guvern, în cumpărarea de materiale pentru țară, contracte pentru întreprinderi sau concesiuni etc., etc., toate trec numai prin oficina ta, care a ajuns să dirijeze întreaga viață a țării, și implicit te face să devii cauza tuturor mizeriilor, a sărăciei financiare...

...Se spune că regele, în prima linie dorește ca să-i aduni bani..., că regele a venit în țară decât să-și refacă situația materială..., că el ar fi venit în zile ca cele de azi să sacrifice țara pentru o femeie... Tu, și prin tine întreaga ta familie, pe care poporul nu

vă poate admite ca factori influenți în conducerea destinului ei, atârnați ca plumbul de capul și de brațele regelui".

Aproape întreaga societate românească o ura pe Elena Lupescu-Grunberg, pentru rolul nefast ce îl juca pe lângă rege. Într-un raport al Siguranței trimis acesteia (de unde se vede că evreica își aservise și o parte a serviciilor secrete, ceea ce demonstrează adevărata ei poziție în stat) se arată că marele filozof Nae Ionescu ar pune "la cale editarea în țară a unei broșuri care să trateze felul dumneavoastră de viață, atât anterior cunoașterii prințului Carol, cât și după aceea..." Încet, încet, oamenii de încredere ai regelui au devenit fie evreii, fie persoane agreate de aceștia. De exemplu, postul de secretar particular al regelui a fost preluat de Eugen Buhman.

Înainte de preluarea conducerii țării de către Carol, România a fost la un moment dat pe punctul de fi guvernată prin regență de către prințul Nicolae. În urma unui consiliu de coroană, însă, în 1937, Carol reușește chiar expulzarea prințului Nicolae din familia regală și din țară. Este adevărat, totuși, că prințul Nicolae făcea parte și din mișcarea legionară, care se opunea activității evreiești din România, împrejurările îndepărtării sale din familie au fost ținute în secret de către casa regală, însă revista Time relatează astfel faptele: "Ruptura finală dintre Carol și Nicolae s-a întâmplat la o petrecere în familie, la Palatul Cotroceni, când Carol a propus un toast în cinstea roșcovanei intruse, madame Lupescu [Grunberg]. Prințul de 15 ani, Mihai, a scăpat jos paharul de șampanie. Carol i-a tras un picior. Nicolae a intervenit. O armă, se pare că a lui Nicolae, a detunat. Regina Maria, care a primit glonțul în piept, a început să scuipe sânge". După un an de zile, regina mamă Măria a încetat din viață, fără a se da publicității cauza morții. Tot revista Time relatează peste două luni de la primul eveniment: "În România, a cărei familie regală n-a fost niciodată considerată bogată ca să țină un iaht de 1.350.000 dolari, cu atât mai mult să cumpere unul, cumpărarea acestuia [a iahtului lui Eduard al VIII-lea] a dus la concluzia zdrobitoare că Elena Lupescu [Grunberg] este cea mai șireată făcătoare de bani din România. Se spune că ea și-a format capitalul de la oamenii care voiau să obțină ceva de la Carol al II-lea, că a început să-și depună la băncile din București averea mobilă și, în sfârșit, să aibă participare la industria-cheie a României, în special cea controlată de guvern... Săptămâna trecută, abila fiică a negustorului de vechituri [Nuham Grunberg] părea să-și realizeze o ambiție măreață: o a doua croazieră [cu iahtul] «Nahlin», care s-o facă cunoscută în întreaga lume".

Favorurile economice și protecția regală acordate de cuplul Carol al II-lea □ Elena Grunberg veneau direct proporțional cu sumele de bani încasate de la oamenii de afaceri veroși, recomandați de către roșcovana Elena, în general evrei. Unul dintre aceștia a fost chiar magnatul evreu Max Auschnitt, căruia i s-a deschis ușa palatului regal împreună cu Nicolae Malaxa.

Max Auschnitt era fiul evreului Osias Auschnitt, care deținea în secolul al 19-lea, la Galați, o firmă comercială de importat tablă. Max a mutat afacerea la București unde, corupând în dreapta și în stânga, a reușit să-și impună firma, Magazinele unite de fierărie, ca deținând monopolul importului de tablă pe întreaga țară. Cumpărând acțiuni, ajunge în consiliul de administrație al Societății Reșița, alături de Malaxa, unde a reușit să oprească fabricarea tablei subțiri, foarte solicitată pe piața internă, impunându-și astfel propriul monopol și asupra acestei producții, în timp ce Malaxa a

reușit, la rândul său, să blocheze producția de locomotive la Reșița, spre a o dezvolta la uzinele sale din București.

"Atelierele de reparat locomotive ale lui Malaxa și Magazinele unite de fierărie ale lui Auschnitt - se scria în presa vremii - își dau consultații mutuale tehnico-financiare, agumentate de cele ale juriștilor, spre a se putea strecura cu abilitate prin coclaurile Codului Penal". Totuși, pentru a-și putea păstra monopolul afacerilor și a-și asigura protecția față de caracterul ilicit al afacerilor lor, evreii erau nevoiți să facă și sacrificii bănești. Astfel, în iunie 1931, cu ocazia împlinirii unui an de la instalarea pe tronul României a lui Carol al II-lea, Malaxa și Auschnitt, prin mijlocirea Elenei Lupescu-Grunberg și a secretarului particular al regelui, participă la ceremonia de la palat, unde țin un discurs și înmânează lui Carol o servietă în care se afla un C.E.C. de o sută de milioane de lei, "pentru tot ce ați făcut pentru industria grea", mulțumeau escrocii. "Mă așteptam să urmeze scena cea mare cu darea noastră afară din Palat (relata ulterior Malaxa). Dar nu s-a întâmplat nimic. Carol al II-lea ne-a strâns mâna pe rând și apoi ne-a decorat". Din acel moment s-a știut că regele "primește" (conform asigurărilor date de "Duduia" Grunberg), iar pe viitor au fost evitate întrunirile publice pentru plasarea "darului". Cooperarea s-a dovedit a fi foarte rodnică. Malaxa și Auschnitt i-au asigurat regelui 30-35% din totalul acțiunilor la Uzinele Malaxa, ceea ce a condus la realizarea unor profituri exorbitante, și pentru Carol al II-lea, și pentru ei. La rândul ei Elena Lupescu-Grunberg a primit acțiuni și atenții în valoare de mai multe milioane de lei, precum și vila ce aparținuse prințului Barbu Știrbei, ferma de la Săftica, tablouri de Grigorescu și Luchian. Malaxa și Auschnitt se simțeau, iarăși, obligați să piardă milioane la partidele de pocher jucate cu Elena Grunberg și Carol al II-lea, pentru că apoi își scoteau însutit paguba din afacerile făcute pe seama bugetului statului. Din întreprinderile aflate în străinătate, care spoliau bugetul statului român sub bagheta evreului Auschnitt, cu complicitatea și cointeresarea tandemului Carol-Grunberg, amintim: Wickers-Amstrong din Londra, Mandelsohn din Haga, Streg din Viena, C.E.P.I. din Monaco sau Kahn din Alexandria-Egipt.

Modul de transferare a banilor proveniți de la cetățenii români pentru bugetul statului, transfer către buzunarele rețelei de afaceriști protejați de Elena Lupescu-Grunberg era destul de primitiv. Iată câteva exemple! Tuburile de oțel contractate de stat cu Uzinele Malaxa au costat cu 40% mai scump decât cele ce puteau fi procurate din altă parte. În anul 1931, cu finanțarea băncilor evreiești americane (împrumuturi ce au trebuit restituite de către statul român cu tot cu marile dobânzi), au fost construiți de către o firmă suedeză 130 km de șosele. Deși au costat mai mult decât dublu decât dacă ar fi fost construite cu antreprenori români, ele au fost executate atât de necorespunzător, încât inițial li s-a refuzat recepția. Concesionarea telefoanelor în aceeași perioadă către o firmă evreiască americană a condus la pierderea anuală de către statul român a câte o sută de milioane de lei.

Însă desăvârșita spoliere a statului român a fost falimentul aranjat al mării băncii evreiești Marmorosch-Blank (a se vedea capitolul "Băncile Românești"), al cărei deficit descoperit în 1931-1932 era de 1.600.000.000 lei. Banca, cea mai mare bancă comercială din România, era tentaculul economic al B'nai B'rith, iar evreul Aristide Blank, patronul băncii, se învârtea ca peștele prin apă la Palatul Regal, sponsorizând în dreapta și în stânga. Ingineria pusă la cale mai făcea ca falimentul băncii să atragă și falimentul mai multor întreprinderi în care Carol al II-lea și Elena Lupescu-Grunberg fuseseră special cointeresați prin cedare de acțiuni. Pentru salvarea băncii a

intervenit la Carol chiar tatăl roșcatei sale amante, Nicolae Lupescu (Naham Grunberg). Oricum, Carol al II-lea îi era însă obligat direct chiar lui Aristide Blank. De aceea, regele a obligat Banca Națională a României să acopere deficitul (trebuie arătat că Mitiță Constantinescu, guvernatorul Băncii Naționale a României era în același timp și ministru de finanțe, deci o marionetă perfectă în mâna lui Carol al II-lea), Primăria Bucureștiului să cumpere pentru o jumătate de miliard de lei un teren de la Otopeni al lui Aristide Blank, iar guvernul să concesioneze Regia Monopolului de Stat băncii evreiești. "Cum molohul iudeu n-a fost sătul, regele dispune finalmente ca statul să preia activul și pasivul băncii Marmorosch-Blank; asta însemnând că afacerile oneroase evreiești să fie suportate de contribuabilii români" (Radu Teodoru).

Mesaje divine. Ciobanului analfabet Petrache Lupu din Maglavit, i s-a arătat întâia dată Moșul (Dumnezeu) în mai și în iunie 1935, în perioada sărbătorii Rusaliilor, acest eveniment schimbându-i întreaga viață, în urma acestei apariții Petrache Lupu s-a însănătoșit subit, fiind până atunci surdo-mut.

Cea mai interesantă comunicare a Moșului făcută ciobanului, a fost aceea că "Dacă va redeveni centrul spiritual al lumii ", dacă poporul se va pocăi. "Dacă ne pocăim, Moșul ne dă sănătate, ne dă grâu, ne dă porumb..." - spunea Petrache Lupu. El a dobândit în scurt timp faima de mare profet popular, iar la locul aparițiilor Moșului de la Maglavit se făceau adevărate pelerinaje, mulți oameni găsindu-și vindecarea trupească și sufletească. Mulți dintre cei care l-au însoțit pe ciobanul predicator în acea perioadă, vedeau o flacără ca de foc în jurul trupului său. Petrache Lupu nu dobândise doar vederea trupească. El citea gândurile celorlalți și le cunoștea trecutul. Băgându-și mâna în foc, nu i-a ars deloc, iar cu altă ocazie, aflându-se în fruntea unei procesiuni populare în câmp, pentru a invoca ploaia, a mers cu o lumânare aprinsă în bătaia puternică a vântului, fără ca aceasta să se stingă. Într-o altă împrejurare, s-a rugat de Moș și ploaia a fost îndepărtată de la locul unde avuseseră loc arătări ale Moșului, și unde în acel moment se afla o mare mulțime de oameni. Despre vindecările de la Maglavit, a se vedea lucrarea noastră Leacuri și remedii magice din Carpați.

Petrache Lupu prevestea totodată apropierea războiului și a altor necazuri pentru popor. Importanța socială a predicilor ciobanului de la Maglavit, care din îndemnul Moșului cerea românilor să se lase de hoții, de bogății și de vrăjmășii, a fost înregistrată de ziarele vremii, care constatau că "lumea s-a lăsat într-o mare măsură de hoții și de omoruri, s-au împușinat judecățile și o influență moralizatoare se resimte asupra vieții țărănimii oltenești, de pe urma Maglavitului".

Deși devenise prima autoritate mistică și morală a poporului, Petrache Lupu nu obișnuia să peregrineze sau să călătorească. Lumea venea la el. Totuși, el a venit o singură dată în capitala țării, la București, în anul 1938. Scopul prezenței lui la București a rămas un mister timp peste 50 de ani. Se știe că Petrache Lupu s-a oprit în parohia Bisericii Oborului Vechi, lângă Calea Moșilor, deci în acel loc al orașului unde se celebra Sărbătoarea Moșilor (sub numele de Târgul Moșilor). Se mai știe că l-a vizitat la Palat pe Carol al II-lea și că a prezis că într-o zi va cădea pe pământ o stea care va arde cu foc la răsărit și la apus, la mijloc vor fi cărbuni și jar și vor veni dureri grele, care nu vor fi înlăturate dacă lumea nu se va trezi moral.

O dată cu moartea lui Petrache Lupu, în 1994, a fost dezvăluit și scopul real al vizitei sale la București, preotul I. Ionescu dezvăluind presei următoarele: În toamna anului 1958, în plin regim comunist, preotul Ionescu, ca reprezentant al episcopiei Craiovei, a reușit să aibă o discuție clandestină cu Petrache Lupu, noaptea târziu, în casa ciobanului (care era păzit de Securitate pentru a-i fi împiedicat orice contact). Preotul Ionescu l-a rugat pe cioban să-i spună cum a ajuns la regele Carol al II-lea, la București, și ce i-a spus regelui. Petrache Lupu i-a povestit că și-a vândut două oi din curte, s-a dus la București și a fost primit de rege, căruia i-a spus că Moșul l-a trimis să-i spună să-și întrerupă relația adulteră cu evreica, să-și la înapoi nevasta părăsită și să fie în rândul lumii, că dacă nu face așa își va pierde tronul și este rău pentru țară. "A lăsat capul în jos [Carol al II-lea] și n-a spus nimic, și eu am plecat, dar a venit ce-a venit și peste el și peste țara, fiindcă n-a ascultat ce i-am spus din partea Moșului!"

O dată cu instalarea iudeo-comunismului în România, Petrache Lupu a fost ridicat de Securitate și dus la cercetări penale, Direcția Securității, la București. Așa cum vom arăta în capitolele următoare, această secție a Securității era controlată de evrei. Petrache Lupu a fost întrebat la interogatoriu dacă a fost surdo-mut, cum s-a vindecat, ce-a spus el la lume și cine l-a pus să vorbească. Le-a răspuns că toată lumea din sat știe că nu putea să vorbească și să audă până nu i s-a arătat Moșul și i-a spus ce să spună la lume. Râzând, unul dintre ofițerii anchetatori l-a întrebat unde este steaua căzută din cer asupra României. Petrache Lupu i-a răspuns arătându-i steaua roșie comunistă pe care o purta pe chipiu și pe umeri, spunându-i că aceasta era steaua pe care a anunțat-o el că va veni.

Nașterea opoziției ultranaționaliste. Legiunea Arhanghelului Mihail a luat ființă în primăvara anului 1919, în pădurea Dobrina, la inițiativa celui care avea să îi devină Căpitan, Corneliu Zelea Codreanu. Organizația a mai fost denumită și Mișcarea Legionară sau Garda de Fier. Inițial, membrii grupului erau adolescenți din Iași care juraseră să lupte până la moarte pentru cauza creștină și împotriva bolșevismului (comunismului) ateist agresiv ce izbucnise în Rusia, fiind promovat de elemente evreiești (și având tendința de a se extinde și asupra României). În acea epocă muncitorii români aveau toate motivele să ridice steagul luptei împotriva unei exploatare capitaliste sălbatice, patronată paradoxal tot de către evrei. Se poate spune că ei erau seduși în mod natural și justificat de către ideile comuniste, însă printre agenții comuniști care ațâțau în România ideile comuniste și anarhiste, "sângele românesc era o mare raritate, căci în marea lor majoritate erau sau evrei așezați pe pământul românesc și necinstiți cu [față de] omenia de care este capabil neamul nostru, sau ruși strecurați de peste Nistru" (afirmație legionară). Ofensiva comunistă înconjură România. La vest, în Ungaria se proclamase deja prima republică comunistă din Europa centrală, iar în Polonia, la nord, înaintau armatele roșii sovietice.

Acțiunile diversioniste coordonate de la Moscova asupra României erau coordonate de Komintern (Internaționala Comunistă) și de N.K.V.D. (serviciile secrete ruse), **ambele conduse și coordonate de către evrei**, ceea ce dovedește că legionarii cam aveau dreptate. Komintern-ul era condus de Gr. E. Radomilski, pe numele său real Apelbaum. El a dispus "combinarea acțiunii legale cu cea ilegală" și "crearea de nuclee comuniste în sindicatele muncitorești" din statele vecine Rusiei. Având în vedere că în 1919, armata română intervenise în Ungaria și înfrânsese revoluția bolșevică, România era principalul inamic al Rusiei comuniste, asupra ei concentrându-se cu precădere acțiunile diversioniste. Principalul adversar social al

agenților N.K.V.D. devenise astfel mișcarea legionară și liderul ei, Corneliu Zelea Codreanu. "Căpitanul" începuse, de aceea, a doua fază a luptei sale: demascarea agenților comuniști și înjghebarea unui front de luptă românesc. În lupta de demascare a agenților comuniști, Codreanu îi semnalează în primul rând pe evrei. El însă a ținut să precizeze:

"Să nu vadă nimeni în noi niște asupritori de evrei sau niște mâncători de jidani din ură religioasă... Minoritățile conlocuitoare urmează să se bucure de toate drepturile în măsura loialității de care vor da dovadă față de Statul Român".

Sinteza "antisemitismului" legionar este prezentată la modul următor de către chiar mișcarea legionară (revista Carpații, noiembrie-decembrie 1978, Madrid):

"Intrând în luptă cu comunismul la noi și studiindu-i problema, Căpitanul o găsește strâns legată de problema evreiască...

Ajutorul evreiesc la pătrunderea marxismului la noi în țară se canaliza pe mai multe direcții:

- Economic. Acaparând pe îndelete, fiind deținători de fonduri internaționale, sfere importante din economia țării, pe care apoi le exploatau nu în direcția promovării unei economii sănatoase, cu participarea maselor românești la beneficiile ei, ci în direcția pur egoistă, îmbogațindu-se din ce în ce mai mult elementele evreiești în detrimentul românului. Ba mai mult, cantități importante din această bogăție a Statului erau deturnate și expatriate pentru ajutorarea cauzei evreiești în lume. Nedreptățile sociale provocate astfel, dădeau naștere la nemulțumiri legitime în clasele nevoiașe românești, care văzându-se neajutate și neapărate în fața acestor abuzuri exploatare, cădeau pradă demagogiei marxiste;
- Politic. Deținători ai bogățiilor țării puteau foarte ușor să influențeze în toate domeniile de afirmare românească, în sensul vederilor și intereselor lor. Prin corupere și cumpărări de conștiințe în aria politicianistă română, evreii pun mâna practic, pe conducerea politică a țării pe care o dirijează prin acoliții lor. Procesul se maturizează cu introducerea în palatul regelui țării a nefastei Elena Lupescu, evreică și ea, prin care evreii pun stăpânire pe voința regelui Carol al II-lea;
- Culturală. Evreii promovau și susțineau în România, printr-o bogată rețea de ziare și reviste create de ei, ideile cele mai periculoase atât din punct de vedere național, cât și creștin și moral;
- Prin activitate directă. Marea majoritate a agitatorilor și a propagandiștilor comuniști, atât între studenți cât și între muncitori, erau evrei."

"Lupta care se apropie - spunea Codreanu - nu va fi numai o încleștare dintre două sisteme politice... Va fi mai mult decât atât. Va fi o luptă între două concepții de viață, între două spiritualități antagonice. Pe deoparte lumea noastră creștină, aruncată în Istorie de Nașterea, răstignirea și învierea Mântuitorului, pe de cealaltă parte, lumea descreștinată în lupanarele ateismului și aruncată în luptă de forțele oculte ce s-au opus întotdeauna îndumnezeirii omului".

Codreanu le cerea legionarilor pregătirea pentru luptă prin asceză activă, prin credință, post și rugăciune. Manifestarea sa împotriva "politicianismului" se îndrepta împotriva atașamentelor internaționale ale acestuia, cât și jocului de interese

personale din care politicienii își făcuseră o religie, și care îi îndepărta de pulsul poporului lor: "Detașați de antenele neamului lor, acești oameni rățesc stupid pe sălile organizațiilor internaționale ale epocii, luând contacte, încheind pacte ce nu vor funcționa niciodată".

Legiunea Arhanghelului Mihail avea numai șase ani de existență când s-a hotărât, în 1933, din ordinul forțelor oculte și al Palatului, să fie distrusă definitiv. Acest rol a fost încredințat primului-ministru liberal Ion Gh. Duca. Nu este lipsit de importanță a se ști că acest om de afaceri a făcut parte și din consiliul de administrații al Băncii Marmorosch-Blank, fiind astfel racolat de oculta evreiască. Relativ la numirea lui I.Gh. Duca în funcția de prim-ministru s-a acreditat la acel moment părerea că "un rol important l-a jucat doamna Lupescu, care lăsa să se creadă că I.Gh. Duca îi era un bun amic; se vehicula și ideea că, de fapt, Duca era atras într-o cursă fără să-și dea seama și, care, în fond, avea să-l ducă la pieire".

Înainte de numirea sa ca prim-ministru, în cadrul Partidului Liberal existau propuneri din partea grupării lui Grigore Filipescu (care dădea semne să-și fi revenit din atitudinea sa exagerat carlistă, de unealtă a evreilor) pentru aplicarea unui "plan de luptă" care să-i unească pe politicienii români în efortul de a-i impune lui Carol al II-lea "să devină un rege constituțional, să domnească și să înceteze de a mai guverna" (am citat din chiar raportul ce fusese înaintat regelui și amantei sale de către agentul H.U.). De aceea, Duca trebuia atras, folosit și aruncat. Astfel, în cadrul unei călătorii la Paris, I. Gh. Duca și-a luat obligația de a desființa Legiunea și pe legionari. În spatele acestor aranjamente de la Paris s-au aflat forțele evreiești internaționale, care vedeau un pericol în apropierea de Germania nazistă a mișcării legionare românești.

La 10 decembrie 1933, I.Gh. Duca a hotărât dizolvarea mișcării legionare și a interzis participarea acesteia la alegerile ce trebuiau să aibă loc pentru Parlament. La 29 decembrie 1933 o echipă de trei legionari l-a asasinat pe I. Gh. Duca, în condițiile în care fusese chemat de rege la Sinaia și fără a i se asigura protecția. Implicarea Elenei Lupescu-Grunberg a apărut odată cu dezvăluirea notelor secrete ale Siguranței și ale serviciului secret personal creat de amanta evreică a regelui.

Iată nota secretă, adresată la 1 decembrie 1934 „Duduiei” Elena de către Pitulescu: "Guvernul Tătărescu, născut din voința dumneavoastră după asasinarea acelui temut dușman al dumneavoastră, Ion Gh. Duca, are o importanță, mai ales în ultimul timp, stranie și care se depărează de așteptările ce v-ați manifestat".

Masoneria ca armă a Elenei Lupescu-Grunberg. Trebuie arătat că nu doar ultranaționaliștii legionari se opuneau oligarhiei evreiești, dar și mulți oameni politici cu înaltă prestație morală, așa cum au fost Brătienii și Nicolae Titulescu în cadrul partidului liberal, sau Iuliu Maniu la țărăniști. Eforturile acestora erau însă subminate constant de acțiunea masoneriei evreiești.

Vom reproduce din aceeași notă secretă a lui Pitulescu, care conducea serviciul secret personal al Elenei Lupescu-Grunberg: "Cel care întreține însă spiritul actualei comportări a guvernului față de dumneavoastră este tot dușmanul dumneavoastră de moarte, dl. Titulescu. Cu toată strădania d-lui Franasovici de a-l înlătura pe acest om din viața politică a țării și a Partidului Liberal, totuși el rămâne tare pe poziția politică".

Nota secretă a lui Pitulescu mai arată că Nicolae Titulescu, cu ajutorul unor birouri de informații din țară urmărea orice acțiune a Elenei Lupescu. Datele cu privire la relațiile intime dintre Elena Lupescu și rege îi erau furnizate de către însuși mareșalul Palatului. În străinătate, Titulescu finanța toate știrile ce apăreau în legătură cu Elena Lupescu-Grunberg. Din supravegherea convorbirilor și a informațiilor "obținute din rețea", Pitulescu o mai informa pe amanta regelui că Titulescu, de câte ori lua contact cu regele nu pierdea din vedere să-i atragă atenția asupra dezastruoaselor consecințe ale continuării legăturii cu Elena Lupescu. Așadar evreica îndrăznește să-și urmărească în scop de control chiar și amantul regal.

Eforturilor externe ale liberalului Titulescu se conjugau cele interne ale lui Dinu Brătianu, adversar în partid al primului-ministru Tătărăscu. El da un interviu ziarului Universul, în care arăta că în 1935 guvernul marionetă regală a făcut o comandă frauduloasă de armament către firma Skoda, 30% din plata de la buget intrând de fapt "în buzunarele fără fund ale camarilei" (tandemul Carol al II-lea - Elena Grunberg). Mai mult, Dinu Brătianu arăta că, în urma vizitei făcute la Uzinele Reșița, I.A.R.-Brașov și Cugir, a constatat că acestea aveau posibilitatea să fabrice toate tipurile de arme pe care guvernul le-a comandat la Skoda, în Cehia.

Sprrijinit de palat, Tătărăscu l-a învins în partid pe Dinu Brătianu în 1936, iar aceste dispute politice intestinale i-au permis lui Carol al II-lea, înhăitat cu magnații evrei ai economiei românești, să devină cel mai bogat rege din lume, împreună cu concubina sa. Prețul menținerii la putere a lui Tătărăscu a fost însă facilitarea de către acesta a instaurării dictaturii personale a lui Carol al II-lea.

Pentru instalarea dictaturii regale și a unei noi Constituții, acționa cu precădere Jean Pangal, marele comandor evreu al Marii Loji Naționale din România, Dintr-o notă informativă a Siguranței din mai 1934 reieșea că la locuința lui Jean Pangal a venit masonul Petre Papacostea, secretarul mareșalului Averescu (președintele Partidului Poporului) și i-a spus că a văzut la mareșal un raport al Siguranței în care erau înfățișate unele aspecte ale activității șefului masonilor, între care și aceea relativ la Constituția nouă la care a lucrat Pangal, iar notițele de mână "erau extrase din Constituția japoneză, din care dl. Pangal s-a inspirat și din care a preluat aproape toate prerogativele regelui". În primăvara anului 1934, Jean Pangal era chemat telefonic la Carol al II-lea și de câte trei ori pe săptămână, de către secretarul particular Eugen Buchman. La acea vreme șeful masoneriei române (aripa obediență evreilor), Jean Pangal, îi recomanda regelui formarea unui guvern cu prim-ministru în persoana mareșalului Averescu. O altă notă a Siguranței arăta că Jean Pangal s-a adresat celorlalți masoni în templul din strada Câmpineanu, astfel:

"Nu aveți de ce vă teme, fiindcă nimeni nu știe, s-a ținut în secret faptul ca guvernul Averescu va fi în realitate mason. Chiar dacă s-ar bănuia prezența câtorva masoni, este dl mareșal care acoperă și spulberă orice bănuială cu prestigiul său. Acela care va răspunde de schimbarea Constituției și de tolerarea dictaturii noastre este regele și, în cel mai rău caz, el va plăti oalele sparte".

Devine evident că instalarea dictaturii regale era pregătită de masonii evrei ca o dictatură masonică. Totuși, mareșalul Averescu nu numai că nu a mai vrut să facă jocul masonic, dar a intrat în conflict direct cu tandemul Carol al II-lea □ Elena Lupescu-Grunberg, instalarea dictaturii amânându-se astfel cu trei ani.

Faptul că masonul evreu Jean Pangal avea un cuvânt de spus în acțiunile politice cele mai importante ale regelui Carol al II-lea, rezultă din situația că atunci când a devenit ministru Constantin Argetoianu a dăruit Templului Masonic din str. Câmpineanu 45 (unde prezida Jean Pangal) suma de un milion de lei. De altfel, urmărirea carierei lui Argetoianu, mason cu gradul 33, ne arată importanța masoneriei pe lângă Carol al II-lea: în 1938 ministru la industrie și comerț (cel mai bun loc pentru manevre pe seama bugetului statului) și consilier regal, iar în 1939 prim-ministru. Totul o dată cu instalarea dictaturii regale - "dictatura masonică" cum o numea Pangal - și a noii Constituții, pregătită de același Pangal. În tot acest timp a existat o neîmpăcată ură între Masonerie și Mișcarea Legionară, semănată fie cu crime, fie cu devastări de temple masonice.

Portretul unei evreice periculoase. Elena Lupescu-Grunberg era, la data când l-a sedus pe Carol, soția celui mai bun prieten al acestuia și fost camarad de arme în timpul primului război mondial. Inteligentă, ea ridica veniturile familiei prin organizarea de partide de poker în propria-i casă, invitând tinerii ofițeri, mulți atrași de frumusețea și vioiciunea ei.

Talentul Elenei la jocul de cărți era ieșit din comun. "Lucru rar la femei, era o jucătoare ce nu trăda, nici prin tremurul mâinii, nici prin vreo schimbare pe chip, dacă îi mergea bine sau nu la joc. Era renumită printre ofițeri ca jucătoare de poker și, din același motiv, detestată de soțiile lor. Se spunea, nu fără oarecare motiv, că generoasa ospitalitate a casei, imposibil de susținut prin solda și modestele venituri ale căpitanului Tâmpeanu, se datora câștigurilor ei la cărți. Nu o dată, musafirii își plăteau regește mesele printr-o extracție fără dureri, la poker, a banilor din buzunarele lor... Urmărind jocul cu ochii mari, verzi-cenușii, cu chipul neted asemenea porțelanului fin, nu avea niciodată aerul jucătorului fără scrupule..." (Barbara Cartland, Viața scandalosă a regelui Carol)

În contextul acestui mercantilism specific rasei, pentru evreica din Iași, principele Carol reprezenta în primul rând o partidă cu o imensă miză financiară. Cât timp s-au aflat în exil, după renunțarea la tron de către Carol, alocațiile bănești din țară veneau doar sporadic, ceea ce o deranja pe Elena, învățată deja să afișeze un lux orbitor. Din acest motiv ea, se certa adesea cu el, iar vecinii începură să povestească, nu fără temeii, despre strigătele și țipetele isterice pe care le auzeau noaptea. Principalul subiect de reproș al Elenei era că caracterul slab al lui Carol, care nu acționa eficient pentru a recupera tronul României:

- Fii bărbat! insista ea, amenințându-l permanent că îl va părăsi.

La un moment dat, când în Anglia Scotland Yard-ul le-a dat peste cap planul de trimitere a două avioane cu manifește în România, Elena Grunberg s-a înfuriat peste măsură pe Carol, pe care îl acuza de slăbiciune, spunându-i:

- Pe tine te-au expulzat englezii, nu pe mine! Realitatea era alta. Chiar ea era cauza problemelor lui Carol, motivul pentru care pierduse și tronul, motivul pentru care nu era susținut să îl recâștige. Cel mai mare gazetar al țării, după regretatul Mihai Eminescu, influentul Pamfil Șeicaru, l-a vizitat pe Carol la Paris pentru a discuta o eventuală viitoare campanie de presă în favoarea întoarcerii lui la tron, dar l-a

prevenit că are puține șanse dacă nu renunță la legătura cu Elena Grunberg. Carol a protestat furibund, arătând că Elena era la fel de bună ca orice altă femeie.

- Sire, dintr-o zdreanță murdară nu se poate face steag, i-a răspuns Șeicaru.

În acel moment, Elena Grunberg, care conform obiceiului asculta din spatele unei uși, a năvălit în cameră, spunându-i ziaristului că România nu o merită pe ea și l-a dat afară.

În cele din urmă, când Carol reușește să se întoarcă în țară și să reia tronul, Elena Lupescu-Grunberg era singura persoană căreia Carol îi permitea să-l influențeze în ceea ce privea conducerea țării, din care motiv regina mamă Maria, a fost ușor îndepărtată, iar regina Elena, mama prințului Mihai, alungată din țară.

Un episod exemplar pentru ce putere avea Elena Grunberg, a fost cruzimea persecuției prințului Cantacuzino. Membru al uneia din cele mai vechi și mai mari familii nobiliare române, acesta își pierduse cea mai mare parte a averii prin așa-zisa reforma agrară. La un moment dat el a fost trimis în judecată sub acuzația de complot împotriva vieții Elenei Grunberg. În instanță el a declarat însă că a fost amantul Elenei, iar aceasta l-a înșelat și, ca om de onoare, a vrut să se răzbune. "Spectatorii de la tribunal, la fel ca și jurații, erau încântați de această ingenioasă apărare. Unii chiar crezură povestea... Chiar și așa era de admirat modul abil în care prințul întorsese jocul împotriva regelui. Jurații dădură verdictul "nevinovat" ... Puțin după aceea, prințul muri într-un misterios accident de mașină, iar Carol o ținu pe bătrâna mamă a acestuia, prințesa Alexandra, prizonieră la domiciliu. În ciuda protestelor oficiale făcute în scris de regina Maria, prietenă apropiată a bătrânei, ferestrele acesteia au fost zăbrelete, apa întreruptă și nici unui avocat nu i se permise s-o vadă". (op. citat.)

Una din primele preocupări ale evreiceii a fost aceea de a se înavuți pe sine și pe cei de un neam cu ea. Aproape nimeni nu știa că Naham Grunberg, tatăl Elenei, locuia la București și că devenise extrem de bogat, profitând de pe urma afacerilor ce i se prezentau datorită fiicei lui. În casa acestuia se aranjau cele mai secrete afaceri politice. Elena, împreună cu Carol, comandase și folosea o serie de tuneluri subterane prin care se deplasau la și de la Palat la casa Elenei sau a tatălui ei, ori la casa regelui. Evreul Grunberg aducea clientela cu bani din lumea evreiască pentru afaceri pe seama bugetului statului, care astfel umpleau buzunarele Elenei.

Cea mai sinistru și cinică figură din anturajului evreiceii și al regelui era însă un apropiat al acesteia, propulsat brusc ca șef al Palatului. Cu origine cosmopolită ca și ea, Ernest Urdăreanu avea un important filon de sânge evreiesc în ascendența sa, adică era un "jidani", cum îi numeau românii pe evreii proveniți din căsătorii mixte. Era industriaș, bancher și director al unui mare număr de companii ale căror interese acopereau practic toată viața comercială a țării. La vremea când Elena Grunberg l-a racolat pentru a-i servi scopurile de rapidă înbogățire, el avea 35 de ani. Era mic de statură, brunet, și se îmbrăca îngrozitor. Chipul, dat cu ruj și pudrat, spunea multe despre starea lui mentală. A reușit să atragă asupra lui mai multă dușmănie populară decât regele și amanta sa evreică. Era foarte viclan și lipsit de scrupule, ceea ce îl scutea de luxul de a mai fi și inteligent. Ca și pe acoliții săi, îl interesa îndeosebi prezentul, să poată fura cât mai mult, motiv pentru care românii îl porecliseră "Murdăreanu".

La cererea Elenei, Carol I-a numit mai întâi pe acest Urdăreanu secretar și aghiotant personal, apoi șef al Palatului. El a preluat funcția Elenei Grunberg de a-i dijmui pe toți cei care aveau audiență la rege și care altminteri nu puteau trece. Mita preferată erau banii. "Pe bună dreptate - scria un comentator britanic - se spune că aurul strălucitor al coroanei României este atât de pătat și șters încât abia dacă se mai vede. Că frumoasele mâini albe ale Elenei Lupescu [Grunberg] țin în ele viața și moartea, iar ghearele lacome și apucătoare ale lui Urdăreanu țin destinul țării, încet dar sigur, Carol alunecă spre dezastru, trăgându-și după el regatul."

Datorită lăcomiei ei tot mai mari, Elena Grunberg ajunsese să coste România o enormă sumă de bani, numai pentru întreținere. Primea anual din partea regelui echivalentul a 12.000 de lire sterline, doar pentru toalete, iar bijuteriile primite erau asigurate pentru 50.000 de lire sterline. "Evident, era femeia cea mai elegantă din România - scria Barbara Cartland -, dacă nu chiar din întreaga Europă a acelei vremi. Cu un gust înnăscut și cu talentul de a se pune cât mai mult în valoare, nu se îmbrăca decât în negru. Majoritatea toaletelor ei erau de la Chanel. Discuta zilnic cu croitorii, cu modistele și cu corsetierele ei de la Paris".

Elena Lupescu-Grunberg ajunsese adevărata putere din spatele tronului. A montat o centrală telefonică proprie pentru interceptarea convorbirilor telefonice, iar șeful Poștei i se subordona direct, pentru a-i raporta rezultatele violării corespondenței. Cu ajutorul lui Malaxa, evreica trimitea în conturi din străinătate, în Elveția și unele state din America Latină, banii extorcați de ea și de rege.

În iarna anului 1934, Carol al II-lea a dat petrecere particulară la Palat, avându-o alături de sine pe amanta sa. Doi dintre invitați erau și generalul Ion Antonescu, împreună cu soția sa. "Doamna Antonescu făcea parte din vechea aristocrație românească - relatează B.C., familia ei fiind cunoscută pentru antisemitismul ei. Văzând-o pe Elena Lupescu [Grunberg], ea se plânse cu glas tare soțului ei de insulta ce i se adusese prin invitarea la aceeași masă cu o evreică, își ceru haina, iar soțul ei nu mai putu face altceva decât să se ducă acasă." În altă variantă soția generalului Antonescu a protestat că a fost invitată la Palat de către o stricată ce a destrămat familia regală.

A doua zi, generalul Antonescu, pe atunci șef al Statului Major la armatei române, s-a trezit demis din funcție și trimis la o garnizoană de pe graniță. A fost pe loc înlocuit cu un evreu pe nume Samsonovici, prieten de al Elenei Grunberg din vremea petrecută la Iași.

Sub presiunea rezultatelor alegerilor, opțiunea populației românești din perioada interbelică mergând înspre naționalismul fățiș, Carol al II-lea l-a numit prim-ministru pe liderul Partidului Național Creștin, poetul Octavian Goga, ca o variantă preferabilă la o guvernare legionară. Totuși acest episod a dus la ruptura de Elena Grunberg, care a plecat la Paris, neacceptând sub nici un motiv o guvernare a "antisemitului" și "demagogului megaloman" Goga, care afirmase că dacă din România ar dispărea măcar o jumătate de milion de evrei, aceasta ar reveni la prosperitate. Una dintre primele măsuri luate de Octavian Goga a fost aceea de readucere în fruntea Ministerului de Război a generalului Antonescu.

Însă, cedând propunerilor și pregătirilor cercurilor evreiești și masonice, într-o seară târziu, Carol îl chemă la Palat pe primul său ministru Goga și îl anunță că, începând

de la miezul nopții, încetează să mai fie premier, guvernul fiind demis. Goga tocmai promovase o legislație care îi scotea pe evrei din numeroase profesii și profesii.

Goga stătu câteva clipe încrămențit, până a înțeles ce se întâmplase, după care revoltat i-a întors spatele regelui și a plecat strigând:

- Israel a triumfat!

De a doua zi, printr-un discurs radiodifuzat, Carol și-a instituit dictatura personală asupra țării și a scos în afara legii "Garda de Fier" (Legiunea Arhanghelului Mihail). În 36 de ore, Elena Grunberg a fost din nou lângă Carol, venind într-un suflet de la Paris.

Au urmat doi ani de virulentă opoziție populară la regimul Carol II-Grunberg-Urdăreanu, ce au culminat cu declanșarea războiului mondial și cu ultimatumul privind cedarea Basarabiei și a Transilvaniei. Carol II era practic rupt de armata română și de clasa politică când a decis cedarea Basarabiei rușilor, fără luptă. Cu toate acestea, generalul Ion Antonescu a încercat să discute cu regele pentru a salva situația.

În chiar ziua în care Carol II a întrunit Consiliul de Coroană, 28 iunie 1940 (avându-l în dreapta sa pe Urdăreanu) și a decis cedarea Basarabiei către sovietici, după plecarea membrilor Consiliului Urdăreanu a intrat și a anunțat că generalul Antonescu cere o audiență. Elena Grunberg, care se afla la rege pentru a-l alina pe canapeaua din biroul său, nu voia să uite și să ierte "insulta" primită din partea soției generalului, de aceea acestuia i s-a refuzat "audiența". Ca atare, Urdăreanu, cu un rânjet de triumf, iese pe holul de intrare și îi spune generalului, la modul cel mai insultător, că nu este primit.

Ion Antonescu, care considera că într-un astfel de moment pentru țară, ajutorul său nu putea fi respins de către rege, indiferent de trecut și de ostilitatea Elenei Grunberg, l-a întrebat pe Urdăreanu care este motivul pentru care nu este primit. Jidanul i-a răspuns trufaș că el ar fi hotărât în numele regelui să nu i se acorde nici o audiență. Ca replică, generalul Antonescu i-a aplicat o palmă lui Urdăreanu, acesta a sărit la bătaie, bazându-se și pe sprijinul slujitorilor de la Palat, care însă au fugit. Rezultatul a fost o încăierare birjărească, generalul lăsându-l lat în bătaie pe șeful Palatului, pe care l-a bătut până n-a mai suflat. Aflând despre întâmplare, Elena Grunberg a cerut pedepsirea generalului.

A doua zi Ion Antonescu reușește totuși să pătrundă la Palat și să se adreseze regelui, cerându-i să-l lase să apere granițele țării, și să nu cedeze sovieticilor Basarabia și Bucovina.

- Maiestate, România se prăbușește în ruine. Scenele din regiunile regatului nostru pe care le-ați cedat armatelor sovietice sunt de o zguduitoare tragedie. Funcționarii civili care au încercat cu credință să vă execute ordinele au fost abandonați, iar militarilor li s-au smuls gradele și li s-au luat amele. Capturarea acestor bogate teritorii s-a făcut înainte de strângerea recoltei, iar o mare parte din hrana necesară pentru trupele și poporul nostru la iarna viitoare s-a pierdut... Este o datorie de onoare și un privilegiu pentru mine de a vă spune, Sire, că poporul de dincolo, din teritoriul anexat de Rusia este acum total lipsit de orice încredere în membrii guvernului vostru. Chiar în acest

oraș, în București, ura împotriva celor vinovați de a vă sfătui greșit și de a fi făcut acest lucru mișelesc crește cu fiecare clipă...

După câteva momente de tăcere, generalul a continuat:

- Vreau doar să salvez ceea ce se mai poate salva din coroana Maiestății Voastre, din țara și granițele noastre... Vă implor, Maiestate, să mă ascultați în această clipă îngrozitoare a istoriei noastre... Vă implor să nu-i mai ascultați pe cei a căror credință a fost cumpărată de politicienii de dincolo de granițele României.

S-a așternut o tăcere de câteva minute, timp în care Carol II se gândea la faptul că generalul îi cerea pur și simplu să renunțe la relațiile cu Elena Grunberg, cu Urdăreanu, la relațiile cosmopolite cu legături internaționale, apoi, uitându-se țintă la general, îi răspunse:

- Vă admir curajul de a veni să-mi spuneți toate acestea. N-am să vă uit cuvintele!

Douăzecișipatru de ore mai târziu, membrii gărzii personale a regelui s-au deplasat la domiciliul generalului Antonescu, l-au arestat și l-au azvârlit în închisoare fără a fi judecat.

Cu arma în mână. Prin gestul asasinării lui I. Gh. Duca, legionarii considerau că demonstrează modul eroic în care înțeleg să activeze în planul social și să arate că "România nu mai este moșia clicii ajunsă la guvern!". Din păcate căzuseră în cursa întinsa și lor, și lui Duca, de către Elena Lupescu-Grunberg. Au urmat momente grele pentru legionari, prigoana și crima fiind metodele care li s-au aplicat, și cu care au răspuns, în această confruntare fiindu-le ucis chiar Căpitanul.

În decembrie 1937, Carol al II-lea a fost consternat când a văzut că la alegerile parlamentare cei sprijiniți de el nu au obținut majoritatea necesară formării unui guvern. Mai mult, legionarii reorganizați sub numele Partidul Totul pentru Țară, obținuseră 66 de locuri de deputați, în aceste condiții, așa cum se va vedea mai jos, regele abolește sistemul parlamentar, abrogă Constituția și instaurează dictatura.

Oficial, Mișcarea legionară prezintă astăzi astfel situația de atunci: "În România stăpâna voința regelui Carol al II-lea și-a oculței semite [evreiești] din jurul tronului... Megalomania regelui Carol al II-lea era punctul de convergență al acestor presiuni obscure: camarila palatului, în frunte cu Elena Lupescu și Urdăreanu; clică politică în frunte cu Armand Călinescu (ministru de interne); mafia iudaică, în frunte cu Filderman." (Wilhelm Filderman, Mare Maestru al Lojii Americano-Române - în fapt acoperire pentru B'nai B'rith -, președinte al Uniunii Evreilor din România, membru al Jewish Agency).

Faptele s-au desfășurat cu rapiditate. Evreii nu își puteau permite să le scape din mână România și să cadă sub influența Germaniei naziste, și nici un efort nu era considerat prea mare pentru obținerea acestui deziderat.

La 10 februarie 1938 Carol al II-lea instalează un "guvern consultativ" prin lovitură de stat, sfidând Constituția în vigoare. Guvernul era prezidat de patriarhul Miron Cristea și, pentru a i se conferi o poleială de legitimitate, au fost cooptați ca miniștri și șapte

foști prim-miniștri. La 11 februarie 1938 Carol al II-lea abrogă Constituția țării, în vigoare din 1923. La 15 februarie 1938 interzice toate partidele politice, inclusiv Mișcarea Legionară (Partidul Totul pentru Țară). La 20 februarie proclamă o nouă Constituție, pregătită în laboratoarele evreo-masone, care conferea regelui puteri dictatoriale.

Corneliu Codreanu, Căpitanul Legiunii Arhanghelului Mihail, adresează o scrisoare noului guvern, referindu-se la noua Constituție: "întreaga luptă națională, după 20 de ani, se termină printr-o Constituție care nu numai că nu rezolvă nimic din problema vitală a nației noastre, ci vine să pecetluiască pentru totdeauna drepturile și pozițiile furate de la români de năvălitorii jidani, împotriva cărora noua Constituție nu ne mai deschide nici o posibilitate de apărare".

O altă scrisoare i-o trimite istoricului Nicolae Iorga, care atacase mișcarea legionară că se ocupă de activități comerciale: "Când acum 15 ani în urmă tineretul manifesta sgomotos împotriva cuceririi iudaice (nu mai sgomotos decât dl. Iorga la 1906), domnii din guvernul de astăzi ne spuneau: «Nu așa veți rezolva problema! Apucați-vă de comerț! Faceți ca ei!» Iată ne-am apucat... când ați văzut însă că pornim, că suntem corecți, că suntem capabili, că munca noastră este binecuvântată de Dumnezeu, veniți tot voi, și distrugeți acest început de comerț românesc... Eu nu mă pot bate cu dumneata. N-am nici geniul, nici vârsta, nici condeiul și nici situația dumitale. Dar din adâncul unui suflet lovit și nedreptățit îți strig, și îți voi striga din adâncul gropii: ești un necinstit sufletește care ți-ai bătut joc pe nedrept de sufletele noastre nevinovate..."

Condamnat pentru a-l fi calomniat pe marele istoric Nicolae Iorga (care l-a dat în judecată pentru scrisoarea de mai sus) și pentru delictul de uneltire contra ordinii sociale și crima de răzvrătire, Corneliu Codreanu, împreună cu încă 13 camarazi au fost osândiți la 10 ani muncă silnică. Totodată regimul carlisto-evreiesc a înființat lagărele de concentrare ce au fost ticsite cu legionari (printre cei închiși fiind și tineri intelectuali, precum Mircea Eliade). Venise mult așteptatul moment al coaliției evreo-masono-regale pentru asasinarea lui Codreanu.

În noaptea de 29 spre 30 Noiembrie 1938, Căpitanul Codreanu împreună cu alți 13 camarazi legionari au fost ridicați din lagărul de la Râmnicu Sărat pentru a fi transportați la închisoarea Jilava. Pe drum, în pădurea Tâncăbești, din ordinul special al regelui Carol al II-lea, pus în aplicare de ministrul de interne Armand Călinescu, toți cei 14 sunt asasinați prin strangulare, împușcați și aruncați într-o groapă comună la Jilava peste care s-a turnat acid sulfuric și s-a așezat o placă uriașă de beton. Oficial s-a anunțat că au fost împușcați în timp ce încercau să evadeze de sub escortă. Pentru această faptă Armand Călinescu a fost avansat de către rege din funcția de ministru de interne în cea de prim-ministru.

Istoricii legionari afirmă că:

"Nimeni nu se aștepta la un astfel de act barbar din partea regelui și a guvernului. Mai ales că cei uciși erau închiși, condamnați la ani grei de temniță. Dar presiunile oculte fuseseră atât de mari și de convingătoare încât monstruoșitatea actului nu mai avusese nici o influență asupra deciziei... Șeful suprem ucis, majoritatea celorlalți șefi legionari în închisori împreună cu alte zeci de mii de luptători. Cei rămași liberi, trăind în totală clandestinitate, urmăriți de autorități. Țara sub stare de asediu, lumea

îngrozită... Acesta era bilanțul măreț al stăpânirii forțelor oculte în România... Regele inconștient, era satisfăcut. Oculțele își frecău mâinile. [Armând] Călinescu veghea ca nimic să nu miște în țara suferințelor și a suspinelor."

"GARDA MOARE, DAR NU SE PREDĂ!" În ziua de 21 septembrie 1939, primul-ministru Armând Călinescu, după repetate eșecuri, este asasinat de către o echipă de legionari autointitulați Răzbumătorii. După săvârșirea asasinatului, cei nouă legionari au ocupat postul național de radiodifuziune și au anunțat întreaga țară: "Am pedepsit pe acela cu a cărui învoire a fost omorât cel mai mare român, Corneliu Zelea Codreanu", apoi s-au predat poliției. Au fost schingiuiți și împușcați pe loc, iar trupurile le-au fost expuse pe străzile Bucureștiului, ca exemplu pentru populație.

Din ordinul regelui Carol al II-lea, în toată țara, în aceeași zi au fost asasinați sute de legionari arestați, în plus au mai fost arestați câte trei-cinci legionari în fiecare județ al țării, asasinați pe loc de către poliție și lăsați pe străzi trei zile la rând pentru îngrozirea populației.

Între iunie-septembrie 1940 România pierde fără luptă, prin cedare de către Carol al II-lea, următoarele teritorii: Transilvania, Basarabia, Bucovina și sudul Dobrogei. Ultimele trei au rămas pierdute până în ziua de azi.

De îndată ce populația află despre cedarea Transilvaniei iese în stradă și manifestă împotriva regelui Carol al II-lea. Legionarii pregătesc o "revoluție" socială pentru luna septembrie, dar Carol al II-lea încearcă să o evite, numindu-l prim-ministru pe generalul Ion Antonescu, care se găsea la mănăstirea Bistrița cu domiciliu forțat, impus tot de rege. Nici un partid însă nu mai vrea să participe la noul guvern, sau așa vrea Antonescu să-l facă pe rege să creadă. În seara zilei de 5 septembrie 1940 tineretul ieșit în stradă la București, în frunte cu mișcarea legionară, cere abdicarea regelui, pe care îl socotea principalul vinovat de dezastrul țării. Revolta generală mocnea în aer. Generalul Coroamă, comandantul trupelor din Capitală, căruia i se cere să restabilească ordinea, declară că mai bine se lasă împușcat decât să ordone deschiderea focului asupra tineretului. În această situație, de pe noua poziție deținută, Antonescu îl somează pe Carol să abdice și să renunțe la tron în favoarea fiului său, Mihai.

Regele trădător de țară Carol al II-lea abdică și pleacă în străinătate în dimineața de 6 Septembrie, împreună cu mult iubita sa evreică Elena Grunberg, care, hoțeste, la plecare încearcă să-l ia cu ei și pe Mihai, moștenitorul tronului. Datorită unui aghiotant regal, tentativa nu reușește. După ce vagoanele trenului special au fost încărcate până la refuz cu bunurile mobile cele mai de preț din Palatul regal de la București, fostul rege și evreica s-au îndreptat spre Iugoslavia. Fiind avertizați, în apropierea gării Timișoara, cei doi amanți au cerut mecanicului de locomotivă să mărească viteza și să nu oprească până la graniță. Când de pe peronul gării din Timișoara legionarii au deschis focul asupra trenului, Carol, evreica și oamenii lor erau așezați pe burtă cu fața la podeaua vagonului. Deși gloanțele au ciuruit pereții vagoanelor, rănit a fost doar mecanicul trenului care a mai reușit totuși să ducă trenul până la Jimbolia.

"Rebeliunea legionară", diversiune evreiască. La 14 septembrie România se declară stat național-legionar, după ce prințul Mihai a depus jurământul față de țară și

a confirmat puterile acordate lui Ion Antonescu ca prim-ministru. Cea mai puternică garanție a afilierei României la interesele Germaniei naziste (ideologic angajată împotriva dominației evreiești în Europa și în lume), era prezența miniștrilor legionari la guvernare. În această situație serviciile secrete sovietice (rusești) în colaborare cu elementele evreiești din România și din întreaga lume aveau în față cea mai grea misiune, scoaterea legionarilor de la guvernare. În mod surprinzător pentru neavizați, ei se vor folosi chiar de către generalul Ion Antonescu pentru atingerea acestui scop. Astăzi evreii fac o mare nedreptate memoriei acestuia acuzându-l de genocid, după ce, practic, el i-a protejat de intențiile de exterminare ale unor naziști, și după ce i-a scos pe legionari de la guvernare, adevărații lor dușmani interni.

Prezența legionară la guvernare a determinat o serie de măsuri economice cu caracter anti-evreiesc. Aceste măsuri le-au provocat evreilor importante prejudicii materiale, urmărind mai întâi limitarea activității evreilor în domeniul economic și, ulterior, eliminarea lor totală din economie. Astfel, la:

- * 4 octombrie 1940: au fost expropriate marile proprietăți funciare rurale deținute de evrei;
- * 17 noiembrie 1940: a fost expropriat patrimoniul forestier aflat în posesia evreilor;
- * 4 decembrie 1940: au fost expropriate vapoarele aparținând evreilor;
- * 28 martie 1941: au fost expropriate proprietăților funciare urbane evreiești.

La acea dată, sentimentele evreilor față de România erau dintre cele mai ostile. Atmosfera este redată de către unul dintre foștii lucrători din Informațiile speciale ale armatei, George Magherescu. El evocă momentele retragerii armatei române din teritoriile cedate de Carol al II-lea Uniunii Sovietice. **Soldații români "erau huiduiți și batjocoriți de evreii din târgurile și orașele basarabene pe care le părăseau... Evreii din Dorohoi și din întreaga regiune erau gata, la cea mai mică ocazie, să pornească acțiuni ostile, demonstrative, pentru a da mâna cu armata sovietică de la Herța. Erau nerăbdători să-i vadă pe ruși la Dorohoi.** Ca șef al Informațiilor diviziei - scrie G. Magherescu -, aveam zilnic prilejul să constat starea de efervescență în care trăia populația evreiască din Dorohoi. Românii trăind toată ziua în neliniște, răsufiau mai ușor seara, pentru ca în zori să se trezească iar cu teama că ar putea vedea pe sovietici venind peste ei. Evreii însă, cu urechile ciulite la aparatele de radio, mișunând unii la alții cu informații pe care și le transmiteau neîncetat, fremătau de nerăbdare să-i vadă pe ruși la Dorohoi". Și aceleași sentimente le aveau evreii din toată țara. Faptul că armata sovietică intrase cu forța în Finlanda la sfârșitul anului 1939 îi făcea să speră că aceeași soartă o va avea și România, iar ei vor fi privilegiații noului regim politic .

Marea Britanie (Anglia), Statele Unite ale Americii și Uniunea Sovietică (Rusia), erau potențial unite la acea vreme ca "aliați" în marea confruntare mondială ce tocmai se declanșa, luptând împreună împotriva unei Germanii și a unei Italii ce voiau o lume fără evrei la cârma economică a statelor. În economia primelor două dintre viitoarele aliate (Anglia și S.U.A.), evreii dețineau privilegiile inimaginabile, reușind chiar să controleze politica respectivelor state prin marii bancheri evrei, așa cum este cazul clanului de bancheri Rothschild . În cazul celui de-al treilea aliat, Uniunea Sovietică, 90% din conducerea statului o deținea o minoritate: evreii .

În marea confruntare militară ce se pregătea, cei mari, dar mai ales oculta internațională evreiască, își puneau problema statelor "mici", în care sferă de influență vor cădea, pe care dintre giganți îi va urma? Și nu și-au precupețit eforturile pentru a influența destinele acestor țări, printre care și România. Venirea la putere a mișcării legionare era cel mai mare rău imaginabil pentru evrei. Ion Antonescu era o variantă mult preferabilă. Acesta luptase în primul război mondial împotriva Germaniei, iar la 1907, în Iași, trăsese în țărani răsculați împotriva asupritorilor evrei. Existau deci șanse de a fi "recuperat".

În ianuarie 1941, la numai patru luni de existență a statului național-legionar "puterile aliate" organizează la București un atentat asupra generalului Hansen, șeful misiunii militare germane în România. Un asemenea atentat nu putea avea nici o importanță strategică în confruntarea militară a celor două jumătăți de lume, generalul Hansen putând fi oricând înlocuit cu alt ofițer german. Înseamnă că alta a fost miza și că jocul de culise al oculte pregătise o capcană la București, cu miză politică. Se miza pe încurcătura autorităților române, se miza pe disensiunile dintre noii guvernanți, dar cel mai mult, în diversiunea ce trebuia pusă în aplicare, se miza pe unii dintre oamenii din anturajul lui Ion Antonescu.

Iată faptele! 20 ianuarie 1941. Maiorul Doring, șeful transporturilor Misiunii Militare germane din România este asasinat în plină stradă în București, în dreptul Hotelului Ambasador, de către spionul asasin internațional Dimitrie Sarantopoulos. La anchetă s-a descoperit că la intrarea în România, pe la Constanța, a fost însoțit de doi agenți americani, dar se afla în slujba serviciului secret britanic pentru a-l asasina pe generalul Hansen, șeful Misiunii Militare germane, și numai dintr-o eroare a fost asasinat un subordonat al acestuia.

Generalul Ion Antonescu a găsit de urgență un țap ispășitor în persoana ministrului de interne legionar Constantin Petrovicescu, pe care l-a destituit în aceeași zi cu asasinatul. Destituirea era ilegală și abuzivă, deoarece numirea și destituirea demnitarilor (miniștri, secretari de stat și prefecți) putea fi efectuată conform actului constituțional de la 14 septembrie 1939 numai prin decret regal, și nu de către primul-ministru.

Anterior destituirii sale de către Ion Antonescu, generalul Petrovicescu ordonase însă o anchetă asupra "elementelor care desfășoară activitate ostilă României", dar nu a mai apucat să afle rezultatele anchetei, ce au rămas secrete și nu au fost date publicității decât după anul 1990. "Cu această ocazie a ieșit la iveală un lucru șocant. Viza de ședere în România a agentului Dimitrie Sarantopoulos expirase înainte de comiterea asasinatului și a fost prelungită la cererea expresă a lui Alexandru Rioșeanu, subsecretar de stat la Ministerul de Interne, în același timp mâna dreaptă a generalului Ion Antonescu" (Teodor Filip, Adevăruri explozive). Reiese din această informație că serviciile secrete aliate, fidele intereselor evreiești la nivel mondial, aveau suficientă influență pentru a putea determina acțiunile celor mai apropiați colaboratori ai generalului Antonescu.

Imediat, legionarii au organizat o manifestație pentru apărarea ministrului de interne legionar Petrovicescu, strigând totodată că "un brav ostaș al armatei germane poate fi ucis în mijlocul Bucureștiului, sub ochii lui Rioșeanu, omul jidanilor și al grecilor". Și nici nu știau că Rioșeanu îi prelungise viza de ședere în România spionului-asasin!

Tot pe 21 ianuarie 1941, generalul Ion Antonescu dă o lovitură de stat armată, destituind toți prefecții și chestorii, majoritatea legionari. Aceștia fuseseră numiți prin decret regal, și conform actului constitutiv puteau fi destituiți numai prin decret regal. Deciziile lui Ion Antonescu au fost astfel și un gest de sfidare la adresa tânărului rege Mihai. Majoritatea prefecților și chestorilor fiind legionari, ei se sechestrează în sedii refuzând să-și părăsească neconstituțional funcțiile. Atunci, Ion Antonescu trimite armata pentru a-i evacua forțat. Așa a început ceea ce **istoria scrisă de istoricii evrei** a desemnat ca fiind "rebeliunea legionară". Printre cei mai mari măsluitori ai acestor evenimente a fost același evreul Roller, care după instalarea comunismului în România a rescris întreaga istorie a românilor, pentru a le fi servită oficial cu lingurița în școli și la învățământul de partid. Este cel puțin ciudat să îi numești pe legionari rebeli, atât timp cât poziția lor corespundea dreptului constituțional, iar Ion Antonescu dădea o lovitură de stat folosindu-se de poziția de comandant al armatei pentru a-și instaura dictatura personală, o nouă dictatură pentru români, după cea regală a lui Carol al II-lea.

"Rebeliunea legionară" a fost pregătită din afara țării și din țară de elementele ostile legiunii, care știau că legionarii se vor opune scoaterii de la putere, și de aceea trebuiau compromiși, în Cartea Neagră, editată recent de Comunitatea Evreilor din România, se recunoaște deschis că **"evreii au contribuit la prăbușirea în sânge a regimului legionar"** (se auto-recunosc deci parte beligerantă) și că "o serie de măsuri erau din vreme pregătite". Ministrul de interne legionar Petrovicescu semnalase cu aproape trei luni înainte de evenimente, în cadrul Consiliului de Miniștri: "De multă vreme avem informații că se produce o penetrare de comuniști în Mișcarea legionară". Serviciile secrete sovietice (rusești), conduse de evrei, începuseră încă din decembrie 1940 acțiunea de dezinformare, răspândind știri conform cărora în România situația este extrem de grea și că regele Mihai a plecat din țară, că se pregătește o revoltă generală deoarece între membrii guvernului există neînțelegeri. Chiar cu ajutorul secretarului de stat de la interne, Rioșeanu ("omul evreilor", cum ziceau legionarii), și al unor agenți dubli ai Siguranței, astfel de informații erau aduse la urechile lui Ion Antonescu, pentru a i se sugera debarasarea de legionari.

În timpul "rebeliunii legionare" au fost scoase în stradă o mulțime de elemente, și legionare și, cele mai periculoase, ne-legionare, elemente necesare creării unei stări de haos și a unor diversiuni care să justifice desființarea statului național-legionar. În același timp, armata rusă aștepta la Ungheni să poată pătrunde în țară. Pentru a păcăli Berlinul, astfel încât nemții să nu ia apărarea legionarilor, postul de radio englezesc B.B.C. a difuzat știri false în timpul rebeliunii, cum că legionarii s-au răsculat împotriva Axei și a Germaniei. Se pare că, pentru suficient timp, Ion Antonescu a avut mână liberă de la Berlin, iar raportul trimis de Hauffe, șeful Statului Major al Misiunii Militare germane din România nu mai putea schimba nimic, cărțile se făcuseră. "Tulburătorii ordinii publice □ scria Hauffe □ nu nu fost legionari, ci comuniști, care încercau să pescuiască în ape tulburi, în țară domnește liniștea." Oricum, comuniștii - sau agitatorii plătiți de sovietici - sunt descriși de martori ca fiind pleava societății, scoasă în stradă. Ei stâlceau, distrându-se, lozincile specific legionare. Astfel, în loc de "jos masonii!", se striga "jos nasolii!"

B'NAI B'RITH (Fiii Legământului), lumea și România

În scopul realizării concrete a miticei promisiuni făcute evreilor (că sunt "Poporul Ales" peste popoare) de către Iehova prin metafizicul Legământ sau Alianță, "legământ" pe care noi, creștinii, îl numim generic și Vechiul Testament, evreii sioniști s-au organizat în societăți mondiale secrete de tip masonic ermetic și cu caracter oligarhic.

Dintre aceste organizații secrete evreiești, cea mai puternică a fost și este *B'nai B'rith International* (sau Uniunea Lojilor B'nai B'rith), înființată de 12 evrei sioniști la New York (SUA), în 13 octombrie 1843, și structurată ca lojă masonică. În prezent, *B'nai B'rith International* își are sediul central la Washington D.C. (1640, Rhode Island Avenue-NW, în umbra Casei Albe, cu care are legături privilegiate, oricare ar fi președintele) și numără în Statele Unite și în alte 47 de țări mai mult de 600.000 de membri, exclusiv israeliți (evrei).

B'nai B'rith (Fiii Alianței sau Fiii Legământului) a fost și mai este implicată în toate acțiunile secrete din lume pentru crearea unei oligarhii mondiale, a unui guvern mondial unic, care să fie din start confiscat în mod ocult de către evrei, prin pretinsul drept sacru de "popor ales de Dumnezeu". Încă de la înființare, *B'nai B'rith* și-a afirmat idealul programatic ca fiind acela de "unire a Israelitilor în munca de promovare a înaltelor lor interese și acelea ale umanității". Care ar putea fi însă interesele "umanității" din punctul de vedere al unor naționaliști evrei (sioniști), decât acela de a afirma și confirma în practică dreptul metafizic al Israelitilor de "popor ales"?

Cele 99 de grade de inițiere ale B'Nai B'rith sunt în realitate triplarea celor 33 de grade ale ritului masonic cel mai consacrat în lume, cel mai important și cel mai cunoscut, Ritul Scoțian Antic și Acceptat, cunoscut vulgar și ca "masoneria americană". Cu toate acestea organizația evreiască nu și-a declarat aproape niciodată public caracterul ocult sau masonic.

SIONISMUL și COMUNISMUL. În prezent, a fost extrem de mediatizată situația că apariția comunismului a fost strâns legată de evreul Karl Marx (pe numele său real, evreiesc, Mordechai), autor al primului Manifest Comunist, care în acțiunile sale a fost determinat de faptul că era membru al lojei masonice israelite, Alianța Dreptilor, filială a puternicei *B'nai B'rith*.

Focar de conspirație și nucleu în care se frământau ideile cele mai îndrăznețe venite de la centrul *lojilor B'nai B'rith*, Alianța Dreptilor propovăduia mai ales în Germania, răsturnarea totală a civilizației creștine, uneltind pentru comunizarea averilor și fluturând în fața proletariatului european, spectrul unei dictaturi în care ei, muncitorii, ar fi domnit peste averile burgheziei. Spre deosebire de celelalte scrieri ale lui Marx, nimic economic în Manifestul Comunist, nimic social. Deși în prefața celei de a doua ediții a *Manifestului Comunist* (Londra 1872), Marx și Engels recunosc în ceea ce privește documentul publicat, că au fost însărcinați cu redactarea și publicarea unui program teoretic și practic al comunismului de către societatea secretă numită Liga Comuniștilor, din scrierile autorilor socialiști și comuniști din epocă, rezultă că Liga Comuniștilor nu era decât o altă firmă pentru Alianța Dreptilor, și pe cale de consecință principiile «Manifestului Comunist», înainte de a apare de sub condeiul lui

Marx fuseseră deja elaborate la Hamburg, unde își avea sediul *Supremul Consiliu Patriarhal al Lojilor B'nai B'rith*.

Alianța Dreptilor a mai înființat la Londra, în 1864, Internaționala I Comunistă sub conducerea lui Karl Marx, având drept program Manifestul Comunist.

Odată comunismul instalat în lume, acesta, după câteva zeci de ani, a scăpat din mâna evreilor sioniști, cel mai celebru caz fiind trădarea lui Stalin. De aceea, la un moment dat, comunismul a trebuit distrus, în acest scop, în Rusia (Uniunea Sovietică) fiind folosiți ca marionete manipulate Gorbaciov și Elțîn. Strategia mondială sionistă a fost schimbată cu ceea ce cunoaștem acum ca fenomen de [globalizare economică mondială](#).

IUDEO-MASONERIA. Tendința evreilor sioniști de la B'nai B'rith a fost permanent aceea de a subordona sau acapara în folosul neamului Israeliților tot ceea ce are valoare și eficiență în direcția acțiunii discrete sau secrete, a controlului societății umane. Așa s-a întâmplat cu masoneria (sau francmasoneria), a cărei organizare a fost subordonată direct și total ritului B'nai B'rith încă din anul 1874. Era desăvârșirea operei evreilor khazari, a căror prezență în Europa a determinat o puternică influență cu elemente iudaice, kabbalistice asupra ocultismului modern, ca și asupra riturilor și doctrinelor lojilor masonice. Chiar și precursorii primelor loji masonice apărute la 1717 în Anglia, Rosacrucienii (Rose-Croix), ale căror cărți, precum Fama Fraternitatis, au fost publicate la 1614, se revendică de la tradiția ocultă evreiască, Kabbalah, mai exact din lucrarea De arte cabalistica a lui J. Reuchlin (1455-1522).

Chiar și denumirea de "mason" (constructor, zidar - engleză) face o trimitere expresă la tradițiile evreiești, deoarece derivă din legenda arhitectului-constructor Hiram, cel care a construit Templul evreiesc al lui Solomon, motiv al Sionului. Toate simbolurile masonice sunt legate de meseria constructorilor, precum echerul și compasul, iar divinitatea este concepută ca Mare Arhitect. Masonii nu numără anii de la nașterea lui Iisus Hristos, precum creștinii în mijlocul cărora trăiesc, ci se află în același an cu poporul evreu.

Iată declarația din 1905, strict autentică, a unui francmason, Jean Bidegain, în fața lojei masonice a *Marelui Orient* al Franței:

"Evreii, atât de remarcabili prin instinctul lor de dominație și prin știința lor de a governa, au creat Franc-Masoneria ca să înroleze într-înși oameni care, neapartenând neamului lor se angajează totuși să-i ajute în faptele lor, să colaboreze cu ei la stabilirea domniei lui Israel printre oameni".

Chiar dacă această părere ni se poate pare exagerată, ea totuși surprinde o realitate incontestabilă: evreii au contribuit și la apariția masoneriei, și la fundamentarea doctrinei, și la idealurile programatice ale acesteia.

Dar cum a preluat efectiv *B'nai B'rith*-ul, în veacul 19, conducerea masoneriei? Răspunsul este simplu: prin ceea ce bancherii evrei experimentaseră și învățaseră de sute de ani asupra modului de control al lumii, banii.

La 20 septembrie 1870 **Mazzini** (Mare Maestru al ritului scoțian european) și **Albert Pike** (Maestru Suprem al ritului scoțian) au înființat în total secret Loja Înaltei Francmasonerie fii Universale, menită a conduce prin influența sa întreaga masonerie universală, Pike devenind Suveranul Pontif al Masoneriei Universale, iar Mazzini Suveran Șef de Acțiune Politică. Sediile noii loji masonice, numite Directorii Centrale au fost stabilite în număr de patru: la Washington (pentru America de Nord), la Montevideo (pentru America de Sud), la Napoli (pentru Europa) și la Calcutta (pentru Asia-Oceania). Sediul central (Suveran Directoriu Administrativ) s-a stabilit mai târziu la Berlin. Foarte repede, Înalta Francmasonerie Universală, respectiv Albert Pike, a reușit să controleze aproape întreaga masonerie mondială prin aceea ca a recrutat (afiliat) în secret membrii celorlalte loji masonice pentru a le putea conduce astfel.

Pasul următor a constat în aceea că, Consiliul Suprem al Lojilor B'nai B'rith, cu sediul la Hamburg, încheie cu Suveranul Pontif al Masoneriei Universale, Albert Pike, un "Act de Concordat" (Convenție) prin care evreii aduceau sume imense masoneriei:

«ACT DE CONCORDAT, între subsemnații:

Pe de o parte, Prea Ilustrul, Prea Puternicul și Prea Divin Luminatul Frate Limmud Ensoph (Albert Pike), Mare Maestru Păstrător al Palladului Sfânt, Suveran Pontif al Francmasoneriei Universale, în calitate de șef suprem al ordinului, însă după ce a avut asentimentul unanim al Serenissimului Mare Colegiu al Masonilor Emeriți;

Pe de altă parte, Prea Ilustrul, Curajosul și Perfectul Frate Nathanael-Kelup-Abiackaz (Armand Levy) Locotenent Mare Asistent și Suveran Delegat al Marelui Directoriu Central din Neapole, Membru de onoare ad vitam al Sublimului Consistoriu Federal de B'nai B'rith din Germania, în calitate de mandatar general, atât al acestui Consistoriu, cât și al acelora din America și din Anglia, Federațiunile B'nai B'rith dându-i depline puteri, aceste puteri fiind examinate și recunoscute.

S-a stabilit un acord definitiv, în numele înaltei Masonerii a Perfectei Inițieri, Sfântul nume al Divinului Nostru Stăpân invocat, ținându-se seama de propunerile dintr-o parte și din alta, prin prezentul act de concordat, după cum urmează:

- Supremul Directori» al Francmasoneriei Universale va recunoaște Lojile Israelite așa cum există acum, în principalele țări;

- Se va constitui o Confederație Generală a lojilor iudaice, în care vor funcționa Atelierele americane, engleze și germane, adepte ale ritului B'nai B'rith;

- Sediul central al Confederației, va fi stabilit la Hamburg, iar Autoritatea Suverană va lua titlul de "Suveran Consiliu Patriarhal";

- Lojile Israelite își vor păstra autonomia și nu vor depinde decât de "Suveranul Consiliu Patriarhal" din Hamburg;

- Pentru a fi membru al acestor loji, nu este necesar a face parte dintr-un [alt] rit masonic oficial;

- Secretul existenței Confederației va trebui să fie riguros păstrat de membrii înaltei Masonerii Universale, cărora Supremul Directoriu Dogmatic va crede util a li-l face cunoscut;

- "Suveranul Consiliu Patriarhal" din Hamburg, va trimite direct Supremului Directoriu Dogmatic o contribuție de 10% din cotizațiile personale ale membrilor Lojilor Israelite, sau un sfert din sumele centralizate la Hamburg, în folosul propagandei generale a Confederației, fără ca tezaurul din Charleston să poată stabili vreodată un impozit suplimentar asupra drepturilor de inițiere;

- Ritualurile Confederației vor fi redactate de către o comisie numită din sânul Lojilor Israelite nr.1 din Neiu York și supus examinării Suveranului Consiliu Patriarhal, ales prin delegațiile Lojilor Israelite acum existente; Ritualurile nu vor fi definitive decât după aprobarea lor de către Supremul Directoriu dogmatic; [...]

- Nici un frate mason din riturile oficiale, ce nu este israelit, nu va putea pretinde intrarea într-o Lojă Israelită, oricare ar fi gradul său. Daar Magii Aleși gr.3 al Ritului Suprem, aparținând unuia din Perfectele Triunghiuri ale aceluiași oraș, vor avea acces de drept ca vizitatori în Loja Israelită. Numărul vizitelor lor nu va putea fi limitat... La "Suveranul Consiliu Patriarhal" oricare Mag Ales și oricare Maestră Templieră Suverană vor putea intra ca vizitatori, nu de drept, ci ca oaspeți, în urma unei cereri adresate Suveranului Patriarh.

Semnat la Supremul Orient din Charleston sub ochiul Prea Puternicului Divin Stăpân, I-a zi a lunii Thischri (a 12-a zi a lunii a 7-a), anul 874 al Adevăratei Lumini (12 Septembrie 1874).»

Armand Levy, evreu francez care a semnat în numele B'nai B'rith "Concordatul" cu Masoneria Universală, nu a făcut decât să releve masonilor o realitate deja existentă, organizarea unei structuri (loji, ateliere) de tip masonic a israeliților, sub obediința B'nai B'rith, el fiind deja din 1860 membru al Alianței Israelite, cea care a făcut o puternică presiune internațională, la 1878, împotriva recunoașterii independenței României.

Odată Pactul încheiat, Consiliul Lojilor B'nai B'rith a avut cale liberă în a-și aservi masoneria, conform unor acțiuni de o rigurozitate diabolică. Prima acțiune a fost înființarea unui Suveran Directoriu Administrativ, cu sediul la Berlin, mutat ulterior în Elveția, care centraliza imensele fonduri ale masoneriei. Următorul pas a constat în numirea ca trezorer a evreului Bleichroeder, om aparținând lojilor israelite.

La 2 Aprilie 1891, Marele Pontif al înaltei Masonerii Universale, Albert Pike, a încetat din viață. B'nai B'rith a știut să folosească această împrejurare pentru a transfera sediul suprem de la Charleston la Roma, și pentru a-l susține la această funcție pe evreul Adriano Lemni.

Unul dintre marile avantaje conferite de titlul de Mare Pontif (șef suprem) pe care îl deținuse Albert Pike, este acela că deținătorul funcției nu este obligat să justifice față de casieria centrală decât un sfert din fondurile ce i-au fost puse la dispoziție.

În acel timp, Lemni era Comandor al Ritului Scoțian și al Înaltei Masonerii pentru Europa, ca și membru al B'nai B'rith. Cincizeci de mii de masoni, majoritatea recrutați de lojile israelite, au impus de la nivelul lojilor în care activau, convocarea Serenisimului Mare Colegiu (un congres) la Roma, pentru a se discuta alegerea unui nou Mare Pontif, în locul lui Georges Mackey, care îi succedase la funcție lui Albert Pike.

Pentru organizarea Marelui Colegiu (Congres), Lemni a închiriat Palatul Borghese din Roma, construit de papa Paul al V-lea. Fondurile puse la dispoziție de B'nai B'rith și-au spus cuvântul, în urma agitatelor alegeri, Serenisimul Mare Colegiu al Masonilor Eremiti și-a mutat sediul suprem de la Charleston la Roma, iar Adriano Lemni, evreu italian, a fost ales Mare Pontif. De la acea dată, sionismul evreu a pus mâna efectiv pe conducerea forurilor masonice, pe care oricum le influențase și controlase și anterior. Această situație a făcut ca de atunci, mai mulți autori să definească fenomenul conspirativ mondial cu numele generic de "iudeo-masonerie".

George L. Packard, în lucrarea Cine conduce America? arată că puterea masoneriei americane tradiționale - considerată moștenitoarea Constituțiilor lui Anderson - este întărită de influența enormă a Ordinului (masonic) *Internațional B'nai B'rith*. Asemenea celorlalte formațiuni masonice anglo-saxone, ea se prezintă drept o organizație filantropică, dar participă în taină la viața politică. De ea sunt legați mai mulți senatori și deputați, fie ca membri, fie ca simpatizanți. Se știu puține lucruri despre organizarea B'nai B'rith, pentru că este o asociație încă și mai discretă decât masoneriile clasice, iar "rengații" apar doar în cazuri excepționale.

Principal susținător al Israelului în Statele Unite ale Americii, *B'nai B'rith*-ul conduce cea mai mare parte dintre organizațiile și mișcările sioniste care acționează pe teritoriul S.U.A., în așa mare măsură încât putem considera că centrul mondial al deciziei sioniste se găsește la New York. Acest lucru explică în parte diferențele notabile care există uneori între guvernul israelian și marile organizații sioniste americane.

Colectori de fonduri și susținători ai pretențiilor financiare ale statului Israel - aflat în permanent deficit bugetar în ciuda sumelor fabuloase vărsate de Germania cu titlu de despăgubiri - marile organizații evreiești americane impun, cel mai adesea punctul lor de vedere în politica internă a statului Israel. Dacă într-o zi problema palestiniană ar fi, în sfârșit, reglată, acest lucru s-ar întâmpla din cauza intereselor grupurilor de presiune sioniste din Statele Unite ale Americii, precum B'nai B'rith și aliații săi. Dar se pare că până acum nu s-a dat nici o indicație Israelului să elibereze teritoriile palestiniene ocupate de un sfert de secol.

Ca și pentru francmasoneria tradițională, puterea B'nai B'rith rezidă în rețeaua de asociații, grupuri și cercuri, ai căror conducători și animatori sunt afiliați lojelor, dar publicațiile israelite din Statele Unite ale Americii sunt foarte discrete în ceea ce privește activitatea B'nai B'rith.

Pe ici, pe colo, câteva articole strecurate în presă sau unele comunicate oficiale difuzate de mass-media ne confirmă că B'nai B'rith posedă agenți infiltrați în înalta conducere a American Jewish Committee, American Jewish Congress, Conferința președinților principalelor organizații evreiești americane și World Jewish Congress,

care controlează la rândul lor cea mai mare parte dintre organizațiile evreiești sau sioniste americane.

Așa cum se arată în capitolul România, Țintă Sionistă, apropierea României de pactul militar Nord Atlantic a avut loc în împrejurările masonice a apariției prealabile a Lojilor Bazelor NATO la București. "Masonii români afirmă ca au intrat în lojile masonice ale bazelor NATO, încă din 1993!", scria presa românească în februarie 1997. Știrea apăruse și în 1993: "Una din Lojile Bazelor NATO și Supremul Consiliu Mama al Jurisdicției de Sud al S.U.A., în 7 mai 1993 și-au trimis mai mulți reprezentanți în România, la București". Aceștia erau Fred Klienknecht, "Suveranul Mare Comandor al Lumii", și adjunctul său, evreul Arnold Hermann, agent B'nai B'rith.

Apariția blocului militar NATO, însăși, coincide cu perioada în care masoneria americană (dominată la rândul ei de către B'nai B'rith) a cunoscut cea mai puternică influență asupra armatei. Toți generalii următori au fost masoni. Este cazul generalului George C. Marshall (părintele celebrului "plan Marshall" pentru Europa occidentală), apoi al lui Douglas McArthur - comandantul forțelor militare ale S.U.A. din Japonia, al generalului Harold K. Johnson - șeful statului major al armatei S.U.A., al amiralului Arleigh A. Burke - șeful forțelor navale S.U.A., al generalului Curtis E. Lemay - comandant al armatei aerului S.U.A., al generalului Bruce C. Clark - șeful armatei S.U.A. staționate în Europa occidentală după al doilea război mondial, și în fine al generalului evreu Lyman L. Lemnitzer, fost șef al statului major al forțelor NATO. Aceste personalități masonice și militare sunt fondatori ai "Lojilor bazelor NATO" practice ale ritului scoțian vechi și acceptat.

[Alți mari șefi militari masoni cunoscuți au fost: generalul William C. Baker, șeful forțelor S.U.A. din Europa; generalul Loyd L. Wergeland; vice-amiralul William F. Raborn Jr., adjunctul șefului operațiunilor navale, apoi director al C.I.A. în armata americană din Vietnam unul dintre cei mai renumiți masoni era locotenentul-general Herman Nickerson Jr., din corpul Marinei, care a comandat Forța amfibie a III-a.]

B'NAI B'RITH în ROMÂNIA. Atenția B'nai B'rith asupra României datează încă de la înființarea acestui ordin masonic israelit (1843), având în vedere colonizarea discretă, dar masivă, a României cu evreii veniți din Polonia și Ucraina. Scopul acestei atenții era "împământarea" evreilor în România și dominarea de către aceștia a întregii vieți economico-financiare a țării.

Prima rezidență permanentă din România a B'nai B'rith a fost înființată în 1870 de către consulul american Benjamin Peixotto. Tradiția infiltrării în România a agenților B'nai B'rith prin înalți diplomați ai Statelor Unite ale Americii a continuat până în prezent (a se vedea mai departe cazul ambasadorului S.U.A. Alfred Moses, care a activat și în timpul regimului socialist al lui Ceaușescu).

Principala influență pe care B'nai B'rith a desfășurat-o în România, până în anul 1948, a fost desfășurată îndeosebi prin manipularea lojilor masonice penetrate de evrei, ceea ce a împărțit practic masoneria română în două curente importante și rivale: primul național, al doilea cosmopolit și dominat de evrei. Curentul masonic național, a fost reprezentat sporadic de Marea Lojă Națională din România și de Ordinul Masonic Român (care reuneau câteva zeci de loji masonice), fiind condus foarte multă vreme

de maiorul patriot Constantin Moroiu, care s-a implicat de multe ori în favoarea marilor interese naționale ale României la nivel masonic mondial. Pe de altă parte, curentul cosmopolit (evreiesc) a fost reprezentat de lojile masonice românești obediente masoneriei americane, de lojile de limbă germană sau de lojile obediente Marelui Orient al Franței. Mai multe încercări de instalare a unei Puteri Masonice Naționale controlate de evrei a fost încununată de succes abia în 1929, sub regimul pro-evreiesc al regelui Carol al II-lea. Numele acestei "puteri naționale" a fost acela de Marele Orient al României, iar încercările constituirii sale datează de la 1 mai 1879. Curentul masonic cosmopolito-evreiesc a urmărit mai mult promovarea interesele economice și politice ale alogenilor, ori s-a subordonat intereselor străine țării. El a fost controlat, direct sau indirect, de către B'nai B'rith prin lojile evreiești, americane sau "germane", de obediență directă la masoneria italiană sau franceză. Ca și astăzi, se poate spune - a se vedea declarațiile venerabilului Dan Amedeo Lăzărescu, în capitolul România, Țintă Sionistă - tot Marele Orient al Franței, format de evrei, se opunea intereselor României.

O dată cu acapararea masoneriei universale de către B'nai B'rith, în anul 1874, în România începe o perioadă de frământări în cadrul lojilor masonice, existând o adevărată rezistență națională masonică față de ofensiva israeliților. Iată un calendar al evenimentelor.

LA 18/30 APRILIE 1874. S-a inaugurat noul Templu al lojii Întelepții din Heliopolis (pe calea Mogoșoaiei, în Pasajul Roman la nr.7). Cu acest prilej, printre alte discursuri, profesorul Ștefan C. Mihăilescu vorbește despre "Dreptul la cetățenie", subiect la ordinea zilei, pledând pentru sprijinirea demersurilor de naturalizare a evreilor în România. Ștefan C. Mihăilescu susținea că "s-a dovedit până la evidență că francmasonii cei mai buni sunt apți pentru dreptul la cetățenie nu numai în Patria lor, dar și în tot Universul". Pledoaria lui St. C. Mihăilescu îi privea de fapt, în România, pe evreii care cereau naturalizarea și obținerea cetățeniei române.

7/19 IUNIE 1875. Banchetul prilejuit de serbarea solstițiului de vară este organizat în comun, la propunerea lojei Zur Bruderlichkeit, de cele 4 loji bucureștene: Întelepții din Heliopolis, Egalitatea și Armonia. Din multitudinea de discursuri omagiale ocazionale s-au desprins două propuneri: a evreului Iacob Cobilovitz (Cobilovici), privind fondarea Marelui Orient al României (controlat de B'nai B'rith), și aceea a ridicării (prin emiterea de acțiuni) a unui Templu Masonic în capitala țării "pentru cultul virtuții și al verității". Despre cât de români erau inițiatorii controlului masoneriei române, rezultă din lista demnitarilor lojii pentru exercițiul 1875/1876 (din arhiva lojii Zur Bruderlichkeit/Fraternitatea din București - lojă de limba germană - publicată în nr. 7-8 iul. - aug.1875 al revistei Mistria): de Fialla, venerabil onorific; Edgar de Herz, venerabil titular; Gustav Rietz, venerabil deputat; Iuliu Szekulisz și Josef Latenier supraveghetori; Emanuel Grunwald, orator, Israel Johan Preciado, tezaurar; Franz Gunter, maestru de ceremonii; Iulius Schein, secretar; Johann Weiss, preparator; Heinrich Topler, arhitect; dr. Eduard Ludwig, bibliotecar și arhivar; Cocio Cohen, ospitalier.

OCTOMBRIE 1875. Marele Orient al Franței autorizează constituirea lojii Paix et Union (Pace și Unire) la Iași, cu Templul în str. Săulescu, formată numai din evrei, dar având, mai întâi ca venerabil un pictor grec, iar, mai apoi, un general român de jandarmerie.

1875. Membrii lojii Întelepții din Heliopolis din București își aleg demnitarii: Ștefan C. Mihăilescu, secretar; Iacob Cobilovitz, secretar adjunct, dr. Dimitrescu-Severeanu, mare expert; dr. Sigismund Steiner, maestru de ceremonii, Tavernier, tezaurar; C. Naiman, bibliotecar. În iunie 1876, ca urmare a demisiei lui Anton Costiescu din funcția de venerabil, alegerile în loja Întelepții din Heliopolis din București au condus la supremația evreilor: dr. Sigismund Steiner, venerabil, Alexandru Tavernier și I. Dumitrescu, supraveghetori; Ștefan C. Mihăilescu, orator; dr. Dianu, orator adjunct; Moscu Ascher, secretar; George Rosenzweig, secretar adjunct; Adolf Deutsch, mare expert; C. Naiman, tezaurar; A. Berger, ospitalier; Kessler, maestru de ceremonii; El. Butoianu, custode; H.A. Levy, arhitect.

3 MAI 1877. Masonii îl scot pe Dumnezeu din templu. Îndelung dezbătută problema a modificării art.I alin.2 din Constituția Masonică: "Masoneria are de principiu existența lui Dumnezeu și nemurirea sufletului", s-a soldat în loja Întelepții din Heliopolis din București cu un vot ce solicita suprimarea acestui articol, pe considerentul "proclamării principiului libertății conștiinței, al toleranței și al caracterului progresist al masoneriei, care urmărește cu stăruință căutarea adevărului ce nu poate fi stabilit decât prin știință".

1 MAI 1879. Anton Costiescu și Basile-Constantin Livianu promulgă Constituția Masonica Română încercând prin unirea a șapte loji cosmopolite, să constituie Marele Orient al României (controlat de evrei) ca "Putere Suverană națională și independentă", încercarea nu a durat decât un an, și nu a reușit din cauza lojilor "românești", care rămâneau pe dinafară. Fuseseră reunite lojile: Întelepții din Heliopolis (o fracțiune) și Egalitatea, de sub obediența Marelui Orient al Italiei, **Zur Bruderlichkeit din obediența Marii Loji Simbolice din Ungaria, și o lojă din Bârlad (nu se specifică obediența).**

1880. Apare Buletinul Marei Loji Zion nr.9, România, aparținând lojilor masonice pur evreiești de pe teritoriul țării (Districtul IX - România), cu o ierarhie depinzând de centrul mondial de la Chicago (U.S.A.).

1881. Este recunoscut doar de către Marele Orient al Italiei un Mare Orient din Moldova și Valahia, contestat de Marea Lojă Națională din România ca antinațional prin nerecunoașterea denumirii din acea vreme a statului român (România), având sub obediența sa câteva loji din Moldova, considerate de C.M. Moroiu, Marele Maestru al Marii Loji Naționale din România, "numai o fabrică de masoni evrei, care nu erau acceptați în lojile din Roman, Piatra și Bacău".

7 OCTOMBRIE 1881. Este trimisă o scrisoare de către masonul evreu Radu Emil Scrob lui A. Grimaux la Paris cu valoare documentară pentru istoria masoneriei românești, ce va fi publicată în Le monde maçonnique în 1882. În 1882, continuă disputa dintre Constantin M.Moroiu, ca reprezentant al Marii Loji Naționale din România și unii francmasoni, cu sau fără funcții, din lojile moldovene care nu recunosc obediența Marii Loji Naționale din România și continuă să se subordoneze Marelui Orient de Roma (Italia), în context, cum rezultă din aceeași scrisoare a lui R.E. Scrob către Grimaux publicată de Le monde maçonnique (Paris), cauza o constituie faptul că Marca Loja Națională și "atelierelor" sale refuză indirect de a admite israeliți.

MAI 1882. Marele Maestru Constantin M. Moroiu, aflat ca ofițer în garnizoana Mangalia, se îngrijește de constituirea aici a lojei Steaua Sudului. C.M. Moroiu mulțumește jurnalului La Confederazione latina (Roma) pentru apărarea drepturilor românești, într-o scrisoare a direcțiunii ziarului se spune, printre altele, "Confederazione latina este unicul ziar care întâi la Macerata, în 1871, și în anii următori, până azi la Roma, cu colaborațiunea celor mai distinși filozofi, propagă interesele României în raporturile ei cu Orientul și Occidentul, ale Transilvaniei în raporturile cu ungurii, și românilor din Macedonia în raporturile cu grecii".

8 OCTOMBRIE 1882. "Capitolul" și loja Steaua Dunării (București) îl "radiază" pentru "conduită necorectă" pe dentistul bucureștean Radu Emil Scrob, gr. 18. Cu puțin timp înainte fusese suspendat "pentru conduită nedemnă în lumea profană" și poetul evreu Carol Scrob, membru al lojii Progresul din Craiova. Excluderea celor doi poate fi considerată o victorie personală a conducătorului lojilor naționale, C-tin Moroiu.

20-21 DECEMBRIE 1882. Are loc Congresul masonic "evreiesc" de la Roman al lojilor din România aflate sub obediența Marelui Orient de Roma (Italia) în disidență față de Marea Loja Națională din România. Au participat, de asemenea, și alte loji "românești" (de fapt cosmopolite) aflate sub obediență franceză și portugheză.

1882-1883. Lojile cosmopolite, preponderent evreiești, din afara obedienței Marii Loji Naționale din România, încearcă din nou, fără rezultat, de data aceasta cu sprijinul Marelui Orient al Franței, prin coordonarea lojei Discipolii lui Pitagora (aflată sub obediență franceză) să formeze o așa-zisă Confederație Masonică Română ca putere masonică națională(!)

18 FEBRUARIE 1883. Dr. St. Corvin, venerabilul lojii Farul (Constanța) adresează lui I. Dănescu de la "capitolul" Steaua Moldovei (Roman) un răspuns public la scrisoarea acestuia. Dr. Corvin constată că I. Dănescu s-a făcut "avocatul" lui Meiltz & Co. (doi evrei masoni pe nume Noel-Meiltz - Victor și Didier -, primul profesor din loja Discipolii lui Pitagora din Galați, al doilea venerabil al lojii Ștefan cel Mare din Roman) care nu au alt scop decât de a-l sili pe Marele Maestru C-tin. M. Moroiu să demisioneze. Doctorul Corvin subliniază că "este nedemn pentru orice român liber, într-un stat liber, d-a se încatena singur și a se face tributar străinilor" (evreilor).

1903. Loja Progresul a B'nai B'rith din Roman desfășura o puternică campanie de strângere de fonduri pentru cauza israelită.

1906. Cu prilejul Marii Expoziții Jubiliare "40 de ani de domnie a Regelui Carol", Constantin M. Moroiu prezintă Secțiunii de Istorie lucrările Marii Loji Naționale din România cuprinse în trei volume "ce conțineau acte referitoare la diferite chestiuni naționale: revoluția de la 1848, Unirea Moldovei cu Muntenia, chestiunea Basarabiei la 1878, chestiunea Dunării, chestiunea românilor din Ardeal, chestiunea românilor din Macedonia, corespondența secretă dintre primul ministru Ion C. Brătianu cu Ilustrul Frate Mare Maestru Constantin Moroiu relativă la însărcinările și misiunile secrete ce le avusese cel din urmă după însărcinarea celui dintâi față de Marile Oriente Străine".

29 APRILIE 1910. Ziarul Universul anunță ședința comună a lojilor România (București), de sub obediența Marelui Orient al Italiei și Zur Bruderlichkeit (București), de sub obediența Lojii Zur Sonne din Bayreuth (Germania), ceea ce arată, de fapt, o revigorare a activității masonilor evrei.

22 APRILIE 1911. Constituirea lojii de limba germană Sapientia, pusă sub obediența Marii Loji din Prusia Royal York zur Freundschaft. Demnitari aleși (evrei): Josef Hennenvogel, negustor, venerabil; Adolf Schwarz (directorul Fabricii de Hârtie) și Herman Sherzer (negustor) supraveghetori; A. Dobrovici (funcționar) secretar; Jos. Posmantir (procurist la puternica bancă evreiască Marmorosch Blank & Co.) orator; O.F. Brandt (director al fabricii Kaiser deutscher Vizekons din Ploiești) maestru de ceremonii; Jos. Haffner (funcționar bancar) tezaurar; Carl Weinstein (procurist la fabrica Alfred lowcnbach & Co.) arhitect, Jacob Haffner (funcționar) ospitalier. În 22 Aprilie 1912, la un an de la constituirea Sapientia (București) aceasta avea 33 de membri (28 gr. 1, 3 gr. 2 și 2 gr. 3).

1912. Cu prilejul noilor alegeri din loja România (București) venerabil devine (în locul lui Ștefan M. Șoimescu) J.J. Rigani. Au mai fost aleși: Toma Plăiașu și Wilhelm Zimmermann (supraveghetori), Cristea Berider (secretar); Leon Ruzicka (orator) Alfred M. Elias (tezaurar-casier), Philipp Lustgarten (ospitalier); Max Gotea (orator adj.), Gustav Davys (secretar adj.), Mauriciu Fain (maestru de ceremonii); Eftimie Ionescu (preparator), A. Goldenberg (custode) și Marcel Porn (port stindard). În comisia financiară Paul Speier, Isidor Josef și Ernst Porn; în Comisia de drept: Ștefan M. Șoimescu, Gustav Schmidt și Carl Reschofsky; iar în Comisia de binefaceri: Philip Lustgarten, Jakob Feyns și Francisc Russel. Avem deci de a face cu o lojă evreiască numită... România.

1 IULIE 1919; Marcel Huart, venerabilul lojii Ernest Renan din Paris, îl anunță pe Al. Vaida-Voievod, membru al delegației române la Conferința de Pace de la Paris, că audierea sa și a colegilor săi, membri ai delegației transilvane (Voicu Nițescu, Mihai Șerban, dr. Gh. Crișan, Traian Vuia și Caius Brediceanu), care au făcut cerere de primire în francmasonerie, va avea loc în ziua de 7 iulie, în fața Comitetului de admitere al Lojii, din 16 rue Cadet, în clădirea Marelui Orient al Franței, controlat de evrei.

Al. Vaida-Voievod nota că intrarea în masonerie a făcut-o "în interesul paralizării propagandei", împotriva activității delegației guvernamentale române la Conferința de Pace de la Paris din 1919, condusă de primul ministru I.I.C. Brătianu pentru recunoașterea României Mari în granițele ei firești. A doua mențiune a lui Al. Vaida-Voievod se referă la faptul că intrarea în masonerie (ce făcea parte dintr-o acțiune diplomatică de apropiere de cercurile masonice franceze, avea scopul capacitării acestora față de interesele politice românești) s-a făcut cu acordul primului ministru ("Brătianu a aprobat"). Realitatea acestei înregimentări masonice era îndulcirea atitudinii evreilor împotriva României Mari, încercare nereușită.

1920-1922. Noi isprăvi evreiești! Un evreu, Charles Blumenthal, fondează la București loja masonică Jacob Schriff nr.7 și dispare cu fondurile acesteia. Mai întâi Bercovici (J. Bercovitz), apoi Bernard Hornston, translator la Legația americană din București, vor încerca refacerea ei, schimbându-i numele în loja McBlain Thompson nr.1 și punând-o sub obediența lui American Federation of Freemasonry din Salt

Lake City, fără prea mult succes. Loja trece apoi într-o obediență independentă sub denumirea de Marea Lojă Francmasonică Americano-Română (controlată din umbră de B'nai B'rith) reușind în scurt timp să reunească peste 150 de membri. Printre conducătorii lojii îi aflăm pe Adolf Stern, W. Filderman, și I. Peltz, evrei.

În 1922, însă, însuși fondatorul lojii este radiat pentru necinste și la rândul său, chiar patronul american, Mc. Blain Thompson, are probleme la el în U.S.A. Loja va fi reorganizată în 1922, după vizita la București a lui Ossian Lang, delegatul Marii Loji din New York, stabilind sediul templului în str. Nicolae Golescu nr. 1. "Marea Lojă" capătă o structură nouă, formată din trei loji: Română nr. 1, Steaua Dunării nr. 2 și Redeșteptarea nr. 3. Cu prilejul acestei vizite, Ossian Lang a studiat și situația lojilor masonice din Transilvania de după unirea cu România, în vederea raportării la New York.

15 MARTIE 1922. Jean Pangal, V. Roată și I. Arapu fac o vizită lojii Unirea (București), aflată sub obediența Marelui Orient al Franței și obțin ca ședințele "atelierelor" Supremului Consiliu de 33 al României Mari să fie ținute în Templul acesteia (Convenția este semnată de Jean Pangal, Peretz și Arapu). În August 1922, în cadrul unei întâlniri de la Capșa, se stabilește lansarea carierei masonice a lui Jean Pangal, care urma să demareze inițieri masonice "în numele Marelui Orient al Franței, în loja Unirea din București", urmând ca apoi să fie aleasă în fruntea Supremului Consiliu de 33 al României Mari "o personalitate demnă de toată stima și regulat inițiată". Era un nou atac asupra lojilor naționale neevreiești, îndeosebi asupra lui C-tin Moroiu.

1922. În bătălia pentru subordonarea lojilor din Transilvania (recent alipită de România Mare), intens abordate de lojile cosmopolite și evreiești, Zwiedinek, aghiotant regal, din ordinul reginei Maria intră în componența unei loji din Brașov "care avea conducerea lojilor din Ardeal" cu misiunea "să încerc dacă lojile minoritare din Ardeal se pot uni cu [Marea] Lojă Națională din țară", împlinindu-și misiunea, Zwiedinek va demisiona mai apoi din masonerie, după semnarea Tratatului de unificarea a Marii Loji Simbolice din Brașov cu Marea Lojă Națională de la București, în 1931, (demisia probabil a intervenit și la cererea expresă a ministrului Armatei, generalul Cihovski, care ordonase o anchetă privind apartenența ofițerilor superiori la masonerie).

3 IANUARIE 1923. Întoarcere de 180° în Supremul Consiliu de 33 din România, care, denunțând angajamentele prealabile ale lui Jean Pangal, hotărăște prin decret federalizarea lojilor de pe teritoriul României, în Marea Lojă Națională, "putere absolut autonomă și suverană pentru gradele simbolice 1-3". Sediul Marii Loji Naționale din România va fi stabilit în str. Câmpineanu nr. 45. De aceea, la 11 ianuarie 1923, Supremul Consiliu de 33 din România notifică Marelui Orient al Franței că "numai el poate administra gradele înalte pe întreg teritoriul românesc" poziție care va duce la răcirea relațiilor dintre cele două "puteri masonice suverane". Mai mult, în martie, Supremul Consiliu de 33 din România se unește cu Marea Lojă Națională.

1923. Reacție a lojilor cosmopolite și evreiești. Pentru o scurtă perioadă de timp, lojile românești din obediența Marelui Orient al Franței, grupate în jurul lojei Unirea din București, s-au constituit în Federația Lojilor Marelui Orient al Franței în România, în

scopul fătarnic al "asigurării mersului dezvoltării normale a Francmasoneriei în România". Totodată, se constituie o Comisie Consultativă a lojilor din obediența americană din România, la conducerea căreia se afla evreul Marcel Davidovici. Ossian Lang, însoțit de fostul mare maestru al Marii Loji Americane din New York, evreul Scudder-Townsend, face o nouă vizită în România pentru a acorda "recunoașterea deplină organizării lojilor de sub obediența americană" unui număr de 7 loji din România, recent constituite în Marea Lojă Districtuală a Marii Loji din New York, moment în care și-a încetat activitatea Comisia Consultativă.

2 FEBRUARIE 1924. Consiliul Federal al Marii Loji Naționale din România protestează împotriva calomniilor cuprinse în "Buletinul Asociației Masonice Internaționale" de la Geneva (Raportul Lang-Scudder), iar la 12 Aprilie 1924, Consiliul Federal, sub președinția Marelui Maestru Zamfir C. Arbore ia act de răspunsurile primite de la diferite ordine masonice, ca urmare a protestului din februarie 1924 la "Raportul Lang-Scudder" (publicat în "Buletinul Asociației Masonice Internaționale" de la Geneva, nr. 9/1923) și hotărăște publicarea atât a documentelor românești, cât și a ecourilor primite din străinătate.

MAI-IUNIE 1924. Unii membri ai Lojii Române nr. 1, din obediența americană (deci evreiască) au trimis prin intermediul delegațiilor Marii Loji din New York, Ossian Lang și Scudder-Townsend, un "Memoriu" în care pledează împotriva unirii lojilor din Vechiul Regat (numite "române") cu cele din Transilvania (numite "maghiare"), considerându-le, pe acestea din urmă, superioare ca număr de loji și membri, "superioare însă și ca putere de înțelegere a circumstanțelor politice de după război, ca putere de înțelegere a raporturilor internaționale, ca forță de voință".

30 OCTOMBRIE 1924. În cuvântul său la Conventul anual al Marii Loji Naționale din România, Jean Pangal (convertit pe moment la "cauza națională", în fapt el se va dovedi un măr otrăvit printre masonii români) arată că aceasta "are un singur scop, acela de a consolida statul unitar național român și că ea (Marea Loja) se pune prin urmare în serviciul țării în mod necondiționat". Se referă apoi la "activitatea lojilor de sub obediența americană și maghiară de pe teritoriul României care caută să provoace discordia și ura acolo unde noi luptăm pentru unificarea sufletească, tentativele lor vor rămâne deșarte și într-un viitor foarte apropiat aceste organizații vor pieri sub disprețul unanim al poporului nostru". Pangal își uitase poziția din urmă cu doi ani, când se auto-punea sub obediența Marelui Orient al Franței, controlat de evrei și ostil României. Poziția sa duplicitară se va manifesta, însă, de-a lungul întregii cariere masonice, el însuși fiind evreu. Cu aceeași ocazie, el mai afirma, machiavelic, că "un român care stă sub o obediență masonică străină, atunci când în țară există o Masonerie Națională, se face în mod conștient sau inconștient unealta străinătății și a intereselor străine de neam". Era exact ceea ce credeau masonii români și așteptau să audă de la un lider al lor. Totodată, astfel, Pangal și-a câștigat încrederea politicianilor naționaliști români, de care avea nevoie pentru a-l sprijini pe prințul Carol al II-lea (și evreimea din jurul său) să preia Coroana României și conducerea statului român.

MAI-IUNIE 1929. Masonul evreu Mihail Negru, secretar de redacție la ziarul Universul recrutează pentru inițiere numeroși ofițeri, cu deosebire din aviație și marină, care apoi "sunt luați în primire și convinși la ideea că prințul Carol trebuie să vină în țară, că sunt datori să lucreze camarazii spre a-i câștiga acestei idei întrucat starea rea de lucruri actuală nu poate fi înlăturată decât de un rege major și energic

care nu poate fi decât prințul Carol".(...) "Zilele trecute comandorul Bucholzer, din Școala navală din Constanța, a luat parte la o întrunire a membrilor lojii (Steaua Polara) cu care ocazie a ținut un discurs înflăcărat pentru prințul Carol".(...) "Sunt mulți evrei în această lojă și convingerea (informatorului care relatează Serviciului de informații) este că **evreii sunt aceia care au pus la cale totul pentru aducerea prințului Carol**, întrucât sunt siguri de el că-i va proteja în orice împrejurare și că în caz că ar izbucni mișcarea violentă de răsturnare a bolșevicilor, evreii care vor cădea cei dintâi victime ai pogromurilor ce vor avea loc [în Rusia] vor fi tolerați a se refugia în masă în România".

5 SEPTEMBRIE 1929. Ofensivă deplină a evreilor masoni. Prin sentința nr. 78/1929 a Tribunalului Ilfov, Secția I Civilă (dos. 3425/1929), rămasă definitivă, s-a recunoscut personalitate juridică Asociației Marelui Orient al României, cu sediul în București, str. Lipsani nr. 21, și s-a dispus înscrierea ei în Registrul persoanelor juridice. Conducerea declarată era formată din: dr. Gh. Gheorghian (președinte), general Gh. Solacolu (vicepreședinte), Iosif Posmantir (casier evreu), dr. Leo Salzman (secretar evreu), Dumitru Vasilescu, Alfred Paucher, Hugo Humulescu, Alfred Nehuta (membri). În 1930, alegerea Consiliului Ordinului Marelui Orient al României îi propulsează pe St. Brănișteanu (Braunstein), vicepreședinte activ; Leo Salzman, mare secretar permanent; S. Feldman, prim mare veghetor; Marcel Solacolu, prim mare veghetor adjunct, ș.a.

2 DECEMBRIE 1933. Marea Loja Națională din România votează, în cadrul Conventului anual, o Moțiune prin care masoneria să susțină regimul carlisto-evreiesc, să facă "un zid de nepătruns în jurul Majestății Sale Regele Carol al II-lea, Marele nostru Protector, așa încât el să poată, în liniște, lucra la propășirea statului și a țării" !

OCTOMBRIE 1936 - FEBRIARIE 1937. Conflictul intern din loja Lumina din Constanța s-a extins și în celelalte "atelier" din acest oraș; el avea drept obiect cererea masonilor români de a fi excluși din loji masonii "supuși" (străini) și, în special, evreii. O altă revendicare (imediat aprobată) a fost aceea de a se pune în templu portretul Suveranului (regele Carol al II-lea), în scopul de a atenua o ripostă dură din partea regelui. Putem conchide că după ce l-au scos pe Dumnezeu din Constituția Masoneriei Române, masonii români l-au pus la loc de cinste în Templu pe amantul regal al evreice Grunberg.

Băncile românești - ținta israelită

"În secolul 19, capitalismul financiar era concentrat pe scară națională în constelații din diverse țări...
Dar la începutul secolului 20, dinastiile de bancheri Rothschild, Baring, Erlanger, Schroder, Seligman, Speyers, Mirabaud, Mallet, Warburg, Oppenheimer, Schiff etc., care preluaseră puterea financiară în constelațiile bancare naționale s-au unit peste granițele naționale și au produs o schimbare radicală, creând un sistem financiar internațional unitar, pe care intenționează să-l țină sub călcâiul lor"

(Ivor BENSON, FACTORUL SIONIST, INFLUENȚA IUDAICĂ
ASUPRA ISTORIEI SECOLULUI XX)

Banca Mondială și Fondul Monetar Internațional au ca acționari majoritari cele șapte state cele mai industrializate. "Niciodată aceștia nu vor vrea ca noi să avem piață de desfacere."

(NICOLAE VĂCĂROIU, FOST PRIM-MINISTRU AL ROMÂNIEI)

Faptul că băncile românești au fost în ultimii ani ținta unor atacuri din partea finanțelor evreiești este dovedit cu prisosință de falimentul *BANCOREX* (desăvârșit de un agent al familiei bancherilor evrei Rothschild) și al *BĂNCII INTERNAȚIONALE A RELIGIILOR* (a cărei prăbușire totală a fost cauzată de plasamentele masive efectuate de bancă în Fondul Național de Investiții - F.N.I., fond mutual condus de escroaca evreică Maria Vlas, refugiată până de curând în Israel), precum și de preluarea mafiotă a Băncii *DACIA FELIX (EUROMBANK)* de către grupul israelian Mandler-Robinson.

Israeliiți însă, încă de la întemeierea României ca stat modern, fapt istoric la care au încercat a se opune, au fost permanent preocupați de dominarea activității financiar-bancare a țării, în acest sens fiind finanțați de banca ROTSCCHILD din Frankfurt, unde se afla și sediul european al organizației sioniste B'nai B'rith.

Cum s-au întâmplat lucrurile, de fapt?

"TARUL MOLDOVEI", UN CHIABUR EVREU

Să ne întoarcem în timp pe la 1800, în Iași, capitala Principatului Moldovei. Găsim aici funcționând din plin firma evreului Michael Daniel, care se ocupa cu schimbul de bani și cu împrumuturile, fiind cea mai mare afacere în domeniu, celelalte similare aparținând tot unor evrei. Din 1840, afacerea a devenit firma Michel Daniel & Fiul, funcționând în această formă până în 1902, când a încetat din viață "Fiul", Israel Daniel. După 1848, el extinsese mult afacerea părintească, a strâns un imens capital, deținând și 15.000 hectare în moșii din cele mai bune din întreaga Moldovă, obținute din executarea boierimii române care nu și-a putut plăti datoriile contractate la cămătarul-bancher evreu Israel Eheim Daniel.

Ce ne poate spune porecla lui Israel Daniel, de "țar economic și financiar al Moldovei", decât că puterea economică cvasi-totală în Moldova acelei epoci aparținea evreilor?

Firma asociaților Daniel (tatăl și fiul) a demarat din 1819 relații de credit cu case de bancă din Augsburg, Verona, Veneția, Viena și Istanbul. Israel Daniel a ajuns chiar să administreze averea și moșiile primului domnitor regulamentar al Moldovei, Mihai Sturdza. Imensa putere pe care o căpătase bancherul-cămătar Israel este dovedită de ridicarea sa la rangul aristocratic de Spătar (boier de mare rang), dobândit pentru întâia oară de un evreu. Iată hrisovul cu pricina, datat la 1858: "**Printul Neculai Conachi Vogoride, Caimacanul Principatului Moldovei, cunoscut și sciut face la toți căroră se cuvine a sci, că luând în considerație serviciile ce D. Israel Eheim Daniel a plinit..., după prerogativele date Caimacănii îi hărăzește rangul de: Spătar...**".

La sfârșitul veacului 19, afacerea lui Israel Daniel s-a transformat în Casă de Bancă, întreținând relații strânse cu Credit Lyonnais (Franța), Dresdner Bank (Germania) și cu Nathan Rothschild (Anglia). Cea mai bună relație a fost însă aceea cu Banca Rothschild din Frankfurt, care l-a creditat cu sume imense, ori de câte ori a avut nevoie să dezvolte un "ghișeft", de multe ori salvându-l chiar din încurcături.

Unul dintre cele mai importante episoade ale vieții lui Israel Daniel a fost plasarea sa în anul 1883 la conducerea de la Iași a Băncii Naționale a României, prima bancă cu adevărat națională, înființată în 1880 la București. Este cu atât mai curioasă prezența (sau infiltrarea!) unui evreu în conducerea acestei bănci, cu cât ea s-a impus în cele din urmă ca o bancă liberală, care își propunea să spargă monopolul băncilor evreiești, Banca Națională a României oferind o adevărată șansă de dezvoltare economică națională, prin creditele oferite cu dobânzi de numai 4-6%, față de dobânzile de 15-30% practicate de celelalte bănci, toate evreiești. Oricum, Israel Daniel s-a bucurat pentru foarte puțin timp de această poziție, boala și moartea curmându-i activitatea de bancher.

AFACERI și cu DOMNIA, și cu MASONII PAȘOPTIȘTI

Și în Principatul Țării Românești, primul bancher-cămătar cunoscut la noi a fost tot un evreu, Hillel B. Manoah. Însuși statul român era îndatorat preponderent către acest evreu. Dintr-o evidența a arhivelor, rezultă că în 1836, aproape 80% din împrumuturile Țării Românești erau contractate de la evreul Manoah, care își conducea afacerile bancare din sediul unui han ridicat special în acest scop. Duplicitatea bancherului evreu Hillel Manoah, este dovedită de faptul că, deși finanța "visteria domnească" (statul), a finanțat în același timp și "revoluția" masonică de la 1848, confirmând încă o dată legăturile masoneriei europene cu evreii. De aceea, Hillel B. Manoah a fost numit la 1848 chiar "Prezident al Municipality Revoluționare".

În virtutea banilor primiți de la bancherii evrei de către revoluționarii masoni, Ion Heliade-Rădulescu scrisese pe steagul tricolor al "Revoluției" de la 1848, următorul ideal programatic: "Emancipare Izraeliților", ceea ce însemna de fapt privilegiul pentru evrei. Peste zece ani, același Heliade-Rădulescu, înțelegând ce vor în realitate evreii

de la români, avea să publice studiul Israeliti și Jidanii, (moment numit de istoricul Nicolae Iorga ca "trezirea lui Ion Heliade-Rădulescu"), care scrisese:

"Nu vedeți dumneavoastră că tartanii din Anglîtera și Franța nu cer drepturi de cetățeni în România, ci privilegii, supremația, voind a fonda o supremație a banilor, a Vițelului de Aur? Cer ceea ce noi nu putem da până la ultimul român... □

Înainte însă de a evoca afacerile evreilor bancheri din București, pentru un singur alt caz, ne vom întoarce la Iași, la 1857, când, după insistențe vecine cu fanatismul, evreul șarlatan Nulandt a primit concesiunea domnească (aprobarea oficială) de a înființa ceea ce s-a numit "Banca Națională a Moldovei". Din acțiunile emise, bancherului Nulandt i-a revenit "prin subscriere" 90% din pachetul de acțiuni, adică controlul total al băncii, în mod perfid el nu a vărsat însă sumele necesare acestei subscrieri, lăsând să intre în capitalul social doar fondurile rezultate din subscrierea celorlalți acționari. După numai un an de funcționare, banca a dat faliment datorită speculațiilor suspecte în care a fost implicată. Cea mai celebră pierdere a fost cea derulată prin sucursala din Galați a Băncii Naționale a Moldovei ca urmare a "achiziționării de cămile" din Egipt, care urmau a fi furnizate armatei engleze din India. După ce au fost scoși banii din țară, în mod straniu a fost reziliat (?) "contractul" cu armata engleză, iar pentru ca "investițiile" să nu moară de foame, li s-a dat drumul în deșert. Șarlatania este mai mult decât evidentă, deoarece cămilele nu trăiesc în sălbăticie, iar așa-zisa cumpărare a fost o spoliere mascată a Băncii Naționale a Moldovei.

Banca Marmorosch, Canalul de spoliere a românilor

Banca evreiască cunoscută mult timp ca cea mai puternică bancă comercială românească este Banca Marmorosch, Blank & Co. Această bancă și-a început activitatea la 1848 în București, într-o casă dintr-un șir de mici prăvălii din străzile Băcani și Blănari, în care Iacob Marmorosch activa și ca negustor și ca "împrumutător de bani". La 1874 a pus bazele efective ale băncii împreună cu alt evreu, Mauriciu Blank, banca fiind comandată de marea bancă evreiască LOBEL din Viena. În timp, sediul central al băncii s-a mutat pe rând, din zona Lipsani, pe strada Doamnei, într-un imobil construit de celebrul Anghel Saligny. După 1905, mai multe bănci străine s-au asociat celor două familii evreiești Marmorosch și Blank, deținând împreună banca, care și-a păstrat totuși numele deoarece a continuat să fie administrată de către familiile evreiești din România, îndeosebi de Aristide Blank, autorul principal al jafului ce avea să urmeze. Astfel, cu spijin financiar extern, Marmorosch, Blank & Co. Bank a ajuns să înființeze în România mai multe bănci, îndeosebi Banca Industrială, bănci pe care practic le controla, deținând curând părți importante în capitalul mai tuturor întreprinderilor mari din industria românească.

Dar așa cum ar trebui să fie de așteptat, și această mare bancă evreiască se pregătise să tragă o mare păcăleală românilor, și acest lucru s-a întâmplat în anul 1930. Vom cita din lucrarea de referință a lui Radu Negrea, Puterea și Bani, care ne este o bună călăuză:

"Observatorii avizați știau că imobilizările și împrumuturile făcute în goana după acaparări, profit și influență împinseseră de mult această bancă într-o stare de faliment, ascunsă sub cifre de bilanț ce nu reflectau realitatea.

Dacă cineva are curiozitatea și deschide după atâta timp darea de seamă pe 1930, prezentată acționarilor tocmai când la ghișee se formaseră cozi lungi pentru restituirea depunerilor, se poate afla (observăm în rândurile ce urmează că încă de atunci se practica în sistemul bancar din România, bilanțul "dublu" sau fals, așa cum evreii au mai procedat recent și la Fondul Național de Investiții, la Bancorex și la Banca Internațională a Religiiilor - n.a.) că Banca Marmorosch, Blank & Co. a procedat, în exercițiul analizat, la evaluarea activului cu cea mai mare severitate și a făcut noi amortizări însemnate, că participa la 12 bănci, 57 de întreprinderi și o societate de asigurări și realizase un beneficiu net de 90 milioane lei. Nici o mențiune despre imobilizări, portofoliu "putred", pierderi, insuficiență de lichiditate, pericol de încetare a plăților. Totul era în regulă."

Partenerii favorizați informațional de către administrația evreiască a băncii au început în 1930 retragerile masive de la Banca Marmorosch, Blank & Co., fiind astfel scoase din România sume fabuloase, iar abia când situația băncii a devenit definitiv dramatică, micii depunători români au trecut literalmente la asaltul ghișeelor. Pentru prima oară România a cunoscut manifestările de stradă ale depunătorilor ruinați, cu care ne-am obișnuit așa de bine în ultimii ani, dar și corupția deșănțată a oficialităților, care au băgat mâna în buzunarul contribuabilului de rând în folosul unor bancheri veroși, care așa cum se va vedea, nu diferă deloc de a celor de azi.

Fotografiile din presa vremii arată cordoanele de jandarmi înarmați păzind sediul impozant al băncii *Marmorosch, Blank & Co.*, în timp ce mulțimea panicată a deponenților bloca strada Doamnei, iar oameni agitați împânzeau zona numită "City-ul bucureștean".

Nimic nu mai putea opri falimentul programat al băncii, în schimb și această situație a fost speculată tot în defavoarea statului român, care s-a grăbit să scoată bani din buzunar pentru patronii evrei ai băncii.

Deși termenul nu era încă consacrat, ceea ce a urmat a fost o "inginerie financiară", numită în epocă "combinație". Banca devenise un colos cu ramificații în toată economia românească, motiv pentru care deja supraviețuia prin subvențiile statului.

Banca avea mai multe sucursale, precum cele de la New York și Paris, în țară mai avea alte peste 20 și înființase alte 10 bănci. Ca o adevărată caracatiță economică, *Marmorosch, Blank & Co.* înghițea aproape total industria românească. În extracția petrolieră: întreprinderile Steaua Română, Creditul Petrolier, Petrolul, Cometa, Petrol Block, Petrolul Românesc, România Petroliferă ș.a.m.d. În extracția minieră: întreprinderile Alumina, Minieră, Mircea Vodă etc. În metalurgie: Astra (actuala întreprindere de vagoane Arad, recent "privatizată" tot în favoarea unor evrei americani), Vulcan, Metalica, Fabrica de Armături, Industria Motoarelor, Transilvania, Șantierelor Române de la Dunăre etc. În chimie: Prima Societate Română de Explosibile (Făgăraș), Fleming, Amylon. În energie: Omnium Electric Roman. Fabricile de zahăr Chitila, Danubiana și Jujica, fabrici de zaharoase precum Kandia etc. În curele balneare: Societatea Govora-Călimănești, Tekirghiol ș.a., Olănești ș.a.,

Institutul Balnear Sinaia etc. De asemenea nu au scăpat controlului Băncii *Marmorosch, Blank & Co.* ramurile economice românești precum industria textilă, construcțiile, transporturile, pielăria, sticlăria, exploatarea forestiere, agricultura, comerțul etc.

Calculul patronilor băncii nu putea decât să funcționeze. Statului român i se înfățișa spectrul unui posibil colaps al economiei românești, chiar falimentul celor mai mari întreprinderi, dacă banca ar intra în încetare de plăți. Această finanțare de către statul român, prin Banca Națională, a marii bănci private a evreilor Marmorosch și Blank a durat inițial 10 luni, până în octombrie 1931, prin creșterea rescontului (preluarea de către banca centrală a unei părți din obligațiile de finanțare a unei bănci comerciale, care obține astfel mijloace înainte de scadența titlurilor) de la 274 milioane lei la 1,85 miliarde lei (precizăm că era vorba de leul "tare" din perioada interbelică). Avem deci un prim cadou făcut băncii falimentare.

Vom cita iarăși pe Radu Negrea, asupra acestui moment:

"Urmare dispoziției ministrului de finanțe, s-a preluat un portofoliu putred al băncii în dificultate, de peste un miliard lei, alcătuit în bună parte din cambii ale societății afiliate, Banca Industrială. Manevra nu putea nici măcar salva aparențele, fondurile primindu-se practic pentru un fel de polițe fără valoare reală, date chiar de datormic."

Cum "gaura" de la *Marmorosch, Blank & Co.* era mult mai mare, ingineria trebuia săvârșită astfel încât tot statul român (în fapt, populația românească) să plătească toate oalele sparte. În acest scop a intrat în combinație o a treia entitate, Sindicatul Bancar din România. Ni se pare greu de crezut că guvernării vremii, struniți și manipulați de regele Carol al II-lea, chiar credeau că vor mai salva cea mai mare bancă (evreiască) din țară, că nu aveau cunoștință de reala dimensiune a jafului. Totuși, ei au perseverat! Sindicatul Bancar (compus prin asocierea mai multor bănci) a pus la dispoziția Băncii Marmorosch, Blank & Co. un pachet de titluri de credit considerate sigure. Pe această bază, Banca Națională i-a mai acordat Băncii Marmorosch, Blank & Co. un credit de 750 milioane de lei, iar apoi a restituit grupării de la Sindicatul Bancar, ce venise în ajutorul băncii, întregul pachet de cambii.

"Banca falită a rămas cu milioanele - relatează Radu Negrea -, banca de emisiune (Banca Națională) cu nimic și, ca un fel de garanție pentru restituirea sumei, s-a înființat societatea DISCOM. Fondată ad-hoc de Banca Marmorosch, Blank & Co., societatea Discom a preluat obligația de rambursare a creditului de 750 milioane lei, plus dobânzile, primit de la Banca Națională. Dar de ce? Ministerul Finanțelor i-a concesionat societății Discom, cu mare bunăvoință, monopolul de stat al tutunului, în condiții incomparabil mai avantajoase față de Poștă, concesionara precedentă. Așadar, substanțiala asistență financiară primită de banca comercială în dificultate se recupera printr-o societate paravan, grație generozității statului și cu concursul... fumătorilor. S-au aflat și alte aranjamente, precum legarea plății unei părți din angajamentele băncii a câtorva lucrări publice cu prețuri umflate, iarăși fiind puși contribuabilii să suporte pierderile falitei."

Cu alte cuvinte, ca răsplată pentru dezastrul provocat, patronii evrei ai Băncii Marmorosch s-au ales cu exclusivitatea comerțului cu tutun pe România, în cele mai avantajoase condiții imaginabile, cu comenzi de lucrări publice din partea statului

român, plătite de stat la dublu sau triplu decât în condițiile licitării lucrărilor. Scandalul provocat de această lovitură dată banului public a făcut ca, totuși, în cele din urmă să se pună sechestru pe averea principalului acționar și conducător al băncii, evreul Aristide Blank, fără însă ca aceasta să fie scoasă la vânzare. S-a așteptat până în anii '40, când Blank și-a răscumpărat bunurile în condiții de puternică devalorizare a leului, dar plătind la valoarea acestora din 1931, adică nici 5% din valoare reală a acesteia.

Trebuie spus aici că prețul plătit de români în această afacere a fost cu atât mai mare cu cât în aceeași perioadă România s-a văzut nevoită să se îndatoreze cu sute de milioane de dolari de la bănci evreiești străine precum Chase National Bank (grupul Rockefeller) și National City Bank (grupul Morgan).

Banca Națională - ținta predilectă

Dorința evreilor de a conduce finanțele lumii, se poate regăsi în ambiția de a conduce finanțele fiecărui popor în parte, a fiecărei națiuni sau a fiecărui stat, astfel încât să se constituie într-o oligarhie dominantă, într-o aristocrație a banului, sau, mai nou, a tuturor valorilor mobile. Este un fapt cunoscut că Banca Federală a Statelor Unite ale Americii, ce are rolul de bancă de emisie a monedei naționale, dolarul american, este formată din bănci evreiești precum Băncile Rothschild din Londra sau Paris. Respectiva bancă, numită *Federal Reserve System* din S.U.A. (banca centrală privată a S.U.A.) este legată la apariția ei de omnipotentul bancher evreu J.P.Morgan, care și-a pus la dispoziție în acest scop, în 1913, proprietatea particulară din Georgia. Clanul bancherilor Morgan, (evrei nepracticanți, trecuți formal la creștinism) este implicat în tutelarea organismelor mondialiste precum *Comisia Trilaterală* și *Council of Foreign Relations* (S.U.A.), precum și în *The Round Table*. El completează sau suplینește, după caz, activitatea mondială a clanurilor evreiești Rothschild și Rockefeller .

În cazul țărilor românești, crearea unei bănci centrale sub controlul "fiilor lui Israel" a reprezentat o preocupare permanentă a organizațiilor evreiești, prima dintre aceste bănci, așa cum am văzut în cazul Băncii Naționale a Moldovei, soldându-se cu un faliment rapid.

Câteva ani mai târziu, în anul 1866, la București, în urma actului de concesiune semnat de domnitorul Alexandru Ioan Cuza s-a înființat de către evreii englezi și francezi, Banca României. Concesiunea era valabilă până în 1903, dar, din rațiuni de stat, după obținerea independenței de la 1877, românii au avut curajul să creeze o alternativă, prin crearea unei bănci naționale centrale, care să sprijine efectiv dezvoltarea economică a țării.

Nu întâmplător am amintit mai devreme cazul implicării clanului bancherilor Morgan în crearea băncii de emisie a S.U.A., deoarece urmează surpriza. Banca României creată la 1866 conform concesiunii acordată de Cuza, avea în componența sa, ca principali acționari, pe E. Grenfell, asociat al celebrului bancher evreu londonez Morgan, precum și pe evreul francez Isaac Pereire, creatorul cartelului bancar francez *Société Generale*. Aceștia țineau sub control și *Banque Imperiale Ottomane* din

Istanbul, motiv din care Banca României apărea ca afiliată (sau "filială") a băncii de la Istanbul.

Obținerea independenței României la 1877 și emanciparea de sub tutela Imperiului Otoman, crearea sa ca stat modern, s-a lovit de o acerbă opoziție a Alianței Israelitelor, organizație evreiască mondială cu sediul în Franța. Alianța Israelitelor invocă la toate marile puteri, abuzurile la care ar fi supuși evreii de către români. Nu este lipsit de semnificație că tocmai un israelit francez, evreul Isaac Pereire, deținea banca centrală a României, bancă ce avea atribuții de bancă de emisiune și de scont, iar independența României îl putea face să piardă privilegiul emiterii de moneda românească, ceea ce s-a și întâmplat, până la urmă, românii văzând cât de puțin le-au vrut binele evreii.

Chiar după obținerea prin arme a independenței de către români, evreii și-au folosit toată influența pentru a impune politicianilor români ideea că banca națională, având prerogativa de emitent al bancnotei, trebuie să fie creată de instituții financiare străine, iar capitalul său să rămână preponderent sau total străin.

"Un punct de vedere total opus, care a triumfat, aparține oamenilor politici patrioți și constă în folosirea exclusivă a capitalului autohton, pentru evitarea controlului străin asupra pivotului întregii activități bănești din țară", scrie Radu Negrea (Banul și Puterea, București 1990, Ed Humanitas).

Astfel, Parlamentul Român a votat la 17 aprilie 1880 Legea privind "instituirea unei bănci de scont și circulațiune, sub denumirea de Banca Națională a României cu dreptul exclusiv de a emite bilete de bancă la purtător". Aceasta a fost o lovitură puternică dată israelitelor lui Morgan. Banca Națională a României, deținută de stat (33%) și de fruntașii liberali (67%) a însemnat pasul emancipării financiare a țării, a obținerii de credite neîmpovărătoare pentru români. Ea mai există și astăzi, având (încă!) capital integral de stat, și ar trebui să mai fie încă un simbol al suveranității naționale (este condusă însă de un agent al mondialismului sionist, iar bancnota emisă de B.N.R. în octombrie 2001, cu valoarea de 100.000 lei, conține simbolul israelitelor, Steaua lui David).

Odată cu apariția Băncii Naționale a României în 1880, " Banca României", în realitate a evreilor Grenfell (omul lui Morgan) și Isaac Pereire, a rămas practic o simplă bancă comercială, iar în 1903, când a expirat concesiunea băncii acordată de domnitorul Cuza, activul și pasivul băncii a fost preluat de către The Bank of Romania Limited, cu sediul la Londra, creație a adevăraților patroni, Morgan și Grenfell, funcționând în România până în 1948 ca sucursală a firmei londoneze.

După 1989, guvernatorul al Băncii Naționale a României a fost aproape fără întrerupere Mugur Isărescu. Despre acesta s-a afirmat că are legătură cu comenzile oculte financiare internaționale. Mugur Isărescu, ar fi fost recrutat de către Council of Foreign Relations (C.F.R.) în 1990, la New York. Recrutarea s-ar fi produs la Institutul pentru Studiul Economiei Mondiale din New York, pe când Isărescu se afla la post.

Conducerea C.F.R. (organizație controlată de familiile bancherilor evrei Rockefeller și Rothschild, susținuți de J.P. Morgan) au recrutat destui specialiști, potențiali înlocuitori ai celor care guvernau la vremea respectivă în țările est-europene.

Controlul din start al piețelor est-europene era un scop bine determinat, în funcție de indicațiile "specialiștilor" C.F.R. Totodată, Mugur Isărescu ar fi fost pregătit în vederea accederii la fotoliul de premier, deoarece evreul Petre Roman juca la două capete. De aceea, "soluția Mugur Isărescu" a fost înaintată ori de câte ori a fost situația unei crize majore.

"Datorită evoluției evenimentelor post-decembriste - scria un săptămânal românesc în 1999 -, s-a recurs la funcția de guvernator al Băncii Naționale a României, poziție cheie de altfel pentru finanțele României și de pe care nu i-a nemulțumit pe stăpânii săi. C.F.R. acționează pe baza pârghiilor financiare de care dispune organizația, controlând inclusiv Federal Reserve Bank, banca investită cu coordonarea rezervei federale a S.U.A. și emiterea dolarului ca monedă, precum și principalele organisme financiare mondiale, F.M.I. și Banca Mondială. Pentru îndeplinirea obiectivelor propuse, pe tot parcursul anilor 1990-1992 s-a purtat un imens război mediatic de dezinformare în toate emisiunile economice, subliniindu-se greșeala făcută de România prin plata datoriei externe și exemplificând prin țări care au mari împrumuturi, dar nivel de trai mai crescut, sugerându-se că o țară se poate dezvolta prin împrumuturi înrobitoare. De altfel, principala formă de control al unei țări este cea financiară - specialitatea C.F.R."

Pasul cel mai important făcut de Mugur Isărescu, în conformitate cu dispozițiile C.F.R., a fost devalorizarea masivă a monedei naționale, politică monetară și împrăștierea la o rată derizorie a tuturor creanțelor României (ex.: Egipt, Irak), pas susținut și de prim-ministrul impus de media, de fapt de oculta financiară, Theodor Stolojan, răsplătit ulterior cu un post la Banca Mondială. Pentru îndepărtarea eventualilor investitori, necontrolați de C.F.R., în 1991 Th. Stolojan a naționalizat valuta aflată în bănci, ceea ce a dus la un adevărat recul pentru investițiile străine, scăpate de sub controlul și manipularea oculței de la New York. Un alt aspect demn de menționat l-au constituit jocurile interbancare "permise și încurajate" de Mugur Isărescu, derulate prin băncile aflate sub tutela C.F.R. (Chase Manhattan Ro, INC Barings, ABN AMRO), prin intermediul cărora importante fonduri valutare au părăsit România.

Sub conducerea lui Mugur Isărescu, Banca Națională a României s-a făcut vinovată de faptul că nu a luat nici un fel de măsuri, impuse de altfel prin legislație (care-i conferea obligația de control și intervenție) în cazul marilor fraude bancare, de genul Columna Bank, Credit Bank, Banca Dacia Felix, Banca Internațională a Religiiilor. Conducerea Băncii Naționale a României a cunoscut exact marile fraude de la Bancorex, pe care le-a acoperit. În afara celor două miliarde de dolari ce au dispărut din România, B.N.R., care poseda toate pârghiile necesare pentru a preveni scurgerile financiare din România, le-a acoperit prin cererile de trecere la datorie publică a creditelor clientelare oferite de Bancorex diverselor grupări mafioate.

Deși B.N.R. are o Direcție de Supraveghere și Control Valutar nu a luat măsuri pentru repatrierea valutei, care, obținută în urma tranzacțiilor externe, nu a mai intrat în țară (cazul firmelor Pepsi, Qudrant, Coca-Cola, NAPPA, afacerile cu tutun, bumbac și industrie ușoară). "Faptul că Isărescu ar fi fost recrutat de C.F.R. poate fi susținut de motivul că niciodată, indiferent de interesele politice, Mugur Isărescu nu a putut fi schimbat, cu toate incidentele penale ale afacerilor familiei [sale] cu cetățeanul Heinrich Schorsch, bănuit a fi agent dublu, inclusiv F.M.I. și Banca Mondială jucând

cu asul Isărescu în mână, amenințând cu sistarea oricărei creditări în cazul schimbării acestuia." Trebuie arătat că numirea lui Mugur Isărescu ca prim ministru al României, la sfârșitul anului 1999, a contribuit la desăvârșirea marilor infracțiuni desfășurate la Fondul Proprietății de Stat, îndeosebi cele derulate cu infractorii israelieni, cum este cazul afacerilor lui Sorin Shmuel Beraru și privatizarea Hotelului București (infractori Eliahu Rasin și Robert Badner, alături de Radu Sârbu). Astfel, privatizarea Hotelului București era anchetată la sfârșitul anului 1999 de Corpul de Control al primului-ministru Radu Vasile, sub conducerea secretarului de stat Ovidiu Grecea, când președintele României, Emil Constantinescu, dă o adevărată lovitură de stat destituindu-l pe premierul Radu Vasile și înlocuindu-l cu Mugur Isărescu. Imediat secretarul de stat Ovidiu Grecea a fost destituit la rândul său, iar controlul efectuat la F.P.S., control ce trebuia să conducă la destituirea președintelui Radu Sârbu, a fost brusc stopat, iar Raportul inspectorilor guvernamentali s-a pierdut prin sertarele noului prim-ministru al României, în timp ce dubioasele afaceri de la F.P.S. și-au urmat nestingherite cursul.

La nici un an de la numirea sa ca prim-ministru al României, îl regăsim pe Mugur Isărescu drept candidat la președinția României. Cine era Isărescu, se poate întreba oricine! Fără a face politică, fără a fi o personalitate propriu-zisă, destul de anost, el este propulsat din 1990 guvernator al Băncii Naționale a României, prim-ministru al României și apoi candidat la președinția țării, având o largă susținere politică. Se cunoaște războiul declarativ de la începutul anului 2001 dintre noul prim-ministru Adrian Năstase și reîntorsul guvernator la Banca Națională a României, Mugur Isărescu. În vederea compromiterii politice a unui potențial viitor contracandidat la președinția României, A. Năstase (anagrama lui "e Satanas") îi promitea chiar lui Isărescu că îl va destitui cu tam-tam din fruntea Băncii Naționale, și luase alături de sine în acest scop atât Curtea de Conturi (a cărei anchetă la B.N.R. a rămas, până la urmă, practic ascunsă de ochii opiniei publice - noi o vom publica, totuși, într-un număr viitor), dar și pe "fiorosul" secretar de stat Ovidiu Grecea, reinstalat ca șef al Corpului de Control al Guvernului. Ce s-a întâmplat, până la urmă, cu războiul Năstase-Isărescu nu s-a mai aflat. O tăcere inexplicabilă s-a așternut peste gălăgioasa dispută. De fapt, stăpânii oculte din S.U.A. ai celor doi i-au pus să facă pace, iar pionii au fost sacrificați (Ovidiu Grecea a trebuit să plece la capătul lumii ca ambasador al României).

Banca Dacia Felix,

Cadou guvernamental prietenilor israelieni și mafiei calabreze

După eforturi constante și o încrâncenare disperată, sprijinite însă de ajutorul politic nemijlocit al guvernului **Adrian Năstase**, care prin Ordonanța Guvernamentală nr. 68/2001 a dărâmat lupta de peste 5 ani a Băncii Naționale a României, falimentara Bancă Dacia Felix a fost redeschisă oficial în anul 2001 de către noul său proprietar, grupul israelian "Robinson", reprezentat la vârf, la un moment dat, de agentul Mossad Liviu Alfred Mandler. Prin preluarea falimentarei bănci Dacia Felix, grupul israelian al lui Fredy Robinson a devenit, printre altele, din anul 2000, proprietar al postului de televiziune Tele 7 ABC. Preluarea conducerii acestui post TV de către tandemul israelian Robinson-Mandler a condus la rapida debarcare din schema de programe a

incomodului ziarist Dan Diaconescu, fapt ce l-a determinat pe acesta din urmă să întreprindă eforturi supraomenești pentru a înființa postul de televiziune OTV, post care însă a fost interzis ulterior la solicitarea a trei organizații evreiești.

Banca Națională a României s-a străduit nestrămutat până în Mai 2001, să declare falimentul Băncii Dacia Felix, fiind obligată de lege să recupereze prejudiciul adus statului român de peste 100 milioane de dolari. În acest scop a fost obținută chiar și numirea lichidatorului, firma Price Waterhouse Coopers, fapt ce trebuia să declanșeze recuperarea celor 100 milioane USD. Cităm un fapt senzațional din raportul lichidatorului, anume că israelienii și-au ales ca recuperator pe chiar unul dintre falimentatorii băncii:

"La 3 martie 1999, s-a încheiat un contract de colaborare între Banca Dacia Felix [respectiv președintele acesteia, Liviu Mandler] și Ion Ilie Mania, având ca obiect recuperarea unor credite [datoriile către bancă]..., pentru care Ion Ilie Mania primește un comision de 5% din recuperări, plus o sumă pentru cheltuieli de 50.000 de dolari pe an".

Însă **Ion Ilie Mania este omul mafiei italiene.**

Indiferent de bârfele dâmbovițene referitor la sora premierului Năstase, **Dana Barb**, precum că aceasta n-ar fi străină de apariția Ordonanței Guvernamentale ce i-a favorizat tranșant pe israelienii de la Banca Dacia Felix (re-denumită în prezent EUROMBANK), prin faptul că a fost directoare a reprezentanței din România a firmei de avocatură evreiești cu sediul central în Wall Street-New York, Herzfeld & Rubin, firmă ce s-a ocupat în România de interesele Băncii Dacia Felix, motivarea gestului guvernărilor este legată și de confidențiale interese economice și politice, de apropierea lor de **agenții Mossad** și de aranjarea cu cercurile evreiești americane a vizitei în S.U.A., atât pentru premierul **Adrian Năstase**, cât și pentru președintele **Ion Iliescu**. Oricum, paginile de internet ale firmei Herzfeld & Rubin o prezentau până recent pe sora primului ministru, **Dana Barb**, ca pe o redutabilă economișă ce face parte din rândurile staff-ului firmei. Afirmație ridicolă, pentru că **Dana Barb** nu avea studii economice. Surpriza vine din altă direcție: directorul central al Herzfeld & Rubin, firmă cu puternică activitate în România, este **evreul Mark Meyer**, de ale cărui servicii a beneficiat Adrian Năstase în S.U.A., așa cum am arătat în capitolul Personajele cheie ale afacerilor israeliene (poziția: despre **Mark Meyer**).

Recuperatorul bancar al israelienilor va recupera pentru tandemul Robinson & Mandler și cele circa 100 milioane dolari, bani care însă ar fi trebuit recuperați de lichidatorul englez pentru statul român, dacă nu ar fi intervenit politic guvernul Năstase, cedând datoria băncii către stat pentru numai 22,5 milioane dolari, conform următorului aranjament: la trei zile de la încasarea sumelor recuperate, Dacia Felix (respectiv tandemul **Robinson-Mandler**, cu executorul Mania) va plăti 25% din sumele încasate către Banca Națională a României și către C.E.C. Cine este însă acest recuperator?

Recuperatorul Ion Ilie Mania este chiar unul dintre acționarii semnificativi ai băncii de pe vremea când, în 1993, 1994 și 1995, sute de români își depuneau la bancă economiile. Este, pentru cine va cerceta faptele, unul dintre principalii actori care au împins banca în faliment. Firmele sale, cu care a obținut creditele de la Dacia Felix,

sunt STIMA INGINERING s.r.l, LIROM s.r.L, MATAL STAR s.r.l. și STIMEL ș.a., firme ce s-au bucurat din plin mai apoi de falimentul băncii.

Om al mafiei calabreze, N'Dragheta, **Ion Ilie Mania** este unul dintre cele mai controversate personaje ce au apărut în România după 1989, deși pozează în onorabil om de afaceri român, iar poliția și-a făcut un obicei din a nu-l deranja. În cadrul mafiei calabreze poartă titlul de "adjutore". Acest titlu îl poartă acceptații, cei ce nu fac parte din Familie, unde se impune rudenia de sânge, iar rolul lor este acela de consultanți financiari și plasatori de capital negru în afara Italiei, în vederea spălării banilor. Legislația dură antimafia din ultima vreme din Italia, și implicarea directă a F.B.I., a obligat mafia calabreză să caute alte teritorii de operare.

Condamnat penal în timpul regimului socialist, **Ion Ilie Mania** reușește să ajungă în Italia încă din vremea lui Ceaușescu, unde obține cetățenia italiană, dar totodată se ocupă intens de cariera sa infracțională, întors în România după 1989, **Ion Ilie Mania** s-a bucurat de statutul de "investitor străin", dând de fapt tun financiar după tun, dar s-a făcut remarcat mai ales prin tunurile de la Banca Dacia Felix, unde a reușit, prin firmele sale, să ocupe poziția de acționar semnificativ al băncii, forțând astfel banca să îi acorde credite neperformante, pe care evident nu le-a mai rambursat, ocupându-se totodată de distrugerea unuia dintre cei mai importanți acționari, **Sever Ion Mureșan**, și de falimentul băncii. Odată falimentată, deponenții români ruinați, Banca Dacia Felix a fost "cumpărată" de la Arcom S.A. pe nimic de către agenții israelienii trimiși de Fredy Robinson, deși banca avea de recuperat creanțe de peste 100 milioane de dolari americani, fapt care ne duce cu gândul că încă de la început Mania a acționat în mod mafiot pentru a le servi israelienilor banca pe tavă.

Printre victimele lui **Ilie Mania** din privatizarea românească s-au aflat la un moment dat întreprinderile românești Oțelul Roșu Brașov, Înfrățirea Oradea și Electrotimiș (pe aceasta din urmă acaparând-o - ca și pe celelalte două - prin ingineria unei societății mixte, metodă consacrată, în care deținea 52% din capitalul social, și prin intermediul căreia, în perioada 1997-1998, a smuls credite nerambursate de la Banca Română de Dezvoltare de mai multe sute de mii de dolari americani). În general, după ce a devalizat întreprinderile luate de la stat, după ce le-a împovărat de datorii la bănci, "Nașul" Mania le-a vândut "fraierilor".

În scopul de a-și atrage protecția Poliției Române, în vremurile bune ale Băncii Dacia Felix, **Ilie Mania** a intermediat sponsorizarea clubului sportiv Dinamo (club al Ministerului de Interne), dar și-a tras și o frumoasă sumă în folos personal din această afacere. Despre relațiile sale cu Poliția Română, vă vom reda un interesant episod, care îl are la bază pe **Cheorghe Stan, secretar C.A. la Dinamo** pe vremea când Mania sponsoriza clubul.

În cursul lunii iunie 1998, pe terasa Restaurantului Cina din București, apare un grup de italieni (de la firma FIN PART-Milano) reprezentați și susținuți de **Ion Ilie Mania** pentru a avea discuții prelabile neprotocolare cu oficiali din cadrul Fondului Proprietății de Stat privind preluarea de către italieni a Restaurantului Cina sau a Hotelului București. **Ion Ilie Mania** fiind însă căutat de Interpol, și de aceea neputându-se afișa prea des, principalul actor al acestor negocieri era unul dintre oamenii săi de încredere, colonelul în rezervă **Gheorghe Stan**, fost șef al serviciului juridic din Ministerul de Interne și profesor la Academia de Poliție. Controlând practic

și serviciul de cadre al ministerului, Gh. Stan avea și are intrare la o parte dintre șefii poliției române, fiind totodată deschizătorul de uși pentru Ilie Mania. Stadiul negocierilor îi era prezentat zilnic lui **Mania** de către Stan, în biroul secret al adjutorei de pe Calea Victoriei, situat deasupra magazinului Steilmann, bârlog pe care nici Interpolul nu l-a dibuit în acea vreme, pentru că... n-a vrut poliția română. Aici au participat la discuții confidențiale și unii funcționari ai F.P.S., directori ai Hotelului București, aici a fost elaborat chiar și conținutul a ceea ce trebuiau să devină ulterior hotărâri și mandate ale Fondului Proprietății de Stat (așa cum este mandatul de validare a unei hotărâri A.G.A. privind preluarea patrimoniului Hotelului București de la firma franceză Pargest la firma italiană Fin Part). Trebuie arătat că în toată această perioadă Ion Ilie Mania era dat în urmărire prin Interpol, deoarece din 1990 Guarda di Finanza Italiana obținuse condamnarea sa la închisoare pentru fals și uz de fals.

Faptul că **Gheorghe Stan** a rămas atașat de hoteluri și restaurante, este dovedit de faptul că în prezent acesta s-a lipit de **Dan Matei Agaton** (ministru în guvernul **Adrian Năstase**), devenind șeful serviciului juridic al Ministerului Turismului. Or, cel mai mare succes al Ministerului Turismului este preluarea de la A.P.A.P.S. (fostul F.P.S.) a privatizărilor din turism.

Întreaga activitate financiară din România a lui **Ion Ilie Mania** s-a ancorat permanent de legăturile sale italiene. Inițial a folosit o scrisoare de garanție falsă prezentată ca fiind emisă de BANCA DE NAPOLI, filiala Brescia pentru a obține cu firmele sale un credit de la Banca Dacia Felix de 20 miliarde lei și 2,5 milioane dolari. A contractat apoi noi credite, până la 20 milioane de dolari, garantate cu altă scrisoare de garanție falsă (8900/363/29.12.1994) pe numele aceleiași bănci italiene.

A "donat" apoi un milion de dolari grupului de avocatură Charles Poncet din Geneva. Un anume avocat Laurent Kaspere, membru al grupului, devenit judecător de instrucție, a fost determinat de Ilie Mania să ceară punerea sub acuzare a rivalului său de la Banca Dacia Felix, **Sever Mureșan**. Acest Kaspere a fost însă între timp condamnat la doi ani închisoare, întrucât împreună cu alți escroci, precum și cu Charles Poncet, au împins în faliment firma Noga Hilton din Geneva.

Referitor la **Fredy Robinson**, noul proprietar al Băncii Dacia Felix, este cunoscut că este proprietarul mai multor cazinouri, inclusiv în Rusia, mai recent deschizând chiar și un cazino pe... internet. Mai puțin știut este însă că Fondul Proprietății de Stat, însărcinat să facă privatizarea în România, pe vremea când era condus de **Sorin Dimitriu** (dar nu numai), și-a deschis în Israel o reprezentanță al cărui președinte, numit și plătit de statul român, era chiar mercenarul Mossad-ului, **Fredy Robinson**. Multe dintre privatizările românești au fost anticipate în birourile din subordinea sa, **Robinson** bătând aici palma în numele statutului român cu investitori de talia infractorului israelian **Sorin Beraru (Bergovici)**, marele tunar al economiei românești.

Pentru a demonstra apartenența lui **Liviu Alfred Mandler** la agenția israeliană de informații (Mossad), vom evoca un scurt episod din tinerețea sa, când alături de alți colegi din forțele de securitate israeliană, a participat la un comando rămas celebru, împreună cu acei colegi de arme. **Mandler** apărea la un moment dat coproprietar cu Robinson al marelui Cazinou Vernescu din București. De fapt, toate cele opt cazinouri din București aparțin unor evrei israelieni, fiind folosite pentru spălare de bani și

expatriere infracțională de mari fonduri din România către Israel, rezultate în urma desfășurării activităților ilicite.

Acțiunea Mossad la care ne referim, cu participarea activă a lui **Mandler**, s-a desfășurat la 4 iulie 1976 și a fost numită Fulgerul. Atunci, debarcând din avioanele venite de la 4.000 km distanță, agenții israelieni au reușit să elibereze din mâinile teroriștilor ostaticii evrei capturați pe aeroportul internațional Entebbe din Uganda.

FALIMENTUL BANCOREX, PRIMA BANCĂ ROMÂNĂ

(Banca Română de Comerț Exterior)

De câțiva ani, România a intrat în atenția **Grupului Bilderberg**, scopurile acestei societăți secrete mondialiste fiind, în ceea ce ne privește, monitorizarea și dirijarea strategică a procesului de privatizare, pentru a se asigura trecerea proprietății de stat în mâinile cercurilor fidele grupului în vederea integrării României în procesul globalizării.

Două dintre cele mai importante persoane care au fondat **Grupul Bilderberg** sunt magnații bancheri evrei, reprezentanți ai celor două clanuri financiare mondiale, **David Rockefeller** și **Edmund Rothschild**, cu precizarea ca Rockefeller nu este evreu practicant și familia este convertită formal la baptism.

Pentru a înțelege sensul faptelor ce vor fi evocate în continuare, reproducem unul dintre cele mai celebre citate din David Rockefeller: "Suntem în pragul unei transformări globale. Trebuie să declanșăm o criză majoră (economică, militară, politică, socială, educativă, religioasă) și toate națiunile vor accepta Noua Ordine Mondială".

CONSTITUIREA GRUPULUI. În anul 1954, la hotelul **Bilderberg** din Oosterbeek Olanda, prințul Bernhard al Olandei a reunit în cadrul unei prime "conferințe" circa 120 de personalități din înaltele finanțe ale Europei, Statelor Unite ale Americii și Canadei, punând bazele unei noi organizații "neoficiale" ce avea să fie cunoscută de acum ca fiind Grupul Bilderberg, cea mai puternică societate secretă din lume.

Prințul Bernhard de Olanda, recunoscut mason, prin apartenența sa la familia regală de Habsburg ar avea o ascendență în împărății romani, dar pretindea totodată a fi descendent din Casa lui David, deci din familia aristocrată evreiască. Organizarea de către prinț a Grupului Bilderberg, a fost direct sprijinită de către societățile secrete sioniste și mondialiste, de către C.I.A., dar în primul rând de către **Consiliul Afacerilor Externe** (C.F.R.), cea mai puternică organizație secretă oligarhică din S.U.A. ce activa deja pentru mondializare (susținută totodată de aceiași doi bancheri evrei: Rockefeller și Rothschild).

Organizația este condusă de un comitet de conducere, compus din 39 de membri (24 europeni și 15 americani) împărțiți în trei comisii de specialitate a câte 13 membri

fiecare. Toți cei 39 de membri ai comitetului aparțin și altor organizații secrete mondialiste sau sioniste (Illuminati, marile loji masonice, Vaticanul etc.). Acest comitet își are sediile în Elveția și stabilește persoanele ce vor participa la întrunirile anuale în plen ("consfătuiri").

Datorită Țelurilor principale ale organizației, formulate încă din 1954 de către prințul Bernhard al Olandei - un guvern mondial pentru începutul mileniului trei, globalizarea economică mondială (o lume unică) și o armată globală prin ONU -, precum și datorită faptului că membrii grupului sunt cei mai puternici industriași, oameni de stat, bancheri și intelectuali, **Grupul Bilderberg** este numit și "guvernul mondial nevăzut".

Tot comitetul, compus din de trei ori treisprezece membri, este acela ce stabilește ce fel de politici și planuri vor fi discutate în cadrul întrunirilor. Nu vor participa totuși la aceste "consfătuiri" secrete decât acele persoane ce au dovedit loialitate nestrămutată intereselor Rockefeller-Rothschild. Orice plan adoptat în cadrul întrunirilor anuale ale Grupului a fost pus în practică într-o perioadă de maximum doi ani. Cu toate acestea nu toți participanții sunt neapărat inițiați în scopurile secrete finale ale conspirației mondiale a liderilor, ci pot fi doar reprezentanți ai unor comunități și grupuri de interese.

Milton William Cooper, fost ofițer al serviciului secret al Marinei Militare a S.U.A., a afirmat textual, în urmă cu mai mulți ani: "Când eram la Secret Service, am citit că cel puțin o dată pe an, poate chiar de mai multe ori, două submarine nucleare se întâlnesc pe o bază construită sub calota polară, de gheață. Reprezentanții Uniunii Sovietice se întâlnesc cu comitetul politic al **Grupului Bilderberg**. Această metodă de întâlnire este unicul mod de a păstra secretul, departe de interceptări și microfoane." Aceleași fapte relatate de căpitanul Cooper au fost relatate și în cadrul unei ediții a emisiunii Scientific Report (cel mai respectat program științific din Marea Britanie) a postului B.B.C.. Dar peste nici două zile, postul dezmente veridicitatea faptelor relatate, fapt unic și fără precedent în istoria emisiunii de la B.B.C. Între timp are loc și un atentat cu bombă asupra căpitanului Cooper, acesta pierzându-și un picior. Ultimele informații publice acreditează ideea că acesta a fost mai recent asasinat.

Cel mai puternic braț al grupului este însă ceea ce se cheamă **Comisia Trilaterală** (Europa occidentală, America de Nord și Japonia). Comisia se vrea o "agenție particulară" cu scopul declarat la înființare, în 1973, de a realiza o cooperare între cele trei regiuni "în cadrul unei Noi Ordini Mondiale". Înființarea Comisiei Trilaterale, numită mai rar și G3 (a se vedea capitolul: "De la G7, la G3", din Instituțiile Financiare Internaționale de A.F.P. Bakker, lucrare ce stă la baza cursurilor economice ale mai multor universități occidentale), a fost stabilită în cadrul întâlnirii **Grupului Bilderberg** din 1972, la propunerea bancherului Rockefeller.

Informației cuprinsă în următoarele zece rânduri nu îi putem nici dezvălui sursa, nici nu putem preciza întocmai identitatea protagoniștilor, din motive de siguranță. Este cazul a doi ofițeri din cadrul **Serviciului de Informații Externe**, serviciul de spionaj al României, tată și fiu. Tatăl, un cunoscut general al acestui serviciu secret, a dispus analiza informativ-operativă a ceea ce părea să fie la început tentativa penetrării economiei românești de către grupuri financiare apropiate unor servicii secrete străine. Surpriza a apărut atunci când agenții români au reușit, mergând pe acest fir, să între

chiar în posesia unui material programatic al **Grupului Bilderberg** privind România, în care se vorbea chiar de necesitatea desființării Bancorex, foarte puternica bancă românească până în 1989. Din nefericire, respectivul general S.I.E. a decedat în urma unui atac de cord, înainte ca să apuce să finalizeze cercetarea informativă și raportul special către C.S.A.T. Fiul generalului, la rândul său ofițer S.I.E., s-a adresat ulterior unui săptămânal român, arătând dosarul privind **Grupul Bilderberg** unor ziariști de investigații speciale, dar și fiul a dispărut la rândul său în condiții misterioase, înainte de a apuca să predea materialele redacției respectivului săptămânal. Tot ce mai putem spune este că pagina 3 a acestui săptămânal a speriat serviciile secrete românești prin dezvăluirile "de la sursă".

Recent premiata bancă olandeză **ABN AMRO**, ca fiind cea mai activă bancă din România (după falimentul Bancorex), este în realitate deținută de familia bancherului Rothschild (Grupul Bilderberg), numele complet al băncii fiind **ABN AMRO Rothschild**. Or, guvernarea țărănistă, în 1997 îl numește la conducerea celei mai mari bănci românești, **BANCOREX**, pe **evreul român Andrei Florin Ionescu**. (Mandatul a fost pus în aplicare de la F.P.S. de către **Tudorel Dumitrașcu**, același personaj care, în calitatea sa de director general, împreună cu evreul american **Phillip Bloom**, au dat un tun financiar de 1 milion de dolari statului român la întreprinderea aviatică Romaero-Băneasa, lui **Dumitrașcu** punându-i-se sechestru asiguratoriu pe avere pentru această faptă.)

Instalat la conducerea BANCOREX, **evreul Ionescu** are ca primă grijă numirea pe funcția de șef al Direcției Plasamente Bancare a evreicei **Rachel Sargent** prin transfer de la Direcția Securities a băncii ABN AMRO, permițându-i-se astfel acesteia să facă plasamente din capitalul băncii românești de stat pe piețele externe. Până la falimentul băncii, cerut insistent statului român tot de organisme internaționale, Rașela a avut grijă să disperseze banii băncii și totodată să spioneze intens banca. Serviciul de securitate al BANCOREX a tras puternice, dar inutile, semnale de alarmă, împreună cu Serviciul Român de Informații, asupra următoarelor aspecte: **Rașela Sargent** a introdus în BANCOREX, după orele de program, chiar și sâmbăta și duminica cetățeni străini, a cerut și obținut fișele tuturor marilor clienți pe care le lua și acasă, a cerut și obținut fișele băncii pe grupe de activități, nu a prezentat rapoartele de deplasare în străinătate (lunar câte 5 zile la Londra), a încercat să intre în posesia datelor Direcției de Operații Speciale (fișe și conturi M.I., S.I.E., S.R.I., M.Ap.N., S.P.P., Transmisiuni speciale etc.).

Ca să nu fim suspectați de rea-credință, vom reproduce numai una din relatările corecte din ziarele cotidiene ale vremii, legat de falimentarea BANCOREX. În mod curios, cele mai multe organe de presă s-au ferit să arate obârșia evreiască a "terminatorului" BANCOREX, Florin Andrei Ionescu: "în urma unei schimbări huidumești (cu încălcarea Legii 31 și a Legii bancare) petrecute vineri, 14.03.1997, după ora 18⁰⁰, prin Gheorghe Ionescu și Dumitrașcu Tudorel (oamenii F.P.S.-ului), **Răzvan Liviu Temeșan** este înlocuit cu **Florin Andrei Ionescu**...

Temeșan lăsa BANCOREX-ului un volum de afaceri de 14.195 miliarde lei cu o pondere a creditelor restante de 7,9 miliarde, cu provizioane specifice de risc de 1.168, 6 miliarde lei. Banca era cotate de către Thompson Bank Watch INC cu rating pe termen lung BBB și pe termen scurt A2, iar conducerea băncii era "bine văzută"

(well regarded). Temeșan a luat banca la 170 milioane dolari și a adus-o la 740 milioane dolari.

Florin Andrei Ionescu - "Terminatorul". Analiza activității lui Florin Andrei Ionescu, "terminatorul", atestă că 74% din creditele aprobate de el sunt neperformante; 68% din creanțe date la particulari; finanțarea importurilor de petrol a fost preluată de băncile străine, Bancorex pierzând numai în acest caz cam 60 milioane de dolari pe an prin demolarea acestei afaceri, a forțat lichidarea datoriilor pe care le avea Compania Națională de Petrol; a primit de la buget 4.500 miliarde de lei cu care a cumpărat datoriile lui **George Constantin Păunescu**, încercând să-l bage în faliment și transformându-l dintr-un bun platnic într-un rău platnic; Florin Andrei Ionescu n-a plătit cei 507 milioane de dolari la extern, ba, mai mult, Bancorex a rămas și fără cele 10 rafinării românești pe care le putea vinde cu aproximativ 2 miliarde de dolari sau le putea exploata ca bancă în contul statului român.

Dar cea mai mare aberație a lui **Florin Andrei Ionescu**, pe lângă o extrem de bună potriveală cu dl. **Mugur Isărescu** (cel care a devenit guvernator al Băncii Naționale a României fără să aibă măcar «o oră de bancă»)... a fost inventarea unei aberații numită profit comparat (de neregăsit în nici un manual bancar), pe care a estimat-o la 740 miliarde de lei și pentru care a plătit impozit real de 315 miliarde de lei și, ca să concluzionăm, n-a introdus cheltuielile în bilanț; adică, pe scurt, a falsificat bilanțul. În septembrie '97 banca avea fonduri cifrate la 900 miliarde de lei. Nu credem că dl. **Mugur Isărescu** n-a lecturat, ca «păstor» al tuturor băncilor, și bilanțul acestei bănci; deci, totul s-a petrecut cu știrea lui!... La plecarea din Bancorex, **Florin Andrei Ionescu** a primit despăgubiri personale de 380 milioane lei."

Trebuie arătat că **evreica Rașela Sargent** nu a acționat singură în interiorul Bancorex, ci împreună cu cel care chiar i-a semnat angajarea, cu vicepreședintele băncii, Dragoș Andrei, care și el venea prin transfer tot de la banca ABN AMRO.

"Dragoș Andrei a organizat comitetele de direcții în lipsa președintelui..., aprobând pe ascuns diferite materiale și, totodată, a emis astfel niște hotărâri ilegale (fiind președintele Comitetului de Credite, ca urmaș al lui Florin Andrei Ionescu, a dat multe/mari credite fără garanții sau, din contră, a sufocat firmele neprotejate politic - există depoziții în acest sens, care atestă vulgaritatea refuzului, gen "nu vrea p... mea")...; n-a recuperat nici unul din creditele neperformante; a stopat executarea unor creanțe neperformante;... A încălcat normele Bancorex de angajare și promovare, lăudându-se că e prieten cu [fiul președintelui României] Dragoș Constantinescu și cu șeful S.I.E. [Cătălin Harnagea]...; a agreeat ca Rachel Sargent să angajeze străini pentru diverse expertize nefinalizate, cu tariful de 230 de lire sterline pe oră. A pierdut 40% din clienții băncii, inclusiv și prin redințare, către ABN AMRO BANK."

Lovitura finală dată de fostul (?) angajat al băncii lui Rothschild, Băncii Române de Comerț Exterior, al cărei vicepreședinte era acum (om al mafiei politice de la Cotroceni și al șefului S.I.E., după cum se lăuda), a fost aceea de a contribui la

montarea împreună cu Banca Mondială și cu Fondul Monetar Internațional a închiderii băncii:

"în vara anului 1998, fiind inclus în suita premierului Radu Vasile, cu ocazia vizitei pe care primul-ministru a efectuat-o în S.U.A., fără știrea și aprobarea atât a premierului, cât și a consiliului de administrație al băncii, Dragoș Andrei a cerut sprijinul B.M. și F.M.I. «pentru reorganizarea și privatizarea Bancorex», oferindu-se să le pună la dispoziție datele și documentele necesare, reprezentând cele mai intime date ale băncii."

De aceea, la sfârșitul anului 1998, F.M.I. și Banca Mondială s-au prezentat la președintele Bancorex, **Vlad Soare**, pentru a pune în aplicare agreement-ul. Acesta a rămas uimit când a aflat ce pusese la cale cu organisme financiare internaționale adjunctul său, anume "ideea ca, pentru a înghiți banca comercială a României, aceasta trebuia comprimată și, după schimbarea proprietarului, lăsată să revină la cel puțin valoarea inițială", după care i-a dat afară din biroul său pe emisarii F.M.I. și Băncii Mondiale. Ulterior, aceștia au făcut presiuni și au obținut de la statul român falimentul celei mai mari bănci românești, însă după îndepărtarea lui Vlad Soare (care întocmise un plan de salvare a băncii) și numirea de către Banca Națională a României ca secretar general al Bancorex a lui **Alexandru Pușcaciuc**, al cărui trecut era legat de un anume **evreu american Gerald (Gerry) Guterman** cu care se combinase într-o tentativă de privatizare a Băncii Dacia Felix. (Citatele au fost reproduse după ziarul Cotidianul din 10 martie 1999.)

Un alt mare cotidian central anunța în numărul său din 22 ianuarie 1999 că un director din Bancorex, apropiat unor servicii secrete, a transferat ilegal o foarte mare sumă din conturile băncii în acelea ale unei bănci Rothschild.

Banca Internațională a Religiiilor falimentată prin F.N.I.

O mână de oameni de afaceri grupați în Centrul Internațional Ecumenic, o organizație din care făceau parte Banca Internațională a Religiiilor și mai multe firme private, ce acopereau domenii de activitate de transport feroviar, construcții, pază și protecție, leasing, recuperări bancare. Dacă Centrul și-ar fi atins planurile declarate, ar fi cuprins un fond de investiții, reviste, un post de televiziune, un centru de sănătate și chiar o Academie Internațională pentru Studiul Istoriei Culturii și al Religiiilor.

La constituirea capitalului acestei bănci românești au contribuit Mitropoliile Olteniei și Moldovei, Biserica Armenească, Cultul Penticostal, Muftiatul de la Constanța, Casa Regală din Arabia Saudită, S.N.C.F.R. și alte societăți românești. Din 1994 banca a atras peste 300.000 de deponenți persoane fizice ai căror bani au fost pierduți în ingineriile falimentare. Dintre cei doi vicepreședinți ai băncii unul era **evreu, Ilie Șimon**, dar **Ion Popescu**, președintele băncii, într-un articol pe care l-a semnat în Economistul din 29.03.1994 arăta că un important rol în demararea și coordonarea activității băncii îl poartă un israelian numit Zimmermann. Într-un studiu asupra activității masoneriei din România se arată, legat de momentul inaugurării Băncii Internaționale a Religiei: "Același dr. **Ion Popescu** (minoritarii și-au luat, de regulă, nume de familie românești!), își exprima uimirea că la inițiativa lui de fundamantare a

băncii în cauză era flancat pe de o parte de un arab din Arabia Saudită și, de cealaltă parte, de un evreu din Israel. Ambii care îl flancau la inaugurarea băncii, erau... masoni. Să mai amintim, în acest sens, că țelul masoneriei este tocmai sincretismul religios și impunerea ei ca religie unică, mondială". (M. Fandarar, Francmasoneria și clasa politică.)

Trebuie să arătăm un detaliu deosebit de important. Șeful Direcției Juridice a băncii, în perioada 1999-2001 a fost **Șandru Ion**, fost șef al oficiului juridic al Securității și mai apoi al S.R.I., om de încredere al nr. 2 din S.R.I. **Mircea Gheordunescu**, care l-a rândul său se ocupa de relațiile externe ale serviciilor secrete românești, inițiind o strânsă colaborare și prietenie cu serviciul secret israelian, Mossad-ul. Înainte de a ajunge la conducerea direcției juridice ("consilier expert") a Băncii Internaționale a Religiiilor, unde l-am vizitat personal în acea perioadă, "securistul" **I. Șandru** trecuse ca jurist pe la Bancorex, filiala Lipsani, (unde nu avea cum să fie străin de creditele neperformante acordate ilegal de Capetti), apoi la Hotel București, folosindu-se de informațiile obținute pentru a le pune la dispoziția israelienilor interesați în privatizare. Este vorba de faptul că Șandru era plătit drept consilier de președintele Sitraco Center din București, **israelianul Eliahu Rasin** (astăzi inculpat și fugit din România). **Ion Șandru**, pentru a-l ajuta pe Rasin, sesizează Poliția Capitalei în numele Băncii Internaționale a Religiiilor împotriva partenerului acestuia în privatizarea Hotelului București, **Ionel Ruse**. Poliția îl arestează în Elveția pe Ruse cu mare tam-tam, iar judecarea acestuia pentru "un prejudiciu" de un milion de dolari adus Băncii Internaționale a Religiiilor ținea prima pagină a tuturor ziarelor. În realitate creditul luat de Ruse de la B.L.R. fusese acoperit prin garanțiile depuse, iar banca nu fusese prejudiciată de acesta. Dar atât poliția cât și presa fuseseră deja manipulate și folosite. Li s-a dat un os de ros, în timp ce adevărații jefuitori ai băncii (reclamanți ai lui Ruse) își vedeau liniștiți de afacerile murdare. Evident, instanța de judecată l-a găsit nevinovat pe **Ionel Ruse** și l-a achitat, după ce stătuse însă mai bine de doi ani în arestul preventiv al poliției, adică la închisoare. În acest timp, conform planului demarat prin acțiunea lui Șandru, **israelianul Eliahu Rasin** a reușit să își însușească toate părțile sociale ale firmei lui Ruse, Noni Voiaj s.r.l., care cumpăraseră Hotelul București de la Fondul Proprietății de Stat (a se vedea capitolul despre privatizarea Hotelului București).

Cei peste 300.000 de cetățeni veniți "în numele Domnului" să-și depune economiile la B.I.R. nu bănuiau că, în spatele băncii, își vârâseră coada interese oculte, iar suma totală a depunerilor atrase de B.I.R. de la cei 300.000 de depunători drept-credincioși (mai degrabă creduli) se ridica, la sfârșitul anului 1999, la 2.236 miliarde de lei!

Povestea tenebrelor financiare de la B.I.R. duce la celebra hoție patronată de către **escroaca evreică Maria Vlas**, refugiată temporar în Israel, de la Fondul Național de Investiții, F.N.I. devenind al doilea acționar majoritar al Băncii Internaționale a Religiiilor. Deloc întâmplător, crahul F.N.I. s-a declanșat cu trei săptămâni înainte de declararea oficială a falimentului B.I.R. Această asocieră a fost ținută în mare taină de către toți cei implicați, inclusiv de către autorități. Raportul lichidatorului numit de Banca Națională a României (B.N.R.) dezvăluie că ultimele două majorări de capital de la Banca Internațională a Religiiilor au fost făcute ilegal. Astfel, S.I.F. Oltenia și Fondul Național de Investiții (**Maria Vlas**) au înhățat o halcă din B.I.R. fără aprobarea B.N.R.

Pentru a ascunde dezastrul din interiorul băncii, în 1998 conducerea B.I.R. a falsificat bilanțul, raportând un profit nereal de 54 miliarde lei, deși în realitate banca avea o pierdere de 81 miliarde lei. Ca urmare, s-au încasat ilegal dividende în valoare de 14 miliarde (inclusiv de către "acționarul" F.N.I.). Pentru a întârzia intrarea în încetare de plăți și pentru majorarea capitalului cu 200 de miliarde de lei, șefii B.I.R. au mai investit și 100 de miliarde de lei în Fondul Național de Investiții, bani dispăruți probabil în Israel, unde se ascunsese și administratoarea Fondului, **Maria Vlas**.

Banca Națională a României (adică **Mugur Isărescu**) a știut încă din 1996 ce se întâmplă la B.I.R., șeful Direcției de Supraveghere Bancară din B.N.R., Nicolae Cintează, fiind timp de 5 ani cenzor în cadrul băncii. "B.N.R. ar fi avut motive suficiente și întemeiate să aplice acțiunea legală de retragere a aprobării date conducătorilor B.I.R. înainte ca situația financiară a băncii să devină iremediabil deteriorată" se scrie în raportul lichidatorului băncii.

Credem că **publicistul Dragoș Dumitru** avea dreptate, în mai 1999, când cerea ca primul ministru al României să preia controlul asupra Băncii Naționale a României, pentru a stopa declinul sistemului bancar românesc. El scria, după ce amintea cazurile băncilor Dacia Felix, Bankcoop, B.I.R., Columna, Banca Agricolă și Bancorex:

"Politica B.N.R. va duce, în foarte scurt timp, la pierderea controlului asupra finanțelor României. Adică, după pierderea industriei și agriculturii, am cedat și telecomunicațiile, iar acum nu vom mai avea nici bănci românești. Ca să nu mai vorbim că armatele străine ne survolează, intră pe teritoriul nostru când vor ș.a.m.d.... Nu se poate întreprinde nimic în domeniul reformei, al economiei, în general, atâta timp cât există, practic, două guverne -, B.N.R. constituindu-se, de aproape zece ani, ca un stat în stat. Iar toate probele demonstrează că B.N.R., conducerea sa, a făcut totul împotriva intereselor naționale."

Și aceasta în timp ce **Isărescu** cumpăra pentru Banca Națională a României de la numitul Schorsch, asociatul de afaceri al tatălui său, metal pentru monede și suport pentru bancnotele românești. Numai în 1991-1992 s-au cheltuit 31 milioane mărci germane pentru monede și 10 milioane franci elvețieni pentru bancnote, achiziții de la Handels Contor Schorsch GmbH Siemmental. Norocul prietenului **Schorsch** că România a cunoscut până în prezent o inflație galopantă, ceea ce a oferit guvernatorului Isărescu justificarea de a emite noi bancnote anual.

Când, totuși, Banca Națională a României și-a făcut datoria cerând falimentul băncii, acționariatul cosmopolit (membrii fondatori) al acesteia a sărit de zece metri în sus, acuzând tocmai statul român de abuz și corupție, în loc să ceară socoteală administratorilor băncii, ceea ce indică o suspectă solidaritate cu prădătorii depunătorilor români. Astfel, autoritățile române au fost reclamate la secretarul general al N.A.T.O. (lordul Robertson), la ambasada S.U.A. de la București și la președintele Comisiei Europene (Romano Prodi), de către "fondatorii" reprezentați de Joseph Noupadja. Majoritatea acestor acționari sunt evrei, precum israelienii **Rubin Zimmerman, Jack Isaac Zimmerman, Chrys Gotlieb-Grujevski, Saul Felberg, Simone Wiesenmayer, Ritta Galperin, Saimovici Galperin, Soly Kamenitzer, Armin Richter** și alții.

La data de 6 martie 2003, directorul Serviciului Român de Informații, **Radu Timofte**, a susținut în parlament rapoartele de activitate ale S.R.I. pe anii 2000 și 2001. Cu acest prilej, el a furnizat informații spectaculoase legate de scandaloasa afacere F.N.I., care a tras la fund după sine și Banca Internațională a Religiilor. El spunea că aceasta are ramificații internaționale: "Cetățenii, societatea și chiar instituții ale statului au fost victimele unei mari manipulari puse la cale de «escroci de geniu» din conducerea și compunerea rețelelor crimei organizate internaționale, care mai sunt încă în umbră, fiindcă cei scoși în față nu sunt decât niște pionieri, mai mult sau mai puțin însemnați". Referitor la escrocii de geniu, directorul S.R.I. a precizat: "unii au plecat, alții au fost întotdeauna peste graniță". Despre "plecarea" Mariei Vlas (administratoarea F.N.I.), mai bine zis fuga în Israel, soțul acesteia a precizat presei că nu degeaba s-a dus ea tocmai în Israel.

BANCPOST, vândută sub valoarea reală

Vânzarea de către statul român a pachetului de acțiuni deținute la BancPost către marele concern General Electric Capital Corporation (GEC Co) pentru suma de 42,8 milioane de dolari dovedește prostia ce a guvernat privatizarea băncilor românești, guvernării din ultimii 13 ani ridicând privatizarea la rang de scop în sine. Astfel ei, de cele mai multe ori, au vândut găina ce făcea ouă de aur doar pentru a fi pe placul străinilor. De ce spunem acest lucru? Deoarece profitul anual al BancPost se ridică la circa 16 milioane de dolari, iar banca are 123 de unități proprii și își desfășoară activitățile pe baza unei convenții cu Poșta Română în alte 2500 de oficii poștale din întreaga țară. Veniturile anului anterior vânzării s-au situat la circa 230 de milioane de dolari, iar rata solvabilității era de 15,3%, mult peste norma internațională de 8%.

Managementul de la General Electric Capital care a decis preluarea BancPost este format din evrei americani, în frunte cu **Dennis Dammerman**, care în ultimii ani a impus firmei o nouă orientare, de servicii financiare, de la cărți de credit la servicii ipotecare și finanțarea companiilor. Politica agresivă a managementului evreiesc se bazează pe active de peste 250 miliarde de dolari. Până în prezent, BancPost s-a instalat ca interfață între muncitorii români din Israel și familiile lor din România, oferindu-le contra comision posibilitatea transmiterii banilor munciți. În perioada 1998-2002 numai pe această direcție au trecut prin visteria băncii peste 195 milioane de dolari, sumele crescând de la an la an, doar în primele două luni muncitorii români din Israel depunând prin Poșta israeliană către Banc Post suma de 12,5 milioane USD. Tot prin această bancă pleacă în Israel de la bugetul statului român pensiile evreilor originari din România.

(După preluarea întreprinderii bucureștene Turbo-mecanica, printr-un "joint venture" din ianuarie 2002, la care a contribuit cu numai câteva milioane de dolari, altă țintă a General Electric este și preluarea importantei întreprinderi Electroputere-Craiova.)

Evocând perioada anilor '70, britanicul **Paul Johnson**, arată că:

"Evreii britanici moderni nu duceau lipsă de energie. Ei erau activi în finanțe, așa cum fuseseră mereu... Dinastia [evreiască] Sieffa transformat firma Marks & Spencer în cel mai rezistent triumf al comerțului britanic postbelic, iar Lordul [evreu] Weinstock

a transformat General Electric în cea mai mare firmă britanică. Evreii erau influenți și în publicarea de cărți și ziare... în număr tot mai mare, ei s-au așezat (chiar dacă ocazional) pe băncile Camerei Lorzilor. A fost o vreme, la mijlocul anilor '80, când din cabinetul britanic făceau parte nu mai puțin de cinci evrei" (O istorie a Evreilor, Editura [evreiască] Hasefer, București 2001, pag.441).

Reținem din lucrarea filosemită a lui Johnson că General Electric, creație evreiască, este totodată cea mai mare firmă britanică, iar că succesul ei a coincis cu momentul în care guvernul Margaret Thatcher cuprindea cel puțin cinci evrei. Din câte ne amintim, M. Thatcher a procedat și la privatizarea întreprinderilor britanice de stat, ceea ce a adus clanului bancherilor evrei Rothschild câteva miliarde de lire sterline.

În România, General Electric nu acționează fățiș, reprezentanța sa fiind deținută de o cutie poștală, Nuovo Pignone off-shore, cu sediul în apartamentul nr. 10, bloc D2, strada Luterană din București, iar mai recent au apărut semne de întrebare despre modul cum funcționează administrarea post-privatizare a băncii românești preluate de General Electric. Comentând apariția numelui Banc Post în anexa Hotărârii de Guvern nr. 1516/1812.2002, în vederea supravegherii de către o Direcție din cadrul Ministerului Finanțelor, sub titlul "Banc Post, altă bancă pusă sub supraveghere", un săptămânal bucureștean (A.P.) comenta la 3.03.2003:

"De fapt, care sunt criteriile pe baza cărora s-a alcătuit lista menționată? În aceasta sunt incluși coloșii - contribuabili incapabili să-și suporte și să-și achite datoriile considerabile, adică reprezentanții unui management deplorabil"

Se afirmă că administrația băncii s-a cam jucat cu banii acesteia, iar acum se află în dificultate (imposibilitate?) de a-și mai plăti taxele către statul român.

Banca Română de Dezvoltare (B.R.D.)

În ghearele evreilor prin Société Generale

Banca Română de Dezvoltare (B.R.D.) este altă bancă de stat românească acaparată de un consorțiu evreiesc. **Evreul francez Isaac Pereire** este creatorul cartelului bancar francez Société Generale, care a preluat de la statul român Banca Română de Dezvoltare.

De la crearea sa, banca Société Generale a trecut prin numeroase prefaceri, fiind necesară la un moment dat salvarea sa de către statul francez, care a preluat-o în proprietatea sa înainte de a falimenta. Adusă la un apogeu al activității sale, în anul 1987 guvernarea franceză "de dreapta" procedează la privatizarea băncii, a treia bancă ca mărime a Franței, ceea ce face ca, în scurt timp, acțiunile băncii să facă obiectul unor speculații bursiere în spatele cărora s-a aflat magnatul evreu George Soros. Acesta, "beneficiind de informații privilegiate", reușește în 1988 ca, împreună cu împuternicitul său, să plaseze acțiunile băncii în mâinile uneia dintre firmele apropiate intereselor sale (Marceau Investissement) și să obțină un profit personal de 5,7 milioane de dolari. Dezvăluirea acestei afaceri a declanșat o adevărată furtună politică, conducând la anchetarea câtorva funcționari de stat, în timp ce ministrul de

finanțe francez, **Pierre Berezgovo**y, s-a sinucis. **Magnatul evreu George Soros** a compărut ca inculpat abia în anul 2002 în fața Tribunalului Corecțional din Paris, datorită faptului că, inițial, comisiile rogatorii internaționale au fost orientate în direcția Elveției, Marii Britanii, Luxemburgului și Olandei, ceea ce a întârziat finalizarea anchetei.

Société Generale a fost implicată în anul 2002 într-un puternic scandal de spălare de bani, în tandem cu banca Leumi Le din Tel Aviv-Israel, cu un grup de bănci israeliene. Afacerea reprezintă dovada că Société Generale servește interesele evreimii cosmopolite și israeliene.

În fapt, ancheta în legătură cu spălarea de bani de la sediul central din Paris al Société Generale a fost demarată în 1988, ca urmare a unui denunț făcut de Credit Lyonnais. Acesta observase comportamentul suspect al unuia dintre clienții săi, patronul unei firme de textile cu sediul la Sentier, un mic cartier comercial din centrul Parisului. Aici se găsesc numeroase firme cu același profil, deținute de patroni evrei. Justiția franceză a descoperit că Sentier este centrul unui sistem de spălare a unor mari sume de bani, de proveniență incertă. Astfel, a fost descoperită o rețea de persoane care primeau cecurile acestor firme evreiești pariziene și, în schimbul unor mici comisioane, le depozitau și le încasau în băncile la care lucrau.

Derularea anchetei a condus la doi experți contabili ai băncii (actualmente dispăruți și dați în urmărire internațională) care au construit sistemul de spălare de bani cu ajutorul câtorva bănci israeliene, precum Israeli Discount Bank și Leumi Le - Tel Aviv. Ziarul Curentul din 16 ianuarie 2002 descrie astfel ingineria de la Société Generale:

"Cecurile, furate sau înregistrate pe numele unor companii fictive, porneau din băncile franceze către Israel. Această țară are particularitatea de a permite modificarea destinatarului unui cec printr-o simplă mențiune scrisă de mână și însoțită de o ștampilă, în cazul concret pe care îl avem în discuție, ștampila era furnizată fie de Israeli Discount Bank, fie de First International Bank of Israel."

În acest fel, cecurile se reîntorceau în Franța, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, și erau încasate chiar de la băncile de la care chipurile porniseră. Având în vedere potențialul infracțional al practicii, cele mai multe state ale lumii, spre deosebire de Israel, au interzis acest tip de operațiune, prin care se modifică destinatarul unui cec. Israelul însă nu pierde nimic, deoarece nu-l deranjează să spijine infractorii evrei din alte părți ale lumii, în dauna statelor care îi găzduiesc.

Este, însă, cel puțin suspect modul cum Société Generale a acceptat să deblocheze, în profitul unei terțe persoane, un cec cu marca Trezoreriei Naționale franceze - comenta presa franceză la sfârșitul anului 2001 -, sau, mai mult, să crediteze un cont al unui obscur cetățean din cine știe ce parte a lumii.

Rezultatul acestor dezvoltări a fost acela că la începutul anului 2002 conducerea băncii Société Generale de la Paris a fost arestată și anchetată, în frunte cu președintele băncii, **Daniel Bouton**, care înainte de a conduce banca a activat în plan politic. Astfel, el a fost director al bugetului Franței în cadrul Ministerului Finanțelor, sub ministeriatul lui **Pierre Berezgovo**y, cel care s-a sinucis când a izbucnit scandalul

legat de preluarea și manipularea bursieră a acțiunilor băncii Société Generale, post privatizare, de către **magnatul evreu Soros**. Conducerea băncii a fost pusă sub acuzare. Judecătoarea de instrucție, **Isabelle Prevost-Desprez**, cea care instrumentează cazul, a declarat: "Société Generale a fost corespondentul, în Franța, al băncilor israeliene care au procedat la modificarea destinatarilor unor cecuri. Responsabilii săi în chestiuni legate de spălări de bani nu au dat nici un semnal de alarmă. Cel care nu suflă un cuvânt, își dă consimțământul, chiar dacă indirect, la tranzacții dubioase".

Descoperirea mării fraude a aparținut poliției pariziene. La București, președintele băncii, **Bogdan Baltazar**, s-a grăbit să dea un comunicat presei în care să arate că sub conducerea sa nu s-a întâmplat nimic, dar în numărul viitor vom prezenta în premieră absolută documente care îl contrazic (este vorba de credite acordate fără acoperire, nerecuperabile, ce pot falimenta B.R.D.). Oricum, **Bogdan Baltazar** a fost instalat strategic la conducerea băncii chiar înainte de privatizarea acesteia. O altă bancă evreiască preocupată de preluarea B.R.D. era Chase Manhattan Bank - S.U.A. ale cărei interese în România le promova **evreul Phillip Bloom**, cu care **Bogdan Baltazar** avea o colaborare vecină cu complicitatea în privatizarea economiei românești, cât timp a funcționat ca vicepreședinte al Fondului Proprietății de Stat, funcție special creată la acea dată, chiar... pentru el.

România, ținta sionistă

Masoneria, evreii și "Lojile NATO". Într-un capitol anterior am arătat acțiunile sionismului mondial, menite a-și subordona și controla masoneria. Acesta fapt a ajuns să fie recunoscut fățiș chiar de către masoni. Ritul masonic "scoțian", rit practicat și de către sioniștii de la B'nai B'rith, și de către majoritatea lojilor masonice românești de astăzi, nici nu respectă numărarea anilor de la Iisus Hristos, ci a adoptat calendarul ebraic, anul nou îl celebrează la 17 septembrie, iar lunile anului poartă nume evreiești. În prezent lojile masonice din România numără cea 2.500 membrii. **Dintre cei mai cunoscuți politicieni "frați" masoni români pot fi enumerați Victor Babiuc, Viorel Cataramă, Adrian Năstase, Radu Vasile, Petre Roman, Nicolae Alexandru, Dan Ioan Popescu, Corneliu Ruse ș.a., apartenența celor mai mulți rămânând secretă.**

Cei mai renumiți istorici ai activității masoneriei în România, Radu Comănescu și Emilian M. Dobrescu, consideră că anii 1945-1948 reprezintă epoca intensei colaborări dintre masoneria română și regimul comunist, cea mai agreată de masoni fiind conducătoarea comunistă evreică Ana Paucker. Un număr masiv de comuniști sunt inițiați atunci în masonerie, iar masoni de mare prestanță (**Mihail Sadoveanu, Horia Hulubei, Mihai Ralea, N.D. Cocea, Victor Eftimiu** și alții) colaborează activ cu noul regim politic.

Istoricii masoni susțin astăzi ideea că odată cu instalarea regimului comunist în România, în anul 1948, activitatea masonică a fost obstrucționată, astfel încât, în luna iunie, din proprie inițiativă, masoneria intră în adormire, încetându-și activitatea Supremul Consiliu de 33 din România, Marea Lojă Națională și Ordinul Masonic Român. Masoneria română și-a continuat apoi activitatea în occident chiar din 1948. O reprezentanță a Marii Loji Naționale Române a funcționat la Paris sub obediența Marii Loji din Franța, sub forma a două ateliere: România Unită (condusă de evreul Jean Panggal, care nu recunoștea autoritatea lui Mihail Sadoveanu) și La Chaines d'Union (creată de Vintilă Petală). La rândul lor s-au reorganizat în exil Supremul Consiliu de 33 din România și Ordinul Masonic Român (a cărei conducere a fost preluată de evreul Marcel Shapira), împreună cu câteva loji românești.

În realitate, așa cum arată cei doi autori mai sus citați: "în iunie 1948 frații masoni sunt întrebați când iau concediu ca să poată participa la munca patriotică de reconstrucție a țării. Perspectiva i-a speriat și o parte din ei pleacă în străinătate, cu documente și arhive... Nici o măsură punitivă nu a fost luată de comunități contra francmasonilor".

În perioada 1948-1989, se crede ca a existat un moment când masoneria a fost iarăși la loc de cinste în România. Istoricii susțin că Nicolae Ceaușescu a încurajat masoneria până în 1971 și a tolerat-o până în 1980. Termenul de "epocă de aur" a fost pentru prima dată aplicat domniei lui Ceaușescu de un istoric mason, D.G. Șerbănescu, în volumul III din Histoire de la Franc-Maçonnerie Universelle, încă din 1966.

D.G. Șerbănescu, care l-ar fi sedus pe Nicolae Ceaușescu la cauza masonică, era membru al unei loji românești "din emigrația" de la Paris după 1948, alături de Ion Adlerberg și alți româno-evrei conduși de Marcel Shapira. Aceeași autori repetă informația lansată de francezul Pierre Cârpiț conform căreia Nicolae Ceaușescu ar fi

fost membru al lojei masonice "ultrasecretă" Propaganda Due (celebra P2, ce a făcut obiectul anchetei procuraturii italiene). Afirmatia s-a bazat pe declarațiile și însemnările lui Licio Gelli, venerabilul lojii P2, dar a fost ulterior dezmințită de alte loji (!) masonice, precum Marele Orient al Franței. "Căderea" lojii P2 s-a datorat afilierii cu mafia italiană și implicării în deturnări de fonduri soldate cu falimentul uneia dintre cele mai mari bănci italiene, dar nu numai. O anchetă a revistei italiene L'Europeo (continuată de anchetele de presă din România) relatează că P2 a fost implicată prin anii 70 într-o tentativă de lovitură de stat în Italia, împreună cu membri ai serviciilor secrete italiene. "Condusă de Lucio Gelli, loja a făcut prozeliți și în România. Atunci când serviciile secrete italiene au oferit Securității, pentru 160.000 de dolari, dosarele a 16 importanți membri de partid care aparțineau P2, Elena Ceaușescu s-a opus. Motivul: Elena și Nicolae Ceaușescu erau membri ai P2."

Dincolo de mărturia lui Lucio Gelli, nimic nu mai poate demonstra astăzi faptul că Nicolae Ceaușescu a fost sau nu membru al lojei masonice P2 (Propaganda Due), dar putem considera ca fiind un document probatoriu lucrarea de "istorie" elaborată de lojile din Paris în 1966, loji conduse de Marcel Shapira, lucrare care a declanșat practic ideologia dictaturii ceușiste, a cultului personalității, demarând prin conceptul mason al "epocii de aur". Ceaușescu avea ulterior să introducă felurite obiecte rituale în cadrul organizării statale a României, așa cum a fost sceptorul, posibilă inspirație masonică. Faptul că în 1966 a existat sprijinul masonic extern pentru Nicolae Ceaușescu, prelungit până în 1971, face să fie mai mult decât probabil ca Ceaușescu să fie avut și contacte personale cu Marcel Shapira, liderul masoneriei române din "exil". Având în vedere valoarea de ipoteză a teoriei lansate de un autor bizar (Marcel Fandarat, Francmasoneria și clasa politică, care ba laudă, ba condamnă masoneria) suntem nevoiți să o prezentăm: "Când și cum a fost exclus Ceaușescu din această loja (P2), nu se poate ști, cert este că el a fost împușcat în ziua de Crăciun, moartea sa fiind de fapt una simbolică... în timpul pseudo-procesului de la Târgoviște, înainte cu câteva momente de a fi executat, Ceaușescu s-a adresat Elenei Ceaușescu astfel: «Ai văzut ce ne-a făcut Marcel?» În ultimele clipe ale vieții, Ceaușescu realizase că masoneria îi hotărâse soarta: execuția capitală, numele de cod al masoneriei fiind Marcel, nume pe care îl bănuim a avea legătură cu Marcel Shapira, cel care, la Paris, a fost șeful masoneriei române în exil. Această referire a lui Ceaușescu, prin acest nume de cod, se poate regăsi pe caseta video a asasinării lui la Târgoviște, hotărâtă de acel Tribunal Masonic în data de 25.12.1989." Același autor consideră ca pe o dovadă certă a complotului masonic în asasinarea cuplului Ceaușescu, prezența "revoluționarului" Gelu Voican-Voiculescu ca reprezentant al noii puteri și membru al tribunalului ad-hoc care i-a judecat și ucis pe cei doi, devenit mai apoi vice prim-ministru al României (adjunct al prim-ministrului evreu Petre Roman). Voican-Voiculescu fiind la acea dată mason inițiat în gradul 33 al ritului scoțian antic și acceptat. Același Gelu Voican-Voiculescu s-a ocupat personal și de ritualul înhumării și înmormântării celor doi "dictatori". Presa a semnalat și după aceste evenimente că Voican-Voiculescu a continuat să își desăvârșească cariera masonică. Astfel, Petre Roman a trimis o scrisoare de recomandare la Cairo, prin care îl autoriza pe ambasadorul României Ion Angelescu să-l asiste pe Gelu Voican-Voiculescu la ceremonia afilierii în loja ritului Memphis-Mishraim din Egipt.

În primăvara anului 1990, în presa românească au fost publicate mai multe articole ale "Grupului de la Paris", reprezentând 19 masoni din afara obedienței Supremului

Consiliu al Ordinului Masonic Român condus de evreul Shapira, iar în toamnă a fost înființată la București loja Concordia, sub obediența Marelui Orient al Italiei.

Prima acțiune importantă a avut loc în octombrie 1990, când, prin hotărârea adunării generale a lojilor masonice române "în exil" și a lojilor de grade superioare (dependente de Supremul Consiliu de 33 al Ordinului Masonic Român) se constituie la Paris Marea Loja Națională Română, compusă din trei loji de bază: Steaua Dunării, România Unită (România Liberă) și Solidaritatea (Pax in Deo), mare maestru fiind ales Alexandru Paleologu. În mai 1991 Marele Oriental Franței a înființat la București loja Humanitas.

Soarta masonică (și nu numai) a României avea să se decidă însă de către evreul Marcel Shapira în perioada 16-21 mai 1992 la Istanbul (Turcia), cu ocazia Conferinței Internaționale a Marilor Comandori ai Supremelor Consilii de Rit Scoțian Antic și Acceptat din Europa, S.U.A. (ambele jurisdicții: Nord-Washington și Sud-Boston), Canada, Australia și Israel. Numit și "american" (sau "masonerie neagră"), Ritul Scoțian Antic și Acceptat este considerat cel mai puternic pe plan mondial, fiind adoptat, așa cum am arătat mai sus, și de puternicul ordin evreiesc sionist B'nai B'rith. Membrii "delegației române" la Istanbul, adică Marcel Shapira și Al. Chiriceanu au prezentat situația din România și "nevoile țării după 45 de ani de devastare comunistă". Cu acest prilej a avut loc importanta întâlnire privată dintre Marcel Shapira și Marele Comandor al Jurisdicției Sud din S.U.A. (Washington), C. Fred Kleinknecht și ceilalți mari comandori masoni americani. Este de înțeles că ce avea să se întâmple la București cu începere din luna ianuarie a anului următor, sub prezidiul aceluiași mare comandor american Kleinknecht, a fost aranjat chiar atunci de către masonul Marcel Shapira. (Ca și Marcel Shapira, procurorul general al Israelului, și mai apoi ministru al Justiției, Joseph Shapira, celebru pentru deplasarea forțată a palestinienilor și răpirea teritoriilor acestora, este evreu originar din România.)

Consecința aranjamentelor de la Istanbul a fost că cele mai active loji străine în inițierea noii vieți masonice din România au fost cele din S.U.A., Franța și Italia, care, cu sprijinul B'nai B'rith, în 1993 au organizat mai multe evenimente importante:

La Cercul Militar din București, la 24 ianuarie 1993, a avut loc fastuoasa ceremonie de "reaprire a luminilor" și instalare în România a Marii Loji Naționale din România. Cu ocazia redeşeptării Marii Loji Naționale din România, în prezența multor masoni străini, printre care și înalte oficialități occidentale, s-a stabilit ca destin al României angajarea pe drumul intrării în Alianța militară atlantică, NATO. Aceasta a fost de fapt chiar semnificația desfășurării ceremonialului, îndeplinit de americanul C. Fred Kleinknecht, la Cercul Militar din București în cadrul Casei Centrale a Armatei, redenumită astăzi "Casa Nato". Din partea masoneriei italiene a participat și marele maestru Giuliano di Bernardo, dar și adjunctul lui Kleinknecht, evreul american Arnold Hermann. Printre participanții români s-a remarcat prezența lui Dan Amedeo Lăzărescu și Nicu Filip, acesta devenind mare maestru, iar Costel Iancu mare maestru adjunct.

În aprilie al aceluiași an, 1993, aflăm despre activitatea Ordinului Masonic Român care îl avea în funcția de mare comandor al Supremului Consiliu al Ordinului pe evreul Marcel Shapira, "aflat în exil la Paris de 45 de ani". Marcel Shapira declara presei românești că "începerea activității, respectiv deschiderea unui sediu la

București va fi făcută în toamna", și că primul mare comandor, cu caracter provizoriu, va fi domnul Dan Amedeo Lăzărescu. Înregistrarea efectivă a personalității juridice a Marii Loji Naționale s-a efectuat de către Judecătoria Sectorului 3 (la 17 septembrie 1993, dosar 57/PJ/1993), la dosar aflându-se și "avizul favorabil" (!) al Ministerului de Externe român. Tot din presa scrisă s-a aflat că "una din Lojile Bazelor NATO și Supremul Consiliu Mama al Jurisdicției de Sud al S.U.A., în 7 mai 1993 și-au trimis mai mulți reprezentanți în România, la București, printre care și pe Fred Klienkecht, Suveranul Mare Comandor al Lumii, deplasându-se în vizită la București, unde la Casa Armatei (azi Casa NATO), în ziua următoare, s-au făcut inițieri și ridicări în grad."

"Senatorul mare maestru [mason] Nicolae Alexandru - scria acum câțiva ani tot cotidianul Evenimentul Zilei - va cere sprijinul masonilor din Congresul S.U.A. pentru integrarea României în NATO. Președintele Comisiei de Apărare a Senatului, senatorul Nicolae Alexandru, mare maestru mason, ne-a declarat că în perioada următoare va întreprinde o vizita în S.U.A. pentru a solicita masonilor din Congresul american sprijin pentru integrarea României în NATO. După cum a precizat marele maestru, ponderea acestora în politica americană este extrem de însemnată, mai ales că: «toți președinții americani, cu excepția lui John K. Kennedy, care a fost ucis, au fost masoni»□.

Parcă în opoziție cu președintele mason al Comisiei, vicepreședintele Comisiei de Apărare a Senatului, la acea data Radu Timofte, a declarat la rândul său presei că "tendința masoneriei, din ce în ce mai vizibilă, de a acapara toate funcțiile importante în stat reprezintă un pericol pentru România".

Ulterior, la 17 iunie 1993, în prezența cancelarului supremului consiliu al Ordinului Masonic Român (Mihai Musceleanu), supremul consiliu l-a înlocuit pe Amedeo Lăzărescu, iar anul 1997 îl găsește pe funcția de suprem comandor al Marii Loji Naționale pe Constantin (Costel) Iancu.

Planul de dezmembrare a României, ce urma mai apoi să fie încredințat spre aplicare masoneriei din România, a fost dezvăluit într-un articol din Los Angeles Times încă de la 25 august 1992, articol semnat de William B. Wood, geograf șef al Departamentului de Stat al S.U.A., care propunea o hartă mondială cu jumătatea de nord a Transilvaniei și cu Bucovina ca făcând parte din Ungaria, iar nordul Moldovei ca fiind parte din Ucraina. Los Angeles Times este unul dintre cele patru ziare mari ale "Stabilimentului" oligarhiei mondiale (C.F.R., Comitetul celor 300, Bilderberg), strict controlate și cenzurate ca să publice numai linia politică a Noii Ordini Mondiale.

"Dorința de anihilare a României pe care o nutresc promotorii Noii Ordini Mondiale este spontană și nu este răspunsul la nici un fapt sau gest comis de poporul român, ori de către conducătorii acestuia - scrie Traian Golea în Regizarea unei noi condamnări a poporului român, comentând articolul din Los Angeles Times. În primul rând România, care nu avea datorii externe în 1989, s-a îndatorat la Fondul Monetar Internațional cu câte un miliard de dolari în fiecare an din 1989 încoace, fără ca nivelul de trai sau dezastrul industrial, agrar și economic să-i fie ameliorate."

Acțiunea ofensivă prin masoneria română, dirijată de interesele oculte din afara țării, iese la iveală de abia în 1997. Iată cum prezenta această situație ziarul Evenimentul

Zilei din 4.02.1997, arătând că venerabilul mason Dan Amedeo Lăzărescu este supus de peste 7 ani șicanelor permanente din partea unor persoane dubioase, ce au sprijin financiar puternic din afara granițelor României:

"Andre Szakvary dorește să fie liderul masoneriei românești. Sâmbătă, 1 februarie 1997, la Cluj-Napoca a avut loc o reuniune a separatiștilor din Marea Loja Națională a României. Liderii acestei mișcări separatiste sunt [evreul] Ernst Schlesinger și [maghiarul] Andre Szakvary, acesta din urma erijându-se în reprezentant al masoneriei românești, deși nu cunoaște deloc limba română. Szakvary a dat citire unui anunț în care se afirma că el este liderul Marii Loji Naționale a României începând cu 1 februarie 1997, cu sprijinul Supremului Consiliu al Marelui Orient al Franței. Această decizie urmează să fie supusă deciziei Conventului (un fel de conferință națională a masoneriei) la reuniunea de la mijlocul lunii februarie. Lui Dan Amedeo Lăzărescu i s-a reproșat faptul că nu a reușit, în calitate sa de lider al masoneriei românești, să facă o unificare benefică a tuturor cercurilor masonice din România.

Ceea ce este mai puțin cunoscut este faptul că principalul obiectiv al mișcării separatiste este crearea unui așa-numit District Transilvania în cadrul Marii Loji Românești. O parte din lojile din Transilvania ale Ritului Scoțian Antic și Acceptat au complotat împotriva caracterului național al masoneriei românești. Sub bagheta celor doi, Schlesinger și Szakvary, forțe interesate susținute financiar foarte puternic din exterior, doresc inițierea unui proces de secesiune a Transilvaniei de România. Aceasta acțiune se vrea o influență asupra legăturilor tradiționale ale masoneriei: adică cercurile financiare, factorii de decizie politică și, nu în ultimul rând, serviciile secrete, pentru ca acestea să creeze premisele unei rupturi teritoriale a României.

Dan Amedeo Lăzărescu a declarat:

"Ceea ce se întâmplă de câțiva timp în mișcarea masonică românească și s-a întâmplat și sâmbătă la Cluj-Napoca este o imensă porcărie. Câțiva parveniți cu pretenții de reprezentanți ai masoneriei creează un periculos curent cu caracter antinațional, doresc să compromită România cu orice preț, au legături evident anticonstituționale în exterior și aruncă cu noroi într-o instituție cu un rol deosebit de important în crearea Noii României."

Mai mult, Dan Amedeo Lăzărescu a mai afirmat că liderul ofensivei asupra integrității naționale a României, Marele Orient Francez (din care a făcut parte și președintele Franței, Françoise Mitterand), este creat de evreime și că, după căderea lui Napoleon al III-lea, aceștia au înlăturat din ritualul masonic toate simbolurile creștine, fiind totodată și membri ai Partidului Republican Francez și ai Partidului Radical-Socialist. Pe cu totul altă poziție s-a situat Marea Loja Națională din Franța, favorabilă masonilor români.

1999 este anul declanșării războiului în cadrul masoneriei române. Anul debutează cu vizita în aprilie a "seniorului" Alfred Koska, mare maestru al Uniunii Marilor Loji din Germania, pentru a recunoaște oficial Marea Loja Națională Română și a semna o declarație comună, "România fiind prima țară din cele rămase în afara Uniunii Europene și NATO care a intrat, astfel, în marea familie europeană" s-a spus la conferința de presă masonică organizată cu acest prilej la Hotelul Hilton din București. Masonii români au mulțumit public "fraților" germani deoarece și-au

amintit că "România există în sud-estul Europei" și s-a concluzionat că rezultatul acestei noi "înfrățiri" va fi "rapida integrare a României în structurile europene și în NATO".

Scandalul efectiv a fost declanșat de conferința de presă organizată în octombrie 1999, de către același Andre Szakvary, auto-prezentat ca Mare Comandor pentru România al Ritului Scoțian Antic și Acceptat, care, invocând și rezoluția Conventului de la Viena din 1997, nega astfel autoritatea lui Costel Iancu ca Suprem Comandor al Marii Loji Naționale din România, Szakvary fiind susținut fățiș în demersul său de lojile masonice franceze și ungurești. Motivul public al convocării conferinței de presă l-a reprezentat "aniversarea a 120 de ani de la fondarea Supremului Consiliu pentru România", ceea ce era un evident pretext, deoarece în 1879 s-a constituit un auto-intitulat "Comitet Central Masonic" (și nu un real Suprem Consiliu Masonic), care mai era și preponderent evreiesc sau cosmopolit: dr. Fialla, dr. Carol Davila, G. Lahovari, Edgar de Herz, dr. Steiner, dr. Blumenfeld, E. Grunwald, C. Bucșean și alții.

Intervenția în Parlamentul României a omului politic mason Dan Amedeo Lăzărescu a adus în vizorul autorităților române adevăratele scopuri ale celor interesați de a plasa un ungar în fruntea masoneriei românești: dezmembrarea teritorială a țării. De aceea, supremul comandor al Marii Loje Naționale, Costel Iancu, a fost audiat de Comisiile de Apărare ale Camerei Deputaților și ale Senatului, precum și de Comisia parlamentară de control asupra S.I.E., **unde el a confirmat intenția unor structuri masonice străine privind federalizarea României. Concret, Costel Iancu a arătat că, la Bruxelles, reprezentanții masoneriei europene i-au spus clar că trebuie să se producă o împărțire a României în regiuni autonome, iar Transilvania trebuie să intre sub tutela masoneriei franceze.** Evident, Costel Iancu nu și-a arătat acordul și, de aici, dorința masoneriei franceze de înlocuire a sa din fruntea masoneriei române cu belgianul de origine maghiară A. Szakvary. Ne întrebăm dacă această "schismă" a fost momentul în care evreul Marcel Shapira a scăpat din mână masoneria din România, sau s-a acordat prioritate intereselor lojilor "americane" din Ritul scoțian vechi și acceptat (care are în spate Lojile NATO și B'nai B'rith), dar se pare că Tribunalul Masonic (nu cel instituționalizat în România în 1996, ci cel al "Conventului de la Viena") a decis înlăturarea lui Costel Iancu pentru vina de a fi dezvăluit organelor statului român discuțiile masonilor purtate la Bruxelles, iar "fratele" Micu Filip, primul mare maestru român după 1989, îl instalează la 13 martie 2002 în demnitatea de mare maestru al Marii Loji Naționale din România pe maiorul Viorel Danacu, din cadrul Ministerului de Interne (absolvent al Facultății de Medicină Veterinară din București și al Colegiului de Apărare Națională, seria a III-a). Este extrem de curioasă "instalarea" maiorului V. Danacu ca mare maestru mason, căci conform propriei declarații (în ziarul Oglinda-OTV din 20.12.2002) prima inițiere în masonerie, deși fusese studiat timp de câțiva ani, a avut loc cu numai o lună înainte de preluarea funcției supreme: "Prima întâlnire a fost în martie la recomandarea cuiva". Este de aceea posibil ca dl. maior Danacu să fie o simplă marionetă în mâna "greilor", a "venerabililor", care rămân astfel în umbră.

Reinstalarea B'nai B'rith în România. Unul dintre cei mai cunoscuți agenți din România ai lojei evreiești mondiale B'nai B'rith, a fost până recent ex-ambasadorul S.U.A., Alfred Moses.

Dacă ne amintim, postul oficial de televiziune român, TVR 1, îl prezenta în 1996 pe președintele României, Ion Iliescu, aflat în deplasare în S.U.A., însoțit de ambasadorul evreu al Americii în România, Alfred Moses, vizitând "organizația pentru drepturile omului B'nai B'rith" și Muzeul Holocaustului (înființat tot de B'nai B'rith). Nimic despre caracterul secret al organizației în știrea televiziunii române. În schimb, din chiar sediul B'nai B'rith, Ion Iliescu a adoptat public o atitudine ostilă și vehementă la adresa președintelui partidului România Mare, ceea ce a condus în același an la ieșirea de la guvernare a celor trei secretari de stat ai partidului naționalist.

Aceeași situație s-a repetat în 2001, cu ocazia vizitei oficiale în S.U.A. a premierului român Adrian Năstase, vizită organizată de evreul Mark Meyer (consilier totodată al președintelui Iliescu și președinte al firmei Herzfeld & Rubin). Momit cu cacealmaua mondială numită Muzeul Holocaustului, primul-ministru Adrian Năstase s-a jurat în fața liderilor B'nai B'rith că, întors în România, va dărâma statuile mareșalului Mihai Antonescu și că va distruge naționalismul român. Lucrurile s-au întâmplat întocmai, deși pare incredibil. Până în prezent a învins doar statuile și ne-a impus recunoașterea Holocaustului (distrugerea totală a evreilor în timpul celui de al doilea război mondial), orice român riscând 5 ani de închisoare dacă nu recunoaște că neamul său e ucigaș de evrei, ignorându-se faptul că numărul evreilor uciși de câțiva fanatici simiști și de către ocupanții germani a fost de câteva zeci de ori mai mic decât al evreilor refugiați în România (protejați pe cât posibil de populație și autorități) pentru a pleca apoi în Israel. Iată textul legii: "Contestarea sau negarea în public a Holocaustului ori a efectelor acestuia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi." (Ordonanța de Urgență nr. 31/ 28.03.2002 semnată de primul-ministru Adrian Năstase). Caracterul de urgență al acestei ordonanțe ar fi legat de promisiunea unui rapid sprijin al B'nai B'rith și al Comitetului Evreiesc American pentru invitarea României, în noiembrie 2002, la aderarea în Alianță militară NATO. Prețul: participarea românilor la războaie ce nu îi privesc, despăgubiri bănești de ordinul a miliarde de dolari din partea României către Israel, după recunoașterea culpabilității și responsabilității românilor față de moartea a sute de mii de evrei (la cât de ieftin acaparează evreii economia românească, o vor lua pe gratis, de fapt, și vor mai fi și răsplătiți).

Rezidența B'nai B'rith a funcționat neîncetat și oficial în România până în anul 1948, când aceasta, din respect pentru evreii din fruntea regimul comunist, au considerat necesar să își oculteze total activitatea. Practic, toate lojile masonice din România au intrat în "adormire", mai puțin B'nai B'rith care a activat sub totala acoperire a Federației Comunității Evreiești. Nenumărați agenți de la centru ai B'nai B'rith au vizitat România în perioada 1848-1990 sub acoperirea unor organizații evreiești. Mulți dintre aceștia au avut chiar contacte cu oficialitățile române.

În primele zile ale anului 1990, la București a luat naștere o mișcare neoficială (secretă) ce reunea cercetători în științele politice și istorice, studenți și tineri "revoluționari", organizație al cărui nume nu-l putem numi, și nici numele membrilor săi, deoarece nu vrem să le afectăm siguranța personală. Scopul principal al acestei mișcări de rezistență era îngreunarea acțiunii B'nai B'rith de a menține conducerea țării pe care o instalase prin "revoluția" din decembrie 1989. Grupul și-a încetat rapid activitatea organizată datorită eșecurilor manifestațiilor de tineret din ianuarie-februarie 1990 din Piața Victoriei îndreptate împotriva "confiscării revoluției" de către "foștii comuniști" (a se citi de către Oculta Sionistă-Mondială prin evreii Petre

Roman, Voican-Voiculescu, Silviu Brucan și acoliții lor), ca și datorită dispariției liderului grupului. Vom relata pe scurt cele cinci teze ale grupului, care beneficia de informații secrete:

- "Revoluția" din România a fost planificată ca lovitură de stat de la Moscova, printr-un pact realizat de Gorbaciov cu forțele occidentale, concretizarea fiind pusă la punct în cadrul întâlnirilor cu reprezentanții americani ai B'nai B'rith la începutul anului 1989; România fusese penetrată în acest scop, în decembrie 1989, cu zeci de mașini Lada (de producție sovietică) ticsite cu "turiști ruși", în realitate agenți secreți ai K.G.B.

- Ion Iliescu, Petre Roman, Gelu Voican Voiculescu (mason inițiat în Ritul Scoțian, grad 33), Victor-Athanasie Stănculescu și Silviu Brucan făceau parte din planul B'nai B'rith și al Grupului Bilderberg, de preluare a puterii de stat, ca: președinte al țării, prim ministru, vice-președinte ș.a.m.d. Rolul lui Iliescu era acela de a atrage lângă sine cât mai mulți nomenclaturiști din puterea comunistă, care să asigure succesul acțiunii, și de a-l promova pe necunoscutul evreu Petre Roman la conducerea supremă executivă a țării. În acest scop, rolul lui Iliescu a fost pregătit mediatic cu zece ani mai devreme de către evreii din Statele Unite, care au făcut să se publice într-o revistă de limba română din S.U.A. "prevestirea magică" sau "premoniția" că Ion Iliescu va fi președintele României;

- Ura evreilor asupra României provine în primul rând de la faptul că Ceaușescu a scos țara din datorii, România devenind astfel independentă față de organismele internaționale și băncile controlate de evrei. Rolul evreului Petre Roman era acela de a arunca țara într-o cursă fără precedent a îndatorării României;

- Va urma distrugerea sistemului bancar românesc (mai ales băncile prin care s-au achitat datoriile României) și aservirea economică a României intereselor B'nai B'rith.

- Odată introdusă "democrația", în câțiva ani România va efectua masive "retrocedări" (clădiri, terenuri etc.) sau "despăgubiri bănești" către evreii din toată lumea.

Deși B'nai B'rith-ul a fost nevoit în 1953, în cadrul unei reuniuni din S.U.A. a American Jewish Committee, să se delimiteze de comunismul din Uniunea Sovietică, datorită atmosferei generale de atunci din Statele Unite (perioadă în care s-a fost dovedit că mai mulți evrei americani spionaseră S.U.A. în favoarea sovieticilor/rușilor), într-un raport "confidențial" același American Jewish Committee arăta că evreii americani nu pot nutri resentimente la adresa comunismului, deoarece acesta se pronunță deschis împotriva antisemitismului.

Mai mult, după o perioadă în care relațiile Sionismului cu Uniunea Sovietică păreau neinstituționalizate, între 12-19 decembrie 1988 reprezentanții B'nai B'rith, conduși de Seymour D. Reich (președinte general al ordinului, ce fusese recent ales și în fruntea Conferinței Președinților Marilor Organizații ale Evreilor Americani), au avut convorbiri secrete la Moscova cu autoritățile sovietice. Pentru public aceste convorbiri s-au axat pe probleme de afaceri externe, cultură și culte, încheindu-se anumite acorduri, ceea ce a făcut ca în exact același moment Departamentul de Stat al S.U.A. să declare că "este de acord" să se desfășoare la Moscova Conferința Mondială a

Drepturilor Omului. În același moment, România era acuzată cu rea voință că nu respectă drepturile omului în privința drepturilor acordate minorității maghiare.

S-a aflat ulterior că în tot cursul anului 1989 B'nai B'rith-ul a avut o activitate deosebit de febrilă la Moscova, prin filiera creată acolo, inaugurând o politică "amicală" cu Gorbaciov și cu oamenii din jurul său. Cotidianul L'Humanite din 20 ianuarie 1989 dădea știrea întâlnirii la Moscova dintre delegația Comisiei Trilaterale (brațul mai lung al Grupului Bilderberg), condusă de evreii Rockefeller și Kissinger, și autoritățile sovietice, reprezentate la vârf de Gorbaciov și Primakov (Primakov s-a remarcat ca un susținător al emigrației evreiești).

Publicația Federației Comunităților Evreiești din România, respectiv periodicul Realitatea Evreiască, în numărul său din martie 1998, anunța că Forumului B'nai B'rith din România condus de evreul vienez Siegfried Schieber, și "reînființat după 50 de ani de la interzicerea sa, în totalitarism", i se completează numele cu cel al fostului rabin-șef al României, Moses Rosen, în fapt o recunoaștere a meritelor rabinului de a fi asigurat timp de 50 de ani funcționarea B'nai B'rith în clandestinitate.

În același an, 1998, prin intermediul lui Alfred Moses, Tommy Baer Percy, șeful suprem al B'nai B'rith, intră pe rând la autoritățile române pentru a le impune condiții și afaceri (Bell Helicopters, Hotelul București etc.) Familia evreilor americani Baer este descendentă directă a familiei bancherilor evrei Rothschild; a se vedea rarissima lucrare a lui W. Brewitz, Familia Rothschild, publicată în germană la Berlin în 1939 și în românește în 1941, în timpul regimului marelui Antonescu. Iată una din știrile cotidiene ale vremii:

"Premierul Radu Vasile a primit, luni seara [19.03.1998], la Palatul Victoria, delegația organizației B'nai B'rith, condusă de președintele internațional al organizației, Tommy Baer Percy. Pe parcursul întâlnirii au fost abordate relațiile româno-americane și s-au făcut referiri la apropiata vizită a președintelui Emil Constantinescu în S.U.A., precum și la posibilitatea elaborării unor programe culturale româno-americane cu participarea B'nai B'rith și colaborarea Muzeului Holocaustului din Washington în Arhivele Naționale ale României. Tommy Baer Percy a evidențiat bunele relații ale organizației B'nai B'rith cu instituțiile românești, arătând în context că ar fi posibilă organizarea la Washington a unei expoziții privind contribuția evreilor la cultura română. Domnia sa a mai ridicat chestiunea restituirii proprietăților evreiești, și a făcut referire la unele manifestări rasiste, antisemite și xenofobe din unele publicații...".

În numărul din 24 Iunie 1998, săptămânalul Ultima Oră scria:

"Recent numitul Președinte al Curții Supreme de Justiție, Sorin Moisescu, a stat trei săptămâni în S.U.A., invitat de B'nai B'rithl Motivul? S-a ordonat renunțarea la ideea reabilitării grupului Mareșalului Antonescu (ceea ce s-a și întâmplat!!!), iar Partidul România Mare, sau cel puțin senatorul Corneliu Vadim Tudor, să fie scoși, prin orice mijloace, în afara Legii! De unde și campania lansată împotriva acestuia, în cadrul Lojii în discuție, Alfred Moses este unul dintre vârfuri, fiind la nivelul doi ca grad de conducere... Sub primul său mandat [de ambasador al S.U.A. în România], Alfred Moses, ca reprezentant al B'nai B'rith, l-a decorat pe Ceaușescu pentru «merite

deosebite față de evrei!»). Revenirea lui Alfred Moses ca ambasador în România după 1990, a stârnit reacții deosebit de dure din partea unor partide."

De câțiva ani, prim-miniștrii României ne fac surpriză peste surpriză, demonstrându-ne afilierea lor la diverse organizații mondialiste. Dacă în 2000, primul ministru Mugur Isărescu (guvernator al Băncii Naționale a României) era prezentat public la știrile televizate ca președinte pe România al Clubului de Roma (obedient al Consiliului Afacerilor Externe din S.U.A., la rândul său asociat cu B'nai B'rith), în anul 2001 presa românească ni-1 înfățișează pe cel ce îl știam deja membru al ordinului masonic al Cavalerilor de Malta, primul ministru Adrian Năstase, prezidând filiala din România a clubului Rotary International, club înființat în 1905 la Chicago de marele mason Paul Harris la cerința lojei B'nai B'rith. Suntem convinși că așa zisa "performanță" a premierului Năstase cu ocazia vizitei în S.U.A. se datorează mai degrabă relației cu B'nai B'rith și cu Mark Meyer, decât calităților sale native (așa cum și intrarea în politică i-o datorează nevestei, fiica unui fost ministru ceaușist).

După cum am mai arătat, în februarie 1997, titlurile din presa cotidiană românească anunțau: "Masonii români afirmă ca au intrat în lojile masonice ale bazelor NATO, încă din 1993!". Trebuie arătat că această afirmație nu se poate baza decât pe faptul că blocul NATO (care reunește în general statele capitaliste de tip occidental) este format din două structuri: una strict militară și alta politică, cea politică fiind coordonată din loji masonice cu obediență față de B'nai B'rith, legătura dintre cele două realizându-se prin înalții ofițeri americani, masoni cu toții, așa cum au fost și generalii întemeietori ai NATO (a se vedea capitolul B'nai B'rith). Legăturile directe ale B'nai B'rith cu Lojile Bazelor NATO, sunt evidențiate de faptul că baza militară NATO din Frankfurt găzduiește sediul central al Lojilor europene ale B'nai B'rith. Agenții acestor loji din Frankfurt au avut dese întâlniri secrete în perioada 1990-1993 în România, acestea fiind găzduite de Cercul Militar din cadrul Casei Centrale a Armatei de la București (numită azi Casa NATO), într-o perioadă când prim-miniștri ai României au fost un evreu, Petre Roman, și recrutul cultei financiare mondiale, Theodor Stolojan. Faptul că orașul german Frankfurt se configurează ca o nouă capitală a "Statelor Unite ale Europei", ideal masonic, este dovedit nu numai de faptul că iudeo-masoneria l-a ales ca sediu central al B'nai B'rith pe Europa, ca sediu al bazelor militare NATO, dar recent este și sediul Băncii Centrale de Emisie Europeană, ce controlează noua monedă a "comunității europene", Euro.

În privința lui Adrian Năstase, concomitent prim-ministru al României și președinte al unei organizații obediente față de B'nai B'rith, este remarcabilă "gafa" intenționată ce a făcut-o cu ocazia vizitei oficiale din 2001 în Israel. El a cerut sprijinul pentru acceptarea ca membru în NATO a României, iar acest sprijin a fost cerut... Confederației Rabinilor", practic B'nai B'rith-ului. Mulți analiști politici români, neinițiați, au considerat penibil gestul premierului Năstase: cum să ceri sprijinul unor popi evrei pentru a intra într-o Alianța militară!? Noi credem că premierul Năstase știa foarte bine ce face. Mai mult, pentru a-și cumpăra favorul solicitat, a promovat ideea unor noi afaceri în domeniul militar cu firmele israeliene, în primul rând cu firma românească Romaero de la Băneasa, unde tocmai instalase ca director general un intim de al său, Francisc Tobă, fost ofițer în serviciile secrete românești.

Românii, "cei mai mari asasini ai evreilor". Evreul american Norman G. Finkelstein, în lucrarea sa Industria Holocaustului, demonstrează că evreii sioniști au

dezvoltat mitologia decimării evreilor de către popoarele europene în timpul celui de-al doilea război mondial ("Holocaustul"), în scopul precis de a stoarce mari sume statelor europene culpabilizate, astfel încât să fie finanțată cauza sionistă. Dacă ar fi scris în România de azi aceste pagini, Finkelstein risca 5 ani de închisoare (conform Ordonanței "de Urgență" emisă de guvernul Adrian Năstase, după întoarcerea acestuia din S.U.A.), deoarece el pare să nege amploarea sau chiar existența Holocaustului, arătând că avem de a face cu o veritabilă "industrie" sionistă de fabricare a unei istorii rentabile, în ceea ce ne privește, el spune:

"Zguduirea Elveției și a Germaniei a reprezentat doar preludiul finalului grandios: zguduirea Europei de Est. O dată cu prăbușirea blocului sovietic, în fostul leagăn al evreimii europene s-au deschis perspective ispititoare. Inveșmântându-se cu evlavie prefăcută în mantia «victimelor nevoiașe ale Holocaustului», industria Holocaustului a încercat să stoarcă miliarde de dolari de la aceste țări deja sărăcite. Promovându-și țelul cu insolență, neîndurător, a devenit principala instigatoare a antisemitismului din Europa... Folosindu-se de acest «mandat», industria Holocaustului a cerut țărilor din fostul bloc sovietic să predea toate proprietățile deținute de evrei înainte de război sau să ofere compensații pecuniare. Totuși, spre deosebire de cazurile Elveției și Germaniei, a adresat aceste solicitări departe de ochii presei. Până acum, opinia publică nu s-a opus șantajării bancherilor și industriașilor germani, dar s-ar putea să fie mai puțin îngăduitoare față de șantajarea țăranilor polonezi înfometaji".

În anul 2002, în prezența președintelui României, **Ion Iliescu**, după ce a fost decorat, înfocatul **sionist Elie Wiesel**, în plenul Academiei Române, în rândurile cărei era primit ca doctor, lansează afirmația: «România a participat la Holocaust. România a ucis, a ucis, a ucis. România trebuie să răspundă pentru faptele sale». Wiesel fusese primit de oficialitățile române cu toate onorurile, cu protocol la nivel de grad I. Și asta după ce, la Muzeul satului din Sighetul Marmației, Wiesel a încins o învărtită împreună cu președintele Ion Iliescu, cu ambasadorul S.U.A., M. Guest, și cu ministrul apărării, Ioan Mircea Pașcu.

Invocând Holocaustul din timpul Germaniei hitleriste, la începutul anului 1951, Israelul s-a adresat celor patru aliați, în frunte cu S.U.A., pentru a obține sprijinul în vederea obținerii de despăgubiri de la Germania (de vest și de est) de 1,5 miliarde USD. Suma a fost obținută în proporție de 75%. "Nu știu care ar fi fost soarta Israelului în anumite momente critice ale economiei sale, dacă Germania nu și-ar fi ținut angajamentele. Căile ferate, telefoanele, instalațiile portuare, sistemele de irigație, ramuri întregi ale industriei și ale agriculturii nu ar fi fost în starea lor actuală fără despăgubirile germane", scria în memoriile sale Nahum Goldman, negociatorul guvernului israelian. A urmat rândul Austriei să fie stoarsă de fonduri, ceea ce s-a și întâmplat. Apoi al Elveției, mai recent, în prezent, la rând vine România!

Demersul lui Wiesel & Comp nu este întâmplător și nici singular. El face parte dintr-un plan pragmatic evreiesc. Astfel, la începutul anilor '90, rabinul-șef din România, **Moses Rosen**, mințind ca un escroc ordinar, a declarat că cei 400.000 de evrei în minus în România anulului 1945, față de România antebelică, ar fi fost omorâți de statul român. În realitate, din cei 800.000 de evrei, câți avea România înainte de război, 161.200 de evrei din Transilvania au fost deportați în lagărele germane de către ungurii horthyști, după ce în 1940 Transilvania a revenit Ungariei, iar alți circa 250.000 de evrei au fost desprinși de România, odată cu cotropirea Basarabiei și Bucovinei de

Nord de către Uniunea Sovietică. Evrei au murit în război, ca și români, sau ruși sau germani, mai ales că se străduiau din răspuțeri să se implice în acest război, în defavoarea românilor.

Miza jocului lui **Moses Rosen** a ieșit curând la iveală. Banii! În iunie 1991, în Kneset, parlamentul israelian, s-a propus să se ceară României câte 50.000 de dolari despăgubiri pentru fiecare din cei 400.000 de evrei "omorâți" de către România. "[Din acel moment - arată Petre Țurlea - o întreagă campanie s-a dus pentru a implanta în conștiința lumii, și a românilor, ideea participării la Holocaust](#)". În planul sionist, compensațiile ce urmează să fie plătite de România vor fi, de fapt, foarte mari. O demonstrează "Memorandumul Intern" al Ministerului Afacerilor Externe, înregistrat cu nr. A5406 din 26.06.1995, ce se referă la întâlnirile dintre diplomații români și oficiali ai statului Israel din ziua de 26 iunie 1995. Pe acest document ministrul de externe **Meleșcanu** a scris «Rog discreție». Iată conținutul Memorandumului:

"La ultima reuniune (de la Madrid) s-a constituit *Organizația Mondială a Evreilor pentru Restituirea Averilor*. Din această organizație fac parte: reprezentanți ai Congresului Mondial Evreiesc, ai Agenției Evreiești pentru Israel, ai Organizației Claims Conference (ce s-a ocupat de problema despăgubirilor plătite de Germania evreilor), ai organizațiilor reprezentative ale evreilor originari din fiecare țară a fostului bloc comunist. Obiectivele principale ale acestei organizații sunt: identificarea averilor și întocmirea dosarelor respective; exercitarea de influențe și presiuni din exterior, pentru ca parlamentele statelor vizate să adopte cadrul legislativ necesar recuperării averilor de către toți evreii, indiferent dacă trăiesc sau nu în țările respective, ori dacă mai sunt sau nu cetățeni ai statului respectiv... în 1992 s-a constituit în Israel, sub lozinca «timpul acțiunii a sosit», Comitetul de inițiativă al organizației *Uniunea Evreilor din România*, care are ca obiectiv «recuperarea drepturilor și bunurilor evreilor originari din România, dobândite ilegal și confiscate abuziv de autoritățile românești de la instalarea guvernului Goga-Cuza până în prezent». Se publică numeroase materiale de prezentare a problemei, iar în Israel au apărut birouri de avocatură care se ocupă de strângerea de documente pentru a fi folosite ca probe, inclusiv în Justiție, pentru recuperarea averilor din România. Avocatul Paul Feher are un astfel de birou în funcțiune în Israel și a mai înființat asemenea birouri de avocatură la Paris, Bonn și Budapesta, dar are intenția să deschidă unul și la București. Se estimează că vor fi cea 50.000-80.000 de cazuri... Este vorba de o acțiune de amploare, care se desfășoară la scară mondială; s-a creat un mecanism care dispune de mijloacele necesare (organizatoric, financiar, presă ș.a.) și este sprijinit în modul cel mai evident de S.U.A. și de cercurile influente, în aceste condiții, statele avute în vedere nu vor putea rezista multă vreme presiunilor de tot delul la care vor fi supuse și vor trebui să dea urmare cererilor". Documentul este semnat de ambasadorul român **Ion Maxim** și de directorul **Dumitru Ceașu** (șeful Direcției Juridice și a Tratatelor din cadrul M.A.E., la acea dată).

Curând după primirea Memorandumului, la 10 august 1995, secretarul de stat al Ministerul Afacerilor Externe îl primește în audiență pe Avshalom Meghidon, ambasadorul Israelului la București. Acesta prezintă dimensiunea revendicărilor evreilor din Israel asupra României: 400.000 de proprietăți imobiliare, revendicare ce face curând obiectul notei "Problema bunurilor evreiești din România" vizată de directorul general Mircea Geoană și adresată ministrului de externe de la acea dată, Teodor Meleșcanu.

În tot acest timp, omul politic **Teodor Meleșcanu** era intens curtat și susținut financiar de evreul parizian Adrian Costea, care, ulterior, i-a înființat și un partid, Alianța pentru România. În ciuda acestei campanii, se pare că evreii au fost deja despăgubiți încă din anul 1946, printr-o lege emisă de ministrul justiției de atunci, Lucrețiu Pătrășcanu (căsătorit cu o evreică) și promulgată de regele Mihai I.

Față de ofensiva sionistă a lui Wiesel din 2002, ziarul Adevărul, prin vocea redactorului-șef **Cristian Tudor Popescu**, reacționează la 3 august:

"Acuzați de crimă sunt toți românii, foști și viitori. A făcut-o acum laureatul Nobel pentru Pace, Elie Wiesel: «România a ucis, a ucis, a ucis»... Dar același lucru l-a spus cu o lună în urmă ambasadorul S.U.A., Michael Guest, care nu e bătrân, nu e evreu și reprezintă poziția politică a Americii: «România a participat la Holocaust nu doar prin deciziile și acțiunile lui Antonescu și Gărzii de Fier, ci și prin cetățenii care au sprijinit acele evenimente în mod deschis, sau prin tăcerea lor». Oare intrarea în NATO înseamnă să trăim și cu ochii în pământ și noi, și copiii noștri? Se pare că nu. America ne pune în genunchi și cu fruntea în țărână. Alaltăieri, România a semnat cu S.U.A. un tratat prin care militarii americani aflați pe teritoriul românesc sunt scoși de sub jurisdicția Curții Penale Internaționale. Prin urmare, dacă un militar american din trupele deplasate în România își pierde controlul și pornește cu tancul prin Țândărei, trăgând în stânga și în dreapta, România nu va face apel la C.P.I. fără acordul S.U.A.. Americanii au încercat să impună acest tratat Uniunii Europene și au fost refuzați, chiar și de aliații tradiționali... Un astfel de tratat consfințește, de fapt, punerea militarului american deasupra tuturor celorlalte ființe omenești de pe continentul european. S.U.A. fac astfel dovadă unei mentalități de ocupant imperial, binecunoscută de-a lungul veacurilor: justiții locale și internaționale. America poate să acuze o țară întreagă, România, de crime de război, dar nici ultimul soldat american nu poate fi judecat de comunitatea internațională..."

Pentru că trebuie să fim îndoctrinați cu ideea Holocaustului, istoricii români trebuie opriți a spune adevărul, prin amenințarea cu închisoarea. Iată ce se publica în anul 2001 pentru publicul român de către editura Hasefer, editură subvenționată de către statul român:

"Austriecii au fost mai răi decât germanii. Rolul pe care l-au jucat în Holocaust a depășit orice proporții raportat la numărul populației... Românii, cu deosebire militarii ajunși dincolo de Prut și Nistru, nu s-au dovedit mai buni decât austriecii; chiar mai răi în anumite privințe... Au avut loc pogromuri... Românii au jucat un rol major în invadarea Rusiei care, pentru ei, era deasemenea un război împotriva evreilor. În Basarabia și Ucraina au omorât 200.000 evrei. Evreii erau îngrămădiți în camioane pentru vite, fără mâncare sau apă și erau mutați dintr-un loc în altul, fără vreo destinație anume... După Germania și Austria, românii au fost, în Transilvania și Ucraina, cei mai mari ucigași de evrei. Erau mai degrabă înclinați să folosească bătaia și tortura, sau să violeze, ofițerii fiind mai cumpliți decât bărbații simpli, ei alegându-le pe cele mai drăguțe evreice tinere pentru orgii"

Minciuna este la ea acasă. Teritoriul României în timpul celui de-al doilea război mondial nu conținea Transilvania, ea aparținând din 1940 Ungariei horticiste.

Războiul României împotriva Rusiei nu era unul împotriva evreilor, ci avea ca miză deținerea Basarabiei, răpită de către ruși tot în 1940, iar deportările evreiești din

Ucraina vizau o populație ostilă armatei și administrației românești. Nu vom insista asupra acestei conspirații sioniste de culpabilizare a poporului român, vrem însă să amintim că principalul substrat al acesteia are două filoane centrale: ura evreiască tradițională împotriva românilor (care au încercat să se opună dominației economice și sociale) și revendicarea de despăgubiri bănești sau imobiliare.

Citatele de mai sus provin dintr-o lucrare cu circuit internațional (Paul Johnson, O istorie a evreilor), însă în aceeași situație se găsesc și lucrările cu destinație exclusiv internă, așa cum este România Iudaică a lui Teșu Solomovici. Aceasta, susținând ideea vinovăției românilor ca asasini ai evreilor prin participarea la Holocaust, și-a publicat uriașa lucrare pe banii Ministerului Cultelor și Culturii, minister patronat de filosemitul **Răzvan Teodorescu**.

Trebuie spus pentru publicul larg că ministrul român al culturii Răzvan Teodorescu a funcționat de la începutul anilor '90 ca vicepreședinte și președinte al Asociației de prietenie România-Israel, organizație sionistă. Atitudinile sale recente atestă faptul că prietenia sa se îndreaptă de fapt numai către poporul israelian, românii fiindu-i neplăcuți.

Jurnalul Național (ca aproape toată presa românească) din mai 2002 titra: "Ministrul Culturii (**Răzvan Teodorescu**) consideră România părtașă la Holocaust". Declarația a fost ocazionată de către dezaberile din Comisia juridică a Senatului privind adoptarea de către guvern a Ordonanței de Urgență nr. 31/28.03.2002 (semnată de primul-ministru **Adrian Năstase**) prin care orice cetățean român urmează a fi condamnat la 5 ani de închisoare dacă nu recunoaște existența Holocaustului împotriva evreilor: "Contestarea sau negarea în public a Holocaustului ori a efectelor acestuia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi" (articolul 6 din Ordonanța).

Comisia juridică a Senatului ce a luat în dezbatere la începutul lui mai 2002 ordonanța guvernamentală în scopul transformării acesteia în lege, era compusă din reprezentanții partidului de guvernământ (P.S.D.), ai P.R.M., ai Partidului Liberal, în frunte cu Norica Nicolai, și ai P.D., prin evreul Petre Roman. De "cealaltă parte", la discuții participa lobby-ul format de ministrul Răzvan Teodorescu și reprezentanții Federației Comunităților Evreiești din România. În cadrul discuțiilor prelungite, reprezentanții liberali au susținut poziția P.R.M. în dezbaterile dacă România a participat sau nu la săvârșirea de atrocități împotriva evreilor. Norica Nicolai, susținută de ceilalți liberali din comisie, a cerut chiar eliminarea articolului 6 din noua lege, argumentând că în baza lui ar putea fi trimiși la închisoare și cei care neagă existența Holocaustului în România. În replică, ministrul Răzvan Teodorescu atacă pe loc și susține că chiar dacă "România nu a cunoscut Holocaustul în interiorul granițelor sale, dar a participat la Holocaust prin acțiunile îndreptate împotriva evreilor din teritoriile guvernate de ea: Bucovina, Transnistria și Basarabia". Fiind și mai acuzatori, reprezentanții comunității evreiești din România (printre care și fostul ambasador la Berlin, Radu Cornea) le spun senatorilor români că "pogromul de la Iași, când mii de evrei au fost împușcați într-o noapte", tot Holocaust se numește. Discuția a fost, finalmente, tranșată de senatorul P.R.M., Gheorghe Buzatu, care citând definiția dată de Dicționarul Larousee pentru Holocaust: eliminarea evreilor de către naziști între 1939-1944 în țările ocupate de trupele Reichului, conchide: "România n-a fost niciodată ocupată de Reich, dom'le".

"Disputa l-a determinat pe ministrul Theodorescu, unul dintre părinții ordonanței [guvernamentale], să recunoască necesitatea introducerii definiției [Holocaustului] în text.

«Credeam că e un lucru știut de toată lumea», s-a scuzat ministrul" (Jurnalul Național).

Răzvan Teodorescu și-a dezvăluit involuntar realele intenții ale demersurilor sale când a declarat, la scurt timp, că România trebuie să suporte consecințele participării la Holocaust, că "trebuie să răspundă pentru faptele sale".

Noi nu putem nega existența "Holocaustului", dar nici nu o putem susține, dacă, așa cum remarca și dl. profesor Buzatu, acesta nu este definit din punct de vedere juridic. Etimologic holocaust-ul se traduce cu distrugerea totală. De aceea, în sensul strict al cuvântului, un holocaust real nu a existat, pentru că o mare parte dintre evreii europeni au supraviețuit războiului. Este, însă, la fel de adevărat că Germania nazistă concepea o «soluție finală», în ceea ce îi privea pe evrei, dar aceasta nu consta programatic în exterminarea acestora, Adolf Hitler intenționând să-i deporteze și să-i exileze pe insula Madagascar, ceea ce emoțional și economic pentru evrei poate corespunde, într-adevăr, cu un adevărat Holocaust. Definiția din Larousse, însă, face o referire explicită la exterminarea fizică a populației evreiești. Totuși, în această situație s-a dovedit că s-a exagerat peste măsură.

La început, despre "lagărul de exterminare" german de la Auschwitz s-a aruncat estimarea de 9 milioane de evrei uciși în genocidul. Ulterior lucrurile s-au oprit la patru milioane de victime, conform "raportului sovietic" considerat drept probă de către Tribunalul de la Nurenberg. Cercetările mai atente i-au făcut pe istorici să rectifice informația: 2 milioane se scria în 1974, 1,25 milioane în 1985.

Dar iată ce scria mai recent publicația franceză Le Monde, privind rezultatele cercetătorului Francois Bedarida:

"În memoria colectivă s-a întipărit cifra de patru milioane (cea care, pe baza unui raport sovietic, figura până acum la Auschwitz pe monumentul ridicat în memoria victimelor nazismului) în timp ce la Ierusalim muzeul Yad Vashem indică o cifră ce depășește foarte mult realitatea.

Totuși, de la sfârșitul războiului, s-a pus pe lucru memoria savanților. Din aceste minuțioase și răbdătoare a rezultat că cifra de patru milioane, nesprijinindu-se pe nici o bază serioasă, nu putea fi reținută... Se ajunge la... un total coroborat asupra unui număr de victime oscilând între minimum 950.000 și maximum 1,2 milioane".

Rectificarea măsluirii istoriei a condus chiar la înlăturarea inscripției "cameră de gazare" de la lagărul de concentrare de la Dachau, înlocuindu-se cu alta care precizează că niciodată nu a funcționat așa ceva în acel loc.

Termenul de Holocaust a fost pus în circulație de către evreul originar din România, Elie Wiesel, manager general al "industrii holocaustului", prin cartea sa, Night (1985).

Atenția acestuia către România sa îndreptat de la începutul anilor '90, când primul pretext i l-au oferit primul-ministru și președintele României de atunci. Astfel, evreul Petre Roman s-a apucat să declare în New York Times că în spatele conflictelor dintre maghiari și români din martie 1990 de la Târgu-Mureș se află și: "O reînviere a Gărzii de Fier, mișcare fascistă, antisemită... Manifeste ale Gărzii de Fier și ale organizației patronale Legiunea Arhanghelului Mihail au fost apariții comune în ultimele luni în această regiune". La rândul său președintele Ion Iliescu, declară în același an că revolta tineretului împotriva regimului neo-comunist, din iunie 1990 din Piața Universității, aparține mișcării legionare. "Comisia parlamentară instituită ad-hoc nu a găsit - însă - nici un amestec al legionarilor în înscenările sângeroase din 13-15 iunie de la București, după cum nici la Târgu Mureș nu a avut loc vreun amestec al legionarilor în acele întâmplări și nu a fost semnalat nici un manifest legionar" (Traian Golea).

Campania din New York Times continuă însă. Rabinul Șef al României, Moses Rosen, intră în hora minciunii și publică la 1 iulie 1991 în cotidianul american următorul text:

"Numărul morților a ajuns la 400.000, despre care noi nu am putut vorbi până acum decât în străinătate sau aici numai între noi. Ei au pierit și nouă ni s-a interzis să-i putem plânge"

Și în prezent, mai multe plăci negre comemorative, amplasate în 1990 la intrarea în templul evreiesc Coral din București, evocă falsul participării României la Holocaust ("400.000 de Martiri Evrei din România"), fără ca autoritățile române să la vreo măsură constituțională față de acest grav afront penal (art. 168 Cod Penal) ce se pedepsește cu închisoarea.

Că totul este o minciună au dovedit-o în bună măsură istoricii români, dar chiar și cei evrei. Așa cum am mai arătat, chiar Rabinul Șef al României din acea perioadă, Alexandru Șafran, mărturisește despre generozitatea românilor față de evrei. La Roma, în 1957, a fost publicat studiul Regional Development of the Jewish Population of România, avându-l ca autor și pe W. Filderman, președintele "Comunității Evreilor din România" în perioada războiului. La pagina 15, studiul reproduce o hartă a României, indicându-se teritoriile pierdute în anul 1940. Pe suprafața rămasă a României autorii studiului au scris: "Acest teritoriu a avut 312.972 evrei în 1930. Până la sfârșitul războiului numărul lor a crescut la 355.972, adică cu 13,7%". Explicația constă în aceea că România a fost un spațiu de refugiu pentru evreii din Polonia cucerită și din Ungaria hortistă.

La rândul său, alt evreu, Matatias Carp, autor al lucrării Cartea Neagră, arată că ceea ce a declanșat "rebeliunea legionară" a fost consecința ațâțării de către evrei a mareșalului Antonescu. Totodată, în urma "rebeliunii", cu toate eforturile depuse, nici un legionar nu a putut fi acuzat de a fi avut vreun conflict cu vreun evreu.

Campania antiromână demarată de Moses Rosen în 1990 era condusă însă, din spate, de sionistul Elie Wiesel, fapt ce face ca la 11 iulie 1991, în Senatul S.U.A. să fie introdusă o Rezoluție care să condamne "resurecția antisemitismului în România... întrucât laureatul premiului Nobel și scriitor umanist Elie Wiesel recent a vizitat

România, țara sa de naștere, pentru a vedea și a mărturisi asupra acestor tendințe antisemite"

Elie Wiesel este fără îndoială principalul promotor al culpabilizării României de Holocaust. Lucrarea sa *Noaptea (Night)*, tipărită în diverse versiuni și limbi, este apreciată ca fiind "creația unei fantezii bolnave ce a dăruit lumii o sumedenie de minciuni, scrise cu multă vervă în autobiografia sa...: că la Auschwitz și Buchenwald nemții ardeau evreii de vii în focuri aprinse în șanțuri; că era un șanț de foc pentru adulți și altul pentru copii mici; că el a fost dus cu coloana victimelor la doi pași de marginea șanțului, de unde din ceva motiv misterios a fost dus înapoi la barăci; că a fost dus din nou cu coloana victimelor la doi pași de marginea șanțului etc.; că luni de zile pământul s-a cutremurat și coloane de sânge evreiesc țâșneau din sol la Babi Yar, în Ucraina; că la Buchenwald erau uciși în fiecare zi 10.000 de evrei, și el era totdeauna printre ultima sută la poarta morții, dar întotdeauna era cruțat din nu se știe ce motive. Că evreii transilvăneni, Elie Wiesel și tatăl său, au căzut sub ocupația maghiară în urma *Dictatului de la Viena din 1940* și, deportați de către autoritățile maghiare (pe care el, cu rea-credință le numește «autorități române») au ajuns la Buchenwald..." (Traian Golea).

Prin comparație cu minciuna lui Wiesel, iată relatarea unui alt evreu, din Transilvania, dr. Oliver Lusting:

"În sudul Transilvaniei, sub regimul lui Antonescu, viața nici unui evreu nu a fost periclitată, în timp ce evreii din Cluj și Dej, din Oradea și Satu Mare, din toate orașele și satele Transilvaniei de nord (cedată ungarilor) au fost strânși toți până la ultimul bătrân, până la ultimul sugar, au fost mânați sub amenințarea baionetelor hortyste spre crematoriile și camerele de gazare de la Auschwitz, evreii din Turda și Alba-Iulia, din Arad și Timișoara (parte a Transilvaniei rămasă sub guvernarea română) nu au purtat nici măcar steaua galbenă! Mai mult, aceste orașe, ca de altfel orașele din întreaga Românie, au oferit adăpost sigur tuturor evreilor din nordul Transilvaniei -și chiar din orașele Ungariei - care au reușit să evadeze din ghetouri și să fugă în România."

Sionismul oficial. Statul Israel este de fapt un parazit mondial. El supraviețuiește datorită unui puternic sprijin financiar și militar pe care îl obține prin evreii răspândiți în întreaga lume de la statele în care aceștia au obținut un statut social și politic privilegiat. Rolul aplicării acestor programe aparține în primul rând sionismului, iar România are o puternică importanță pentru evrei, deoarece, conform unei experiențe istorice consumate, poate fi cu ușurință acaparată economic și subordonată intereselor evreiești.

O serie de fapte din ultimii ani, de la marea infraționalitate economică până la spionajul total, demonstrează declanșarea unei noi acțiuni evreiești de tip sionist asupra României, între aceste strategii se preconizează și o eventuală neocolonizare a țării, în care scop prioritară este masiva achiziție mascată imobiliară și apoi funciară. În acest scop, în prezent, sioniștii activează prin toate mijloacele pentru a influența partidul de guvernământ pentru a fi schimbată Constituția țării și pentru a-i manipula pe specialiștii în drept ai acestui partid, însărcinați cu proiectul noii Constituții. Unul dintre acești "specialiști", om cu aplecare spre activitatea masonică, este sprijinit din umbră spre a deveni noul ministru al Justiției, așa cum a mai fost și într-o altă guvernare a actualei puteri.

Despre ofensiva sionistă, declanșată prin structurile la vedere în aprilie 2002, vom prelua însă informațiile din publicația *Federației Comunităților Evreiești din România* («*Realitatea Evreiască*», nr. 162-163/2002), privind organizarea la 28 aprilie 2002 a primei adunări generale a Asociației Sioniste din România, "după 54 de ani de la interzicerea acesteia":

"După o întrerupere îndelungată, o adunare sionistă de mare amploare! (se arată în periodicul evreiesc). A renăscut mișcarea sionistă din România de veche tradiție, dacă ne gândim la acțiunile celor din Moinești, Galați, care au luat drumul spre «Țara veche-nouă», chiar înainte de Congresul de la Basel, când s-au pus bazele sionismului politic de către Theodor Herzl. Este de subliniat că primele așezări [ale Israelului] au fost opera celor ce au făcut Aliya din România".

În continuare, *Realitatea Evreiască* subliniază că însuși imnul național al Israelului, adoptat în 1948, a fost inițial compus și cântat în casa bancherului evreu Mose Waldberf din Iași.

Deci, în ziua de 28 aprilie 2002, la Timișoara, "a renăscut" mișcarea sionistă din România. Printre organizatorii acestui "eveniment creator de istorie în viața evreiască din România", adică reactivarea mișcării sioniste, remarcăm atât Mossad-ul (prin prezența lui Meir Rosen, fost ambasador al Israelului la Paris și Washington), cât și a guvernului israelian (prin Tova Friedel, de la Ministerul Absorbției). Cu ocazia acestui prim "congres" a fost ales președintele Asociației Sioniste din România în persoana lui Tiberiu Roth (evreu khazar), au fost aleși delegații la *Congresul Mondial Evreiesc* și au fost numiți cei care vor conduce sionismul în fiecare dintre orașele românești. Totodată a fost adoptat un prim program: activitate permanentă în filiale (!?), declanșarea unei propagande pro-Israel și întocmirea unei baze de date cu toți oamenii pe care se poate baza mișcarea sionistă din România, în același timp, organizația evreiască de tineret Club Tnuat Aliya și-a asumat obligația racolării de noi oameni, să adune și să ofere informații, de a strânge legăturile cu Eret Israel și de a întări sionismul în România.

Federația Comunităților Evreilor din România, prezentă la întrunire prin secretarul ei general, fostul securist evreu Iulian Sorin, asigură Asociația Sionistă din România de sprijinul și contribuția sa totală la reușita activității acesteia, adăugând că:

"Este absolut necesar să găsim calea de a pătrunde în presa cotidiană și în periodicele din România pentru a face cunoscute ideile sioniste... în zilele noastre, orientarea sionistă are un vector de la care nu ne putem abate. Este vorba de a susține prin toate mijloacele și în toate ocaziile cauza Statului Israel", în același timp, recent alesul președinte al Asociației Sioniste din România, Tiberiu Roth, arată:

"Oricât de implicați am fi în societățile în care trăim, oricât de loiali am fi țărilor ai cărei cetățeni suntem, nu putem depăși emoția care ne cuprinde ori de câte ori se întâmplă ceva în Israel".

Rezultă limpede mesajul real al liderilor sioniști către activiștii din România: loialitatea față de România nu primează, în timp ce interesele Israelului trebuie susținute permanent și prin orice mijloc, iar aceste mijloace, fiind nelimitate, pot atinge și aria criminalității. Ca dovadă că nu este nici o exagerare în această privință,

vom arăta una dintre rezoluțiile celui deal 23-lea Congres al Asociației Sioniste Mondiale (Congresul Mondial Evreiesc):

"Obligația colectivă a tuturor organizațiilor sioniste din diversele țări, de a ajuta statul evreu în orice circumstanță, este imperativă, chiar dacă o atare atitudine intră în contradicție cu autoritățile țărilor respective" (după Jerusalem Post, 17 august 1952).

Sionism românesc anti-evreiesc. Un curent subteran mistico-religios, popular și mesianic, persistă de aproape o sută de ani printre creștinii ortodocși practicanți din România. Alimentat în perioada interbelică și de către profetul popular Petrache Lupu, căruia Moșul-Dumnezeu i-ar fi spus că "Dacia [România] va redeveni centrul spiritual al lumii!", textul mesianic ce a lansat curentul mistic al "noului pământ al făgăduinței", al "Noului Ierusalim" sau al "noului Sion" este atribuit indianului Sundar Singh. Nici mai mult, nici mai puțin, acest mesaj divin, care a circulat destul de mult în mediile monahale, anunța poporul român că va fi alesul lui Dumnezeu pe pământ, în locul nevrednicului popor evreu, iar România sau orașul București vor fi Noul Ierusalim .

Iată fragmente din acest text, înainte de a fi alterat de sioniștii evrei:

"Vestirea Noului Ierusalim!

Laudă, Ierusalime, pe Domnul, laudă pe Dumnezeul tău, Sioane!

(PSALMUL 147,1)

Sa audă popoarele și limbile că vin cu Ierusalimul cel de Sus să-l așez pe pământ și să pun în mijlocul lui cele scrise în Carte. Vin să aleg iarăși Ierusalimul... Duhurile lui Dumnezeu suflă peste pământ și cine se încumetă să-Mi tulbure planurile? Să vină să se lupte cu Mine, să vină să judece între Mine și via Mea... O Babiloane, cum ai căzut tu din cer, tu care ziceai că-ți vei așeza sălașul în muntele Meu cel sfânt.

...Scoală-te România Mea, ridică-te iubito, scutură-ți jugul și vino spre mărire, o, cetatea Iubirii Mele... O, că te-au înrobit străinii și te-au necinstit, că ți-au făcut lege și te-au silit să te tai împrejur! O, România Mea, ți se apropie ziua schimbării la față și vin să Mă sălășluiesc întru tine, că tu ești scaunul măririi Mele, tu ești Ierusalimul gloriei Mele,... și toate popoarele vor veni să te vadă, că porțile tale vor fi deschise zi și noapte... Vei fi Mie templu de mărire și te vei numi Ierusalimul cel nou, că eu îți dau nume nou, iubito, cetate iubită.

Și voi ridica un om care va fi vrednic să la cinstea și binecuvântarea și puterea, și-l voi chema din Egipt, căci cei ce l-au înstrăinat și au vrut viața lui nu vor mai fi atunci. Căci Eu voi întinde mâna și voi lua din tine hrană și te vei duce apoi la fiul cel vândut și alungat și el va plânge și te va îmbrățișa și te va iubi și va veni și-ți va sluji ție, că el este de la Mine și cine este cel ce se va ridica împotriva planurilor Mele cele din veac?

...Și tu, România iubirii Mele, cetatea iubirii Mele, vei vedea pe cei ce veneau să te blesteme, căci vor lua calea lui Valaam, fiindcă tu ești binecuvântată și mare cu Mine, iubito, că de la naștere te-am iubit... Și se va cânta în tine cântare nouă și nimic necurat nu va mai intra în tine. O, România Mea iubită, ieși din Babilon, fugi de desfrânare și sfințește-te cu Mine ca să nu guști din pedeapsa Babilonului.

...Și va izvorî din tine râu de viață și voi așeza în mijlocul tău pomul vieții...Iubiți căile Mele, înțelepților, că se coboară Dumnezeu peste cei slabi, ca să facă de rușine pe cei tari, că a ascuns Dumnezeu tainele Sale de înțelepții pământului...

România Mea, fiii tăi umblă pe căi deșarte; înțelepții tăi dorm și se poticesc; dreptul piere și nimeni nu ia aminte, și Domnul este străin la tine. Învățătorii legii se poticesc pe timp de zi și n-au putere să împartă viața de la Mine. De la mic până la mare iubesc calea pierzării și nimeni nu Mă mai are pe Mine. Iată, vin cu văpaie, vin să scot răul din tine, vin să te curățesc și să te înnoiesc, vin să fac centri noi și pământ nou, vin la tine, România Mea. Că Domnul întru tine binevoiește și se mărește, iată, sun din trâmbiță, ridică-te, iubito, scutură țărâna de pe tine, spală-te, România Mea, că Domnul se unește cu tine. Iată, vin să-ți despecetluiesc izvoarele, vin să-ți descopăr fântânile, vin să-ți deschid porțile, că cine te va iubi, după dreptate te va iubi, iubito.

...Și voi ridica [din tine] un neam mare, un neam ales, o preoție sfântă și voi revărsa duhul mângâierii și al mării peste fiii ascultării. România mea. Ierusalimul mării Mele, tu vei fi gloria Mea, iubito, și din tine va răsări peste popoare cântare nouă... Bucură-te Noule Ierusalime, bucura-te România Mea, că iată, vine domnul la tine. □

Vom reproduce acum (așa cum a fost publicată în lucrarea Cucuveaua cu pene roșii) interceptarea unei discuții făcută de serviciile secrete românești cu câțiva ani înainte de răsturnarea regimului socialist (comunist) prin ceea ce s-a numit "revoluție". Este vorba de discuția avută între câțiva agenți sioniști desfășurată în România cu oamenii lor de legătură:

" Să nu uitați că pământul României a fost ales ca loc de pace pentru neamul lui Dumnezeu. Nimic nu este mai rău decât împlinirea acestei profeții pentru copiii lui Israel. Tocmai de aceea trebuie să luptăm și să câștigăm pământul făgăduinței... Noi stăm acum în umbră cu organizația noastră (secretă). Marile puteri nu mai pot face acum nici cel mai neînsemnat acord fără ca noi să luăm parte. Autoritatea va trece în stradă, adică într-un loc public, și noi ne-o vom însuși!"

Nu putem preciza dacă conținutul acestei interceptări se referă, așa cum încearcă să sugereze lucrarea mai sus amintită, la revolta populară din decembrie 1989 și la faptul că, cu această ocazie, puterea în statul român a fost acaparată de atunci ("revoluția furată", cum s-a spus) de către un grup de agenți străini, masoni și evrei, dar știm că textul profeției despre România și orașul București ca Nou Ierusalim a fost publicat în 1933, cu esențiala modificare [deci fals intelectual și moral] că neamul lui Dumnezeu sunt evreii, ci nu românii, rolul românilor fiind acela de a-i primi pe evrei în țara lor ca pe un neam sfânt, menit a conduce România.

Mossad-ul și sionismul politico-economic. Peripețiile cu serviciile secrete israeliene a doi soți evrei, cetățeni britanici, sunt foarte elocvente pentru modul de acțiune în întreaga lume a Mossad-ului, și pe noi ne interesează pentru a ne putea face o imagine asupra a ceea ce se întâmplă și în România, și pentru a înțelege astfel într-o lumină mai clară semnificația capitolelor următoare.

Irvin Silverman era un tânăr cetățean britanic angajat ca funcționar în Biroul Amiralității Britanice care coordona informațiile din Orientul Mijlociu primite prin satelit, prin semnale și resurse umane . Irvin era evreu și într-o vreme, prin perioada

studenției, se gândise serios să emigreze în Israel. El și soția lui, Rachel (Rașela), discutau adesea această posibilitate ca o eventualitate după ieșirea la pensie.

Evreul Irvin Silverman nu vedea nici un conflict între loialitatea pe care o jurase coroanei britanice și "loialitatea sa emoțională" față de Israel, pentru că politica externă britanică, ca și cea a S.U.A., sunt favorabile Israelului. Pe Irvin îl deranja însă să vadă documente informative conținând informații care, după părerea lui, ar fi trebuit să fie aduse la cunoștința ambasadei israeliene, că purtau restricția ca informațiile să nu fie dezvăluite nici unui alt stat.

La câțiva ani după ce Irvin se angajase în slujba guvernului britanic, el și Rașela l-au cunoscut pe Haim Hammes, la un dineu de caritate organizat spre a colecta fonduri destinate finanțării proiectelor de recolonizare a Israelului. Haim Hammer era un simpatic om de afaceri israelian cam de aceeași vârstă cu Irvin și cu Rașela și în curând au devenit buni prieteni. Nu putem să nu ne gândim, când narăm această poveste de spionaj, la sumedenia de oameni de afaceri israelieni "simpatici" care s-au adăpostit în România, personaje asemănătoare lui Haim Hammer.

Haim le telefona soților Silverman de fiecare dată când venea în vizită la Londra. Lui Irvin și Rașelei le plăcea în special să-l asculte descriind viața din Israel. Într-o seară, Haim s-a plâns celor doi evrei britanici că, deși guvernul britanic acționa pe o "linie pozitivă", Ministerul de Externe al Marii Britanii avea o poziție mai puțin binevoitoare la nivel de lucru și, de multe ori, nu transmitea guvernului israelian informații de foarte mare importanță. Când Irvin l-a întrebat cum putea ști un om de afaceri ce anume privea guvernul țării lui și ce nu, Haim a răspuns că, pe lângă activitățile lui de afaceri, mai era și reprezentantul unui grup de cetățeni israelieni particulari răspândiți prin întreaga lume, care îi ajuta pe evrei și Israelul în lupta lor sionistă. I-a asigurat pe soții Silverman că știa într-adevăr dacă guvernul israelian afla sau nu câte o informație. Apoi i-a sugerat lui Silverman că ar putea să-i verifice afirmațiile, descriindu-i unele informații sensibile, astfel încât el, Haim, să determine dacă acestea fuseseră sau nu aduse la cunoștința guvernului israelian.

Soții Silverman, fascinați de noua descoperire despre prietenul lor, că acesta este agent secret israelian, i-au pus multe întrebări și toți trei au discutat până noaptea târziu despre speranțele Israelului și angajarea neabătută a multor grupări politice arabe în slujba distrugerii totale a națiunii evreiești. Cu cât vorbeau mai mult, cu atât Irvin Silverman tindea să accepte încercarea la care îl provocase Haim, dorind să corecteze faptul că multe date informative pe care le vedea trecând pe la biroul lui nu erau transmise guvernului israelian.

În următoarele câteva săptămâni, Irvin a cules și a discutat mai multe informații cu Haim. Soții Silverman nu s-au gândit o clipă la faptul că ceea ce au făcut în continuare pentru Haim s-ar putea numi trădare, faptul că Irvin i-a dat cu regularitate copii după documente secrete, pe care Haim urma să le transmită ofițerilor de resort din guvernul israelian. Mai mult, în mintea celor doi soți evrei, Irvin și Rachel, trădătorii erau "birocrății anti-israelieni" din Ministerul de Externe britanic, prin faptul că nu susțineau o politică externă britanică radical pro-israeliană.

În lunile ulterioare recrutării lui Irvin, el și Rachel au comentat, în discuțiile lor personale, că oferta lui Haim de a le plăti informațiile sustrase nu jucase nici un rol în

decizia lor de a ajuta Israelul. Totuși recompensele au ajutat să se acumuleze în scurt timp un fond care i-a dat lui Rașelei posibilitatea de a pune bazele următoarei generații a familiei Silverman.

După nașterea copilului, soții Silverman au început să devină tot mai dependenți de plățile lui Haim, pentru cheltuieli pe care ajunseseră să le considere strict necesare. Când Rachel și-a exprimat îngrijorarea în legătura cu ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă Irvin era prins furând documente, Haim i-a asigurat că guvernul israelian l-ar fi ajutat să nu fie pus sub acuzare. Pentru a le îndepărta temerile, le-a dat instrucțiuni detaliate asupra modului cum să se adreseze ambasadei israeliene din Londra, la primul semn că îi suspectează cineva. Haim le-a garantat că, în caz de necesitate, guvernul israelian avea să ajute toată familia să părăsească pe ascuns Anglia și să vină în Israel, unde urmau să fie primiți ca eroi ai națiunii evreiești.

Povestea s-a terminat prost pentru cei doi soți evrei, cetățeni britanici. După patru ani de spionaj, într-o zi au fost căutați de serviciile secrete de contrașpionaj englezești, M16, dar nu au fost niciodată puși sub acuzație sau condamnați. În schimb, Irvin Silverman a fost concediat din slujba guvernului britanic, iar ambasada Israelului la Londra a negat orice implicare, oficial susținându-se varianta că Haim Hammer, care a dispărut, s-ar fi numit de fapt Rashid Yasin, fiind probabil agent de informații sirian. În lucrarea *Cercul Spionilor Personali*, apărută sub semnătura lui Mack Jefferson în 1996, în care este relatată istoria soților Silverman, se precizează însă: "Soții Silverman cred și acum că au spionat pentru Israel, iar afirmația că Haim ar fi fost spion sirian nu fusese decât o stratagemă inspirată de Mossad pentru a le ascunde englezilor activitățile israeliene de spionaj din Marea Britanie. Ei se consideră cetățeni evrei, a căror reputație și viitor economic au fost sacrificate pe câmpul de luptă al culegerii informațiilor."

Pentru noi este mai puțin important dacă soții Silverman au furnizat informații Mossad-ului sau nu, cât faptul că ei erau conștienți și mândri că fac acest lucru, că își fac un titlu de glorie din acest fapt, considerându-se în primul rând "cetățeni evrei" și nu cetățeni britanici, ceea ce sunt de fapt, ca și când ar exista o cetățenie evreiască mondială care să justifice trădarea fără rezerve a oricărui stat din lume care îi adăpostește și îi hrănește pe evrei. Contează iarăși că aceasta este o atitudine cvasigenerală a evreilor din întreaga lume, inclusiv din România, iar serviciile de spionaj israeliene, în frunte cu Mossad-ul, nu au nici cea mai mică rezervă să îi folosească la maximum, tot așa cum nu au scrupule să folosească cele mai murdare metode în atingerea propriilor scopuri, Mossad-ul încălcând toate legile țărilor în care acționează, inclusiv ale celor considerate prietene, apelând chiar și la crimă, ceea ce i-a făcut detestabili pentru celelalte servicii secrete, chiar și pentru C.I.A., agenția S.U.A. (cel mai bun prieten al Israelului), care și-a manifestat nu o dată aversiunea față de Mossad și de metodele folosite de acesta.

Sub semnul curcubeului

Intrarea în NATO a României

22 NOIEMBRIE 2002 a însemnat pentru România data angajării totale pe drumul politic și militar al S.U.A. Vizita președintelui american la București, George W. Bush (junior) a însemnat, de aceea, mai mult decât alăturarea României de Alianța americană a NATO. Prezența sa a însemnat predarea necondiționată a României către politica sionistă a Statelor Unite ale Americii.

Iată cum relatează președintele român, Ion Iliescu, acea zi: "Pe 22 noiembrie, ne-am întors la București [de la "Summit-ul" de la Praga - n.n.]. A doua zi, capitala țării primește vizita președintelui S.U.A., George W. Bush. Este o zi ploioasă, așa cum se prognozase. «Nu ne sperie ploaia, venim!», declara președintele Bush, la Praga, în convorbirea pe care am avut-o. Un curcubeu care a răsărit peste capitală în timpul mitingului și pe care înaltul oaspete l-a semnalat ca pe un veritabil simbol... a făcut ca ploaia și rafalele de vânt să fie mai puțin luate în seamă. Am deschis mitingul din Piața Revoluției, spunând: «Domnule Președinte, nu am reușit să influențăm natura și să evităm ploaia... Românii și-au dorit să fie partenerii Americii. Astăzi li se împlinesc un vis și un ideal, grație și dumneavoastră, domnule președinte Bush.» □

Faptul că nu numai președintele Bush a acordat o valoare simbolică curcubeului ce apăruse în timpul ploii și vântului deasupra mitingului de la București, ci și președintele român Iliescu, o dovedește chiar lucrarea din care am citat (Ion Iliescu, Integrare și Globalizare. Viziune Românească, București 2003), a cărei copertă plasează globul pământesc peste un curcubeu cosmic. Cert este că, în numai câteva luni, România a intrat în război împotriva Irakului, alături de S.U.A. și Marea Britanică, fără a fi membră NATO, fără ca acest război să fie unul al Alianței militare Atlantice, împotriva voinței Europei și a Organizației Națiunilor Unite, care nu au aprobat războiul.

Vom încerca să descoperim ce "valoare simbolică" poate avea curcubeul, atât în lume, cât și la români, dar mai întâi trebuie să știm mai multe despre miza războaielor din Golful Persic (și Irakul) și despre fața nevăzută a președintelui Bush.

Pentru aflarea mizei reale a războaielor repetate din Golf, cei mai buni analiști s-au dovedit a fi cei francezi. Iată ce arăta Le Figaro (din 5 noiembrie 1990, sub semnătura lui Alain Peyrefitte), privind declanșarea în 1991 a războiului împotriva Irakului:

"Două puternice grupuri de presiune au împins Statele Unite la declanșarea conflictului.

- Lobby-ul evreiesc, deoarece eliminarea lui Saddam Hussein înlătură amenințarea celei mai puternice țări arabe... Evreii americani joacă în sistemul mediatic de dincolo de Atlantic un rol esențial. Compromisul permanent între Președinte și Congres conduce Casa Albă să țină seama foarte mult de insistențele lor.

- Lobby-ul afacerilor... a ajuns să creadă că războiul putea relansa economia. Al doilea război mondial și enormele comenzi pe care le-a adus Statelor Unite, nu a pus el oare capăt crizei din 1929 din care nu ieșiseră cu adevărat? Războiul din Coreea nu a provocat el un nou boom? Blagoslovitul război care ar readuce prosperitatea în America..."

Că Israelul, în interesul său geo-strategic, se străduie de mulți ani să implice statele lumii, în primul rând S.U.A. (primul stat sionist al lumii), într-un război de distrugere a Irakului, este dovedit de adoptarea "Planurilor Strategice ale Israelului pentru anii '80" de către Organizația Mondială Sionistă, în care se regăsește următorul pasaj:

"Bogat în petrol și dat pradă luptelor intestinale, Irakul este pe linia de țință israeliană. Distrugerea sa ar fi, pentru noi, mai importantă decât cea a Siriei, căci el este cel care reprezintă, pe termen scurt, cea mai serioasă amenințare pentru Israel" (după periodicul israelian Kivounim, Ierusalim, nr.14, februarie 1982).

"Nu lipsesc exemplele când lobby-ul israeliano-sionist a reușit să impună Statelor Unite o atitudine contrară intereselor americane, dar utilă politicii Israelului" - scria la rândul său Roger Garauday. Iată câteva exemple. Președintele Comisiei de Politică Externă a Senatului S.U.A., senatorul Fullbright, a decis să-i aducă pe principalii conducători sioniști în fața unui comitet care a scos la lumina zilei activitățile lor subterane. El a rezumat rezultatele anchetei într-un interviu...: «Israelienii controlează politica Congresului și Senatului»... La alegerile următoare, Fullbright avea să-și piardă locul de senator...

În cartea sa, *They dare to speak out*, Paul Findley, care a fost, timp de 22 de ani, deputat în Congresul S.U.A., descrie modul actual de funcționare al lobby-ului sionist și puterea sa. Această adevărată «sucursală a guvernului israelian» controlează Congresul și Senatul, Președinția, Departamentul de Stat și Pentagonul, ca și mijloacele mas-media, și își exercită influența în Universități, ca și în sânul Bisericii...

În fiecare an, oricare ar fi restricțiile pentru toate celelalte capitole ale bugetului, creditele pentru Israel sunt tot mai mari. Spionajul funcționează de așa manieră încât dosarele cele mai secrete sunt în mâinile guvernului israelian...

Adlai Stevenson [fost candidat la președinția S.U.A.], reamintind că 43% din ajutorul extern american este destinat Israelului (3 milioane de locuitori), în detrimentul a 3 miliarde de locuitori înfometate ai globului, concluziona: «Primul ministru al Israelului are mai multă influență asupra politicii externe a S.U.A. în Orientul mijlociu decât are în propria sa țară»...

Toate mijloacele sunt bune pentru lobby-ul sionist [în S.U.A.]. De la presiunea financiară la șantajul moral, trecând prin boicotul mijloacelor media și al editorilor și prin amenințarea cu moartea. Congresmanul Paul Finley concluziona:

«Oricine critică politica Israelului trebuie să se aștepte la dureroase și neîncetate represalii și chiar la pierderea mijloacelor sale de existență, prin presiunile lobby-ului israelian. Președintele se teme de el. Congresul cedează tuturor exigențelor sale. Cele mai prestigioase universități au grijă să îndepărteze din programele lor tot ceea ce i se opune...»

Anticipând genial ceea ce avea să se întâmple în anul 2003, când două puternice state europene, Germania și Franța, s-au opus implicării militare a NATO (ale cărei membre erau) în noul război asupra Irakului, francezul Michel Bugnon-Mordant publica în Elveția, în anul 1997, următoarea analiză:

În ianuarie 1994 Statele Unite ale Americii au făcut să fie acceptată ideea unei lărgiri a NATO către țările Europei de Est, inclusiv România. Strategia era impusă de necesitatea ca S.U.A. să își găsească noi sateliți militari cu care eventual să poată contracara o centrifugare a altor puteri militare (europene) de către centrul militar american sionist. Primul pas fusese făcut după primul război din Golf, din 1990. Astfel, Reuniunea NATO a Consiliului ministerial din decembrie 1992, redefinescete Alianța Atlantică ca pe "un instrument pentru schimbarea Europei în ansamblu". Planul fusese pus în mișcare - după cum arată Bugnon-Mordant - de către strategii americani evrei, amiralul Jeremia și sionistul Paul Wolfowitz (actualmente adjunct al șefului Pentagonului), care au dorit "excluderea cu orice preț a apariției unei puteri susceptibile de a rivaliza cu unica superputere actuală. De aceea s-a prevăzut crearea unei «forțe de reacție rapidă» ale cărei structuri să permită un grad mai mare de integrare decât însăși NATO... Schimbările cruciale ce au intervenit de la prăbușirea lagărului comunist i-au incitat pe americani să-și continue avantajul. Adaptarea efortului de apărare la contextul astfel creat, menținerea supremației lor politice și militare în lume constituie două priorități. Războiul rece fiind încheiat, este potrivit să se păstreze un dezechilibru vizând să împiedice nașterea unei puteri rivale. Rapoartele prezentate președintelui Bush [tatăl actualului președinte] de Pentagon în 1992, cel al lui Paul Wolfowitz [evreu sionist] și ce al amiralului Jeremia sunt perfect explicite în ceea ce privește obiectivul vizat: extinderea hegemoniei Statelor Unite asupra întregului glob prin toate mijloacele militare, culturale, politice și economice necesare.

A doua miză a războiului asupra Irakului este evident petrolul. În acest sens, M. Bugnon-Mordant, arăta că între 1953-1990, toți secretarii de stat americani au fost, direct sau indirect, legați de marile societăți petroliere (reproducem numai câteva exemple: J.F. Dulles - Standard Oil și Fundația Rockefeller, evreul Henry Kissinger - Council of Foreign Relations Rockefeller Brothers Fund; Cyrus Vance - Rockefeller Foundation și Comisia Trilaterală; Alexander Haig - director la Chase Manhattan Bank; George Schultz -Berchtel Corporation și Gulf Oil; James Baker - Exxon, Mobil Oil și Standard Oil), "înainte de toate, ofensiva anti-irakiană trebuie plasată în perspectiva mai largă a luptei pentru păstrarea dreptului occidental - în esență american - asupra acestei materii prime, care este petrolul. Unul dintre mijloacele cele mai eficiente de spoliere a lumii a treia este ilustrat de această acaparare a materiilor sale prime...

Pe 6 octombrie 1973, Siria și Egiptul lansează o ofensivă generală împotriva Israelului, iar a doua zi, Irakul naționalizează Exxon și Mobil Oil, companii americane implantate pe teritoriul său. S.U.A. răspund printr-un embargou împotriva Irakului la care Franța refuză să se alăture. În fața țărilor arabe care din acel moment înclină spre orbita americană (Egiptul, Siria) și în fața agresivității Israelului, Irakul alege "fuga înainte" care îl conduce la o formă de izolaționism, între timp, dependența Statelor Unite de petrolul din Golf le împinge să vrea să domine mai ferm regiunea...

[Legat de primul război asupra Irakului, din 1990,] fostul președinte Richard Nixon [marioneta politică a evreului Henry Kissinger] preciza:

"Nu mergem acolo să apărăm democrația fiindcă Kuweitul nu este o țară democratică și nici nu se află așa ceva în regiune. Nu mergem acolo ca să răsturnăm o dictatură, fiindcă în acest caz n-am mai fi aliați cu Siria. Nu mergem acolo pentru a apăra

legalitatea internațională. Mergem acolo, și trebuie să mergem, fiindcă nu permitem să fie atinse interesele noastre vitale".

Legat de obiectivul geostrategic al războiului împotriva Irakului, Bugnon-Mordant arăta că Irakul, care a naționalizat companiile petroliere americane, întărit din punct de vedere militar și politic de războiul împotriva Iranului, amenința să devină o mare putere regională, principal pericol la adresa Israelului:

"Față de apariția unei noi ordini mondiale desemnate de Washington, independența irakiană era percepută ca intolerabilă. Ocupați cu reinstaurarea unei ordini coloniale altădată dirijată de britanici, Statele Unite s-au trezit confruntate cu o națiune capabilă să strice jocurile..."

În sfârșit, permițând Israelului să-și întărească poziția hegemonică în zonă, Statele Unite făceau rău Europei, deteriorând relațiile dintre aceasta și țările arabe. Ele dădeau o dublă lovitură, strivind din fașă noua veleitate a lumii arabe de a-și realiza unitatea, murdărind în același timp în mod durabil imaginea Europei, în special a Franței, în ochii țărilor arabe.

De fapt, nu numai că țările europene au fost trimise acasă după război fără a obține cel mai mic avantaj, dar au mai și fost excluse de la toate tranzacțiile ce aveau să urmeze. Noua ordine mondială apărută din războiul din Golf [după 1991] a fost instaurată sub conducerea exclusivă a Statelor Unite, fără ca țările europene să aibă vreun cuvânt de spus. A fost restaurată vechea ordine colonială."

*

Prezentând "Războiul din Golf și manipularea spiritelor" (prin mass-media, Michel Bugnon-Mordant arată că Irakul revendicase Kuweitul încă din anii treizeci, căci granițele statelor arabe din secolul XX au fost fixate în funcție de interesele particulare ale Statelor Unite și ale Marii Britanii. Apoi, "atât petrolul, cât și voința Israelului au jucat un rol primordial în decizia administrației Bush de a declanșa un conflict. Mai mult decât atât, creșterea puterii în regiune a Irakului, capabilă virtual să contracareze planurile americano-israeliene în acest loc al lumii, a apărut insuportabilă Washingtonului. De unde și campaniile de presă incendiare atât în Statele Unite, cât și în Israel, reluate și susținute de toate marile mijloace mass-media europene..."

Nu s-a precizat nimic despre cererile presante prezentate Kuweitului de către Irak, cereri respinse de fiecare dată ca fiind nefondate... în realitate, Statele Unite au vrut acest război și l-au provocat. Cum se explică altfel intransigența nejustificată de care a dat dovadă George Bush (tatăl) față de cererile lui Saddam Hussein din august 1990 până în februarie 1991? Bagdadul a emis nu mai puțin de șase propuneri de pace, toate admițând retragerea irakiană din Kuweit... În fine, la 26 februarie 1991, Irakul accepta să se retragă necondiționat din Kuweit. La fiecare dintre aceste cereri, președintele Bush a răspuns printr-un refuz categoric.

Minciunile, falsificările, manipulările de fapte operate de presa scrisă, televiziunea și radioul de dincolo de Atlantic în timpul conflictului - sprijinite fără restricții de presa oligarhică mondială - sunt nenumărate. Avem cu toții încă în minte invențiile

referitoare la "extraordinara" putere a artileriei irakiene, la Irak ca "a patra armată din lume", la "mărturiile spontane" despre jafurile soldaților irakieni în Kuweit, dintre care cea mai emoționantă a fost cea a unei fete din popor ce s-a dovedit ulterior a fi fiica ambasadorului Kuweitului la Washington. Să mai adăugăm un alt fapt deosebit de grav și de sinistru augur: reportajul televizat arătând cum soldații irakieni deconectau incubatoarele dintr-o maternitate din Kuweit, provocând moartea tuturor noilor născuți urma să se dovedească a nu fi altceva decât un "produs" comandat de autoritățile kuweitiene și fabricat de o societate de comunicații americană, în vederea condiționării opiniei internaționale.

Referitor la lobby-ul sionist ce este determinant asupra factorilor de decizie ai S.U.A. se impune a fi relevată radiografia rezultată din emisiunea "Arena" din 23 martie 2003 de la BBC. Elementul religios reprezintă discursul preponderent al camarilei de la Casa Albă, îndeosebi al președintelui George W. Bush (junior), iar direcția aceasta a fost impusă de către Carl Rove, actualul său consilier politic. Acesta este comparat cu ideologul propagandei naziste ("un Goebbels al Americii") și este considerat, de unii, "creierul" administrației Bush.

"Probabil că n-a mai existat niciodată până acum la Casa Albă un consilier prezidențial atât de important și de influent precum Carl Rove -scria Times. Rove a fost șeful campaniei electorale a președintelui Bush și a avut intuiția de a aduna, într-un singur electorat, pe credincioșii fervenți ai diverselor biserici evanghelice și pe reprezentanții marilor firme texane din domeniul exploatarei petrolului".

Rove și Bush sunt conectați prin mii de fire la aceste cercuri creștine "fundamentaliste" ce au o expresie politică în "Cristian Coalition" în cadrul cărei acționează cu maximă eficiență comunitatea creștinilor sioniști. Afirmând că respectă litera Scripturii, ei consideră că Israelul este poporul ales de Dumnezeu. Concluzia imediată este ca Israelul trebuie sprijinit de creștinii din întreaga lume, acum și întotdeauna. Un exponent al acestui curent este postul de radio american Prietenii Israelului, extrem de activ și audiat. Interpretând în fel și chip textele VECHIULUI TESTAMENT, postul susține interesele israeliene în Orientul Apropiat, motivând religios evenimentele politice și militare actuale.

Același limbaj religios este folosit, abuziv, în primul rând de către intelectualii evrei ce au sprijinit candidatura lui George Bush Jr, în primul rând de către Paul Wolfowitz, actualul adjunct al ministrului Apărării. Evreul Wolfowitz este în materie de politică militară ceea ce este Rove în materie de politică internă și strategie electorală. Wolfowitz a elaborat încă din 1992 un "studiu de apărare" ce a devenit actuala politică a președintelui Bush. Potrivit acestui studiu, Pentagonul trebuie să impună "o nouă ordine mondială", în care S.U.A. să fie puterea de necontestat a lumii și să descurajeze orice competiție venită din partea unor state precum Germania sau Japonia, în studiul lui Wolfowitz apărea și ideea atacului preventiv, recent aplicată asupra Irakului, fapt ce a adus un incontestabil avantaj geo-strategic Israelului.

Cu câțiva ani înainte de a veni la putere alături de președintele Bush, Wolfowitz a creat un așa-zis "Grup de analiză militară" (numit Project for New American Century) împreună cu actualul vicepreședinte Dick Cheney și cu un fost subsecretar de stat din Ministerul Apărării, Richard Pearl. În anul 2000 acest Grup de puternică culoare sionistă redacta o analiză în care spunea că S.U.A. trebuie să se asigure că, în secolul

XXI, deține supremația militară în lume, dar că pentru aceasta ar fi fost nevoie de un "eveniment catalizator, de o catastrofa de proporțiile actului de la Pearl Harbor, ce a decis intrarea Americii în cel de-al II-lea război mondial". Evenimentul s-a produs, ca prin minune, la 11 septembrie 2001 prin atacul terorist din S.U.A. Apare curios că Mossad-ul știa despre atentat, iar aproape toți cei circa 6000 de evrei americani care lucrau la World Trade Center (zgârie-norii Gemeni) au întârziat în acea zi la serviciu, scăpând astfel nevătămați.

Francezul Thierry Meyssan, în lucrarea sa, 11 Septembrie 2001-Terifianta Impostură, demonstrează că adevărata miză a "atentatului" a fost cea mai puternică lovitură bursieră din istoria S.U.A., iar că beneficiarii acestei lovituri sunt cu totul alții decât cei ce au fost ulterior acuzați (lumea musulmană în general). Mai mult, Paul Wolfowitz personal a fost cel ce a coordonat cu duritate activitatea serviciilor secrete americane pentru a ascunde o serie de fapte opiniei publice și pentru a putea prezenta ca real fabricatul oficial privind "actul terorist" de la 11 septembrie. Astfel, F.B.I. a impus companiilor aeriene să nu comunice cu presa, ascunzându-se astfel că teroriștii anunțați de oficiali nici nu s-au aflat în avioanele prăbușite. Tot F.B.I.-ui a confiscat ziariștilor ore întregi de peliculă video ce au înregistrat evenimentele, conținutul acestora rămânând secret.

"Urmarea atentatului - concluziona postul B.B.C. - a fost că America a atacat Afganistanul, apoi Irakul. Nu se știe cui îi vine rândul și când". A început instalarea efectivă a Noii Ordini Mondiale, la cârma acesteia aflându-se în față S.U.A., iar în spate evreii sioniști, precum Wolfowitz și echipa sa (D. Rumsfeld, R. Pearl și alți). Chiar și administrația militară a Irakului, după război, a fost stabilită tot de către "strategul" evreu de la Pentagon. Secundat de foști șefi de la C.I.A. sau de consilieri evrei americani (circa 30 de "ofițeri în rezervă, funcționari și experți"), șeful noii administrații a Irakului (reprezentanță a Pentagonului numită ipocrit Oficiul pentru Reconstrucție și Asistentă Umanitară) a fost favoritul lui Wolfowitz, respectiv generalul scos de la naftalină Jay Garner, ale cărui nume și prenume îl indică a fi tot evreu (Jay este un nume răspândit printre evreii americani; a se vedea Jay Pritzker, evreul care a vrut să preia în 1997 Hotelul București, împreună cu israelianul Sammy Ofer). Ținta lui Garner: petrolul irakian. La scurt timp, Garner a fost înlocuit de evreul sionist Paul Bremer, prezent de la început în oculta Rumsfeld-Wolfowitz.

Ocuparea Irakului i-au adus administrației americane, controlul asupra unor uriașe rezerve petroliere, situate pe locul doi ca mărime în lume. României, coparticipantă alături de S.U.A., nu i-a adus nimic, deși în momentul angajării țării, premierul Năstase afirma că trebuie să luptăm împotriva Irakului pentru a recupera datoria acestuia de 1,7 miliarde de dolari față de România. Cacialmaua s-a dovedit curând, căci administrația americană a Irakului, interesată în profitul personal la resurselor acestuia, a hotărât anularea datoriilor externe irakiene. Oricum, în curând, deși războiul s-a încheiat, în România vor fi amplasate numeroase trupe americane, dislocate din alte părți ale lumii. Acești soldați americani sunt discolpați, prin acordul semnat de premierul Adrian Năstase, de orice răspundere, până și în fața Curții Penale Internaționale, pentru fapte ce le-ar putea comite pe teritoriul românesc: crime, jafuri, molestări, violuri. Evreii de la Washington doresc, însă, să ne mai târască într-un război. "Mossadul avertizează: Urmează Siria", "Ari Fleischer: «Siria este un stat terorist»", titra Ziua din aprilie 2003. La propunerea lui Paul Wolfowitz de atacare a Siriei, Congresul S.U.A. a răspuns însă: NU. Rezultatul mondial al acestei aventuri

militare în Irak: relansarea cursei înarmării nucleare. Coreea de Nord a denunțat recent tratatul semnat cu Coreea de Sud, afirmând că experiența Irakiană o obligă să își ia măsurile de apărare. Alte state o vor face pe ascuns, pregătind o conflagrație mondială, în care României i s-a ales soarta de țintă.

*

Curcubeul invocat de președinții S.U.A și României în 22 noiembrie 2002 ca fiind un simbol de bun augur, a condus la situația certă a intrării României în războiul împotriva Irakului, alături de S.U.A., și la instalarea de trupe străine pe teritoriul românesc. Dacă ne amintim, același Paul Wolfowitz, în 1991-1992, pe vremea mandatului lui George Bush tatăl, a demarat proiectul creării unei "forțe rapide de intervenție" care obliga la atragerea României de partea S.U.A. în cadrul Alianței militare a NATO. Dacă Alianța sionisto-americană avea nevoie de România, de ce a mai fost nevoie și de umilința condiționării noastre de către americani, în vederea concesiunii de întreprinderi românești, la schimbul primirii în echipă?

Vremea rea de la București din 22 noiembrie 2002 pune sub semnul întrebării succesul vizitei președintelui Bush, fapt ce preocupa oficialii români, după cum o demonstrează declarația președintelui Iliescu: "Nu am reușit să influențăm natura și să evităm ploaia!". Au reușit însă, probabil, să creeze cu tehnica din dotare un curcubeu artificial, care s-a suprapus în centrul Bucureștiului peste ploaia mărunțică însoțită de vânt.

Curcubeul reprezintă în simbolistica societăților secrete mondialiste spiritul **Noii Ordini Mondiale**. El este, în principal, simbolul mișcării New Age" (Noua Vârstă), mișcare sincretică religioasă încurajată în statele occidentale ca o adevărată nouă religie a lumii noi. Prin extensie el este preluat de către întreaga mișcare mondialistă. Președintele român Ion Iliescu îl reproduce pe coperta lucrării sale Integrare și Globalizare (Viziunea Românească). Simbolistica arhaică și universală a curcubeului, de pod spre trecerea, într-o altă lume (de regulă subterană, cum este cea căutată, - de masoni prin formula V.I.T.R.I.O.L - Vista Interiora Tera etc. -), l-a făcut să reprezinte, pentru adepții Noii Ordini Mondiale, trecerea spre aceasta. Serge Monast, ziarist canadian asasinat, dezvăluind planul celor mai mari 6 bănci mondiale și al consorțiilor energetice de pe planetă, prin "Protocoalele" ce pleacă de la reuniunile secrete organizate cu M. D. Rothschild începând din 1956 (și care conspiră la controlul tuturor organismelor internaționale) amintește de "Clasificarea Curcubeu a Noii Ordini Mondiale". Cele șapte culori ale curcubeului mai corespund și celor șapte trepte ale scării masonice.

La români, curcubeul are însă o semnificație aparte și distinctă. Pe linia unor tradiții arhaice universale el poate prevesti evenimente nefaste. La chinezi, de exemplu, el poate să preceadă și anumite tulburări în armonia universului și chiar să capete o semnificație rău prevestitoare. "Când un stat este în pericol să piară, scria înțeleptul antic Huai Nanzi, cerul își schimbă fața... și apare un curcubeu". Tot în Asia, raporturile cer-pământ prin intermediul curcubeului, implică boala și moartea. Dacă îl arăți cu degetul (cum a făcut președintele Bush la București) epidemiile devastatoare sunt sigure (curând a apărut în lume, cu focarul în China, epidemia mortal Sindromului Acut Respirator). Chiar și în Africa, apariția curcubeului vestește boala și moartea.

În numeroase tradiții, ca și în cele românești, asocierea ploaie-curcubeu evocă imaginea șarpelui mitic. În Asia el este Naga ieșind din pământ. Conform lui Rene Guenon, aceeași simbolistică poate fi regăsită în Grecia antică și în Africa. La români el este privit ca un imens balaur ce bea apele pământeste, fie ca un gen de sorb sau punte pe care balaurii iau apă din haurile pământului, în unele descântece se afirmă că el bea "apă turbată" fiind "Șarpe vărgat peste Prut aruncat". Curcubeul e drumul balaurilor, spunea o bătrână româncă (Niculiță-Voronca, Datinile și Credințele Poporului Român).

Personajele cheie ale afacerilor israeliene în România

Mark Meyer

Evreu american de origine română (?), președinte al firmei de avocatură (evreiască) de pe Wall Street (New York), Herzfeld & Rubin, firmă care s-a ocupat, printre altele, de banca românească Dacia Felix și care desfășoară o activitate susținută în România. Site-ul de internet al firmei Herzfeld & Rubin o prezenta până recent pe sora primului ministru **Adrian Năstase, Dana Barb**, ca pe o "reputabilă economișă" ce face parte din rândurile staff-ului firmei, ca directoare. (A se vedea despre preluarea forțată de către israelieni a băncii Dacia Felix-Eurom, capitolul Băncile Românești, Țintă israelită.)

Mark Meyer, fiind și unul dintre cei doi evrei americani care monitorizează și dirijează România de la cel mai înalt nivel, s-a ocupat de organizarea vizitei în S.U.A. a președintelui **Ion Iliescu** în anul 2001.

A funcționat la Palatul Cotroceni, pe lângă președintele **Emil Constantinescu** drept consilier, într-o perioadă când președinția României era copleșită de evrei. Șefa consilierilor prezidențiali era evreica Zoe Petre, iar ușa palatului prezidențial era permanent deschisă **evreilor Tom Lantos și Alfred Moses**. Chiar despre **Emil Constantinescu**, originar din Basarabia, în "Jurnalul" **Ronei Hartner** (presupusa amantă evreică a președintelui) s-a scris că tatăl său, care l-a abandonat împreună cu mama sa, era un evreu rus bețivan. Când a contrazis punctual conținutul pseudo-Jurnalului Hartner, Constantinescu, în mod ciudat, nu a contrazis și acest aspect. **Mark Meyer** a continuat să fie consilier prezidențial și pe lângă președintele Ion Iliescu.

De fapt, Meyer s-a ocupat de România de pe vremea lui Ceaușescu, iar în anii din urmă a condus așa-zisa Cameră de Comerț Româno-Americană, care este ceva între agenție sub acoperire a C.I.A. pentru promovarea intereselor evreilor americani și interfață a afacerilor S.U.A. în România. Organizația este creată la București din 1993, chiar cu sprijinul lui **Ion Iliescu** și, alături de Meyer, ea îl are la conducere pe **evreul Elias Wexler**, originar tot din România, același care deține postul de televiziune din New York, Romanian Voice și care, plătit tot de români, retransmite programe ale Televiziunii Române, beneficiind de un contract extrem de benefic semnat cu TVR-ul încă din al doilea mandat de președinte al lui Ion Iliescu.

Pentru a da culoare vizitei din anul 2001 a președintelui Iliescu în S.U.A., **Mark Meyer** s-a gândit să îi organizeze acestuia o festivitate de premiere, și neavând altceva mai la îndemână, a scos din pălărie medalia Distinguished Leadership Award conferită de... Camera de Comerț Româno-Americană, adică de el însuși. De fapt, **Meyer** a fost maestru de ceremonii al întregii vizite oficiale în Statele Unite ale Americii.

Evenimentul premierii lui Ion Iliescu s-a petrecut la 20 septembrie 2001 printr-un dineu festiv la hotelul newyorkez New York Palace, eveniment prezidat de cei trei evrei: **Mark Meyer, Herbert Rubin și Elias Wexler**, "ca recunoaștere pentru cei 11 ani de conducere excepțională pe plan politic și dezvoltare economică a României". Organizarea dineului a fost aproape exclusiv evreiască: **Mark Meyer, ex-ambasadorul Alfred Moses, Meir Rosenne, Herbert Rubin, Armand Scala, Richard Schifter, Rabbi Arthur Schneier, Elias Wexler** etc.

Iată cum relatează faptele cotidianul România Liberă din 5.11.2001: "Scandalul premierii lui Ion Iliescu de către Camera de Comerț Româno-Americană continuă. Culmea absurdului: Ion Iliescu este premiat de către chiar consilierul său, **Mark Meyer**... S-a stabilit data chiolhanului de la New York în cinstea lui Iliescu. Lui Mark Meyer i s-au căutat rădăcini românești pentru a fi pus de regimul Iliescu în fruntea comunității românești din Statele Unite. Comunitatea românească s-a unit împotriva lui **Ion Iliescu**. Pentru chiolhanul în cinstea lui **Ion Iliescu**, **Mark Meyer** strânge mari sume de bani. Și-a găsit și sponsori. Două companii au sponsorizat cu câte 25.000 de dolari reuniunea, iar prețurile pentru invitați sunt împărțite în funcție de locul în sală. La orice restaurant de clasă din Manhattan, un tacâm costă cca. 150 de dolari. Organizatorii se aleg și cu un important profit, căci numai din sponsorizările celor două companii, la o participare de 100 de persoane, rămâne un beneficiu de 10.000 de dolari. Iar dacă mai calculăm și costul unui tacâm, în medie 250 de dolari (cei care stau la masă mai aproape de Iliescu plătesc mai mult), reiese că afacerea Premiul pentru Iliescu este chiar profitabilă." Un mic "ghișeft", am adăuga noi, pe lângă marile afaceri ce le derulează Meyer cu România, în favoarea coreligionarilor sau cosangvinilor săi.

Toată mascarada acestei vizite aranjate de evrei pentru Iliescu a stârnit vii proteste din partea comunității româno-americane la New-York, îndeosebi din partea lui **Marius Badea**, editorul celui mai răspândit ziar românesc din California, Meridianul Românesc. Făcând parte din staff-ul electoral al președintelui S.U.A., **George Jr. Bush**, **Marius Badea** s-a adresat secretarului de stat **Colin Power** și mai multor kongresmani americani protestând asupra felului în care i se construiește neîncetat lui Ion Iliescu o falsă imagine pozitivă la Washington de către aceleași persoane neavenite din anturajul său, precum **Alfred Moses**, care i-a mai organizat în 2000 lui Iliescu o vizită în S.U.A., și care, ca ambasador al Statelor Unite la București, a colaborat activ cu regimurile Ceaușescu și Iliescu. În treacăt fie spus, Alfred Moses a știut, de fapt, să își folosească poziția pentru a favoriza afacerile evreilor în România.

Însăși conducerea Organizației Comunității Româno-Americane (CORA) este acaparată în bună măsură de evreii originari din România, deși arhiepiscopul Nathaniel o reprezintă oficial. Cităm din scrisoarea lui **Marius Badea** către arhiepiscop: "Cu mare mândrie, românii americani au citit scrisoarea dumneavoastră de protest împotriva acestui eveniment [decernarea distincției din partea lui Mark Meyer către Ion Iliescu], care a fost publicată în ziarul nostru. Din păcate, cu această ocazie, a ieșit la iveală o mare problemă în cadrul organizației româno-americane, CORA, organizație pe care, cu mare onoare, o conduceți ca chairman. Acțiunea Camerei de Comerț Româno-Americane a fost organizată de domniul Mark Meyer, chairman al acesteia, și **Armand Scala**, vicepreședinte al acesteia, în același timp, dl. **Armand Scala** este președinte CORA, iar dl. **Mark Meyer** este vicepreședinte CORA. Prezența domnilor **Armand Scala** și **Mark Meyer** în conducerea a două organizații fundamental diferite și atitudinea dâșilor față de durerea sufletească a românilor creează un mare conflict de interese. Prea Sfinția Voastră, credem că a sosit timpul să cereți ca domniul **Armand Scala** și **Mark Meyer** să-și dea demisia din CORA și o nouă conducere să fie aleasă în mod democratic". (Articolul românului american demonstrează că războiul nevăzut dintre români și evrei se duce și în afara hotarelor țării, deoarece evreii încearcă pretutindeni să se substituie românilor, să se plaseze la conducerea organizațiilor acestora și să le blocheze interesele legitime.)

Mark Meyer este, alături de alți evrei, și în spatele afacerii cunoscute ca "Invest România Forum". Deși principal inițiator al acțiunii, prin firma Hertzfeld & Rubin, este Meyer, pentru publicul românesc inițiativa aparține unui grup mai larg, chipurile chiar autorităților române în căutare de investitori americani. Forumul, organizat în 1997 în S.U.A. sub genericul "Economia românească: Afaceri de ocazie pentru Oamenii de Afaceri Americani" (Romanian Economy: Emerging Deals for American Business People), trimisese invitații companiilor americane evreiești, și nu numai, să profite din plin de ocazia de a cumpăra ieftin întreprinderile românești. Organizatorii secreți (Herzfeld & Rubin, adică Mark Meyer, și USAID Midwest Business Center, adică C.I.A.), al căror plan de preluare a economiei românești necesita fonduri, pentru a fi convingători s-au gândit să expună, ca garanți, responsabili economici din România, așa că au fost plimbați de la București la Chicago reprezentanți ai guvernului român, președinți și directori executivi ai celor mai influente Bănci și fonduri mutuale din România, directori din toată economia românească. Mesajul real: Economia României chiar se predă, prada vă aparține, puteți să vă exercitați dreptul în preferință, putem aranja privatizările! Cel mai convingător s-a străduit să fie Mircea Geoană, ambasador al României în S.U.A. la acea dată. Geoană a făcut parte dintre studenții privilegiați de înalții ofițeri ai fostei Securități. Astfel, generalul Pacepa, pe vremea când era șef adjunct al spionajului românesc (D.I.E.), a avizat favorabil numele lui **Mircea Geoană**, fiu al generalului Geoană, pentru a pleca la studii în S.U.A. în rândurile "ambasadorilor prieteniei" româno-americane. După ce Pacepa a dezertat, a trecut în solda C.I.A., iar după 1990 a reluat legăturile cu mai tânărul Mircea Geoană.

Desfășurat la Hotelul Hilton&Towers din Chicago, în perioada 29.09 - 3.10.1997, "Forumul" scotea practic economia României la mezință în fața unor mari bănci americane evreiești: Chase Manhattan Bank, Smith Barney Europe, First Chicago Bank, Mercantile Stock Exchange, Global Securities USA Inc, Executives Club of Chicago, bănci care se află în spatele firmelor "investitoare".

În perioada 30.03 - 3.04.1998, în S.U.A., acțiunea ("Forumul") s-a repetat spre a fi oferite afaceri în România la "peste 200 de mari companii americane" în "domeniile bancar și al pieței de capital, industrie ușoară, agricultură și industrie alimentară, industrie constructoare de mașini, metalurgică, chimică și petrochimică, materiale de construcții, electronică, telecomunicații, infrastructură etc." (adică tot!). De această dată, organizatorul anunțat era chiar de la vârful finanțelor americane evreiești, Amroinvest Inc (a baronilor finanțelor mondiale, familia evreilor Rothschild), dar în "comitetul de inițiativă" mai găsim, la calibrul apropiat, și Citibank (reprezentată de președintele și vicepreședintele **evrei David Garner și Janet Heckman**), dar și Dana Barb (sora politicianului român **Adrian Năstase**) ca manager general pentru România al firmei Herzfeld & Rubin, deci Mark Meyer. Firma Amoco Corporation, participantă la "Forum", a preluat ulterior industria aluminiului din România.

Ascensiunea profesională a lui **Mark Mayer** a avut loc după 1991, când era un obscur avocat evreu american la firma Hall and Dickler. Marele capital curat american declara că nu are nevoie ca Mayer și firma evreiască de avocatură din care făcea parte (Kent, Lawer, Dickler & Friedman) să-i reprezinte interesele în România, dar el a fost impus acestora chiar de către guvernânți români, deoarece îl preferau.

Alexandru Bittner

"Om de afaceri", **agent israelian cu penetrare la toate nivelele statului român**; conform dezvăluirilor din "Armagedon II" a "finanțat" întotdeauna familia primului-ministru Adrian Năstase:

"Încă de la începutul anilor '90 o puternică prietenie leagă familia Năstase de controversatul om de afaceri **Alexandru Bittner**. Această prietenie s-a materializat într-o serie de afaceri derulate de către acesta din urmă și intermediare de d-na Năstase și de dl. Sorin Teșu, omul de încredere al familiei Năstase, actualmente șef de Cabinet al primului-ministru. **Alexandru Bittner** a afirmat în mai multe rânduri că, în perioada 1997-2000 a finanțat periodic familia Năstase cu sume cuprinse între 5.000 și 10.000 de dolari, sume transmise fie direct d-nei Năstase, fie prin intermediul lui **Sorin Teșu**. În prezent, firme aparținând lui Alexandru Bittner desfășoară afaceri cu diverse regii sau societăți cu capital de stat, cum sunt: Petrom și R.A.P.P.S. [regia protocolului de stat], afaceri mijlocite și de a căror bună desfășurare se ocupă **Sorin Teșu**." Vila și ferma lui Bittner de la Măneciu este relativ apropiată de vila și ferma familiei Năstase de la Cornii. Pe ambii boși îi legă "pasiunea" pentru creșterea păsărilor (și producția de ouă), motiv să-și facă vizite reciproce. În noiembrie 2002, un partid de opoziție a lansat public întrebarea (lăsată fără replică): "Este adevărat că **Alexandru Bittner** a fost desemnat să se ocupe de șpaga de 30.000.000 de dolari care ar rezulta din înzestrarea cu computere a Ministerului Educației și Cercetării și a școlilor din România? În urmă cu doi ani au fost date în vileag șmecheriile lui **Dan Fischer**, **Cătălin Harnagea** și **Dorin Marian**, care încercau să devină intermediari ai unui puternic consorțiu englez, în tentativa acestuia de a obține un credit garantat României de 400.000.000 de dolari. Între timp, regimul politic s-a schimbat, dar nu și Dan Fischer, căruia i s-a impus colaborarea cu Al. Bittner, ca să repună pe picioare afacerea, deși englezii ar putea trata direct cu MEC. Comisionul de 30.000.000 de dolari ar urma să fie împărțit între **Dana Năstase** (prietenă de casă a lui Bittner, care i-a pus o vilă la dispoziție, la Măneciu-Pământeni), cei doi evrei (Fischer și Bittner) și Dan Nica."

Alexandru Bittner este și proprietar al postului de televiziune *PrimaTV*, condus de colaboratorul său **Cristian Burci**. Prieten, pe rând, cu mai toți șefii serviciilor secrete românești, datorită cochetării acestora cu **Mossad**-ul. În septembrie 2000, Bittner a apărut la știrile de la *PrimaTV*, post de televiziune al cărei proprietar ar fi împreună cu un alt israelian, **Dan Fischer**, pentru a-l denunța de abuz în funcție pe prietenul său de până atunci, **Cătălin Harnagea**, la acea vreme șeful spionajului românesc (Serviciul de Informații Externe) și tovarăș de afaceri (de fapt și Harnagea fusese în solda sa), cu care tocmai se certase. Aceleași acuze le aducea și lui **Dorin Marian**, la acea vreme consilier prezidențial și eminență cenușie a serviciilor secrete românești pe care le coordona de la Palatul Cotroceni.

Bittner a mai afirmat pe post că articolul apărut în presa cotidiană, în care numele lui este amintit lângă cel al directorului adjunct al S.R.I., **Mircea Gheordunescu**, ca fiind implicat într-o afacere de deturnare a 300 de milioane de dolari, este o poliță plătită lui de către **Harnagea** pentru că nu-i cedează celuilalt asociat israelian de la *Prima TV*, **Dan Fischer**, importantul pachet de acțiuni ce îl deține la acest post de televiziune.

Victima acestei răfuielei a fost "logodnica" șefului S.I.E. **Cătălin Harnagea**, domnișoara **Mărgărita Geică**, concediată de la conducerea redacției de Știri de la *PrimaTV*. Pe postul de televiziune, în direct, **Alexandru Bittner** anunța infătuat că supărarea cu Harnagea (S.I.E.) se datorează faptului că el (Bittner) este prieten și mai apropiat de șefii contraspionajului românesc (directorii S.R.I. **Mircea Gheordunescu** și **Costin Georgescu**), încercând astfel mimarea sau chiar declanșarea unui conflict între serviciile secrete românești.

De fapt, prin ieșirea sa, Bittner își acuza proprii colaboratori de până atunci:

"Domnii **Dorin Marian** și **Cătălin Harnagea** încearcă să-mi forțeze mâna să vând acel procent unui alt acționar, **Dan Fischer** [fost Frâncu]. Concret, joia trecută am asistat la deschiderea unei cârciumi în București, local care aparține unui prieten al celor doi (Restaurantul President). În local am stat trei ore, la o masă, alături de **Cătălin Harnagea**, care a tot încercat să mă determine să-mi vând procentul deținut la postul acesta de televiziune".

Alex Bittner mai deține indirect parcările auto DALI din București, cunoscute de taximetriști ca fiind ale fostului primar al capitalei **Crin Halaicu**. În fapt aceștia doi au fost în trecut parteneri de afaceri. Deținând firma DALI, Bittner a monopolizat practic parcările din București.

Ocupația la vedere în România a lui Bittner, de "carte de vizită", este aceea de director al Hotelului Minerva din București, deținut de firma israeliană E.W.T.R. (agenție de turism internațional), aflată în plină campanie de preluare de proprietăți din România. La parterul hotelului se află un renumit restaurant chinezesc, aceasta fiind specialitatea soției afaceristului evreu, chinezoiacă de cetățenie americană Sherr Bittner. Chinezoica Bittner s-a asociat cu fostul primar general al capitalei **Crin Halaicu** și în afaceri imobiliare (firma A.G. Imobiliara S.A.). Restaurantul chinezesc din str. Amzei, Dragon House, îi aparține lui Bittner și funcționează chiar vizavi de fostul sediu al firmei *MegaVision* al cărui proprietar era chiar prietenul său **Dan Adamescu**.

Prin firma *Lipsca s.r.l.*, Bittner a cumpărat aproape toate magazinele "*Alimentara*" din București de la *Delfincom s.a.* (fosta întreprindere Alimentara), cu sprijinul deloc dezinteresat al funcționarilor statului, desființând obiectul de activitate al acestora și apoi subînchiriindu-le. Multe dintre ele funcționează acum ca magazine de haine second-hand, așa cum este cazul fostei *Alimentara* din Piața Iancului. Prin intermediul aceleiași firme Bittner a preluat întreprinderile de industrie ușoară Textila din București.

Prin firma *Lipsca 2000 s.r.l.*, cu concursul abuziv și ilegal al reprezentantului statului român asupra proprietăților hoteliere de la Poiana Brașov (Jean Babonea, același care l-a ajutat și ca director general la *Delfincom s.a.*) a dobândit proprietăți hoteliere.

Ronald Lauder

Magnat evreu american. Sionist. Fost ambasador al S.U.A. (în timpul administrației Reagan) în Austria, placă turnantă a spionajului european, a funcționat și ca secretar de stat al apărării pentru afaceri N.A.T.O. Președinte al Consiliului Organizațiilor Evreiești Americane, al "Comitetului Public Internațional" al Organizației Mondiale a Restituției Evreiești și trezorier al Congresului Mondial Evreiesc.

Susținut în "investițiile" din România de senatorul evreu american **Tom Lantof**, care i-a făcut lobby pe lângă cele mai înalte autorități române. **Lauder** deține, indirect, *trustul Media Pro*, respectiv posturile de televiziune *ProTV* și *Acasă* din România, *postul de radio ProFM* și câteva ziare. Ambiția sa este ca prin postul ProTV să controleze opinia publică românească pe linia sionisto-americană, transformându-l într-o rafinată "mașină de propagandă". În acest sens, cea mai reprezentativă emisiune a acestui post tv, numită "Profeții despre trecut", este realizată în fiecare duminică de către **evreul Silviu Brucan (Saul Brukner)**, în scopul manipulării conștiinței publice sau chiar a deciziei politice guvernamentale. De exemplu, atunci când, în anul 2002, sionismul a dorit să îl propulseze pe masonul **evreu Adrian Severin** în fruntea statului român ca... vice-premier, "profesorul" Brucan a afirmat pe post că **Adrian Năstase** ar avea nevoie de acest ajutor în fruntea statului.

Trustul de presă Media Pro, înregistrează la ora actuală datorii față de bugetul statului român de peste 1.500 miliarde lei (peste 45 milioane de dolari), taxe neachitate pe parcursul a mai multor guvernări, toți guvernării români tratând cu maximă obediență acționariatul evreu al firmei. Se pare că guvernul Năstase pregătește în mare taină ștergerea datoriilor *trustului lui Lauder* și preluarea la datoria publică internă a datoriilor Media Pro. La data de 27 decembrie 2001, în "pauza" ședinței guvernului român, secretarul general al guvernului (**Șerban Mihăilescu**, zis și Michi Șpagă) i-a reamintit ministrului de finanțe, Mihai Tănăsescu, că trebuie să proiecteze eșalonarea datoriilor societăților de televiziune. Acesta i-a răspuns secretarului guvernului că s-a pregătit și că, în chiar dimineața acelei zile, a discutat cu conducerea de la *Media Pro* (**Adrian Sârbu**), așa că în 2002 urmează ca guvernul să aprobe eșalonarea datoriilor acesteia, precum și ștergerea penalităților trustului.

"Adrian Năstase și Ronald Lauder au negociat, la New York, datoria Media Pro" titra apoi ziarul Bursa din 5 februarie 2002, următoarea știre: "Eforturile lui Adrian Sârbu [președintele român al postului ProTV] pe lângă autoritățile de la București ca să obțină reeșalonarea datoriilor fabuloase ale Media Pro par să aibă nevoie de sprijinul partenerului [!, a se citi patronul] său american. Astfel, **Ronald Lauder**, acționarul majoritar la companiei Central European Media Enterprises, ce deține controlul asupra Media Pro International, s-a întâlnit cu premierul **Adrian Năstase**, în luxosul Hotel Waldorf Astoria din New York, unde primul-ministru participa la lucrările Forumului Economic Mondial. Întrucât presa nu a participat la acesta întâlnire, putem crede că «investitorul american» i-a povestit premierului nostru cât de rentabile i-ar fi afacerile din România, dacă nu l-ar pune în situația penibilă, proprie celorlați investitori, de a-și plăti datoriile către Statul Român, în conjunctura unei campanii internaționale de luptă împotriva corupției. În condițiile investigării afacerilor Media Pro de către autoritățile americane de supraveghere a pieței de capital, rămâne de văzut cum va reacționa premierul român la «discuțiile» cu magnatul american, moștenitor al unei averi clădite pe parfumuri".

Este vorba de parfumurile Estée Lauder, o astfel de parfumerie a fost deschisă, în 1997, pe Calea Victoriei în București (vis-à-vis de Hotelul București).

Numirea și menținerea lui **Adrian Sârbu** în fruntea afacerii din România nu a fost întâmplătoare. Căsătoria acestuia cu ex-modelul Janine a fost nășită de Mircea Geoană, fost ambasador al S.U.A. și actualmente ministru de externe. Cumnatul lui **Geoană, Ionuț Costea**, a funcționat ca secretar de stat la Ministerului de Externe, 1997-2000, ceea ce explică reeșalonările din anii trecuți a datoriilor trustului. Altă necesară apropiere: ministrul Cultelor și Culturii din "guvernul Năstase", **filo-sionistul Răzvan Theodorescu**, se află pe statul de plată al unei instituții de învățământ privat a trustului.

Oficialul american **Tom Wincek** a acordat ziarului Bursa (din 13 dec.2001) interviul titrat "**Ronald Lauder**, suspectat de corupție în scandalul Media Pro", din care cităm:

"Comaniile publice tranzacționale la New York Stock Exchange și Nasdaq sunt riguros supravegheate de Securities and Exchange Commission, după legi stricte, fiind obligate să asigure transparență și deplină informare a investițiilor sub amenințarea penalităților legale, care să asigure încrederea publicului în piețe. Întrucât Central European Media Enterprises Ltd nu a dezvăluit, în rapoartele sale publice, datoriile pe care le are la statul român, apare că a violat legea americană. Și dacă această încălcare de lege este adevărată, atunci cazul poate fi considerat o fraudă majoră, iar într-un sens american este corupție... atunci guvernul american și guvernul român au obligația să rezolve această fraudă, ca să protejeze integritatea principiilor O.E.C.D."

În acest sens, ambasadorului S.U.A. la București îi este adresată 6 scrisoarea deschisă de către liderul opoziției naționaliste române, apel rămas fără răspuns.

Ziarul Bursa revine:

"Cu toată campania internațională împotriva terorismului și a corupției, declanșată de președintele american **George Bush**, ambasadorul **Michael Guest** se «sfiște» să murmure măcar vreun sunet despre «scandalul *Media Pro*» - unul dintre cele mai proeminente cazuri de corupție din România, în care o companie americană a antrenat o bună parte din administrația țării. Atitudinea «rezervată» a ambasadorului nu s-a modificat nici măcar după vizita secretarului de stat american Colin Powell, cel care, cu două luni în urmă, ceruse tuturor ambasadorilor americani să acorde prioritate combaterii corupției în statele unde au fost trimiși... Faptul că actualul ambasador **Michael Guest** a fost coleg în Casa Albă, ca funcționar guvernamental, cu domnul **Ronald Lauder**, nu poate fi o explicație validă a pasivității sale în scandalul «*Media Pro*»... aceste înlesniri reprezintă un cadou făcut pe spinarea poporului român înfometat, multimilionarului american [evreu] **Ronald Lauder** și românilor care s-au asociat cu el în *Media Pro*, despre care nu se poate spune că o duc prea rău cu banii. Iar emisiunile grețose, difuzate recent de Pro TV, prin care se tentează manipularea opiniei publice în favoarea premierului **Adrian Năstase** și a unor membri ai cabinetului său, reprezintă penibila răsplată primită de guvern în schimbul generozității sale"

Înclinația evreilor pentru posturi de televiziune românești este dovedită și de cazurile posturilor *Tele7ABC* (a **evreului Fredy Robinson**), *PrimaTV* (a **evreilor Alex Bittner** și **Dan Fischer**) sau *BI* (unde coacționar este **evreul Elan Schwartzberg**).

Despre televiziunea *BI*, publicul crede că ea aparține fraților magnați Păunescu. Dar oare ce se știe despre dl. **George Păunescu** cu adevărat? Cu rezerva necesară vom reproduce un text, care ni-l prezintă pe acesta ca agent sionist al B'nai B'rith. Domnul **Marius Sprinceană** (director al ziarului *Zum-Ziarul românesc*, publicație în opoziție cu revista *Zum*), replicând unui săptămânal românesc, ce a reprodus imagini din revista "americană" *Zum*, editat de Cristina Sprinceană (în care apar **Viorel Hrebenciuc**, **Adrian Năstase** și președintele **Ion Iliescu**), trimite de la New York următorul mesaj: "D-na Cristina Sprinceană, conduce ziarul *Zum*, care se distribuie gratuit în S.U.A.... Ziarul *Zum* a fost și continuă să fie sponsorizat de George Păunescu, care a sponsorizat și deschiderea postului Dada TV din New York, post care susține activ candidatura la președenția României, în 2004, a premierului **Adrian Năstase**... D-na **Cristina Sprinceană** este manager al conturilor bancare din S.U.A. ale d-lui George Păunescu, și tot dânsa i-a facilitat d-lui George Păunescu să ajungă informatorul oficial al Anti Defamation League din România. Între d-na **Cristina Sprinceană** și dl. **George Păunescu** a existat o lungă și romantică legătură extra-conjugală, motiv pentru care am și divorțat de ea... La venirea în New York, din Israel, a d-nei **Cristina Sprinceană**, un alt bun prieten al dvs. a întâmpinat-o la aeroport și a ajutat-o să înceapă viața în S.U.A.". Dar Anti Defamation League este un virulent serviciu secret sionist, în slujba B'naiB'rith.

Alte televiziuni românești sunt penetrate de agenți mondialști sau sioniști, în general evrei (postul național oficial de televiziune este controlat 80-90%; **evreica Monica Zvirjinschi** este directoare a *TVR Internațional*, iar la *TVR*, realizatoare este **Eugenia Vodă**, noră a **evreului Oliver Lustig**). Mai recent s-a declanșat și o campanie de acapărare a presei scrise. Este cazul ziarului *Libertatea*, preluat de grupul evreiesc Ringier, sau al ziarului *Evenimentul Zilei*, preluat contra 450.000 de dolari de la **Cornel Nistorescu** de către concernul "german" evreiesc Bertelsmann. În celelalte cotidiene importante românești există oameni de încredere ai evreilor sau în solda secretă a acestora.

Mark Rich

Magnat evreu cu cetățenie americană și israeliană. Escroc și evazionist de talie mondială. Face parte din cartelul ocult Rothschild-Soros. A fraudat bugetul S.U.A., apoi a fugit și s-a stabilit în Elveția. Colaborator apropiat al serviciului israelian de spionaj, Mossad. S-a aflat în spatele tentativei de privatizare frauduloasă a Hotelului Athence Palace din București (ajutat de directorul **Ioniță**, același care i-a ajutat pe israelienii ce au pus mâna pe Hotelul București să blocheze procesul de la Curtea Supremă de Justiție privind anularea privatizării). Prin reprezentanții săi clandestini din România, controlează 50% din afacerile petroliere, fiind preocupat și de privatizarea companiei Petrom (a se vedea capitolul 12, Evreii și petrolul românesc în mileniul III). În afară de petrolul românesc, Mark Rich vrea și aurul. Și cum unul dintre cele mai mari zăcăminte de aur și argint din lume se află la Roșia Montană, în Transilvania (cel mai mare din Europa: peste 300 de tone de aur pur și peste 1.600 de

tone de argint pur), a demarat preluarea exploatării prin firma "canadiană" Gold Corporation, companie 80% acționariat peștiu pe care îl controlează însă Rich. "Vă întrebați cum de rezistă afacerea de la Roșia Montană reacțiilor disperate ale ecologiștilor? - scria Academia Catavencu în 13 august 2002.

De ce se poate pregăti netulburat procesul de defrișare a unei localități, dimpreună cu resusele de existență pe termen lung pentru o exploatare intensivă din care nici măcar statul român nu câștigă aproape nimic? Păi, ce-ați zice dacă ați afla că între cei interesați de scobârlirea aurului de sub gospodăriile românilor este un cetățean pe nume Mark Rich?". Cu începere din anul 2006, zăcământul exploatat multimilenar de la Roșia Montana urmează a fi epuizat de către Glod Corporation Ltd în 15 ani, statului român revenindu-i din această exploatare 2%. Președintele companiei străine, tot un evreu, trasfug din România acum 20 de ani, pe nume V. Frank Timiș, e acuzat pe Internet că a fost condamnat de două ori în Australia, în 1990 și 1994, pentru trafic de droguri. Frank Timiș Foundation, împreună cu firma Tender S.A., au sponsorizat în anul 2002 întâlnirea de la Snagov a serviciilor secrete din țările NATO și candidate. Evenimentul a prilejuit noi afaceri frauduloase. **Willhem Matser**, evreu olandez, consilier special pentru Europa centrală și de est al secretarului general al NATO, aranjează cu **Ovidiu Tender** (deasemenea implicat în afacerea Roșia Montană) spălarea a 200 milioane de dolari din Bogota, Columbia, rezultați din traficul de droguri, cu care Tender să cumpere societatea Petrom S.A. Matser este în prezent arestat în Olanda. (Vom reveni cu amănunte la capitolul Evreii și petrolul românesc în mileniul III.)

Stephan Lowy & Hugo Weinstein

Magnat, membru al mafiei evreiești canadiano-americane, stabilit din 1970 în Elveția, în anii '90 a jonționat cu afacerile lui Mark Rich, fiind creierul afacerilor acestuia pentru România.

Evreu polonez născut la Lemberg, în Galiția. Tatăl său a participat la celebra răscoală sionistă de la Varșovia. Tânărul Lowy, în 1948, se îmbarcă, traversează oceanul și se stabilește în Canada, la Montreal, unde își schimbă numele în Steven Low și obține cetățenia canadiană. Primii săi protectori au fost familia Singer și Samuel Bronfman, regele whiskiului, care și-a construit averea pe timpul profibiției, prin transportul ilegal de alcool între Statele Unite și Canada. Prima sa dezvoltare a fost o fabrică în statul Ontario, la numai 23 de ani. Prima firmă, Steven Low & Co Ltd. a înființat-o pe baza relațiilor de afaceri cu evreul polonez John Pullman, care era unul dintre cei mai mari finanțatori ai crimei organizate din America. Pullman își începuse cariera ca simplu membru în cadrul sindicatului crimei de pe Coasta de est, înființată de Lucky Luciano, care era sub tutela și mână dreaptă a legendarului **șef mafiot evreu Meyer Lansky**, rivalul lui Al Capone în acea vreme (dealțul, contabilul și trezorierul lui Al Capone a fost unul dintre cei mai mari infractori evrei, anume Jacob Guzik, poreclit "Deget uleios"). Ca șef al Koscher Nostra, organizație mafiotă evreiască similară celei italiene Cosa Nostra din New York, Meyer Lansky a înființat metoda larg folosită azi, a "spălării banilor" (al cărei principiu constă în investirea parțială a banilor, obținuți ilegal, în antreprize economice legale). Poate din acest motiv, Lansky a creat un imperiu al jocurilor de noroc.

Mafia evreiască a ocupat întotdeauna primul loc în comerțul cu "carne vie" (prostituția), din Europa până în America Latină. Atât în organizare, cât și în violență mafioții evrei din America au ocupat primul loc. Aceasta era lumea lui Lowy. Figură legendară, Arnold Rothstein era recunoscut chiar și de către mafia italiană drept "Creierul". El era cel ce aducea marile afaceri și protecția politică. Figura lui a fost imortalizată de romancierii, dar și în ecranizările hollywoodiene (el este Herman Roth din filmul *Nașul III*, de F.F. Coppola). O altă figură puternică a lumii interlope, a fost L.P. Buchalter, alias "Judecătorul". Considerat de către F.B.I. drept cel mai periculos infractor din Statele Unite, el a contribuit la organizarea Sindicatului Crimei, fiind cel care a comandat asasinarea altor șefi mafioți. Analizii consideră că mafia evreiască (*Koscher Nostra*), spre deosebire de mafia siciliană, nu a fost generată ca reacție la condițiile sociale precare.

Ascensiunea lui **Stephan Lowy** (Steven Low) l-a sfârșitul anilor '50 s-a datorat *Koscher Nostra* și penetrării cercurilor politice înalte. Totodată, el colabora interesat cu C.I.A. sau K.G.B. În 1960 a intrat în afaceri miniere (cupru, aur sau uraniu), preluând chiar o companie (Latin American Mines Ltd.), asupra căreia a lansat zvonuri frauduloase de creștere, a speculat-o la bursă, s-a îmbogățit, în cursul unei nopți a anului 1970, datorită mulțimii de tranzacții frauduloase, Lowy a fost nevoit să părăsească Canada, lăsând în urmă soția și cei trei copii și stabilindu-se în Elveția. I-a mers bine până când Canada sare în aer în urma unui mare scandal privind fraudă bursieră (afacerea Aquablast) în urma căreia majoritatea brokerilor europeni și-au pierdut averile, iar o parte din tovarășii lui Lowy din *Koscher Nostra* au fost arestați, în frunte cu Pullman.

Din anii '70 demarează afaceri petroliere prin firma sa Atlas Oil Comp. Ltd., cu sediul la Londra. Prin intermediul acestei firme a încălcat embargoul internațional asupra Israelului, alimentându-l cu petrol. La mijlocul anilor '70 el era creierul unei afaceri ilegale în care apar implicate firme românești de stat controlate de Securitate, cunoscută "Afaceri Lucona" (scufundarea unei "fabrici de uraniu" de proveniență românească, cu tot cu vasul ce o transporta, în vederea încasării unei uriașe asigurări). Dinspre partea română, Lowy a reușit să-și asigure și complicitate naivă a fratelui lui Nicolae Ceaușescu, Marin Ceaușescu, care locuia în Austria și era șeful misiunii comerciale românești la Viena, dar adevăratul mânuitor de la București era tot un evreu, **Hugo Weinstein**, alias **Rebstein**, poreclit **Bebe**, colonel de Securitate se pare, care conducea întreprinderea de comerț exterior Chimika, și care la rândul ei avea o sucursală în cunoscuta întreprindere românească a Securității, I.C.E. Dunărea. Acest **Hugo Weinstein** apărea în multe poziții cheie, ca reprezentant al României: reprezentant al Camerei de Comerț din România socialistă (mai precis al Oficiului de reprezentare și comisioane al Camerei, celebrul Oficiu Argus), sau reprezentant al Uzinexportimport, ce deținea monopolul exportului și importului României în domeniul mașinilor de construcții. Când fostul avocat al ambasadei Austriei la București, avocatul C. Vișinescu, este audiat ca martor, la Viena, în mai 1990, în procesul penal privind afacerea "Lucona", președintele instanței îl întreabă: "După părerea dvs., domnul Weinstein este român? da sau nu?", iar acesta răspunde: "Este greu de spus. El este evreu." La acea dată **Bebe Weinstein** tocmai părăsise închisorile românești, unde se afla pentru o ispravă pe care regimul socialist al lui Ceaușescu nu i-a putut-o totuși trece cu vederea.

Prin firma socialistă de stat *Chimika*, Hugo Weinstein a preluat 4.000 de tone de deșeuri toxice din occident pe care le-a depozitat ilegal în orașul Sulina, încasând în schimb 2 milioane de dolari în contul unei "sucursale" a Chimika, firma off-shore International Enterprise Kirnika Lichtenstein. Din Delta Dunării reziduurile toxice au ajuns în Marea Neagră, dar catastrofa ecologică a fost descoperită și denunțată public de către Greenpeace, în anul 1988. În 1989 au fost arestate șase persoane vinovate în frunte cu Weinstein, acesta fiind chiar condamnat la 18 ani de închisoare. A fost eliberat după numai trei luni de arest, deoarece regimul socialist a fost răsturnat în același an. Pozând în victimă politică a fostului regim dictatorial, în 1990, pentru o vreme, s-a cazat la Hotel Flora din București, apoi a dispărut din vizorul public, părăsind probabil România. Chiar din acel an însă, timp de doi-trei ani, România a fost invadată de substanțe toxice reziduale, introduse sub masca unor importuri de materiale chimice, pe modelul patentat deja de asociatul lui Lowy, Bebe Weinstein.

Până în prezent s-au aflat puține lucruri privind dedesubturile afacerii Roșia Montana. Se știe că în spatele firmei "canadiene" Cola Corporation se ascunde un acționariat pestriț, pus la dispoziție de Lowy lui **Mark Rich**, magnatul evreu susținând financiar, de fapt, întreaga afacere. Acest rol l-a avut "canadianul" Lowy și în afacerea Lucona, băgându-i în față pe **Erwin Egger** și **Greta Fischer**, ca oameni de paie, reprezentanți ai firmei Zapata (Firma *Zapata AC* era "o firmă de căsuță poștală" înregistrată în Elveția, cu acționariat secret. Nici chiar poliția și procuratura austriece nu au avut vreun succes în ancheta lor. Greta Fischer, consilier administrator al firmei, răspundea stereotip: "Firma *Zapata AG* are acte de proprietate, în funcția de custode nu sunt obligată să dau nici o informație legată de numele acționarilor". De fapt, firma elvețiană pare a fi o sucursală off-shore a firmei americane Zapata Corporation din Texas S.U.A., înființată la începutul anilor '50 de către George Bush tatăl, în aceeași zi în care a vizionat filmul *Viva Zapata*. Atunci când mai târziu George Bush a intrat în politică și în Senatul S.U.A., el a trebuit conform legilor americane să "renunțe" la partea sa din *Zapata*, dar gestul a fost formal, firma - cu un capital anual de rulaj de 500 milioane de dolari - rămânând sub influența și controlul său. George Bush a activat și ca șef al C.I.A., ceea ce poate explica coordonarea de către Lowy a întregii afaceri "Lucona"). Ne punem întrebarea unde vor ajunge cianurile reziduale rezultate la Roșia Montană în urma celei mai intense și nemiloase exploatare posibile? Le va găsi "românul" Bebe Weinstein vreun loc în Delta Dunării sau în Marea Neagră?

Motti Zisser

Controlează, alături de firma Control Centers, consorțiul Europa-Israel Group, companie israeliană importantă la proprietatea căreia participă din anul 2002 și banca Leumi Le - Tel Aviv (cu 10%), implicată în privatizările din România. *Europa-Israel Group* controlează firma *Elbit Medical Imaging*.

Odată cu preluarea firmei *Elbit Medical Imaging* acum câțiva ani, **Motti Zisser** a preluat și subsidiara acesteia, firma israeliană Elscint, căreia i-a închis activitatea, vânzându-i toate bunurile și mijloacele de producție (mai puțin secția ce avea comenzi ferme contractual cu General Electric) și a orientat fondurile acesteia în preluarea ieftină de hoteluri în Europa răsăriteană (precum Hotelul București, preluare frauduloasă, după cum vom arăta) pe care să le renoveze pentru a le ridica valoarea.

Totodată ridică mall-uri, cum este cel de la Timișoara, unde a preluat ieftin terenul necesar de la o firmă de stat românească, după care a revândut foarte scump o parte din suprafața acestuia primăriei orașului.

Tonya Halpern

Născută la 29.06.1948, în București, în prezent cetățean israelian, figurând cu domiciliul în Tel Aviv. Unic distribuitor în România al produselor Kodac prin firma sa M.TIL.ROM cu sediu la SITRACO CENTER, Piața Unirii, administrată de partenerul ei în afaceri, **escrocul israelian Eliahu Rasin**, cu care mai deține hotelurile Opera și Central din București. O leagă o foarte mare prietenie cu Alex Bittner, pe care îl consideră ca pe un adevărat "frate". De altfel, sunt tovarăși în solda serviciilor israeliene. **Tonya Halperin** rezidează în România cu mulți ani înainte de 1989, locuind la apartamentele Hotelului București (pentru privatizarea căruia s-a și implicat direct alături de **Alex Bittner**), iar soțul său, Moshe, specialist în tehnica aviatică, este angajat de firma israeliană Elbit System Ltd..

Numele complet al firmei evreo-americane pe care o reprezintă în România este Eastman Kodac, firmă care, alături de Standard Oil, Xerox, U.S. Steel, IBM și mai multe bănci evreiești americane, susține și activează pentru organizația mondialistă Council of Foreign Relations (C.F.R.).

Eliahu Rasin

Născut la 24.10.1947 la Tel Aviv în Israel (noi știm că Israelul s-a înființat abia în mai 1948, dar acestea sunt datele sale de pașaport, cu care este înregistrat la Registrul Comerțului din România, ca om de afaceri), domiciliat în prezent în localitatea Rishon Le-Zion din Israel. Baza piramidală a afacerilor lui în România este o cutie poștală cipriotă, respectiv off-shore-ul Monilen Enterprises Ltd, înființat în august 1997, cu care controlează mai multe firme din România: Hotelurile Opera și Central din București, firma Sitraco, firma Nil Conimpex srl, EuroConstruct & Development srl și Rom Integrated Computers Technologies srl. Deține totodată și Hotelul Sinaia din Sinaia, pe care l-a încredințat spre administrare lui Marian Schwartz, ofițer în rezervă din serviciile speciale israeliene, născut însă la 3 iulie 1954 în București. Tatăl acestui Rasin a fondat împreună cu **Bernard Shraer** (asociați inițiali) renumita bancă *Leumi Le* din Tel Aviv Israel.

La banca *Leumi Le*, sucursala din Londra, în contul firmei lui Rasin, MONILEN ENTREPRISES LTD, a fost vărsată suma de 2,92 milioane de dolari americani, comision pentru privatizarea Hotelului București.

În prezent, **Eliahu Rasin** este chemat de către procuratura română în instanță penală din România ca inculpat pentru privatizarea frauduloasă a Hotelului București. Sustrăgându-se însă chiar și anchetei penale, el a părăsit în graba România, de câțiva ani. Ca președinte la Sitraco Center și la Sitraco Gemenii (este vorba de mai multe blocuri moderne pe care a pus mâna în centrul capitalei, mai ales în zona Unirea, și pe

care le-a transformat în "Business Center"), Eli Rasin are de clienți firme precum Ardaf, Iberna, Pepsi Cola International, Gelsor (**Sorin Ovidiu Vântu - Maria Vlas**), Elite România, Sharrom-Sharp, El Al, Delta, Ambasada Israelului, Ambasada Norvegiei, Metropol s.a., Kodak, U.S.A.I.D. (agenție a S.U.A. subordonată C.I.A.).

Eli Papouchado

Cetățean israelian, partener de afaceri tradițional, în Israel, al lui **Motti Zisser**. Locuiește în Ierusalim, unde deține o proprietate impresionantă. Născut la Cairo, provine dintr-o familie mixtă, tată egiptean și mamă evreică. Proprietar al firmei Red Sea - Tel Aviv, deține proprietăți hoteliere operate de lanțul hotelier Park Platza, exceptând hotelul din Tel Aviv, care funcționează sub operarea Sheraton (5 stele). În 1998 a dorit să preia privatizarea Hotelului București (din București). A declarat că deschide mai multe mall-uri în România, printre care unul la Timișoara. Paternitatea construirii unui mall la Timișoara aparține și firmei israeliene Elscint (Elbit Medical System), controlată de **Motti Zisser**. În București, la un moment dat, Papouchado construia două "mari centre comerciale" finanțat de Banca Internațională a Religiiilor. A funcționat și ca director al unei sucursale a Leumi Le Bank.

Bernard Shraer

Evreu de origine maghiară, fondator al băncii israeliene Leumi Le - Tel Aviv, după 1989 a început să își dezvolte afacerile preponderent în Ungaria, îndeosebi prin compania Danubius Hotels and Spa Co. (Budapest Hungary), lanț hotelier intrat repede în topul revistei de specialitate Hotels. În 1995 deținea 9 hoteluri, în 1996 deținea peste 23 (din care 3 pe Insula Margareta), iar în prezent peste 50 de hoteluri. Pentru a-și extinde afacerile în România, interesat îndeosebi de stațiunile din Transilvania, a apelat și la consultanța lui Eric Rudosh. În cazul privatizării ilegale a stațiunii Sovata, a reieșit că în spatele sereleului din Râmnicu-Vâlcea cu care a licitat, se afla firma sa din Ungaria. În aceeași situație se află și alte stațiuni din Transilvania. Când în 1999-2000 a dorit să preia Hotelul București a invitat la Budapesta și a cazat o delegație sindicală din turismul românesc, ca și pe unii directori. Din documentele existente la F.P.S. rezultă că chiar **Radu Sârbu** i-a cerut câștigătorului licitației să cedeze contractul către Danubius Hotels.

Shraer, ca și Rudosh, nu este străin de încercarea de preluare a celui mai mari bănci de stat românești din prezent, Banca Comercială Română, de către Banca Ungariei. Privatizarea B.C.R. este impusă României pentru anul 2003 de către Banca Mondială.

Yoah Stern

Israelian, "omul" din România al magnatului evreu **Mark Rich** (unul din cei mai mari evazionști din S.U.A.), preocupat de petrolul românesc. A fost arestat în anul 2002 și eliberat la presiuni uriașe (a se vedea capitolul Evreii și petrolul românesc al

Mileniului III). În urmă cu câțiva ani, **Mark Rich** a încercat să preia fraudulos *Hotelul Athene Palace* din București (vom reveni cu detalii în numărul viitor). În prezent fiind preocupat de iminenta privatizare a companiei naționale a petrolului, Petrom s.a., cea mai rentabilă afacere din România.

Eric Rudosh

Cetățean ungar și britanic, fost ambasador al Ungariei, face afaceri preponderent în România. Surse din sistemele de informații apreciază că originea sa reală este evreiască, incertă însă, deoarece partenerii săi de afaceri din România par să nu cunoască acest fapt. Înainte de a fi acreditat ambasador la București, se apreciază că a lucrat pentru spionajul maghiar cât timp a fost student în România. Deține o reședință la Londra, iar numele a ieșit la suprafață în public de abia în anul 2002, când fiul său a fost arestat la Constanța pentru deținere și consum de droguri, împreună cu câțiva tineri români. Personal, în România, nu desfășoară afaceri personale mari (deținând câte un restaurant, o discotecă, o firmă de servicii etc.), misiunile sale fiind controlate de la Budapesta și de la Londra.

Liviu (Alfred) Mandler

Cetățean israelian cu afaceri în România, preponderent în orașul Cluj. Inițial agent de influență israelian în cadrul Partidului Liberal, a promovat un "lobby" mascat, cu pârgii politice, afacerilor evreilor israelieni sau americani. Una dintre aceste mari afaceri era cea cu Bell Helicopters - S.U.A., în tandem cu *Elbit System* -Israel, ce ar fi adus evreilor miliarde de dolari de la bugetul României. Afacerea nu se putea face însă din cauza opoziției nestrămutate a ministrului de finanțe liberal, **Daniel Dăianu**. Mandler apasă pe buton și Partidul Liberal îi retrage sprijinul politic ministrului Dăianu, forțând înlocuirea sa cu alt candidat liberal în data de 23.09.1998. În aceeași zi, la știrile de la postul TV *Antena 1*, deputatul **Șerban Săndulescu** a declarat că știa "de marți despre această destituire, deoarece contractul cu Bell trebuie semnat și **Traian Decebal Reșeș**, noul ministru de finanțe, va semna acest contract". În aceeași zi, **Daniel Dăianu**, a declarat că, în prealabil, i s-a "sugerat ca fiind plecat în străinătate, un secretar de stat să semneze contractul cu Bell", dar el nu a permis trucul. Socoteala lui Mandler nu a ieșit nici de data aceasta. Alți miniștrii (din partea Partidului Democrat) au preluat ștabela opoziției, mai puțin evreul mason Babiuc, ministru al apărării, care s-a certat astfel cu propriul partid, dar a fost imediat primit în Partidul Liberal, ceea ce reprezintă numai un episod al protecției oculței evreiești pentru acesta. Trebuie precizat că în prezent, odată cu restructurarea conducerii liberale, influența lui Mandler asupra Partidului Liberal a încetat, motiv pentru care Babiuc s-a refugiat la P.S.D., iar parlamentarii liberali adoptă poziții politice în interesul național.

Alfred Mandler a fost cunoscut mediei românești ca asociat și subordonat în afaceri al lui **F. Robinson**, îndeosebi în afacerea Dacia Felix (a se vedea capitolul Băncile Românești).

Fredy Robinson

Evreu originar din Bacău, unde s-a născut în 1946, a emigrat în Israel, transformându-se în om de afaceri și beneficiind de comenzi din partea statului (prin bunăvoința lui **Ariei Sharon**), fapt ce l-a ajutat să se îmbogățească. Datorită inclusiv succesului său în afacerile din România, în Israel a fost declarat "Omul anului 2001".

Proprietar al trustului financiar Milomor Rezida, care stă în spatele afacerilor sale. Ofițer israelian din cadrul forțelor speciale, în retragere. Reprezentant al statului român (al F.P.S.) în statul Israel pentru privatizarea întreprinderilor românești în favoarea capitaliștilor evrei; proprietar al Eurom Bank (fosta Bancă Dacia Felix) al postului de televiziune Tete7ABC, al mai multor cazinouri, printre care Cazinoul Vernescu și un cazino pe internet (are deschis un cazinou și la Chișinău). Lucrearea Francmasoneria și clasa politică afirmă că cedarea sediului Uniunii Scriitorilor din România, Casa Vernescu, către afaceriști străini, a intervenit după vizita lui **Laurențiu Ulici** (președinte al Uniunii) în S.U.A., la 19 octombrie 1993, la sesiunea Supremului Consiliu, grad 33, de la Templu de Rit Scoțian al Districtului Columbia, "când avea să se reconsacre Supremul Consiliu Masonic din România. Oricum, după această dată, în București cazinourile au apărut ca ciupercile după ploaie..." Toate cele opt cazinouri din București au proprietari israelieni și sunt suspectate de spălare de bani.

Așa cum se cunoaște, poliția israeliană a fost sesizată și a demarat ancheta penală privind obținerea de fonduri electorale frauduloase de către **Ariel Sharon**, în cuantum de 1,5 milioane de dolari, concomitent cu operațiuni de spălare de bani. Principalii anchetați au fost cei doi fii ai acestuia: Omri și **Ghilad Sharon**. Mama acestora doi (Lili) este evreică originară din România, de la Brașov. **Ghilad Sharon** este totodată un cunoscut om de afaceri. "Vizavi de acesta se spune că activitățile desfășurate în România îi aduc venituri considerabile... existând indicii că unele din fondurile ilicite folosite la scrutinul din 1999, precum și în campania de la începutul anului trecut [a partidului Likud], provin din România", scria săptămânalul A.P. în februarie 2002. Afacerile din România ale fiului premierului Sharon s-au învârtit în anturajul lui Fredy Robinson, fiind asociat în afaceri cu unii dintre coacționarii Băncii Dacia Felix (EuromBank), precum Avital Benesch (președinte al băncii), **Fredy Robinson** (proprietar principal al băncii) și **Liviu Mandler** (fost președinte al băncii, asociat). Dealtfel, **Liviu Mandler** i-a fost subordonat lui **Ariel Sharon** în armata israeliană.

Sorin Beraru (Samuel Bergovici)

Consacrat public prin afacerea/escrocheria CICO S.A., israelianul **Sorin Beraru** este cel mai celebru infractor evreu din România, prin fraudă acaparând și devalizând multe întreprinderi românești, pe care le-a stors de fonduri ce au părăsit România, ca și el. Inculpat în mai multe dosare penale, în anul 2002 Beraru a încercat mituirea procurorilor români cu suma de 600.000 de dolari. Aceștia au organizat un flagrant, astfel fiind arestat emisarul său israelian. L-a interogatoriu, acesta a declarat ca o parte din bani trebuiau să ajungă la Adrian (Năstase, primul ministru?). Dat în urmărire generală internațională, Beraru rezidează în Israel, stat care nu face nici un efort

pentru a-l identifica și extrăda în România. Mai mult, la vizita oficială din 2001 în Israel a primului-ministru **Adrian Năstase**, la întâlnirea oficială cu oamenii de afaceri israelieni, organizată de gazde, a fost prezent și inculpatul Beraru pentru a-l certa pe premierul român că procurorii din România îi tulbură "gheșefurile".

Moshe Pesah

Israelian. Partenerul de afaceri în România al lui **Sorin (Shmuel) Beraru**. Joacă teatru ca victimă a lui Beraru, deschizând procese împotriva acestuia ca astfel să își demonstreze "buna-credință" și să convingă instanțele românești că el poate păstra proprietățile obținute prin fraudă de la statul român.

Shimon Nahor

Traficant israelian de arme ce a acționat pe teritoriul României cu începere din 1992, până în 2001. Fiind evreu originar din Galați, când a emigrat în Israel avea numele de Herșcovici. La un moment dat, viceamiral al armatei israeliene. Traficant israelian de arme ce acționează pe teritoriul României. Afacerile sale ilegale l-au adus în atenția procuraturii românești, fiind arestat și inculpat în cadrul unui proces penal. Mitiind judecătorii, avocata evreică a lui **Nahor, Lidia Peter**, a obținut eliberarea acestuia ("judecarea în stare de libertate"). **Shimon Nahor**, odată eliberat, a încălcat interdicția de a părăsi România, fugind peste graniță, ascuns într-un covor făcut sul. Avocata Lidia Peter a fost arestată în Bulgaria și extrădată în România. Ca și în cazurile **Sorin (Samuel) Beraru** și Maria Vlas, Israelul întârzie extrădarea în România a infractorului Nahor.

Timp de mai mult de zece ani, Nahor a fost ofițer superior în armata israeliană, fiind comandantul unei nave de luptă. Ca ofițer de marină în retragere el a fost selectat de către Mossad pentru munca de spionaj în străinătate. Controlând firma *Quick Aero-Service* (al cărei proprietar apare **Dumitru Popescu**, condamnat în afacerea "Țigăreta II" pentru același tip de transporturi "speciale"), la 7.04.1997, Nahor efectuează un zbor de contrabandă cu armament pe distanța București (aeroportul Otopeni)-Khartoum, pentru care a dispus plăți din Geneva pe numele Herșcovici Simon.

Acesta a fost numai unul dintre zecile de "transporturi speciale" pe care le-a efectuat de pe Otopeni. În anturajul lui **Nahor** (Herșcovici) s-au remarcat lt.col. **Hary Ene** din S.R.I., **Kuki Borislavski** (consilier al ministrului apărării Victor Babiuc), generalul **Florentin Popescu**, șef al Direcției de înzestrare a Armatei române (compromis în afacerea "Țigăreta").

Un personaj care nu a văzut (?) ce face Nahor pe aeroport, este chiar directorul operațional al Aeroportului București-Otopeni, Sorin Stoicescu, care, prin intermediul firmei de protecție și pază Valahia asigură și paza aeroportului. Reproducem din raportul «Legătura lui Stoicescu cu Mossad-ul»:

"În 1991, Sorin Stoicescu intră în relații deosebite cu **Yehuda Tova**, ofițer de informații acoperit în cadrul Ambasadei Israelului de la București și se vede permanent cu acesta, unele surse susțin că ar părea un schimb informativ. A nu se uita atitudinea sa în cazul afacerii Bell Helicopters... în poziția sa din Departamentul Aviației Civile; Stoicescu nu a fost deloc străin de facilitarea achiziționării unor aeronave de către Compania Tarom de la o firmă de leasing americană, administrată de cetățeni israelieni; este acuzat de relații strânse de amicitie cu numiții: **Niels Schneckner, Gyora Yar, Artur Weis**; **Sorin Stoicescu** pare că s-a implicat mult prea activ în asigurarea tranzitului cetățenilor evrei din Rusia către Israel din chiar dispoziția primului-ministru Petre Roman. Asociatul său de la firma Valahia desfășoară fel de fel de activități pe lângă Ambasada Israelului." (A.P.)

Deși dat în urmărire internațională de către Procuratura din România, sustrăgându-se procesului penal și condamnării, **Shimon Nahor** este ridicat în slăvi și scos nevinovat în lucrarea recent apărută România Iudaică, tipărită pe banii Ministerul Cultelor și Culturii din România (a se citi din partea ministrului filo-sionist Răzvan Teodorescu, același care susține culpa poporului român de Holocaust împotriva poporului evreu).

Sammy Ofer

Cetățean israelian și britanic. Evreu de origine română, reprezentant al familiei magnaților israelieni Ofer cunoscuți drept frații Ofer (David, Sami și Iuli). Tatăl fraților Ofer a fost evreu originar din România, emigrând din orașul Constanța, unde avea numele de Josef Herșcovici (același nume de familie cu Shimon Nahor, Herșcovici din Galați). Averele fraților Ofer se ridică la 1,5 miliarde de dolari, plasată în afaceri.

Dintre cei trei frați, David a fost șeful unui serviciu secret israelian, Iuli a avut aplecare spre funcțiile publice, deținând până recent, deși israelian, și funcția de consul al României la Tel Aviv, iar Sammy, un personaj retras, de culise, s-a concentrat asupra afacerilor. El locuiește cu precădere la Londra, fie la reședința sa, fie pe un iaht de lux. Frații Ofer dețin împreună o bancă israeliană de rangul doi, Bank Mizrahi. Afacerile din România au fost demarate în ultimii ani de către octogenarul **Sammy Ofer**, iar în prezent sunt conduse de fiul său, Eyal Ofer.

Familia Ofer este coproprietară, alături de familiile (evreiești) Pritzker din S.U.A. și Wilhelmsen din Norvegia, al uneia dintre cele mai bine cotate agenții de turism din lume, Royal Caribbean Cruises Ltd. (active de 2,2 miliarde de dolari, venituri anuale de 1,2 miliarde de dolari), ce oferă croaziere în toată lumea cu peste 50 de itinerarii și peste 140 de destinații în Caraibe, Bermude, Bahamas, Mexic, Panama, Alaska, Hawai etc., etc. Flota are 14 nave moderne de agrement, cu o capacitate de peste 24.000 de călători.

Cea mai importantă afacere: familia Ofer deține compania Zodiac Maritime Agendes, companie de transport naval comercial, cu vase de până la 164.800 tdw. Această companie administrează și vasele altor firme evreiești, precum flota Rosemont, Trans Union Corp., sau cele 10 vase ale O&P Holding Ltd. Navele sunt operate prin contracte de la câteva zile până la câțiva ani. În prezent familia Ofer deține numeroase

proprietăți în România, care nu pot fi însă identificate cu ușurință, deoarece folosește în preluarea întreprinderilor românești firme off-shore cu acționariat secret, create în paradisuri financiare, precum Cipru. Se bănuie prezența sa masivă, deși invizibilă, în proprietățile din orașul Constanța (mai ales în port), unde presa nu poate scrie decât ceea ce vrea el. La conducerea magazinului Tomis (proprietatea sa) a numit-o pe **Daiana Voicu**, fiica cunoscutului magistrat **Marin Voicu**.

Eyal Ofer, împreună cu Jay Pritzker, l-au mandatat în 1997 pe **evreul Phillip Bloom** să le procure *Hotelul București*. Afacerea a eșuat într-un scandal privind manipularea privatizării.

De multe ori, datorită poziției sale, **Eyal Ofer** este mandatat de oficialități să reprezinte România în fața forurilor internaționale, astfel încât el cunoaște politica de culise a guvernului român mai bine decât serviciile secrete românești.

Dan Fischer

Cetățenie română și israeliană. S-a numit și Frâncu, nume sub care a fost cunoscut ca sportiv al clubului Ministerului de Interne, Dinamo. Coproprietar al postului de televiziune Prima TV. În capitolul "GHEȘEFURI EVREIEȘTI" este arătată implicarea sa în recuperarea creanțelor României de la diverse state. Rolul lui Fischer se rezumă la a intermedia vânzarea acestor creanțe, pentru numai 40% din valoarea reală, către una din Băncile Rotschild și la a-și încasa comisionul. Totodată, Fischer a intermediat obținerea de credite, pentru România, de la altă bancă evreiască americană, *Credit Swiss First Boston*. Apropiat în afaceri de secretarul de la Ministerul Finanțelor, **Ionuț Costea**, cumnatul lui **Mircea Geoană**. Legat de relațiile sale cu serviciul de spionaj românesc, sunt semnificative acuzele aduse, în octombrie 2000, de actualul șef al Serviciului Român de Informații, Radu Timofte, pe atunci vicepreședinte al Comisiei parlamentare pentru controlul SIE. Concret, șeful Serviciului de Informații Externe, **Cătălin Harnagea**, ar fi cerut de la ofițerii din subordine dosarele a 19 personalități politice pentru a le discredita sau șantaja. În acest context, atunci când "un om de afaceri nu cotizează la Fischer sau la AVAB, i se face imediat dosar penal", susținea **Radu Timofte**, arătând și că **Harnagea** se folosea de ofițerii acestui Serviciu în interes personal, pentru a răspunde anumitor comenzi politice. Astfel, acești ofițeri bine pregătiți acționează și în misiuni speciale în afara țării, având ca scop recuperarea creanțelor României. Conform relatărilor lui Timofte, folosindu-se acest procedeu, România a recuperat 40 de milioane de dolari din Kuwait, însă banii nu au ajuns nici la bugetul de stat, nici la S.I.E., ci au luat căi numai de Harnagea știute. Această acuză are o semnificație aparte, în contextul în care colaboratorul și specialistul nr. 1 al României (și al S.I.E., deci) în recuperarea creanțelor este... **Dan Fischer**.

Vladimir (Vova) Cohn

Evreu originar din România, transfug, se pretinde investitor repatriat din Franța, în 1990. Taică-său a fost comisar sovietic evreu Kominternist, venit în România pe

tancurile sovietice, după 1944, deoarece a făcut parte din activul de bază ai instalării comunismului în România. De aici probabil se trage prietenia sa cu alt evreu, fiu de comunist evreu, Petre Roman, fost prim-ministru al României, actualmente "Raportor NATO". În perioada cât Petre Roman s-a "specializat" la Paris, relațiile dintre familiile Neurlander-Cohn au fost reluate.

Vova Cohn a primit, după 1990, în "locație de gestiune", de la fostul prim-ministru Roman, clubul Nasty din București.

Foarte gălăgios și obraznic pe posturile de televiziune, în timpul fostelor guvernări, **Cohn** a participat la mai multe privatizări cu cântec ale întreprinderilor românești, cea mai celebră fiind privatizarea unicului producător de carton presat din România, fabrica RomCarton S.A.. Ca în toate privatizările evreiești din România, **Cohn** a dat dovadă de o duritate deosebită față de muncitorii români, a concediat masiv și nu a plătit salariile. Greva și mitingul din curtea fabricii, l-au determinat pe **Cohn** să-și folosească influența, ceea ce a dus la o intervenție extrem de violentă și represivă a forțelor polițienești, care i-au molestat pe muncitori și i-au alungat din **incinta întreprinderii**.

Vova Cohn este în prezent Vicepreședinte al clubului de fotbal al Ministerului de Interne, Dinamo București.

Gheșefturi evreiești sau asimilare politico-economică!

Retrocedări evreiești și sprijin electoral. Anul 1996 a fost în România an de campanie electorală pentru alegerile parlamentare și prezidențiale. Nu întâmplător, ambasador al S.U.A. la București era **afaceristul evreu Alfred Moses**, iar **Ion Iliescu** dorea să fie încă o dată președinte al României. Prietenia președintelui Iliescu cu **Alfred Moses** trecuse proba de foc când, în vara lui 1996, cei doi aflându-se alături în sediu central al *B'nai B'rith* din S.U.A., Ion Iliescu a declarat public că rupe coaliția de guvernare cu "partidele extremiste" (fiind catalogate astfel Partidul România Mare și Partidul Unității Naționale a Românilor).

Pe de altă parte, conaționalii lui Moses au considerat că Ion Iliescu ar fi bun de președinte pentru România, căci demaraseră deja cu el ceva afaceri. Mai mult, puteau chiar să câștige un ban bun "ajutându-l". În acest context s-au deplasat în România trei "mercenari electorali", evreii americani Shumate, Dresner și Gorton, care au fost plătiți de guvernării români sub pretextul unui studiu de marketing prin ordine de plată executate de Banca Ion Țiriac. Ziarul Ziua relatează la 27 martie 1996 despre o primă tranșă de un milion de dolari, urmată de o alta de o jumătate de milion de dolari.

Cei trei "mușchetari" mercenari prezentau și o bună carte de vizită. George Gorton pregătise și campania electorală a lui Boris Elțin, devenit apoi președinte al Federației Ruse. La rândul lui, cunoscut strateg electoral în S.U.A., Joe Shumate era un renumit analist al campaniilor electorale, iar Richard Dresner era expert electoral în New York, pregătindu-i lui Bill Clinton mai multe campanii electorale (în 1970, Dresner a fost cel care l-a sprijinit pe Clinton să devină guvernator al statului Arkansas), de aceea era în foarte bune relații cu fostul consilier al președintelui S.U.A., Dick Morris. Se știe că, deși democrată, administrația lui Bill Clinton a fost cea mai penetrată de elemente sioniste evreiești și de membri ai *B'nai B'rith* (de regulă, evreii americani sunt mai apropiați de Partidul Republican, în cadrul căruia au penetrat la funcțiile de conducere).

Mercenarii "americani" au fost angajați de partidul de guvernământ (P.D.S.R.), la decizia lui **Viorel Hrebenciuc**, în iulie 1996, arată Ziua. Contractul consultanților era programat să dureze până la data de 17 noiembrie 1996, urmând ca el să acopere și turul doi de scrutin. Ei au locuit la Vila P50, fostă a lui Ceaușescu. De la bun început, americanii au dat importanță campaniei din presă, în special celei de pe postul național de televiziune.

Cum era de așteptat, opoziția "democratică" de la acea dată, reprezentată îndeosebi de Convenția Democratică, apărea în fața opiniei publice occidentale ca anti-comunistă, în timp ce **Ion Iliescu** și partidul său (P.D.S.R.) ca neo-comuniști, ceea ce a determinat mai multe agenții neguvernamentale ale S.U.A. să sprijine aceste forțe de "opoziție democratică". Această situație periclită însă misiunea Gorton-Shumate-Dresner și trebuia stopată, moment în care a trebuit să intervină ambasadorul S.U.A., adică **evreul A. Moses**, care a încercat la schimb să mai obțină un avantaj: privilegiile pentru evrei în privința retrocedării imobilelor din România. Totodată, el cere guvernului S.U.A. să oprească sprijinul acordat opoziției din România.

Situația a fost surprinsă critic și combătută de ziaristul Anton Uncu de la România Liberă, pe parcursul unei serii de articole din septembrie-octombrie 1996:

"Ambasadorul Statelor Unite la București, dl. Alfred Moses, afirmă că Legea caselor naționalizate nu constituie obiect de negociere între Guvernul român și Guvernul american... Am aflat [însă] că domnul ambasador a negociat cu Puterea de la București o exceptare de la lege pentru [foste] proprietăți aparținând comunităților etnice. Recunosc, nu înțeleg prea bine intențiile ambasadorului Statelor Unite în România, domnul Alfred Moses. Cum domnia sa exprimă poziția Guvernului S.U.A., evident, nu înțeleg prea bine intențiile Guvernului american. Nu pun în discuție faptul că domnul Alfred Moses ar fi sau nu diplomat de carieră sau că numirea sa în această funcție ar fi fost acordată la cerere, în relație directă cu volumul fondurilor donate în campania electorală a președintelui american. Dacă domnul Teodor Meleșcanu are dreptate, circa 90% din ambasadorii S.U.A. se înscriu în această regulă. La urma urmelor, asta îi privește pe americani. Grijă noastră este că ambasadorul S.U.A. în România este, prin forța lucrurilor, reprezentantul Guvernului american pe lângă Guvernul României. Dacă așa stau lucrurile, cum să înțelegem declarațiile publice ale domnului Alfred Moses, în sensul modificării structurii alianței guvernamentale prin excluderea partidelor extremiste din structura acesteia? Că Guvernul american l-a acreditat pe domnul Moses, nu pe lângă guvernul real al României, ci pe lângă un guvern ideal, sau cel puțin așa cum l-ar dori americanii să fie?

Dar restituirea proprietăților evreiești comunitare preocupă guvernul S.U.A.? Fără îndoială. Cum s-ar putea explica altfel negocierile pe această temă ale ambasadorului S.U.A. cu Președinția, Guvernul și staful P.D.S.R.? Domnul Alfred Moses, șeful comunității evreiești din New York, ori și-a asumat, benevol, funcția de ambasador al comunității evreiești pe lângă Guvernul României, ori își încalcă mandatul încredințat de Guvernul S.U.A."

"Nu-i mai vrem pe americani, ale Uncu? Sau, totuși, îi vrem, dar cu condiția să nu fie evrei?" este întrebat de alt ziar redactorul României Libere.

"Asta nu mai este de răs - răspunde Anton Uncu -, asta-i măgărie! Și există riscul să te ia cineva în serios. Ei, bine, dacă domnul ambasador ar fi negociat la București retrocedarea imobilelor minorităților malgașe, nu evreiești, ca stare de excepție de la Legea caselor naționalizate, tot mi-aș fi pierdut cumpătul. Pentru că nu cred, în ruptul capului, că Washigtonul l-a împuternicit să se ocupe cu astfel de probleme... Ambasadorul Statelor Unite - atrăgea atenția A. Uncu - descurajează orice încercare de sprijin preferențial acordat partidelor din opoziția democrată românească, net dezavantajate în confruntarea electorală de lipsa mijloacelor financiare și logistice, dar mai ales de subordonarea postului național de televiziune, singurul care acoperă întreg teritoriul țării de către putere."

[La scurt timp Anton Uncu a părăsit ziarul România Liberă și a fondat ziarul Curentul; a decedat în urma unui atac de cord.]

În cadrul aceleiași campanii electorale, **Ion Iliescu** avea să se mai folosească de serviciile unui evreu parizian pentru a se menține la putere, el și partidul său de sub semnul celor trei roze. Este vorba de "francezul" **Adrian Costea**, căruia i s-au vărsat sume imense de la bugetul statului român pentru realizarea albumului Eterna și

fascinanta Românie, sume folosite de fapt pentru afișele electorale ale partidului, tipărite în străinătate și introduse fraudulos în România. Peste un milion de dolari (bani negri) au plecat acum un an și jumătate la Paris într-o valiză diplomatică românească (spre mângjirea magistraților francezi), pentru ca de scandalul Adrian Costea să nu se mai audă nimic, după ce, în 1999, procurorii francezi se deplasaseră special la București. Evreu originar din România, Adrian Costea a fost consilier al președinților **Ion Iliescu** și **Emil Constantinescu** și se află în spatele desprinderii unei dizidente din P.D.S.R., în frunte cu Teodor Meleșcanu și Iosif Boda, numită "Alianța pentru România" (ApR, după modelul Alianței Israelite), pe care a finanțat-o. Ideologul noului partid "românesc", alt evreu: analistul economic Vladimir Pasti. Eșecul "Alianței", condusă de la Paris de Costea, i-a determinat pe liderii acesteia să-și găsească adăpost în sânul Partidului Liberal.

Concomitent cu presiunea politică a ambasadorului **Alfred Moses** privind retrocedarea proprietăților evreiești confiscate de regimul legionar al mareșalului Antonescu, sau naționalizate de comuniști, evreii din Israel au declanșat o presiune juridică. Astfel, deputatul israelian Avraham Poraz a acționat în justiție statul român la Tribunalul Internațional de la Haga, "ca urmare a tergiversării procesului de restituire a proprietăților deținute de evreii originari din România".

"Sunt foarte conștient de faptul că Israelul are interese politice, economice și militare în România" - spunea Avraham Poraz, pentru a explica de ce acțiunea sa nu poate avea sprijinul fățiș al guvernului israelian. "După cum m-a informat Ministerul de Externe israelian, în România există la ora actuală 1.500 de întreprinderi mixte româno-israeliene", adăuga el. "Colaborez [în schimb] cu Congresul Mondial Evreiesc, îndeosebi cu președintele său, **Edgar Brofman**, și cu directorul general, **Israel Singer**. Această organizație a rezolvat cu succes litigiul cu băncile elvețiene pentru restituirea banilor depuși de victimele Holocaustului".

Creanțele și Eurobondurile românești. Unul dintre notorii afaceriști evrei care au pus din plin umărul la cele mai controversate afaceri ale României din ultimii ani este israelianul **Dan Fischer** (fost Frâncu, ca evreu român). El a devenit mai cunoscut atunci când s-a certat cu alt afacerist israelian, considerat "agent Mossad cu operare pe România", **Alex Bittner**.

Principalul deschizător de drumuri pentru Dan Fischer, în timpul fostei guvernări a Partidului Social Democrat (numit atunci P.D.S.R.), cea de până în 1997, a fost nimeni altul decât "evreul ucrainean" Viorel Hrebenciuc. Astfel, în 1996, de exemplu, România avea de recuperat de la două state africane creanțe în valoare de 12 milioane de dolari, dar apare în schemă **Dan Fischer** care "ajuta" România, intermediind acesteia vânzarea creanței de 12 milioane de dolari pentru numai 5 milioane către Banca Rotschild din Olanda. Afacerea a fost atât de bună pentru evrei, se pare, încât ei, pe lângă comisioanele curente, au finanțat și candidatura lui Ilie Năstase (candidat al P.D.S.R. în 1996) la funcția de primar al Bucureștiului.

După venirea la putere a "dreptei democratice" în 1997, Dan Fischer exploatează relațiile sale cu noii puternici ai zilei. Prietenia sa cea mai strânsă a curs pe direcția **Cătălin Harnagea** (nou șef al spionajului românesc, S.I.E.) și **Dorin Marian** (coordonatorul serviciilor secrete din partea președinției României) oameni ai președintelui **Emil Constantinescu**. Prin intermediul partenerul său israelian Alex

Bittner (cu care a și împărțit vremelnic proprietatea postului "românesc" de televiziune Prima TV), Dan Fischer a avut relații la vârf și la nivelul serviciului român de contrainformații și siguranță (îndeosebi cu directorul adjunct al S.R.I., Mircea Gheordunescu).

Iată una dintre afacerile lui Fischer, pusă la cale cu noii săi prieteni. Imediat după venirea la putere a lui **Emil Constantinescu** și a Convenției Democratice în 1997, Fondul Monetar Internațional se hotărăște să își arate "bunăvoința" față de România și acordă acesteia un împrumut de 140 milioane de dolari, fapt care, chipurile, îmbunătățește imaginea în lume a țării. Doar că pentru acordarea împrumutului, România era condiționată să mai se împrumute și de la o bancă privată occidentală cu suma de 400 milioane de dolari. Pentru a obține o astfel de sumă, mare pentru o țară ca România, guvernarea Constantinescu-Ciorbea a decis să scoată la vânzare obligațiuni garantate de statul român. Achizitorii de "bonduri" trebuiau însă găsiți, și aici a apărut **Dan Fischer**, împreună cu banca americană Credit Swiss First Boston, bancă foarte interesată la acea vreme de obligarea României la semnarea *afacerii Dracula-Bell Helicopters*, susținută, la rândul ei, de politicienii evrei americani **Tom Lantosh** și **Alfred Moses**.

Nu trebuie să subestimăm rolul cozilor de topor dintre românii care au făcut jocul lui Fisher. Unul dintre aceștia este fostul secretar de stat de la Ministerul Finanțelor, Ionuț Costea, ce răspundea de împrumuturi externe. Astfel, pentru afacerea cu plasarea bondurilor garantate de stat în vederea împrumutării României cu 400 milioane dolari, comisionul *Fischer & Credit Swiss First Boston* se ridică la 3%, iar dobânda pentru împrumutul acordat României s-a stabilit în străinătate la 11-12%, dar la sosirea la București a lui Fischer aceasta a devenit de 14%, ceea ce a însemnat împovărarea suplimentară a cheltuielilor României cu 20 milioane de dolari, la care se adaugă dobânda inițială de 48 milioane dolari și comisionul lui **Dan Fischer** de 12 milioane de dolari. Această sumă totală de 80 milioane dolari, reprezentând dobânzi și comisioane, a fost strânsă de statul român prin tot ceea ce a vândut (privatizat) în București în perioada regimului Constantinescu.

Chiar și pentru privatizarea operatorului național de telefonie, Romtelecom, domnul **Dan Fischer** a avut o puternică aplecare, dar aici a apărut finalmente drept consultant oficial al privatizării firma evreiască americană Goldman & Sachs, în schimbul unor comisioane de milioane de dolari plătite de statul român. Ceea ce ni se pare mai ciudat este că, dacă la un moment dat nu ar fi apărut fricțiuni între omul de afaceri israelian Alex Bittner și șeful spionajului românesc **Cătălin Harnagea** (prieteni al lui Fischer și colaboratori în recuperări externe), n-am fi aflat niciodată despre toate aceste afaceri dubioase.

Conform *Monitorului Oficial* al României, la sfârșitul anului 1998 România avea de primit din partea Angolei, Guineei, Mozambicului, Peruului, Sudanului și Zambiei datorii de 317 milioane dolari. Deși nu se știe decât că Serviciul de Informații Externe român, condus de ex-ziaristul **Harnagea**, își crease un sistem propriu de "recuperatori", presa de investigație a aflat că în centrul schemei de recuperare a creanțelor funcționa în mod interesat Dan Fischer.

Tot în 1999 s-a produs o altă operațiune de îndatorare de pe piața privată a României, în care au fost implicați secretarul de stat Ionuț Costea și **israelianul Dan Fischer**.

Astfel, **Fischer** a negociat ca reprezentant al băncii străine cu secretarul Costea o dobândă de 15,5-16%. După plecarea reprezentanților băncii, cei doi acoliți au săltat dobânda la 17%, în oferta către Guvernul României. În ședința de guvern însă, imprevizibilul Băsescu, pe atunci ministru al transporturilor, și-a deschis calculatorul portabil, a intrat pe Internet și l-a trimis la plimbare pe ministrul de finanțe, Remeș, arătându-i care sunt realele dobânzi ale băncilor, mult mai mici.

Soros, Goldman & Sachs. Scandalul privind privatizarea operatorului național de telefonie fixă, ROMTELECOM, a scos la iveală că Statul Român a fost prejudiciat cu suma de 9 milioane de dolari americani, numai din comisionul încasat pentru consultanță în privatizarea singurei companii românești de telefonie fixă. Mai puțină atenție s-a dat faptului că acest comision a fost încasat de firma Goldman & Sachs, ce funcționa în același timp și ca evaluator al privatizărilor românești pe lângă Fondul Proprietății de Stat. Alte comisioane, secrete, s-au ridicat la zeci de milioane de dolari.

Firma nu este însă o oarecare agenție privată occidentală. Banca Goldman Sachs din New York este una dintre cele opt bănci evreiești ce au fondat banca centrală privată a Statelor Unite ale Americii, Federal Reserve System.

Jeffrey Sachs nu este numai acționarul firmei care a operat intens în privatizările din România. Evreu polonez, Sachs face parte din organigrama evreului ungar George Soros, figurând ca principal consilier economic. La rândul său, evreul ungar George Soros este cel mai bine plătit manager-finanțist din S.U.A., câștigând curent 500 milioane de dolari anual. Prin lovitura pe care a dat-o în septembrie 1993 Băncii Naționale a Angliei, Soros a câștigat un miliard de dolari din banii contribuabililor englezi, în mod ipocrit, Soros și-a creat în ultimii ani o imagine de "Robin Hood al erei computerului", care ia bani de la țările occidentale prin geniale speculații financiare și îi dă apoi Europei răsăritene și Rusiei prin diferitele "Fundații Soros" în scopul "nobil" al instaurării unui tip de democrație numit de el "societate deschisă". Că Soros este departe de a fi un altruist, o demonstrează mai ales doctrina sa, prezentată în propria-i lucrare, *The Alchemy of Finance*: "Ceea ce cred speculanții finanțelor are mai multă importanță decât faptele economice reale".

Conform biografului său, **William Engdahl**, **George Soros** a fost identificat ca fiind "omul de paie" al concernelor bancare anglo-franceze ale Rothschild-zilor. Engdahl precizează:

"Relațiile lui George Soros cu cercurile internaționale ultrasecrete ale Rothschildzilor nu sunt relații bancare întâmplătoare sau obișnuite. Iar succesul extraordinar al lui Soros ca speculant pe nisipurile mișcătoare ale piețelor financiare sunt greu de explicat doar prin simplul său «talent de jucător». Soros are acces la informațiile interne ale unuia dintre cele mai importante canale de informații private din lume."

Unul dintre principalele roluri ale lui Soros, rezervat lui de Rothschildzi, deci de oculta mondială, este acela de agent de influență la nivel planetar, în folosul lui Rothschild și al acoliților lor, pentru promovarea "economiei de piață" când doresc să disperseze proprietatea altora (a statelor, de regulă), sau pentru centralism, atunci când vor să acumuleze pentru ei. Astfel, în anii '80, cu concursul d-nei Margaret Thatcher, prim ministru al Marii Britanii, banca N.M. Rothschild & Sons a câștigat sume de mai multe mii de miliarde de dolari din privatizarea întreprinderilor britanice de stat.

Legăturile dintre Rothschild și Soros se țin prin oameni cheie. Astfel, **evreul Richard Katz** face parte atât din comitetul director al concernului lui Soros (Quantum Fund), dar, în același timp, este director al Rothschild Italia S.P.A. din Milano și în comitetul director al N.M. Rothschild & Sons. Iar acesta este numai un exemplu.

Jeffrey Sachs, cel care operează intens în România prin "consultanță" asupra privatizărilor, este de fapt unul dintre agenții de influență ai lui Soros (și, de la distanță mai mare, al clanului Rothschild) în ceea ce privește implementarea "terapii de șoc" în economiile țărilor țintă, adică, mai recent, în Europa răsăriteană.

Sachs a activat în Polonia prin Fundația Ștefan Batory, din anul 1989. Soros însuși recunoaște a fi știut dinainte că terapia sa de șoc va produce o imensă rată a șomajului și de aceea a ținut să instaleze la guvernare sindicatul Solidarnosci. În Iugoslavia, la începutul anului 1990, Soros împreună cu Fondul Monetar Internațional, prin implementarea terapiei de șoc, au condus la incendierea întregii țări.

Jeffrey Sachs a fost implantat și în Rusia, pe lângă președintele Elțin, pentru aplicarea terapiei de șoc. Din ianuarie 1992 terapia de șoc Soros-Sachs a dezlănțuit în Rusia un haos economic fără precedent și superinflație. De situație au profitat acoliții lui Soros, precum comerciantul evreu Marc Rich, care practic a cumpărat pe nimic întreaga producție de aluminiu a Rusiei. Printre magnații ruși produși peste noapte de terapia de șoc, îi aflăm astfel pe **evreii Roman Abramovici** (acumulare: 3 miliarde de dolari), **Mihail Fridman** (2,2 miliarde de dolari), **Mihail Hodorkovski** (3,7 miliarde de dolari) și alții.

Toate țările țintă ale lui Soros au fost determinate să promoveze privatizarea totală, impunându-se o legislație de vânzare la "prețul de piață" a fostelor întreprinderi socialiste. Dar, ca și în România (sau, mai ales în România), "piața" fusese aproape distrusă în prealabil de către terapia de șoc. Iar consultant în privatizare apare, pe loc, indispensabila *Goldman & Sachs* care, așa cum s-a văzut în cazul RomTelecom, și-a încasat și un frumos comision, românii de rând alegându-se doar cu scumpirea convorbirilor telefonice, căci cineva trebuie să "onoreze" nota de plată.

În România, ca și în toate celelalte țări est-europene, una dintre preocupările Fundației Soros a fost și este manipularea largă a opiniei publice și a presei. În acest scop sunt pompate sume importante de bani către organizațiile "civice", precum Grupul pentru Dialog Social (G.D.S.) și alte focare de agenți de influență. Mulți dintre acești bani ajung fraudulos în firmele particulare ale "campionilor democratici" din România, fapt ce nu îl deranjează însă pe "stăpânul evreu de pe Wall Street", atât timp cât își atinge scopurile.

Conform studiului, "Analiza asistenței democratice pentru România" - Washington 1996, semnat de **Thomas Carothers** (fost consilier în Departamentul de Stat al S.U.A.), până în 1996 **George Soros** a infuzat către agenții săi din România circa 10 milioane de dolari anual. De un relativ sprijin s-a bucurat și Convenția Democratică din România, care în perioada 1990-1994 a încasat "sprijinul" de 13,55 milioane de dolari.

Evreul Joseph Goshy la zeci de unități hoteliere gratis, cu girul lui **Radu Sârbu** și prin intermedierea fostului șef al S.R.I. - Cluj. **Josef Goschy** a pus mâna pe zeci de unități

hoteliere din România prin comiterea de ilegalități de către funcționari importanți din cadrul Fondului Proprietății de Stat. Astfel, în decursul a doi ani de zile, în perioada 1998-2000, beneficiind de susținere din interiorul F.P.S., Goschy a reușit să achiziționeze peste 26 de unități hoteliere din țară la prețuri ridicol e mici și în condiții avantajoase.

Constantin Ulpiu Mladin a devenit în 1998 consilierul și, în același timp, mâna dreaptă a președintelui F.P.S. **Radu Sârbu**, aceștia cunoscându-se de la Cluj, când Sârbu era șeful privatizării locale (F.P.S. Cluj), iar Mladin - șeful serviciului secret (S.R.I. Cluj). Se vede că privatizările pro-maghiare efectuate de **Radu Sârbu** în județul Cluj nu a condus la stricarea relațiilor dintre cei doi (ca și când aceste privatizări ar fi fost în interesul siguranței naționale), prietenia lor făcând ca Sârbu, odată avansat, să obțină imediat transferul la București (F.P.S. Central) și pentru Mladin, pe care l-a ținut de consilier special și șef de Direcții, mai ales la Direcția Control a F.P.S., pentru a obține motive de destituire a directorilor din teritoriu care nu se supuneau comenzilor de privatizare clientelară venite de la centru. A se vedea cazul Hotelului București, preluat fraudulos de un grup israelian. Acum câțiva ani, un director din Valea Prahovei a prezentat presei (inclusiv la TV, în emisiunea "Dan Diaconescu în direct") înregistrarea unei discuții telefonice în care i se transmitea comanda clientelară a lui "nea Costică Mladin" privind aranjarea privatizării unui hotel. Acest director nu s-a supus, drept care a fost controlat de la F.P.S. central și destituit pe motive fabricate.

Același **Costică Ulpiu Mladin**, personaj central din cadrul fostului F.P.S., l-a susținut și pe evreul Josef Goschy în preluarea a peste 26 de hoteluri. Care a fost însă soarta importantului funcționar de stat, după predarea funcției publice? După alegerile din 2000, Mladin Ulpiu a devenit consilierul lui Josef Goschy, drept recompensă pentru sprijinul acordat, în general, hotelurile cumpărate de către **Josef Goschy** de la Fondul Proprietății de Stat erau ipotecate la bănci de către patronul evreu al firmei Unita Turism SA pentru obținerea unor credite. Atenție:

"Acest lucru se petrecea - scria în cadrul unei anchete de presă ZIUA DE IAȘI - în condițiile în care Goschy nu era încă proprietarul respectivelor hoteluri. Din informațiile pe care le deținem rezultă că, datorită complicității lui Mladin Ulpiu, conducerea F.P.S. își dădea acordul pentru ipotecarea la bancă a hotelurilor. Cu alte cuvinte, statul român a ipotecat în nenumărate rânduri proprietățile sale pentru ca Josef Goschy să poată lua credite de la diferite bănci, fără a avea garanța sau o altă garanție că respectivele credite se vor achita."

Anchetele de presă au mai arătat că complicitatea lui **Mladin Ulpiu** a însemnat pentru Goschy preluarea a numeroase societăți din turism la prețuri derizorii. De exemplu, Hotelul Traian din Drobeta Turnu-Severin a fost vândut lui J. Goschy la un preț foarte mic. În primă instanță respectivul hotel a fost vândut societății Per Scorilo SRL din Turnu Severin la un preț aproximativ de 66.000 de lei pe acțiune. Pe atunci, F.P.S. a refuzat să-și dea acordul pentru contractarea unor credite de către noul proprietar. După doi ani de inflație, **Mladin Ulpiu** îi facilitează lui **J. Goschy** cumpărarea Hotelului Traian la un preț de numai 25.000 lei pe acțiune și imediat conducerea F.P.S. își dă acordul pentru contractarea de credite. O parte dintre hoteluri a fost achiziționată folosindu-se drept paravan de organizațiile PAS ale salariaților din societățile comerciale respective. În acest mod, **J. Goschy** a beneficiat în mod ilegal

de facilitățile acordate de statul român salariaților din unitățile de turism respective, și anume plata în rate pe termen de cinci ani și o dobândă redusă de numai 10%.

Potrivit legilor în vigoare, **Josef Goschy** nu avea dreptul să beneficieze de astfel de facilități. Folosind drept paravan PAS-ul firmelor respective, Goschy a achiziționat mai multe complexuri hoteliere din România. În mod normal, conducerea F.P.S. trebuia să anuleze respectivele privatizări mascate și să reia procesul de privatizare. Departamentul Post Privatizare al F.P.S., prin persoanele care urmăreau respectarea prevederilor din contractul de privatizare, trebuia să ia măsurile legale ce se impuneau, însă, datorită implicării consilierului președintelui **Radu Sârbu** în aceste privatizări dubioase (foarte probabil chiar la comanda acestuia), F.P.S. a acoperit toate neregulile comise de Goschy și Mladin.

Pentru deplina lămurire a schemei [evreiești] de corupere, a se vedea modul cum Hotelul București a fost cumpărat de către un obscur grup israelian ce s-a folosit ca paravan de un off-shore cipriot, obținând la 8 decembrie 2000 un credit bancar de 25 milioane de dolari pentru care a girat... cu chiar acțiunile ce urmau să fie obținute de la statul român (adică de la Fondul Proprietății de Stat din România), în aceeași zi s-au virat statului român 21 milioane de dolari pentru plata pachetului majoritar de acțiuni, iar trei milioane de dolari au alimentat un cont bancar din Londra pentru plata de comisioane la privatizare. Surse apropiate de această "privatizare" ne-au sugerat că acest fapt a fost posibil prin obținerea unui acord scris de la Fondul Proprietății de Stat (**Radu Sârbu, Mladin?**) și prin sustragerea titlurilor de proprietate ale societății la începutul lunii decembrie 2000.

Evreii și Petrolul Românesc în Mileniul Trei

David Rothschild preia și petrolul românesc. *Curierul National* titra în martie 1999: "Consoțiiul ABN AMRO Rothschild se lansează cu mari șanse în bătălia pentru Petrom". Iată știrea:

"Banca olandeză ABN AMRO a anunțat vineri că baronul David de Rothschild va fi, începând din 6 mai 1999, membru al Consiliului de Supervizare al băncii. Numirea baronului de Rothschild, un reprezentant cheie al comunității financiare internaționale [a se citi al oculte financiare mondiale, stâlp și fondator al organizațiilor mondialiste precum C.F.R. Comisia Trilaterală, Grupul Bilderberg], vine să întărească relațiile dintre grupul ABN AMRO și Rothschild... ABN AMRO Rothschild este cotate ca primul grup în lume în domeniul consultanței pentru privatizare în industria de petrol și gaze. ABN AMRO Rothschild participă cu o ofertă în România în cadrul licitației pentru consultanță financiară privind creșterea de capital a [companiei naționale românești] SNP PETROM. În același timp, ABN AMRO Rothschild derulează un contract de consultanță pentru guvernul brazilian privind privatizarea companiei naționale de petrol și gaze, Petrobras."

Deși implicarea *ABN AMRO Rothschild* în privatizarea (i.d. înstrăinarea) S.N. Petrom nu a mai fost afirmată public, în anul 2002 a fost implementat chiar planul avansat de aceasta, adică privatizarea companiei naționale a fost demarată cu o majorare de capital de 5%, iar la finele anului 2002, privatizarea Petrom-ului a fost impusă României de către Fondul Monetar Internațional, deși Petrom, fiind una dintre cele mai eficiente companii de stat, asigură 25% la sută din veniturile la bugetul de stat al României. Finalizarea privatizării Petrom este programată pentru anul 2003.

*

Axa **Mark Rich (Rothschild) - Yoav Shtern - Viorel Hrebenciuc**. Unul dintre nenumăratele scandaluri ale pseudo-capitalismului românesc s-a declanșat la începutul lunii octombrie 2002, și, ridicând încă un pic cortina spoliierilor comise asupra României, ne-a permis să aflăm faptele pe care vi le vom relata mai jos, chiar dacă se încearcă rapida lor mușamalizare. Scandalul "Cuzino-Shtern" are deosebitul merit, prin mediatizarea sa, că ne arată interesul manifestat în ultimii ani față de petrolul românesc, printr-unul dintre principalii "capitaliști" evrei americani, poate cel mai veros dintre aceștia. Acesta este **Mark Rich**! La 20 ianuarie 2001, în ultima zi a mandatului prezidențial, fostul președinte al S.U.A., Bill Clinton, sfidând opinia publică americană, semnează decretul de grațiere al magnatului **Mark Rich**, Clinton negând totodată că **evreul Rich** și-ar fi cumpărat grațierea prin contribuții financiare directe sau indirecte către Partidul Democrat american. În fapt, prin soția sa, **Denise Rich**, **Mark Rich** a oferit Partidului Democrat peste un milion de dolari în perioada 1993-2000, a mai atras fonduri de 250.000 de dolari (de la alți evrei) și a făcut grase cadouri soților Clinton în ultimul an de mandat al lui Bill. Chiar și negrațiat, **Mark Rich** oricum nu mai putea fi însă ajuns de mâna justiției americane care îl urmărea pentru una dintre marile fraude fiscale aduse Statelor Unite ale Americii, 48 milioane de dolari, fugind și stabilindu-se în Elveția, din anul 1983. De aici, ca un păianjen, a început să-și toarcă și să-și întindă pânza intereselor economice asupra întregii lumii, cu precădere asupra României.

Privind totala obediență a tuturor președinților americani față de marii afaceriști evrei trebuie să mai arătăm că, tot în ianuarie 2001, noul președinte al S.U.A., George W. Bush (Jr.), a anunțat că renunță la intenția de a anula grațierea lui **Mark Rich**, acordată de predecesorul său Bill Clinton.

"*Un nabab iubit de Mossad!*" Astfel titra cotidianul *Jurnalul Național* din 04.10.2002 următoarea fișă biografică a afaceristului Mark Rich; născut în Belgia, a sosit în Statele Unite ale Americii în 1941, preocupându-se de a-și construi imaginea unui important om de afaceri:

"Cu abilitate, în mai puțin de 20 de ani, Rich a reușit să facă opere de caritate în valoare de zeci de milioane de dolari, în S.U.A., Elveția și Israel. Statul evreu chiar i-a acordat o carte de identitate și un pașaport, ca urmare a ajutorului acordat instalării în Israel a evreilor ruși și etiopieni. Potrivit Time Magazin, Rich și-a stabilit în Israel o fundație pe numele său, condusă de un fost agent al Mossad-ului". Mark Rich avea asupra sa, în S.U.A., 51 de capete de acuzare pentru evaziune fiscală, asociere cu răufăcători și transferuri frauduloase de fonduri, moment în care a șters-o spre Elveția. Sold infrațional: 26,9 milioane dolari față de fiscul american, 13,5 milioane dolari amenzi și 97,4 milioane dolari dobânzi, în prezent Mark Rich duce "o viață de lux, în apropiere de Zurich, într-o vilă somptuoasă, înconjurat de gârzi de corp israeliene".

Așa cum am arătat (în capitolul anterior), legăturile dintre **David Rothschild** și **George Soros** se țin prin oameni cheie, îndeosebi prin evreul Richard Katz, care face parte din comitetul director al concernului lui Soros (*Quantum Fund*), fiind în același timp director al Rothschild Italia S.P.A. din Milano,. În Rusia, prin "terapia de șoc" promovată de Soros și prin "consultanța la privatizare" asigurată guvernului Rusiei de Goldman & Sacs, au reușit să pună în brațele lui **Mark Rich** câteva ramuri ale economiei.

*

Împutenicitul pentru România și Israel al magnatului evreu Mark Rich este **israelianul Yoav Shtern**. La rândul său Shtern este ginerele celebrului avocat român Teodor Cuzino, împreună cu care, în anul 2000 a înființat firma Internaft s.r.l., cu obiectul de activitate "comerț cu ridicata al combustibililor solizi, lichizi și gazoși și al produselor derivate". Obiectul de activitate al sereleului Shtern-Cuzino corespunde intereselor lui **Mark Rich** (și a oculte din spatele lui) în România: preluarea celei mai puternice firme de stat românești din domeniul petrolier, compania PETROM, cu care Shtern deja derulează afaceri de anvergură în domeniu. Este de așteptat, totuși, ca echipa evreiască să apeleze, în cursul anului 2003, la o firmă cu nume curat pentru cea mai mare privatizare românească a anului.

În fapt, **Y. Shtern** a fost și mai este reprezentantul pentru România al firmei britanice (cu proprietari evrei) Interlink Overseas Ltd., controlată de Mark Rich și implicată în afacerile petroliere din România cu chiar PETROM S.A. "Controvesatul om de afaceri **Mark Rich** este interesat de compania română de petrol, PETROM, ca de altfel atâția alți oameni de afaceri... PETROM este o firmă de interes național ce asigură jumătate din necesarul de petrol pe piața internă și 35 la sută din consumul de gaze, are o rețea de telecomunicații comparabilă cu a unei firme de telefonie...", arăta cotidianul *Jurnalul Național* din 5.10.2002.

Ca o paranteză, trebuie arătat că, acum câțiva ani, maestrul Cuzino, socrul lui Shtern, s-a aflat în atenția și cercetarea procurorilor români pentru implicarea în scandalul de corupție **Shimon Nahor** - Lidia Peter. În perioada când intra în afaceri cu israelianul Yoav Shtern, Teodor Cuzino (tatăl soției lui Shtern, Oana Cuzino) i-a reprezentat în România interesele traficantului internațional de arme, **israelianul Shimon Nahor**. Procurorii români l-au acuzat pe Cuzino că prin intermediul său a ajuns la judecătoria Zorilă suma de 3.000 de dolari, ca mită pentru eliberarea lui Nahor. Dacă la acea vreme nu a putut fi probată procedural acuza adusă avocatului Cuzino, procurorii au reușit însă să probeze implicarea în mituire a avocatei Lidia Peter, care în prezent își așteaptă sentința de condamnare.

Scandalul Shtern a fost declanșat propriu-zis în ziua de marți 2.10.2002, când acesta a petrecut mai multe ore la sediul Poliției Române fiind acuzat de înșelăciune chiar de către partenerii săi israelieni. Cotidianul *Evenimentul Zilei* relatează în 4.10.2002 că

"Yoav Shtern a fost reținut de Poliție, dar eliberat în urma unor intervenții la vârf... Ieri, într-un drept la replică trimis redacției noastre, omul de afaceri Corneliu Iacobov a precizat că nu a făcut nici o intervenție pentru punerea în libertate a lui Yoav Shtern. Potrivit lui Iacobov, RAFO Onești, rafinăria pe care o patronează, nu apare în nici o anchetă a poliției locale sau I.G.P."

Vom vedea însă în continuare de ce au apărut dezmințirile în presa centrală, care anunța totodată că Shtern a fost eliberat "în urma unor intervenții la vârf".

Iată filmul evenimentelor.

Israelianul Levy Nisim, «patronul» firmei InterLink Ltd. a depus la Parchetul General plângere penală pentru înșelăciune împotriva lui Yoav Shtern, reprezentantul firmei lui Nisim pentru România, deoarece acesta ar fi deturnat sume mari de la firmă în propria favoare. Sarcina lui Shtern era aceea de a asigura livrările de bumbac către câteva firme românești (Romfibre S.A., Bumbăcăria Românească și alte două-trei). Timp de patru ani însă (1998-2002), Shtern a derulat comerțul printr-o firmă parazit, de-a sa. În acest fel, numai din afacerile de bumbac, Shtern și-a însușit în conturi deschise la peste trei bănci din Elveția (sub nasul lui Mark Rich) peste 400.000 de dolari. Marile tunuri, Shtern le-a dat însă cu petrol, deoarece InterLink Ltd. livra mari cantități de petrol către Societatea Națională Petrom S.A. și Rafo Onești.

Din acest moment, culisele scot la iveală un înalt personaj, fost secretar general al Guvernului, în prezent vicepreședinte al Camerei Deputaților. Este vorba de **Viorel Hrebenciuc**, totodată vicepreședinte al partidului de guvernământ, Partidul Social Democrat. Cunoscut ca mare învârtitor, eminentă cenușie și "pușculiță a partidului", **Viorel Hrebenciuc** era deja cunoscut ca personaj favorabil "investitorilor" evrei, fie ei israelieni sau americani, la nivelul întregii economii românești.

Biografia romanțată a lui Viorel Hrebenciuc îl arată ca pe un fost contabil evreu din Bacău care, prin căsătoria cu fiica unui ministru din guvernul regimului Ceaușescu, a reușit să pătrundă în cercul restrâns al puterii comuniste ("nomenclaturiste"). De aceea s-a acreditat ideea că, prin soția, sa este și acum un protejat al fostei nomenclaturi, îndeosebi al generalului **Victor Atanasie Stănculescu**, fost ministru al Industriei, cooptat de oculta internațională în vederea trădării și răsturnării lui Nicolae

Ceaușescu. În sferele acestui "grup" restrâns s-ar cunoaște localizarea exactă a conturilor din străinătate ale fostului dictator. Devenit proaspăt magnat, generalul Stănculescu (cavaler de Malta!?) reprezintă principalul braț financiar al partidului de guvernământ, P.S.D.

Nu putem să nu cităm, ca amuzament, imaginea românească creată recent generalului V.A. Stănculescu, omul din spatele lui Viorel Hrebenciuc, de un binecunoscut ex-ofițer de informații:

"Devenise un specialist imbatabil în tot soiul de inginerii financiare. A ras orice concurență. Unde n-a putut rade a trimis Garda Financiară sau a creat diversiuni fiscale ori, pur și simplu, pe idioții ăia încăpățânați care îl sfidau, care i se puneau de-a curmezișul, i-a vârat în pușcărie... În urmă cu doi ani, în 1992, primăvara, așteptase îngropat într-un fotoliu, în anticamera Marelui Maestru al Ordinului Cavalerilor de Malta, din Roma, excelența sa domnul Fra Andrew Bertie. Șapte ceasuri a așteptat înțepenit într-un fotoliu, să primească gradul de Prior al Ordinului în România." Fusesse ideea președintelui Ion Iliescu, care i-ar fi zis "într-o zi, la ceas de taină, la Cotroceni:

- Bagă-te, dragă, și tu, în Ordinul ăla al Cavalerilor de Malta, c-am auzit că, după Masoni, ei ar fi cei mai dați în mă-sa de pe piața finanțelor mondiale.

Băiat cuminte și receptiv, l-a ascultat. Și bine a făcut. Pentru că aproape jumătate din imensa lui avere a fost făcută prin filiera Cavalerilor de Malta. A traficat vapoare, benzină, droguri, arme, mașini de lux. N-a făcut nazuri."

*

În afacerea Shtern-InterLink, Viorel Hrebenciuc s-a dovedit a fi direct interesat și implicat. Vom cita evenimentele așa cum au fost relatate de presa acelei perioade:

Toate afacerile cu petrol se desfășurau între **Yoav Stern** și **Viorel Hrebenciuc**, care, pentru facilitarea importurilor masive la prețurile cerute de israelian, a primit mai multe milioane de dolari comision, (în cea mai mare parte a lor, banii erau depuși de Hrebenciuc în bănci din Londra.) În ultima perioadă, patronul din Marea Britanie, **israelianul Levy Nisim** (omul lui Mark Rich), văzând ca negoțul cu România stagnează, ba chiar înregistrează un recul, a întrerupt relațiile cu conaționalul său Shtern, care însă a continuat derularea afacerilor de la sediul firmei InterLink din strada Armenească nr.43. Afacerea a continuat să se deruleze exclusiv între Nisim și Hrebenciuc. Deranjat, **Levy Nisim** l-a reclamat Poliției Române pe **Yoav Shtern**, pentru a nu rămâne scos din cărți, contând pe faptul că lucrurile se vor rezolva fără scandal, că Hrebenciuc le va mușamaliza, iar banii vor reveni spre el. Scandalul a explodat totuși datorită indiscreției și "lipsei de tact" a anchetatorilor români, care l-au arestat pe Yoav Shtern fără prea multă discuție. Imediat, Hrebenciuc a intrat în panică, știind că, fiind închis, Shtern ar putea vorbi despre comisioanele încasate de el:

"Într-un timp record, Hrebenciuc a alertat toate instituțiile statului, făcând presiuni infernale (unele telefonice, altele prin vizite personale) asupra unor oameni ca Tănase Joița [primul procuror al României], Ilie Picioruș, Ioan Rus [ministru de interne] și Toma Zaharia [adjunct al șefului Poliției]... Cei doi șefi ai Ministerului de Interne s-au

ținut tare și n-au marșat la șantajul lui Hrebenciuc, cu relațiile româno-evreiești, cu interesul național etc. În schimb au făcut pe ei de frică procurorul general Joița Tănase și Ilie Picioruș, șeful Secției Urmărire Penală din Parchetul General (într-o singură zi, Hrebenciuc i-a dat lui Picioruș 4 telefoane!). Și astfel se face că numitul Picioruș i-a impus unui subordonat, procurorul Vlad, să-l elibereze imediat pe escrocul internațional Yoav Shtern și să emită, de ochii lumii, o ordonanță de a nu părăsi Bucureștiul timp de 30 de zile. În această dezertare a Parchetului General de la obligațiile sale, un rol jenant l-a avut prim-adjuncta lui Joița Tănase, procurorul Despina Mihai, care, în biroul ei, a țipat la procurorul Vlad: «Ce dracu' mă', tu dai mandat de arestare pentru înșelăciune?»□.

Cum a fost eliberat din arest, **Yoav Shtern** a fost preluat, cu un Jeep, de traficantul de droguri **Sașa Marinescu** care de la poarta arestului l-a dus direct la întâlnirea cu **Viorei Hrebenciuc**. "Întâlnirea celor doi mafioți, la care a participat și **Corneliu Iacobov** [președinte - în fapt patron - al Societății de Investiții Financiare MOLDOVA], a avut loc la sediul din București al rafinăriei petroliere Rafo Onești." Pentru a rezolva lucrurile între cei doi **israelieni**, **Nisim** și **Shtern**, "Hrebenciuc l-a adus la această discuție de taină și pe **Levy Nisim**, luat aproape pe sus, de la Hotelul Marriott." Se știe că Nisim a plecat după aceea din România. Se pare că el vrea toți banii înapoi (inclusiv comisioanele lui Hrebenciuc?). A doua zi, tot din ordinul lui **Hrebenciuc**, mașina lui **Sașa Marinescu** s-a deplasat la sediul InterLink din strada Armeneasca 43. **Sașa Marinescu** și cu șoferul său au încărcat în spatele Jeepului doi saci mari cu hârtii tocate, documente și ștampile, apoi au demarat în trombă, oprindu-se numai în garajul vilei din Bd. Aviatorilor nr.90A, în care traficantul de droguri **Sașa Marinescu** locuia împreună cu **israelianul Yoav Shtern**. "Imobilul este păzit 24 de ore din 24 de luptători din trupele antitero ale S.R.I., din ordinul unui alt gangster, generalul Ștefănuț, prieten și partener al lui Sașa Marinescu. Dar nici luptătorii Brigăzii Antitero n-au putut opri percheziția efectuată la domiciliul lui **Sașa Marinescu**: au fost găsite printre altele mai multe ștampile (una de la InterLink), extrase de cont de la Ing Bank..." Pare real zvonul că **Viorel Hrebenciuc** a mituit imediat presa pentru a fi dat uitării scandalul, deoarece nimeni nu și-a mai adus aminte de arestarea lui **Yoav Shtern** și de dosarul său penal.

Noul asalt asupra agriculturii

Cel mai mare domeniu funciar evreiesc, în România.

Statul Israel are o suprafață de numai 20.700 km² de aproape 10 ori mai puțin decât România. Așa se face că prezentele revendicări ale evreilor în România depășesc deja suprafața Israelului. Acestea trebuie aplicate îndeosebi cu începere din anul 2003. De exemplu, mai mult de jumătate din centrul orașului Iași este deja revendicat de un singur evreu. **Aceeași soartă o au mai mulți masivi muntoși din Carpați: 36 de evrei din lumea întreagă (precum Hellen Foghel din Dallas, Milan Stern din Viena, Rachel Kochari Stern, Zinder Foghel și Baruch Hagher, toți din Israel), revendică 42.412 hectare din Munții Borșei (zonele alpine: Izvorul Ursului, Vârful Mare, Preluca, Dealul Bucății, Piatra Obreja, Hășmar, Șesuri, Sîlhoiu, Bîrjava, Cislele, Sălășinuri, Bălăsina). Un rabin din Israel solicită două străzi din Oradea, cu sute de case, iar un alt israelian cere 1 km de plajă, în zona Cazinoului din Constanța.**

Cu toate acestea, până în prezent o adevărată ofensivă, fățișă, nu a fost declanșată de evrei asupra proprietății funciare din România decât pe calea revendicărilor, pentru acapararea de mari suprafețe agricole așteptându-se noul cadru legislativ generat de modificarea Constituției României, pusă la cale pentru anul 2003.

Au existat totuși precedente, care ne vor demonstra că, pe lângă acapararea imobiliară a industriei și serviciilor, și agricultura românească reprezintă o importantă țintă pentru evreii de pretutindeni. Ion Marin, directorul publicației *Ultima Oră*, scria în aprilie 1998:

"În Bărăgan, pământul se vinde pe nimic. Cu 2-3 milioane de lei pogonul, uneori nici atât, 200-300, maximum 400 de dolari. În vreme ce, în țările civilizate, prețul pământului, nici pe departe atât de roditor, este de zece până la o sută de ori mai mare. Preț pe care l-ar merita și pământul românesc, dacă tot am ajuns să-l vindem. Străinilor - așa cum, chipurile, nu permite legea circulației terenurilor, dar împotriva căreia subterfugiul este ca și găsit: cetățenia (română) stipulată în Constituție s-ar referi numai la persoanele fizice, nu și la cele juridice. Altfel spus, toate SRL-urile cu capital străin, Ltd-urile, societățile mixte și chiar străine sută la sută pot cumpăra pământ în România imediat ce legea circulației pământului o va permite. De altfel, în Bărăgan se vehiculează de pe acum intenția unui mare grup financiar, de origine evreiască, de a cumpăra câteva sute de mii de hectare, pe care să le comaseze și să constituie aici, în România, cel mai mare domeniu funciar. Comparabil ca suprafață cu cel din Israel, pe care românii vor munci ca sclavi, cum spunea într-un articol, publicat în ziarul nostru, dl. prof. dr. docent Dumitru Teaci. Cert este că în perspectiva mării vânzări a teritoriului țării, a părții celei mai productive și tentante, politicile antieconomice și antinaționale au condus la deprecierea acestui bun fundamental al unei nații, până la valori execrabile, inimaginabile, de 200-300 dolari hectarul! Prețul unei biciclete mai bune sau al unui cal mai prost. Sau, ca să fim și mai exacti, un pogon de pământ în Bărăgan a ajuns să coste cât un porc de o sută de kile, vândut în târg la Slobozia. Este o bătaie de joc la care nu credeam că se va ajunge.

Joi, 9 aprilie 1998, la Antena 1 Slobozia i-am avut ca invitați pe doi dintre cei mai autorizați reprezentanți ai tălpii țării, dl. Răzvan Ciucă, directorul Muzeului Agriculturii din România și dl. Savu, directorul cu probleme de patrimoniu la Direcția

Agricolă Ialomița. Tema dezbaterii, în timpul căreia s-au primit zeci de telefoane, a fost tocmai cea de față: a vânzării pământului pe nimic. Domnul Ciucă a făcut ample referiri la valoarea adevărată a pământului, la ce a însemnat el pentru țaranul român și a lansat un apel deținătorilor actuali de a nu-l vinde, sub nici un cuvânt, la prețul de batjocură ce li se oferă."

*

Mosser rășcoală țărani din Hunedoara. Relatarea aparține ziarului *Ziua* din 11.11.1998:

În 1995 Aurel Sfârlogea, viceprimarul comunei Zam, din județul Hunedoara, le-a propus țăranilor din satul Pojoga să facă afaceri cu investitorul "francez" Hugo Mosser. El le-a spus țăranilor că evreul francez vrea să cumpere grajdurile fostei Cooperative Agricole de Producție și că intenționează să deschidă în sat o mică afacere, care ar fi oferit 60 de locuri de muncă. Evreul le-a mai promis acestora că, dacă va achiziționa grajdurile, le va aduce și o combină din Franța. În timp, însă, "francezul" și-a dat arama pe față și a dovedit că este doar un escroc. De trei ani terorizează satul, amenințând țăranii cu pistolul și ucigându-le orătăniile, în ciuda faptului că localnicii au trimis zeci de memorii autorităților, nimeni nu a intervenit pentru a soluționa conflictul.

Afacerea cu **Mosser** s-a perfectat în casa consilierului Iacob. La venirea în Pojoga, **Hugo Mosser** i-a anunțat pe săteni că va construi o mică industrie în cătunul lor și le va aduce chiar o combină franțuzească. Toate aceste promisiuni au fost garantate de cuvântul viceprimarului Aurel Sfârlogea. În contrapartidă, Mosser a cerut grajdurile fostei Cooperative Agricole de Producție (C.A.P.). Discuțiile cu privire la definitivarea afacerii s-au purtat la domiciliul consilierului din Pojoga, Marin Iacob, în prezența altor doi membri ai comitetului sătesc. După întâlnire, viceprimarul a adus un expert care a evaluat grajdurile la 28 milioane de lei. Între timp, francezul a promis că va aduce și un tractor U665 în valoare de 9 milioane și un plug de 3 milioane.

Țăranii au refuzat combina francezului pentru că era prea scumpă. Mosser a plecat în Franța după utilajele agricole promise. De acolo l-a sunat pe viceprimar și l-a anunțat că prețul combinei este de 14 milioane de lei. Peste o săptămână, același utilaj valora cu 5 milioane mai mult. În aceste condiții, membrii comitetului sătesc i-au transmis lui **Mosser** că n-au nevoie de combină. Fără să țină seama de refuzul țăranilor, "francezul" a adus utilajul la Pojoga, spunând că valorează 26 de milioane lei. Sătenii n-au vrut să se atingă de combină, explicându-i lui Mosser că la acest preț cumpărau două astfel de utilaje fabricate în România, în acest sens, ei au înaintat, în 21 februarie 1997, un protest Primăriei comunei Zam. Primarului Ionel Brezovan i s-a cerut să vina la fața locului, pentru a putea vedea cum o înțelegere care părea bună pentru sat s-a transformat într-o escrocherie. În 29 mai, șapte reprezentanți ai sătenilor s-au întâlnit cu prefectul de Hunedoara, Pompiliu Budulan. După întrevăderea de la Prefectură, consilierul din Pojoga, Marin Iacob, a fost dat în judecată de **Hugo Mosser** (dosar nr. 4964/1997, Judecătoria Deva), din pricina protestului care poartă semnătura sa, alături de alte 47.

Arendașul francez i-a amenințat pe țărani cu pistolul. În primăvara lui 1996, țăranii din Pojoga au început să dea pământul în arendă investitorului "francez". Acesta le-a

promis că le va da câte 600 kilograme de grâu sau porumb la hectar, ori contravaloarea acestor produse la prețul pieței. În primul an Mosser a plătit cu târâita, iar în următorii doi ani n-a mai dat nici un ban. Supărați ca au fost trași în piept, țăranii l-au dat în judecată pe "francez" cu scopul de a-și reprimi pământurile. Hugo Mosser, înfuriat de "obrăznicia" acestora, sub motivul că i-ar fi fost furată o parte din recolta de porumb de pe câmp, s-a apucat, de unul singur, să percheziționeze casele sătenilor. Astfel, au fost verificate podurile lui Ștefan Ursu, Vilmoș Muntean, Traian Bendei și alții, în timpul controlului, "francezul" a omorât porcul lui Silviu Balet, a lovit o vacă cu o lance și a călcat cu autoturismul său, marca Toyota, câteva găște.

Hugo Mosser a început să-i amenințe pe oameni cu vestita sa lance și cu un pistol cu aer comprimat. Tinându-se de promisiune, i-a intimidat cu pistolul pe țăranii Gheorghe Cojon, Aurel Stuparu și Floare Butaș. "Arendașul" i-a mai atacat și bruscat pe soții Slăviță, iar copilul lor a fost sechestrat pentru că vaca familiei a intrat pe tarlalele sale.

După ce **H. Mosser** a luat în arendă suprafețele de teren agricol, a început să are inclusiv drumurile de acces stabilite de Comisia Fondului Funciar, cunoscute încă de dinaintea colectivizării. El a arat și canalele pentru scurgerea apelor, a rupt cu tractorul porțile de la intrarea în țarină și a distrus cu plugul culturile sătenilor însămânțate cu porumb și grâu.

Instituțiile abilitate sunt surde la plângerile sătenilor. Sătenii s-au adresat tuturor instituțiilor statului care ar fi putut să-i ajute să scape de arendașul francez: Primăria din Zam, Prefectura județului Hunedoara, Poliția, Ambasada Republicii Franceze la București. Degeaba! În interesul comunității din Pojoga au intervenit doar niște senatori P.D.S.R., care s-au adresat în mod oficial Ambasadei Franceze. Ei au discutat și cu **Hugo Mosser**. Tot degeaba! "Până acum conflictul este departe de a fi stins - scria în noiembrie 1998 ziarul Ziua -, sătenii stând cu frica-n sân și ferindu-se zi și noapte de furia "investitorului străin". Țăranii au amenințat că se vor răscula împotriva lui Mosser dacă autoritățile nu vor accepta să-i ajute."

Din punctul nostru de vedere, evreul "francez" Mosser este un pionier al noilor arendași în România. Până acum, însă, acest nou tip de colonist-arendaș nu avea și proprietatea pământul, țăranii (din Pojoga, bunăoară) fiind încă stăpânii fostei Cooperative Agricole de Producție, dar după anul 2003 această situație se preconizează a fi schimbată. Terenurile vor putea fi cumpărate de "investitorii străini", iar țăranii români, cărora nici când erau proprietari nu li se făcea dreptate, vor putea fi la totalul bun plac al noilor stăpâni.

Sionistul Alfred Moses și spolierea agriculturii românești. "Un proiect american ce urma să pună agricultura României pe roate s-a transformat într-o afacere profitabilă pentru rechinii internaționali" - supratitra cotidianul Ziua afacerea pusă la cale de ambasadorul evreu al S.U.A. la București, **Alfred Moses**.

La data când România a intrat în colimatorul "rechinilor internaționali" firma "americană" (de fapt evreiască) implicată, Transchemical Corporation, contribuise deja la deposedarea Ucrainei de 70 de milioane de dolari, iar Kaplan, șeful companiei, spera să repete scenariul la București, motiv pentru care ambasadorul american Alfred Moses s-a mobilizat să bage "afacerea" pe gâtul guvernului român, în timp ce

Ministerul Agriculturii afla abia după jumătate de an în ce constă proiectul aprobat, iar funcționarii statului nu s-au obosit nici măcar să verifice trecutul companiei.

Totul începuse foarte bine. Era vorba de o "afacere colosală" pentru statul român (?!). După un "complex studiu de fezabilitate", cu începere din anul 1990, două dintre cele mai importante concerne din S.U.A. și din lume în domeniul produselor agricole fac o propunere României... Aceeași Românie care era odată denumită "grânarul Europei". Chipurile, după 50 de ani țara noastră putea să-și reia locul binemeritat pe piața cerealiară mondială. Concret: companiile americane J.I. Case și Valmont Industries concep un proiect ce trebuia să ducă la modernizarea și ridicarea agriculturii românești la standardele occidentale. În derularea afacerii urma să se asocieze atât gigantul Cargill, care are o cifră anuală de afaceri de 65 miliarde de dolari S.U.A., cât și Pioneer International, important furnizor de cereale. Firmele Case și Valmont urmau să livreze României echipament și utilaje "de ultima oră" pentru producția agricolă. Cargill trebuia să construiască silozuri și facilități portuare, iar compania Pioneer să furnizeze suplimentarul de grăunțe necesar. Citibank, bancă americană evreiască, oferea, pentru plata de către români a "companiilor americane", un credit garantat de statul român în valoare de 157,3 milioane dolari, dintre care 134 rambursabili în 7 ani, iar 23,3 milioane în 3 ani. "Avantajul" României ar fi putut consta și în faptul că această sumă putea fi plătită în produse cerealiere. Echipamentul furnizat urma să acopere necesarul mecanizat pentru aproximativ 350.000 de ha, inclusiv irigarea a 22% din această suprafață. Potențialul estimat: un milion de tone de cereale pe an la export. Profitul estimativ al întreprinzătorilor particulari români ce urmau să beneficieze de program: 300 de milioane de dolari. "Dar mirosul profitului se pare că a atras și muștele la oala de lapte", anticipa ziarul Ziua.

"Americani" lui **Moses** așteptau Guvernul Ciorbea ca pe pâinea caldă. Punerea în practică a gheșefului evreo-american a luat ceva timp. Reprezentanți ai firmelor Case și Valmont încercaseră de-a lungul mai multor guvernări să-și pună în aplicare planurile. De fiecare dată s-au izbit de reținerile unor factori de decizie români, catalogați ca fiecare dată ca "neo-comuniști". Cu totul altceva se aștepta de la "guvernul Ciorbea", rezultat în urma victoriei Convenției Democratice din noiembrie 1996.

Pe 1 februarie 1997, reprezentanții companiilor americane i-au prezentat secretarului general al guvernului, Remus Oprea, proiectul pentru agricultura românească, modul de derulare și "avantajele" acestuia. După un număr impresionant de întâlniri cu oficiali ai guvernului român de la toate nivelele posibile, apoi cu reprezentanți de la Uzina Tractorul - Brașov, până la președintele României, **Emil Constantinescu**, pe 7 aprilie, cu fast și trâmbițe, are loc la sediul guvernului semnarea contractelor (din partea americană au participat Jeremy Lamb, președintele Case pe Europa, și **Richard Berkland**, vicepreședintele Valmont International). În ultimul moment, însă, secretarul de stat în Ministerul Finanțelor, **Mircea Ionuț Costea** (cumnatul ambasadorului României în S.U.A. la acea dată, "mondialistul" **Mircea Geoană**), invocă o procedură legislativă care nu permitea momentan derularea contractului de către ministrul Finanțelor, ridicându-i astfel mîna la fileu omologului în România al cumnatului său, ambasadorului evreu Alfred Moses. Vom vedea cum!

Oricum, ministrul Agriculturii, **Dinu Gavrilăscu**, considera despre contract la acel moment că reprezintă "cel mai important acord semnat de Guvernul României pentru

sprijinirea agriculturii începând din decembrie 1989". Primul ministru, **Victor Ciorbea**, declara la rândul său: "acordul este un model exemplar care ar trebui urmat și de celelalte sectoare economice". "Și cu asta gata - avea să scrie la rândul său Mircea Toma în săptămânalul *Cațavencu*. Gata, adică nu s-a mai întâmplat nimic. Și asta pentru că ultima hârtiuă, mică dar importantă, cea prin care Ministerul Finanțelor confirma garantarea creditului, n-a mai fost semnată. Cei de la Case au crezut că halucinează. Au transmis zeci de scrisori, s-au mai întâlnit de câteva ori, în București și în S.U.A., cu Victoraș (Ciorbea), dar în afara de promisiuni n-au mai văzut nimic. Asta până când au aflat crudul adevăr." Acela că deși afacerea se derula de către o bancă evreiască, Citibank, interesată de profitul asigurat de dobânzi și de garanțiile statului român, artizanul afacerii și reprezentantul S.U.A. în România, ambasadorul evreu Alfred Moses trebuia să își mai introducă la câștig și câțiva apropiați coreligionari, care să îi asigure și comisionul personal, firma **evreului Ian Kaplan**, Transchemical Corporation. Formal, perfectarea contractului s-a amânat până după următoarea întâlnire a Comitetului Interministerial de Garanții și Credite de Comerț Exterior, pe 15 mai 1997, ceea ce, de fapt, a reprezentat un aranjament al cumnatului lui **Mircea Geoană**, al infatuatului președinte Emil Constantinescu și al **evreului sionist Alfred Moses**.

Alfred Moses își bagă coada, scria Ziua: Amânarea este însă, în fapt, rezultatul unor manevre de culise. Apare în scenă același personaj care a făcut campanie, indirect, P.D.S.R.-ului și lui Ion Iliescu, prin obstrucționarea unor organizații americane "pro-democratice". Același personaj care a spus că dacă nu concesionăm Hotelul București nu vom intra în NATO. Recunoașteți personajul? Este chiar reprezentantul S.U.A. în România, "Excelența Sa" ambasadorul Alfred Moses. Este vorba chiar de același Alfred Moses care, la încheierea contractului dintre Case, Valmont și statul român, afirma ipocrit că aceste companii aduc "o substanțială contribuție americană la dezvoltarea productivității agricole românești". Ce face Moses? Aduce pe tapetul din cabinetul primului-ministru Ciorbea o altă companie americană, dar care nu se ocupa în mod special de producerea unor utilaje agricole, ci mai mult de intermediari (brokering). Pe numele ei: Transchemical Corporation □ condusă de tatăl (Ian Kaplan) și fiii. Ce este Transchem și ce vrea ea? Bani, evident! Dar bani cu orice preț! Corporația, cu un impozant sediu în Miami (Florida), s-a mai ocupat de o afacere în domeniul agriculturii - oarecum similară în declarații - cu cea din România. Anul: 1992. Locul: Ucraina. Afacerea ucraineană a prejudiciat chiar și guvernul federal american, care era într-un final obligat să ramburseze împrumutul garantat, cu 70 milioane de dolari".

*

Afacerea Kaplan - Ucraina: simplă și extrem de mănoasă, dar nu în holde. Operațiunea "Kaplan-Ucraina" este similară prin "modus operandi" cu cea inițiată în România. Tot ambasadorul american, deci reprezentantul S.U.A. al administrației democratice și, în ultimă instanță, al Casei Albe, este cel care "a comandat" afacerea în Ucraina. Acesta plasează firma evreiască Transchemical Corp. guvernului de la Kiev. Kaplan, împreună cu Zeneca Inc., o companie furnizoare de grăunțe, promiteau modernizarea sectorului agricol (de stat, la acea vreme). Aceeași bancă evreiască Citibank a oferit împrumutul de 70 milioane de dolari, garantat de Exim Bank (bancă de stat americană) și, finalmente, de guvernul Ucrainean. Toată întreprinderea s-a dovedit a fi, pentru ucraineni, un fiasco total.

Incredibila situație, care a dus la o gaură de 70 de milioane de dolari în buzunarele contribuabililor americani și la pierderea reputației Statelor Unite în zonă, a determinat prestigiosul cotidian New York Times să-și trimită reporterii la fața locului. Vă prezentăm o sinteză a anchetei amănunțite efectuate de ziaristii americani.

The New York Times: "Când o companie americană s-a aventurat în Ucraina, anul trecut, cu o afacere de 70 de milioane de dolari în grăunțe, erbicide și utilaje agricole performante, faptul a fost apreciat atât în Ucraina cât și la Washington drept un vot istoric de încredere în această națiune aflată în plină transformare și un model de cooperare între companiile americane și fostele țări comuniste. Dar, după un an, afacerea pare să fie un model de cu totul alt gen: o situație jenantă în care companiile americane au profitat de o țară aflată în vâltoare, pentru a-și deșerta semințele de proastă calitate, care în nici un caz nu ar fi putut aduce vreun profit dacă ar fi fost vândute în Statele Unite".

"Este o pagină neagră" - consideră David Sweere, președintele comitetului agricol al Camerei de Comerț Americane din Ucraina. "Ucrainenii și-au pierdut respectul față de noi, din cauza unor afaceri de acest fel. Da, noi, în Occident, credem în câștigul comercial. Dar dacă acesta este singurul nostru scop, atunci acest lucru s-a petrecut aici". Ce s-a întâmplat? "Unele ferme au plantat semințele, dar nu a crescut nimic. Cele mai multe combine au rămas, ruginite, în depozite. Aceasta în timp ce compania americană furnizoare și cea care a intermediat afacerea au fost deja plătite. Iar Ucraina se chinuie să plătească cele 70 de milioane de dolari către Citibank, care a finanțat afacerea. Dacă Ucraina nu va putea plăti creditul, va trebui să-l achite Eximbank, care a garantat împrumutul, un cost suportat în ultimă instanță de către contribuabilul american."

În loc de 1.000.000 de tone de porumb, pe câmpuri de abia s-au ițit 10.000. Cine sunt însă "marii întreprinzători" evrei? Aflăm tot din The New York Times: "Zeneca Inc", o companie de produse agricole din Wilmington, statul Delaware (stat paradis financiar în care, în S.U.A., sunt înființate firmele off-shore, adică adevărate cutii poștale; tot aici a fost înființată o firmă off-shore pentru o altă afacere susținută în România de **Alfred Moses**, «afacerea Dracula», respectiv preluarea fabricii de avioane I.A.R. Ghimbav), și - obiectul atenției noastre - Transchemical Corp. Ce au promis respectivii investitori vecinei noastre, Ucraina? Produsele americane ar fi trebuit să ducă la o recoltă de cel puțin un milion de tone de porumb, care ar fi permis Ucrainei plata utilajelor și a grăunțelor într-un an. Deci: 70 de milioane de dolari. Dar rezultatul a fost de doar 10.000 de tone, evaluate de guvernul ucrainean la numai 850.000 de dolari! O diferență impresionantă.

Explicațiile au fost controversate și controversante. "Le-am dat tot ce-am avut mai bun", a declarat cu ipocrizie Karl Sherman, unul dintre avocații evrei ai firmei *Zeneca*, care este o subsidiară a Grupului *Zeneca Ltd.*, din Marea Britanie, la rândul său o parte a mastodontului *Imperial Chemical Industries PLC*, corporație transnațională. Însă, conform investigațiilor efectuate, unele dintre semințele livrate erau foarte mucegăite deoarece zăcuseră bine de tot în hambarele de peste ocean. Ian Kaplan, cel implicat în coordonarea afacerii prin compania sa familială *Transchemical Corporation*, a considerat că era o afacere de "câștig la câștig pentru toată lumea". *Transchem* ar fi primit, conform documentelor furnizate de *Zeneca*, un comision de 800.000 de dolari plus un procentaj major din vânzarea combinelor. Numai din

intermedierea vânzării combinelor, Transchem și Zeneca au scos din Ucraina un profit estimat la 10 milioane de dolari. Cum? Foarte simplu. "Marii întreprinzători" americani au vândut Ucrainei 200 de combine la prețul de 143.000 de dolari bucata. Dar Kaplan le-a cumpărat de la companiile specializate *Deere & Co* și chiar J.I. Case, cu 90.000 de dolari bucata! Declarația lui Kaplan: "Suntem în afaceri, iar scopul nostru era să scoatem profit. Nu suntem organizație caritabilă!" Ar avea dreptate dacă afacerile lor nu ar fi fost impuse statelor est-europene de către ambasadorii S.U.A. în acele țări. Ministerul de Finanțe ucrainean a ordonat procuraturii o investigație asupra tranzacției. Conform rezultatelor anchetei întreprinse de guvernul Ucrainei, doar 10.567 de tone de porumb au rezultat din semințele livrate de Zeneca și Kaplan, deci mai puțin de o tonă pe acru, față de 20 de tone, obținute după această experiență nefericită, când ucrainenii au apelat la ajutorul unei alte companii, Pioneer International Inc. Cu semințele rămase de la evreii de la Transchem și Zeneca ucrainenii au încercat să mai însămânțeze 230 de acri. Nu a răsărit nimic!

Noile ținte din colimatorul "transnaționalelor": Rusia și România. Pentru a-și face mendrele mai bine în țară, Kaplan a creat o organizație teritorială, "jointventure" intitulată Trans Agro. Un aspect surprinzător pentru redactorii de la New York Times a fost și faptul că prin hârțogăriile oficiale s-au "pierdut" cinci jeep-uri Grand Cherokees și cinci Chevrolet Lumina (șpăgi pentru oficialii ucraineni). Reporterii de la New York Times au mai reușit să afle, dintr-un memorandum confidențial al firmelor evreiești în cauză, că țintele predilecte ale acestora (stabilite încă din 1992!) erau Ucraina, Rusia și România! De ce? Pentru că sunt cele mai "pretabile unui profit major".

Moses a promis lobby evreiesc pro-NATO, conchide ziarul Ziua despre implicarea acestuia în traficul de influență politic practicat în România în numele Statelor Unite ale Americii, dar în folosul bănesc al evreimii mondiale.

Astfel, **Alfred Moses** a promis guvernului român - care în acea perioadă se afla în plină campanie exacerbată pro-NATO - sprijinul lobby-ului evreiesc din S.U.A. pentru admiterea României în Alianța militară. De altfel, în vizita sa în S.U.A., primul-ministru român Victor Ciorbea a fost învățat mai peste tot de către sforile trase de **Alfred Moses** în avans. La baza Transchem din Miami s-a deplasat într-o zi de vară nimeni altul decât secretarul de stat din ministerul Finanțelor **Mircea Ionuț Costea** (cel care blocase comandat perfectarea contractului la 7 aprilie 1997, împreună cu cumnatul său, nimeni altul decât ambasadorul României în S.U.A., **Mircea Geoană**). În Florida se pare că au fost extrem de impresionați prin petreceri fastuoase pe iahturile companiei. Ce se întâmpla în țară, însă? O încălcare grosolană a protocolului și cuvântului primului ministru al României.

"În iunie, președintele Case, Steve Lamb, este informat brusc că afacerea se taie, pur și simplu, în două: 80 de milioane pentru produsele furnizate de Case și 80 de milioane pentru Transchem. La aflarea veștii, Lamb se urcă în avion și zboară imediat la București. Aici se întâlnește cu Victor Ciorbea și Alfred Moses la Palatul Victoria. O sursă din interiorul cabinetului Ciorbea ne-a relevat ce s-a întâmplat la aceasta memorabilă întâlnire, întrebând de ce și-a schimbat promisiunea inițială, Victor Ciorbea ar fi arătat cu degetul la Alfred Moses și ar fi spus copilărește că ambasadorul S.U.A. este cel care a făcut trăznaia, respectiv și-a impus decizia. Prin această intervenție inimaginabilă, Alfred Moses se face vinovat de încălcarea oricăror uzanțe

diplomatie. Dar, chipurile, noua întorsătură n-ar constitui nici o problemă în derularea proiectului inițial, după considerentele Transchem. Kaplanii promit să cumpere chiar de la Case utilajele care ar urma apoi să le revândă României. Profit: Kaplan & Comp. Chiar și după eliminarea sa de pe scena diplomatica romanească, în august 1997, Alfred Moses revine la București cu amicii săi, Kaplanii, pentru a-și perfecta condicuțele. Din această afacere de brokering, Kaplan, dacă respectă scenariul din Ucraina, ar putea să scoată un profit de 10 milioane de dolari. Dacă îl îmbunătățește, chiar și mai mult." (cotidianul Ziua 28.01.1999)

Micea Toma, în săptămânalul *Academia Cațavencu*, comenta astfel evenimentul: "Pe dl. Alfred Moses îl prevenim de la bun început să nu ne ia, așa cum face atunci când este atacat, drept antisemiți, atunci antisemită este și legea americană, care interzice propriilor ambasadori să se amestece în tranzacțiile comerciale. Iar ceea ce se bănuiește că a comis dl. **Moses** în acest caz nu este promovare a unei firme americane pe piața românească, ci promovare a unei firme americane [evreiești] în detrimentul altei firme americane, ceea ce se numește - he, he - sforărie"... "E verosimilă istoria - continuă Mircea Toma -care ne-a fost șoptită la Cotroceni, că fostul ambasador [Moses] l-a vizitat pe fanul NATO Emil [Constantinescu, președintele României la acea dată], cu un grup de americani interesați în proiecte în agricultură, care ar fi avut, totodată, excelente relații de coridor cu diverși politicieni americani... Dar să nu credeți că Moses e omul care să mizeze doar pe un președinte... Așa că s-a îngrijit și de articularea unei rețele de tehnicieni indispensabili reușitei operațiunii, în agenda domniei sale apar dl. Mircea Geoană, ambasadorul nostru la Washington, și cumnatul acestuia, dl. Ionuț Mircea Costea, fascinant personaj arahnoidian. Domnia sa este [era, deoarece în prezent, și după afacerea cu Eurobondurile, afacere derulată cu alt evreu, **Dan Fischer**, a cam părăsit România - n.n.] președintele Consiliului Interministerial, organism care verifică documentația proiectelor cu credit extern și propune Ministerului Finanțelor acordarea garanției guvernamentale; odată obținut acest acord la nivelul Consiliului, dl. **Ionuț M. Costea** avansează documentația secretarului de stat responsabil cu creditele externe de la Ministerul Finanțelor, respectiv d-lui **Ionuț Mircea Costea**. Genial, nu ? Orice proiect trece de două ori pe la același nene. Care n-a semnat de tot atâtea ori contractul cu Case, așteptând cuviincios să li se facă loc și finilor [evrei ai] lui **Moses**." Profitul estimat: de 2 miliarde de dolari în cinci ani, în timp ce Transchem rămâne un intermediar. "Asta înseamnă că vor cumpăra mașini agricole pe care ni le vor revinde cu un comision la care-i obligă tradiția familiei (cam 20%). Deci, oricum o iei, afacerea cu ei iese mai scumpă..." (Academia Cațavencu) "Noi, așa golani cum suntem, parcă nu ne-am fi făcut de rahat ca [primul-ministru **Victor Ciorbea** - conchidea Mircea Toma]. Să spargi un contract semnat pentru 160 milioane de dolari cu un grup de firme serioase ca să le faci damblaua lui Emil și Moses și să trântești un cadou de 80 de milioane de dolari unor intermediari [evrei], fie ei isteți și eficienți, este simultan o prostie și o mârłanie. Avem pământ pentru toți americanii. Și dacă n-avem bani pentru garanții, să stea frumușel la coadă, că și noi i-am așteptat 50 de ani".

Statul român garantează creditul. Pe 4 noiembrie 1997, Monitorul Oficial al României publică, după lungi întârzieri, "Hotărârea Guvernului României privind autorizarea Regiei Autonome a Îmbunătățirilor Funciare (R.A.I.F.) pentru achiziționarea unor pachete agricole, a Comitetului Interministerial de Garanții și Credite de Comerț Exterior pentru aprobarea garantării creditului extern și Ministerul Finanțelor de a garanta creditul în numele statului." Prin această Hotărâre se autorizează R.A.I.F. să

achiziționeze "în cadrul Proiectului agricol român" (ce definește corporațiile Case și Valmont) și al Proiectului "ROM AG '98" (ce definește firma 100% evreiască Transchem), pachete agricole, tehnologii și servicii. Alegerea acestui nume pentru Transchem este o altă diversiune, deoarece proiectul companiilor Case și Valmont era deja cunoscut în teritoriu drept "ROM-AGRA". Practic, prin această Hotărâre de Guvern, se aprobă garantarea integrală a creditului extern în valoare de 160 milioane de dolari S.U.A., fără a se specifica însă diviziunea contractelor celor două părți distincte. Ministrul agriculturii, Dinu Gavrilăscu, a trimis în țară diverse adrese către șefii Direcțiilor Generale pentru Agricultură și Industrie Alimentară (D.G.A.A.). Prin acestea, directorii D.G.A.A. din teritoriu sunt încunoștințați - de abia acum - de oferta elaborată de către Transchem, fără a fi consultați. Este anunțată și proxima semnare, de către fiecare direcție, a contractelor cu Transchem, la sfârșitul lunii ianuarie 1998. **Howard Kaplan**, unul dintre fiii lui Kaplan, s-a și deplasat urgent la București, vânându-l pentru semnătură pe noul ministru de Finanțe, Daniel Dăianu. Pe 13 ianuarie 1998, Export-Import Bank of United States (adică Eximbank) a aprobat prima tranșă a împrumutului de 160 milioane de dolari, în valoare de 70 milioane, efectuată de către banca americană evreiască Citibank International. Compania nominalizată, tot evreiască: Transchem Finance and Trade Corporation. Garant: România, prin Ministerul de Finanțe, adică bugetul statului suportat de cetățenii români.

MOSSAD-ul și tehnica militară Românească

O mare parte din industria de armament românească a fost sistematic distrusă după 1989 în favoarea importurilor din Israel. O altă parte a fost acaparată de oamenii de afaceri evrei. Vom aminti pentru început un fapt bine cunoscut, acela că cei mai mari traficanți de armament din lume sunt evreii, respectiv cetățenii israelieni. Recentul caz Șimon Naor din România o demonstrează cu prisosință. După anul 1989, importurile românești de tehnică militară prin evrei nu au mers doar pe relația cu Israelul. Și alte mari afaceri, precum *afacerea Dracula-Bell Helicopters - IAR Chimbav Brașov* (care era să ne coste aproape trei miliarde de dolari americani), deși veneau din S.U.A., au fost intermediare de politicieni și afaceriști evrei, precum se va vedea.

În privința acaparării României ca piață de trafic și de desfacere a industriei militare israeliene, o activitate excepțională a avut-o serviciul secret extern al Israelului, Mossad-ul. În urmă cu mai mulți ani, remarcabilul analist (specialist în servicii secrete) George Dora, semnală în periodicul la care semna acum vreo 7 ani, că prăbușirea avioanelor militare românești, respectiv a MIG-urile ce cădeau ca muștele, are legătură cu activitatea de sabotaj organizată de Mossad pentru a determina ca în întreaga aviație militară românească să fie implementat sistemul de ghidaj electronic ȘOCAT, aparținând firmei israeliene Elbit System Ltd.

În afară de faptul că, într-adevăr, sistemul ȘOCAT este în prezent introdus în toată tehnica militară aeropurtată românească (cu majora contribuție a fostului ministru al apărării românești, evreul mason Victor Babiuc), dacă vizităm situl de internet al Elbit Israel (www.elbit.com) vom observa că 80% din afacerile acestei firme au în obiectiv România. Pe plan intern, majoritatea acestor afaceri au avut caracter infracțional și s-au lăsat chiar cu condamnări pentru unii responsabili români (*afacerea PUMA/I.A.R. Ghimbav* - elicoptere militare, *afacerea AEROSTAR Bacău* - avioane militare), dar ele nu au fost stopate, ci se desfășoară și în prezent în favoarea Israelului.

Un alt săptămânal, sub titlul "Scurtă istorie a afacerilor cu recul", prezenta acum câțiva ani, câteva din "ciudatele" afaceri ale Ministerului Apărării din România, adică achiziții din Israel. Le vom cita și noi:

- **Afacerea UZI:** câteva mii de pistoale mitralieră importate din Israel pentru regimentul de gardă. Citat: „Au fost niște jucării haioase și dăătoare de bărbătești simțăminte, dar asta până li s-a epuizat muniția (nu știm contra cui). Noroc cu un magazioner salvator care a descoperit că se potrivesc cartușele pentru pistolul ORIȚA, uitate în depozitele Armatei de prin anii '50";
- **Afacerea LANCER:** firma Elbit - AEROSTAR ELBA ELECTRONICS s-a implicat să modernizeze aparatura de bord a "sănătoaselor noastre MIG-21. După negocierile din '91-'92... contractul a intrat în derulare, înviorat de cifra de 100 milioane de dolari", plătiți de români;
- **Afacerea SĂGEATA:** import de muniție antitanc de la firma israeliană TAAS, afacere de câteva zeci de milioane dolari

*

Materialul pe care l-am citat (coordonator Cornel Ivanciuc), adaugă:

"Mai numim afacerile "FOCOASE DE PROXIMITATE", "RADARE MARCONI" și "APARATURĂ DE VEDERE PE TIMP DE NOAPTE", aproape toate învărtite cu firme din Israel. Ba, ca să mai adăugăm un moț caschetei, vom preciza ca și firma Bell Helicopters (afacerea DRACULA) a fost adusă tot via Israel... Prin 1991, generalii Cioflină, Mincu și colonelul Grigore, păstoriți de Vasile Ionel, au reușit să izoleze armata română, contractând pentru S.T.A.R. (Sistemul de Transmisiuni al Armatei Române) produsele în standard Eurocom ale firmei MARCONI. În Europa, de aceeași dotare mai beneficiază o regiune militară din Austria și fix un canton din Elveția. Comision... un milion USD. Caietul de Sarcini (al M.Ap.N.) definea cu precizie un sistem total diferit de cel oferit de MARCONI; cu toate acestea nici una dintre firmele care au respectat condițiile tehnice solicitate: ALCATEL, ERICSSON, MOTOROLA și TELRAD... nu a fost apreciată la încheierea contractului.

Ei bine, de toate aceste afaceri, și încă altele, se leagă numele unui mic grup de destoinici comersanți [precum]: colonelul Toma - fost director de importuri pe «relația Israel», mutat după 1992 ca director general la ROMTEHNICA (Regia de Stat ce asigura toate afacerile Ministerului Apărării din România)... Și, în sfârșit, dar deloc neimportant, Mihai Burlacu, fost secretar de stat pe vremea lui Ceaușescu, devenit după ciuntirea din decembrie [1989], director general al Institutului de Proiectări 0111 al M.Ap.N. N-am putea să vă spunem ce poziție mai are astăzi, știm doar că are un sediu în vecinătatea guvernului și că prin mijlocirea sa se poate comunica ușor cu firme din Israel. Că veni vorba de poporul ales, nu-ș' cum se făcu, dar și acesta și-a ales în conducerea firmei ELBIT [SYSTEM] un domn Ciubotaru. Luați acum și numărați: nu sunt mai mult de 10 cei care au hotărât - până în 1996 - ce să cumpărăm pentru armătica noastră degrab privitoare spre NATO. Ce modificări de cadre credeți că s-au petrecut în acest club select și bine ferecat după venirea Emilului [președintele Emil Constantinescu]?"

Nu putem conchide decât că numirea **colonelului Toma** în fruntea regiei armatei române, Romtehnica, fost director de importuri pe "Direcția Israel" în vremea lui Ceaușescu, se datorează mai degrabă Mossad-ului, prin agenții săi infiltrați în guvernul român. Unul dintre cei mai importanți pionii guvernamentali direct responsabili de aceste acțiuni este **masonul Victor Babiuc**, fost ministru al apărării României, al cărui nume de cod printre agenții SPP era chiar Mossadiuc, și care se numără printre oamenii de legătură ai **ofițerului israelian Shimon Nahor** (cel inculpat pentru trafic de arme).

Despre modul cum serviciul secret al spionajului israelian are obiceiul de a se implica în desemnarea miniștrilor apărării altor țări, este semnificativ celebrul episod, relativ recent, din războiul cu Siria al Israelului. Astfel, Mossad-ul a reușit la un moment dat să schimbe identitatea și biografia unui evreu sirian, pe care îl recrutase ca agent, și astfel l-a propulsat până în funcția de ministru al apărării al Siriei. De pe poziția de șef al armatei siriene, acesta a transmis Israelului toate informațiile "de front" în momentul declanșării ofensivei Siriei asupra acestuia.

Evident că ofensiva siriană a fost un fiasco, iar Israelul și-a lărgit teritoriile chiar.

Îi vom reda însă cuvântul specialistului **George Dora**, care în 1998, sub titlul *Interesele strategice israeliene decid în Iugoslavia*, relatează că în urma unor tratative secrete dintre Turcia și Israel s-a încheiat o axă strategică Ierusalim-Ankara, care reprezintă o alianță militară cu caracter ofensiv, îndreptată împotriva refacerii sferei de influență a Rusiei în Estul Europei și în Balcani. Pentru atingerea acestor deziderate, politicienii și staff-ul serviciilor secrete din Israel și Turcia au declanșat o adevărată ofensivă în scopul fărâmițării statelor naționale din Balcani, prima victimă fiind fosta Republică Socialistă Federativă Iugoslavia.

În paralel, cu acordul tacit al S.U.A. și al Germaniei, se acționează împotriva României, pentru obținerea autonomiei Ardealului. Totuși, în concepția serviciilor secrete din cele două țări menționate, în acest acord (axa strategică Ierusalim-Ankara) urma să fie inclus și Bucureștiul.

În ceea ce privește România, Israelul era interesat atât de porturile strategice de la Marea Neagră (fie chiar și pentru trupele americane), cât și de viitorul spațiu de complementaritate al Transilvaniei. Anihilarea unei posibile alianțe ortodoxe, cuprinzând Rusia, Grecia, România, Bulgaria, Serbia, se află de asemenea pe unul dintre primele locuri în planurile serviciilor secrete ale Israelului, cu binecuvântarea S.U.A. și a Germaniei.

"În domeniul militar - scria G. Dora -, semnalăm cooperarea româno-israeliană în ceea ce privește transformarea a 40 de elicoptere I.A.R. Puma în configurație de atac. Acestui contract în valoare de peste 100 de milioane dolari, executat de firma israeliană Elbit, i se va adăuga un nou aranjament privind modernizarea în totalitate a celor 200 de avioane MIG 22 românești. Dependența industriei românești de apărare și a înzestrării armatei față de Israel este un lucru ascuns de actuala guvernare opiniei publice... Poziția anti-constituțională a Consiliului Suprem de Apărare a Țării (C.S.A.T.), de a pune practic România în stare de război cu Republica Iugoslavia sub acoperirea unei misiuni umanitare, nu este atât o cedare în fața presiunilor N.A.T.O., ci reprezintă subordonarea conducerii de la București intereselor strategice ale Israelului în Balcani."

Tot așa se întâmplă și în anul 2003 când, înainte de a exista o acțiune militară a NATO împotriva Irakului, înainte de a exista o rezoluție ONU care să aprobe declanșarea războiului, guvernarea Iliescu-Năstase bagă România în război alături de S.U.A., sfidând Uniunea Europeană chiar, în folosul real al... Israelului, care acționează din răspuțeri ca puterea Irakiană să fie distrusă.

Care este însă fiasco-ul din industria de apărare a României?

La sfârșitul anului 2001 în industria de apărare românească mai lucrau cca. 45.000 de salariați, iar Ministerul Industriei și Resurselor anunța în ianuarie 2002 că urmează importante disponibilizări de personal din această ramură, numărul total de salariați din industria militară urmând să rămână de numai 19.000 de oameni. Motivarea măsurii, conform ministerului român al industriei: "Numărul de persoane angajate în unitățile din industria de apărare a fost stabilit în acord cu nevoile strategice ale României", ori acestea ne-au fost stabilite și impuse de "Parteneriatul" cu NATO și de forurile internaționale occidentale.

Chiar din ianuarie 2002 au avut loc mari disponibilizări de personal din industria de armament românească. Cu această ocazia presa centrală din România a dezvăluit procedurile diabolice prin care a fost distrusă o întreagă ramură a economiei naționale. Iată faptele! În cei 12 ani de "tranziție", cu începere din anul 1990, România a devenit din mare exportator de armament un mic producător, valoarea exporturilor sale reducându-se de la 750 milioane de dolari în 1989, la numai 31 milioane de dolari în anul 2001. O importantă cauză a acestui dezastru, este situația creată de cele două companii românești de stat - Romtehnica și Romarm - care s-au concurat reciproc la licitațiile internaționale. Au existat chiar situații când cele două companii românești au licitat separat, oferind la vânzare aceleași produse, fabricate de aceeași uzină românească. Dintre aceste faultări reciproce între români nu au avut de câștigat decât străinii. Bulgarii, de exemplu, au ajuns pe locul cinci în lume în topul exportatorilor de arme și muniție, chiar dacă în 1989 nici nu figurau în acest clasament, în timp ce România ocupa chiar locul cinci, iar acum a ajuns pe locul 80 și se află în cădere liberă. Aproape toate piețele de desfacere ale armamentului românesc au fost pierdute deoarece miniștrii români ai Apărării au renunțat de bunăvoie la ele, respectând întocmai condițiile impuse de NATO și Comunitatea Europeană, adică s-a renunțat la exporturile de armament de tip sovietic cu mare desfacere până atunci în Asia (India, Pakistan) și Egipt. Astfel, fabrica de armament *Tohan Zărnești* și-a pierdut piețele de desfacere pentru focoarele de rachete, pentru rachetele de fregate și pentru piesele de artilerie. Adaptarea industriei militare românești la standardele NATO s-a dovedit a fi dezastruoasă. Exemplu: *Uzina Mecanică Sadu* s-a re tehnologizat pentru cartușele compatibile NATO, având o capacitate de producție zilnică de cinci milioane de cartușe, dar această producție reprezintă exact numărul total de cartușe ce l-a exportat în întreg anul 2001.

BELL HELICOPTERS, RULETĂ A AFACERILOR EVREIESTI

În cadrul "democrației americane", slujba de ambasador al Statelor Unite ale Americii este, fie răsplata președintelui nou ales al S.U.A. pentru unii dintre susținătorii săi din campania electorală, fie pur și simplu este o demnitate cumpărată de cei interesați în a-și promova interese de grup, preponderent economice, în țările unde Statele Unite ale Americii au deschise ambasade.

În privința României, președintele Comunității Evreiești din New York, **Alfred Moses**, totodată membru *B'nai B'rith*, și-a cumpărat de două ori această poziție. Prima oară pe vremea lui Nicolae Ceaușescu, iar a doua oară pe vremea lui Ion Iliescu. În ambele cazuri, motivele sale au fost acelea de promovare a intereselor oligarhiei evreiești asupra României, în timpul celui de-al doilea mandat al lui Moses acestea fiind preponderent economice.

Una dintre afacerile în care **Alfred Moses** s-a implicat peste măsură, alături de **senatorul american Tom Lantos**, evreu ungar, este aceea de a impune României cedarea Întreprinderii de Avioane din România de la Ghimbav-Brasov firmei americane Bell Helicopters-Textron, căreia să îi și comande 96 de elicoptere Cobra, rebotezate "Dracula" după dotarea cu sistemul electronic de ghidare israelian Șocat. Toată afacerea urma să coste România peste 2,5 miliarde de dolari.

Celebrul film al lui **Oliver Stone**, JFK, a demonstrat cu succes că asasinarea președintelui S.U.A., John F. Kennedy, este legată de interesele C.I.A. și ale "complexului industrialo-militar" de declanșare a războiului din Vietnam.

Autorul **R. Stich**, independent de sursele scenariului lui Stone, în lucrarea sa Defrauding America (Înșelarea Americii), dezvăluie cum un ofițer C.I.A. sub acoperire (cu numele de cod "Pegas") de la Departamentul de Contraspionaj a realizat o înregistrare audio cu planul de asasinare a președintelui Kennedy ce demonstrează implicarea chiar a C.I.A., în cadrul căreia activa și el. Conspiratorii înregistrați discutând erau **Nelson Rockefeller** (clanul magnaților bancheri), **Allen Dulles**, **Lyndon Johnson** (Texas), **George Bush** (C.I.A. și viitor președinte al S.U.A.) și **J.Edgar Hoover** (C.I.A.). Prezența lui Nelson Rockefeller (din clanul bancherilor evrei implicați în crearea organizațiilor oligarhice semi-oculte mondialiste, precum Consiliul Afacerilor Externe, a Grupului Bilderberg și a *Comisiei Trilaterale*, toate controlate în mare măsură de ordinul masonic evreiesc B'nai B'rith) la discuția cu șefii C.I.A. ("Central Information Agencies", serviciul secret principal al Statelor Unite, numit sugestiv de **O. Stone** și "Armata Invizibilă a Capitalismului") legat de planul de asasinare a președintelui, denotă fantastica putere și cinismul fără limite pe care le-a dobândit, în S.U.A. și în lume, clica oligarhică a bancherilor evrei.

O secvență din filmul lui Oliver Stone arată cum un personaj misterios, total inițiat în politica ocultă a S.U.A. ("Domnul X"), îi relatează prim-procurorului S.U.A. că asasinarea președintelui Kennedy a intervenit datorită împotrivirii acestuia de a declanșa operațiunile de anvergură din Vietnam, concomitent cu o masivă comandă de către Pentagon de elicoptere Bell. În urma scandalului declanșat de filmul său, O. Stone a fost nevoit să-l prezinte public pe realul "Domn X", în persoana colonelul (r)

L. Fletcher Prouty, ex-șef al serviciilor secrete ale Pentagonului. Ulterior, colonelul Prouty a relatat în cartea sa publicată sub același nume cu filmul lui Stone, JFK, amănunte privind implicarea uneia dintre cele mai mari bănci evreiești din S.U.A. în asasinarea președintelui Kennedy, banca First National Boston.

Aceeași bancă, redenumită *Credit Suisse First Boston*, se oferea să acorde mari împrumuturi României în perioada 1997-1998, când România era condiționată de *F.M.I.* și *Banca Mondială* să obțină importante credite private, iar politicienii americani evrei (tandemul Moses-Lantos) condiționau intrarea României în blocul militar NATO de realizarea afacerii cu cele 96 de elicoptere de la firma americană Bell.

În mod foarte direct, colonelul Prouty demonstrează cum S.U.A. au fost conduse spre războiul din Vietnam de către "elicopter și cerințele sale economico-militare" și că aceste cerințe au fost realizate "prin reorientarea aproape totală a politicii Statelor Unite în Vietnam la numai câteva zile după moartea președintelui". Iată pe scurt tezele acestui asasinat, în viziunea Stone-Prouty, doi americani reamarcabili.

Kennedy a fost înlăturat prin asasinat, în primul rând pentru că el constituia o amenințare pentru sistemul economic instituționalizat al "USA Inc și Noua Ordine Mondială instaurată de aceasta", chiar și prin politica sa ezitantă față de Cuba și Vietnam. "Kennedy a subminat nu numai Federal Reserve Board, ci chiar și C.I.A. și meduza cu o mie de capete reprezentată de aceasta. Dar mai presus de toate, el a subminat ordinea economică mondială a înaltei Cabale și a complexului său militaro-industrial, asupra căruia am fost avertizați de scrisoarea de adio a [președintelui S.U.A.] Eisenhower" - Oliver Stone, *Istoria Secretă a Statelor Unite (1943-1990)*.

Colonelul (r) **L.Fletyher Prouty**, ex-înalt ofițer în cadrul Biroului de Operațiuni Speciale (O.S.O.) din cadrul Biroului Ministerului Apărării (O.S.D.), respectiv din cadrul Serviciilor Secrete ale Pentagonului, are cuvântul:

"Planurile lui Kennedy [privind retragerea armatei americane din Vietnam] ar fi însemnat sfârșitul războiului din Indochina, pe care Statele Unite îl susținuseră vreme de aproape două decenii. Ar fi însemnat sfârșitul unor proiecte foarte importante ale lumii marilor afaceri... First National Bank din Boston îl trimisese pe William F. Thompson, un vicepreședinte, la cabinetul meu din Pentagon în 1959, probabil după discuții avute cu C.I.A., ca să exploreze viitorul utilizării elicopterelor în operațiunile militare (clandestine)..."

Unul dintre clienții băncii era Textron Inc. Banca le sugerase responsabililor de la Textron ca achiziționarea aproape falimentarei Bell Aircraft Company, în special a secției sale de elicoptere, ar putea fi o afacere bună. Ceea ce trebuiau să afle banca și Textron era în ce măsură erau folosite elicopterele în momentul respectiv de către armată și C.I.A. și în ce măsură ar putea fi utilizate în viitor în Indochina. [...]

Prima tentativă a C.I.A. de a transfera aceste elicoptere în Vietnam, pentru a le introduce în luptă, s-a consumat la mijlocul anului 1960, căutând să ignore sistemul. Generalul Charles P. Cabell, directorul adjunct al C.I.A., l-a contactat pe unul dintre oamenii săi de legătură (care s-a întâmplat să fie chiar autorul acestei cărți - colonelul L.F. Prouty) din «Biroul de Operațiuni Speciale» (O.S.O), un compartiment din

Pentagon, să vadă dacă aceste elicoptere puteau fi transferate rapid și secret, ca măsură de urgență generată de răspândirea revoltelor în tot Vietnamul... Cererea a fost respinsă în baza faptului că aceasta ar fi reprezentat o operațiune secretă și că nu s-a ordonat să se facă așa ceva în Vietnam, în timpul administrațiilor Eisenhower și Kennedy, litera legii era respectată cu strictețe... În aceeași perioadă, C.I.A. trebuia să formeze o unitate civilă de elicoptere, cu mult mai multe aparate decât dețineau unitățile de infanterie marină... De reținut că apelul inițial din 1960, de la generalul Cabell din C.I.A. a survenit la scurt timp după ce First National Bank din Boston înlesnise achiziționarea companiei Bell Helicopters de către trustul Textron, înainte de a recomanda fuziunea responsabililor de la Textron, C.I.A. organizase la Pentagon o întrunire cu vicepreședintele băncii din Boston, pentru a discuta despre utilizarea și cererea de elicoptere în Războiul Rece. Aparatele Huey, fabricate de Bell aveau să devină elicopterele cele mai mult folosite în Vietnam...

...Pentru aceste influente grupuri private de industriași și oameni de finanțe, continuarea războiului din Vietnam era de o însemnătate vitală. Și, desigur, elicopterele au reprezentat doar o parte din costul total de două sute douăzeci de miliarde de dolari al participării americane în acel conflict. Cea mai mare parte a acestei sume a fost cheltuită, de fapt, după 1963 [adică, după asasinarea președintelui Kennedy]; numai două sau trei miliarde de dolari fuseseră consumate în acțiunile militare americane directe din Vietnam, în toți anii scurși de la Cel de-al Doilea Război Mondial până în 1963 inclusiv. Dacă ar fi trăit Kennedy, nu s-ar fi ajuns la mai mult decât atât... Succesul afacerii dintre First National Bank din Boston, Textron și Bell, depindea de escaladarea războiului din Vietnam... Kennedy anunțase un buget militar redus și sfârșitul participării americane în Indochina... Persoane interesate considerau propunerea lui Kennedy de dezamorsare a războiului din Vietnam și de reducere a programelor puternic stipendiate extrem de primejdioasă pentru propriile lor proiecte... □.

În cele 500 de pagini ale cărții sale, JFK, colonelul L.F. Prouty demonstrează cu amănunte tehnice și informative implicarea directă a C.I.A. în atentat. Existența conspirației la cel mai înalt nivel de stat pentru asasinarea președintelui a fost de altfel demonstrată și de primul procuror al Statelor Unite ale Americii (vă recomandăm vizionarea peliculei JFK de Oliver Stone în acest sens). Ceea ce, totuși, nu au spus nici unul dintre acești americani curajoși, este faptul că băncile ce au creat evenimentele, declanșând și întreținând războaiele și crima în scopul profiturilor proprii, sunt băncile magnaților bancheri evrei din America.

Un alt amănunt ce a scăpat acestor analiști, este implicarea directă în evenimente a altui evreu decât bancherul Nelson Rockefeller, sau a băncii evreiești. Este vorba de înlăturarea marionetei Lee Harvey Oswald, anunțat public de către autorități ca fiind asasinul președintelui, de către afaceristul evreu Ruby, care l-a împușcat pe Oswald la câteva ore de la atentat, în văzul întregii lumii. Oswald ar fi murit imediat la același spital din Dallas, unde s-a declarat și moartea președintelui Kennedy. După ce a fost arestat, Ruby a început să protesteze, invocând în apărarea sa apartenența la organizațiile evreiești din America. A fost transportat din arest la același spital în Dallas, deoarece nu se simțea bine. În foarte scurt timp a decedat în spital.(?)

Pentru a pătrunde înțelesul paginilor ce vor urma, din toate cele relatate mai sus rămâne important pentru România informația că Bell Helicopters Textron din Dallas,

este creația acelei mari bănci evreiești care astăzi se numește Credit Suisse First Boston, și că banca nu se dă înapoi de la nimic pentru a-și atinge scopurile de profit și dominație asupra lumii. Așa cum s-a arătat mai sus, surse dintre cele mai credibile, persoane dintre cele mai respectabile asociază numele băncii cu asasinatul politic și cu declanșarea războaielor.

Israelul nu a criticat niciodată războiul din Vietnam, deoarece scopurile sale nu au fost servite de către președintele John F. Kenedy, ci de către urmașul acestuia, Lyndon Johnson. Un diplomat israelian scria, legat de asasinarea lui Kenedy: "Am pierdut un mare prieten. Dar am găsit unul mai bun... Johnson este cel mai bun dintre prietenii pe care statul evreu i-a avut la Casa Albă." Și, într-adevăr, Johnson a sprijinit total Israelul în războiul de șase zile din 1967. Prin urmare, Israelul și-a extins suprafața anexând noi teritorii arabe. Franța și Congresul S.U.A. instituie atunci embargoul asupra Israelului, dar președintele Johnson îl ridică și livrează avioanele Phantom comandate de Israel, în această perspectivă, asasinarea lui Kenedy a apărut, totodată, ca o salvare a Israelului.

Trebuie iarăși spus despre puternica companie Bell că, cu complicitatea guvernului S.U.A., a înzestrat Irakul pe ascuns cu aparate *Bell Helicopters* pentru ca războiul din Golf să poată fi cât mai costisitor. Iată și situația din Croația din anul 1995 privind achiziția de echipament de luptă pe baza traficului ilegal de arme (fără implicarea guvernelor statelor respective): printre altele, 10 elicoptere de lupta Bell direct de la compania Bell Helicopters Textron. În acest fel au fost alimentate războaiele din Iugoslavia, de ambele părți, fiind implicate în trafic mai multe firme israeliene. Mulți români își amintesc de perioada 1991-1993 când băncile iugoslave din Belgrad acordau dobânzi lunare de până la 200% la dinar și de 15% la valută (față de 3-4% dobânda anuală la dolarul american la orice altă bancă occidentală). Masivă înghesuială la depuneri. Pentru o minte lucidă însă puteau exista numai două explicații: era vorba de spălare de bani sau de un joc piramidal destinat falimentului. La vedere era vorba de concurența dintre două bănci iugoslave, Banca Jugoskandic și Banca Dafiment. În realitate însă era vorba de finanțarea războiului devastator (traficul de armament) ce s-a abătut asupra Iugoslaviei. Șeful Băncii Jugoskandic era Jesdomir Vasilejic, care trăise 20 de ani în străinătate și era cunoscut, conform cotidianului britanic Observer, pentru afacerile sale în "regiunile de război ale Orientului îndepărtat". Coproprietar și șef al celeilalte bănci din Belgrad, Dafiment, era evreul Israel Keman din Tel Aviv. Ei foloseau banii deponenților pentru a finanța traficul ilegal de armament pe care îl livrau apoi forțelor naționaliste ale popoarelor Iugoslaviei, scoțând un profit uriaș.

AFACEREA DRACULA

De cele mai multe ori când, prin anii '90, vreun prieten i se adresa ambasadorului S.U.A. la București, **Alfred Moses**, pentru vreo afacere dubioasă pe seama românilor, acesta îl îndruma să-și deruleze interesele prin firma prietenului său, evreul american **Philip Bloom**, adică prin firma *Global Bussines Group* amplasată, la vremea aceea, în sediul Ministerului Transporturilor. Este atât cazul privatizării Romaero-Băneasa, a Hotelului București, a achizițiilor "de utilaje americane" efectuate de către Ministerul Transporturilor, dar nu și al *afacerii cu Bell Helicopters*, care a presupus implicarea

totală a unor personalități din comunitatea evreilor americani, membre ale lojei B'nai B'rith, în frunte cu kongresmanul american **Tom Lantof** (evreu ungur de origine).

Afacerea Bell Helicopters a demarat în cursul anului 1995 prin vizite asidue la Cotroceni, la președintele Ilescu, continuate și în 1996, din partea ambasadorului **Alfred Moses** însoțit de un apropiat al președinției, **Marius Opran**. Încă de atunci au fost introduse în joc șantajul politic, precum acordarea României, de către S.U.A., a clauzei națiunii celei mai favorizate, dar și comisioane bine plasate, fapt ce a făcut subiectul unui scandal de presă al acelei vremi. Se cerea în schimb României să cumpere un mare număr de *elicoptere Bell Helicopters*. Totodată a fost aranjată și vizita președintelui **Ion Ilescu** în S.U.A., în septembrie 1995. (Vizită aranjată cu concursul B'nai B'rith, de la sediul din New York, al căreia, mai apoi, **Ion Ilescu** l-a declarat pe senatorul Corneliu Vadim Tudor "Jirinovschi al României", scoțând astfel partidul România Mare de la guvernare.)

S-a dovedit că această afacere, ca și cedarea Hotelului București, ca și alte "gheșefturi" ale lui **Moses**, nu constituiau condiții reale ale S.U.A. pentru statul român în acordarea clauzei națiunii celei mai favorizate. Toate aceste implicări ale lui Alfred Moses în șantajul politic pentru susținerea unor interese de grup (prieteni și aliații săi) l-au determinat pe kongresmanul **David Funderburk**, fost ambasador S.U.A. la București, să declare că: "în nici un caz dl. Moses nu este ambasadorul guvernului american pe lângă poporul român". Poziții similare sunt luate și de kongresmanii americani **Frank R. Wolf** și **Christopher Smith**, care i se adresează în scris secretarului de stat al S.U. A., **Warren Christopher**.

Cu totul altă poziție adoptă kongresmanul **Tom Lantof** (cum am arătat, evreu ungur, membru B'nai B'rith), care a manifestat în ultimii ani un interes obsedant pentru România, inclusiv în promovarea unor proiecte economice dezavantajoase României, susținute și de Moses. Așa se face că, în favoarea acestor proiecte, el se implică personal pe lângă puterea politică instalată după alegerile din decembrie 1996, șantajând cu condiționări de contracte intrarea României în blocul militar al NATO, sau cu aranjarea vizitei președintelui **Emil Constantinescu** în S.U.A. Nu românii au fost cei care și-au închipuit că *afacerea Bell Helicopters* era un pașaport pentru NATO, acest fapt le-a fost sugerat de către politicienii veroși americani.

În filmul lui Oliver Stone, J.F.K., referitor la asasinarea președintelui american John F. Kennedy, poate fi urmărită secvența consternantă în care prim-procurorul S.U.A. (care a demonstrat public complotul guvernamental privind acest asasinat) este chemat la Washington de către un personaj misterios, ex-șef al unor servicii speciale din cadrul armatei S.U.A. pentru a-i dezvălui că John Kennedy încurca interesele *Bell Helicopters* deoarece se opunea declanșării războiului din Vietnam, așa că a trebuit să dispară. O concluzie logică ar putea fi aceea că aceiași complotiști din S.U.A. au pus ochii pe România, așa cum altădată puseseră ochii pe Vietnam pentru a-și realiza interesele, și că pe lista neagră pe care se aflau Kennedy și poporul vietnamez, poate încăpea și poporul român.

"Sperăm - scria în 1998 periodicul bucureștean *Ultima oră* - ca acei oameni cinstiți pe care din totdeauna i-a născut S.U.A. vor fi de această dată alături de noi în drumul spre iad pe care am pornit prin Draculizarea întregii țări", referindu-se direct la afacerea de 2,5 miliarde de dolari americani (plus fabrica de la Brașov, IAR.), atât cât

trebuia să ne coste construirea în România a 96 de elicoptere "Dracula" (variantă a aparatului Cobra îmbunătățit cu ghidaj electronic israelian) de către "americani" de la Bell Helicopters.

Afacerea s-a demarat efectiv atunci când, la data de 21 mai 1997, a fost semnat contractul dintre statul român (Fondul Proprietății de Stat) și Bell Helicopter Textron Roumania Ltd. (cutie poștală creată de Bell-Dalas în statul american Delaware) pentru vânzarea a 70% din acțiunile I.A.R. Ghimbav (Brașov) contra sumei de 70 milioane de dolari. Acest contract avea însă o clauză - condiție prealabilă cumpărării fabricii - ce prevedea că Ministerul Apărării Naționale al României va cumpăra 96 de elicoptere Cobra ce se vor construi la Brașov sub numele de Dracula, după ce vor fi dotate cu sisteme de ghidaj de către firma israeliană Elbit System, pentru ca și evreii israelieni să aibă partea lor de ciolan românesc, alături de cei americani. Ca și în celelalte afaceri patronate în România de Alfred Moses, cele efectuate prin prietenul său Philip Bloom, pe lângă clienții americani apar și niște interese israeliene. Negocierile au fost purtate din partea româna de **Mirel Țariuc** (membru al consiliului de administrație al F.P.S. și ministru secretar de stat în Guvernul Ciorbea) și **Tudorel Dumitrașcu** (reprezentantul statului român privind privatizările cu străinătatea, director F.P.S.), aceeași echipă, în esență, care s-a ocupat și de privatizarea Hotelului București.

În ce îl privește pe **Mirel Țariuc**, cu care aveam relații profesionale în acea perioadă, acesta ne-a declarat că pozițiile sale în aceste privatizări i-au fost dictate direct de la nivelul președinției.

În ceea ce îl privește pe **Tudorel Dumitrașcu**, acesta era, însă, adevăratul prieten al evreilor. Înainte de a fi director la F.P.S. el fusese director general la Romaero - Băneasa, unde împreună cu **evreul Phillip Bloom** au dat societății românești de stat un "tun financiar" de un milion de dolari (ulterior, în urma unui control al Curții de Conturi din România, lui Dumitrașcu i s-a pus sechestru pe avere). După ce a devenit șeful Direcției Relații Internaționale din cadrul F.P.S., **Tudorel Dumitrașcu** a continuat prietenia cu **evreul Phillip Bloom**. Pentru privatizarea economiei românești, sub direcția sa din F.P.S., s-a deschis o reprezentanță a statului român în Israel, reprezentanță condusă ca salariat al României de către un afacerist evreu provenind din serviciile secrete israeliene, **Fredy Robinson** (și care astăzi deține în România, printre altele, Cazinoul Vernescu, Eurom Bank - fosta Bancă. Dacia Felix - și postul de televiziune Tele7ABC. Tot Tudorel Dumitrașcu este cel care l-a însoțit în 1997 pe șeful privatizărilor din România de la acea data, Sorin Dimitriu, la Londra, la o întâlnire cu fostul șef al serviciului secret israelian Shin Beth, **Sammy Ofer** (evreu provenit din România, fost Horowitz, în prezent proprietar important în România, prin intermediul unor firme fantomă). Fiind proprietar al unor mari companii navale transnaționale, precum Marmon Group, israelianul Sammy Ofer s-a bucurat la reședința sa de la Londra și de vizita ministrului transporturilor, **Traian Băsescu**, "care a avut astfel ocazia să admire un Picasso de doi metri pe unu", se lauda **Phillip Bloom**. Tot **Dumitrașcu** este cel care în 1997, în numele statului român, a instalat ca președinte la cea mai puternică bancă românească, Bancorex, pe un evreu numit Ionescu (nume menit a-i travesti identitatea etnică), și al cărui mandat a declanșat falimentul băncii.

Odată semnat contractul *afacerii "Dracula-Bell Helicopters"*, el mai trebuia și împins de la spate. Era rândul evreului **Tom Lantof** să miște lucrurile. El sosește la București în data de 25 mai 1997, ca congressman american și, împreună cu **Alfred Moses** și cu alți clienți ai lor avizi de bani făcuți în România, au o întrevvedere cu premierul Victor Ciorbea. Au fost prezentate deschis intențiile "oamenilor de afaceri americani și canadieni" de a-și dezvolta afacerile în România. **Lantof** cere ca aceștia să fie tratați favorabil de oficialii români, arătând ca în schimb se va ocupa de intrarea României în NATO, și sfârșește prin a-l invita pe **Ciorbea** în S.U.A., la expoziția de fotografii a soției sale.

În același timp, se indică ca sursă care să împrumute România cu cele cca. 1,5 miliarde dolari necesari demarării achiziționării elicopterelor, banca **Merryl Linch**, care cere însă garanții guvernamentale. Cu tot cu dobânzi această afacere urma să coste România în realitate peste 2,5 miliarde de dolari, de aceea apare o opoziție inițială la afacere din partea *Fondului Monetar Internațional*, care considera că România nu își poate permite asemenea aventuri economice. Curând însă, primul-ministru român **Victor Ciorbea** participă în S.U.A. la un somptuos dineu oferit de *Bell Helicopters* și **Merryl Linch**, compania și banca preocupându-se de întreaga ședere în S.U.A. a premierului român.

Un fost prim-ministru al României la acea dată, **Teodor Stolojan**, declara probabil propagandistic (de pe poziția inițială a Băncii Mondiale, al cărei salariat era?), după demararea afacerii *Dracula*:

"Contractul cu Bell Helicopters a fost o imbecilitate. Eu nu sunt o țară care să îmi permit să cumpăr de 1,5 miliarde de dolari o sută de Cobre, și ce să fac cu ele, împotriva cui să lupt?... Cine vrea să devenim luptători de bază, să asigurăm, să zicem, un flanc NATO, trebuie să dea și bani, nu să ne vindem și pantalonii de pe noi ca să cumpărăm Cobre. E un lux pe care nu ni-l putem permite".

În schimb, **congressman-ul americano-evreu Tom Lantof**, revine în România și declară public: "Am fost încântat să aud că prietenii mei de la Hyatt au reușit să facă o investiție la Hotelul București [la acea dată se semnase contractul de privatizare al hotelului, dovedit însă fraudulos de experții Poliției Capitalei], și țin să îl felicit pe **Sorin Dimitriu** [președinte F.P.S., la acea dată] pentru curajul pe care l-a avut de a înfrunța birocrația [și legea, după cum s-a demonstrat! - n.n.]... Rapiditatea acestei tranzacții este un exemplu de ceea ce poate face în mod inteligent un guvern... Sunt nerăbdător să văd punerea în practică și a contractului cu Bell Helicopters." "Prietenii de la Hyatt" ai lui **Lantof**, erau **evreii Prytzker** și **Ofer** (Horowitz), iar proiectul "Dracula-Bell" avea în spate câteva bănci americane evreiești.

Se impun câteva precizări legat de aspirația României de a intra în blocul militar NATO. Primul pas efectiv în această direcție, în mai 1992, a aparținut masonilor români, prin înțelegerea de la Istanbul a **marelui comandor Marcel Schapira (evreu)** cu **Fred Kleinknecht**, reprezentant la masoneriei americane apropiată ordinului evreiesc B'nai B'rith. Tot masonii sunt cei care vor continua în România această acțiune. Sunt și români care cred că intrarea României în NATO reprezintă o apropiere militară de S.U.A. și, deci, o garanție pentru stabilitatea unei economii românești de tip capitalist. Dar evreii sunt cei care au văzut cel mai mare avantaj în aceasta angajare politico-militară. O țară membră NATO face o serie de angajamente, atât publice cât și

secrete, mai ales față de S.U.A., unul dintre acestea fiind aservirea parțială a serviciilor secrete ale respectivei țări față de serviciul special extern american al Statelor Unite ale Americii (C.I.A.). Acesta este și motivul pentru care s-a pus problema, în 2002 (anul invitării oficiale a României la aderarea în Alianța militară NATO), dacă occidentalii din NATO mai pot accepta sau nu ca ofițeri ai S.R.I., lucrători din fosta securitate. Răspunsul final al C.I.A. a fost ca... da! (O puternică colaborare între C.I.A. și S.R.I., demarată din 2002, pe linia anti-terorismului internațional, maschează mai mult decât atât).

PĂCĂLIREA SERVICIILOR SECRETE ROMÂNEȘTI

În toamna anului 1997, noul director al Serviciului Român de Informații (S.R.I.), Costin Georgescu, demarează căutările pentru achiziționarea unui sistem de interceptare a convorbirilor telefonice în rețeaua GSM. Și iată că apare un prim interlocutor, anume firma COMVERSE din Israel, reprezentată de directorul de vânzări al acesteia, **Eytan Zucker**.

În același timp, firma franceză THOMSON, oferea S.R.I.-ului un sistem special conceput pentru centralele GSM de tip Alcatel, Ericsson, Nokia etc., timp în care apare chiar și o ofertă britanică. După mai bine de 6 luni de multiple întâlniri cu reprezentanți ai firmei COMVERSE - Israel, conduși, ca și până la acea data, de **Eytan Zucker** (perioadă în care a mai avut loc doar o singură întâlnire cu firma franceză de profil), pentru ca totul să capete aspect de legalitate, în primăvara anului 1998 s-a luat decizia de a se organiza o licitație pentru achiziționarea sistemului de interceptare a convorbirilor telefonice. Așa cum era și "firesc", după îndelungate discuții cu **israelianul E. Zucker**, caietul de sarcini al licitației s-a întocmit de parcă ar fi fost dictat de specialiștii de la COMVERSE - Israel. Licitația a fost bineînțeles câștigată de firma din Israel.

De ce înainte de licitație s-au purtat îndelungi discuții - numeroase întâlniri pe parcursul a 6 luni - numai cu firma din Israel, în timp ce cu firma Thomson a avut loc o singură discuție, în decembrie 1997, mai degrabă cu caracter protocolar, s-ar putea bănui. Poate fi vorba de corupție, sau poate mai degrabă de o voluntară obediență a serviciilor secrete românești față de serviciile israeliene. Acest fapt poate fi probat de scandalul provocat de tehnica de ascultare a convorbirilor telefonice cumpărată în anul 2002 de către serviciul de spionaj al Ministerului de Interne, respectiv UM 0962, de la o firmă... din Israel.

Aparatura cumpărată de S.R.I. în 1998 de la israelieni a fost instalată și au început probele. Dar, imediat, apare o primă dificultate! Deși este obligație contractuală, partenerul israelian nu vrea, nici în ruptul capului, să arate omologarea sistemului. Apare firesc întrebarea dacă sistemul este omologat sau nu. Specialiștii care utilizează sistemul constată apoi, cu surprindere, că acesta funcționează la mai puțin de 50% din parametrii ceruți în caietul de sarcini și promiși de câștigătorul licitației. Mai mult, atunci când se dorește up-grade-ul sistemului, dorința trebuie amânată pentru vremuri mai bune. Sistemul dă numeroase rateuri, cel mai mult pe rețeaua *Dialog (Orange)* și nu prea răspunde la comenzi. Pe ce s-au cheltuit atunci 12 milioane de dolari? Ulterior s-a aflat ca acesta ar fi un experiment făcut în România pe banii cetățeanului român.

Ca o simplă coincidență, toți ofițerii S.R.I. implicați au fost avansați "la excepțional" în grad și funcție, la puțin timp după ce și-au pus semnătura (în calitate de membri ai așa-zisei comisii tehnice care a avizat achiziționarea sistemului israelian) pe hârtia ce consfințește calitățile "excepționale" ale dezastruosului sistem "OMEGA". Pentru că au fost "băieți buni", și pentru o cât mai bună... "documentare" asupra problemei, au urmat "câteva" deplasări în străinătate (Israel, Suedia), efectuate de toți aceia care au fost în comisia de licitație.

Așa cum am spus, serviciul de filaj și spionaj al Ministerului de Interne, UM 0962, s-a străduit în anul 2002, în același timp în care S.R.I. se străduia să achiziționeze echipamente din import pentru rețelele *Cosmorom* și *Zap*, să achiziționeze o aparatură de interceptare a convorbirilor GSM, în bandă largă de cuprindere, respectiv între 900 și 1800 de megahertzi. Toate aceste negocieri s-au purtat în secret, reprezentanții Ministerului de Interne neanunțând nici o licitație publică. Pentru furnizarea echipamentelor a fost aleasă firma *Cellphone Group Impex srl*, care are drept acționar majoritar cetățeanul israelian **Yossef Gil Cooper**. Aparatura este de tip G-Track GSM, și este produsă de firma germană *Track Technology*. Astfel, jucându-se cu milioane de dolari pe seama bugetului statului român, Ministerul de Interne a preferat să cumpere (fără licitație) de la un intermediar evreu, decât de la producătorul german.

Privatizarea Hotelului București. STUDIU DE CAZ

LĂMURIRE. Autorul acestei publicații este martor al Parchetului General al României în dosarul penal privind privatizarea Hotelului București, în perioada 1992-2001 a deținut diferite funcții sindicale, printre care președinte al Federației Sindicale Hoteluri Restaurante și Industrie Alimentară (H.O.R.I.A.) și vice-președinte al Federației Sindicatelor din Turism din România (F.S.T). Totodată a fost vicepreședinte al Asociației Salariaților din Complexul Hotelier București (PAS), poziție de pe care a anulat privatizarea Hotelului București în cadrul instanței de fond competente (Curtea de Apel București), dar a fost apoi împiedicat prin toate mijloacele să participe la recursul introdus la Curtea Supremă de Justiție de către "proprietarii" israelieni. În 5 mai 2001, în timp ce se afla în sediul I.G.P. pentru a depune mărturie asupra împrejurărilor privatizării frauduloase a Hotelului București, patronii israelieni i-au desfăcut disciplinar contractul de muncă ca salariat la S.C. București-Turism S.A., pentru a-l putea forța ulterior să semneze un angajament notarial că nu va mai colabora cu organele statului român. Deoarece nu și-au atins aceste scopuri, amenințările au apărut curând. Un anume Dan Norton Siegler, nou președinte al societății din partea israeliană s-a adresat textual soției autorului: "Bărbatu-tău este «Bestia Umană» descrisă de Emil Zola [autor francez evreu] și, într-un an de zile îl voi băga la doi metri sub pământ. Nici tu, nici fiu-tău, nu veți scăpa nepedesiți!".

Ca și în cazul Tecpro Iași, la S.C. București-Turism S.A. terenurile societății trebuie introduse, post-privatizare, în capitalul social al societății în favoarea statului român. Aceasta este o obligație legală, iar în cazul Tepro a condus la preluarea societății de către stat. Răspunderea este a funcționarilor Guvernului României (prin A.P.A.P.S și Ministerul Turismului), care nu întreprind nimic, timp în care societatea este devalizată, înstrăinându-i-se bunurile mobile și imobile, fiind secătuită de fonduri și ipotecată. Noi am sesizat Poliția Capitalei, personal și dlui Inspector general Tutilescu, dar încă așteptăm rezultatele anchetei. Ne-am adresat și președintelui României, Ion Iliescu, privind toate aspectele din rândurile prezente, dar am fost ignorați până în prezent. Reacția președintelui a venit doar la acuzele de corupție ale ambasadorului S.U.A., dl.Guest (ce acuza aranjarea și mușamalizarea privatizărilor frauduloase), în sensul că România nu are nevoie de lecții de anti-corupție de la nimeni. Funcționarii Guvernului României (de la A.P.A.P.S.) ne-au amenințat cu dosare penale în prima parte a anului 2003, pentru că am îndrăznit să ne adresăm instanței comerciale cu cererea de constatare a nulității absolute a acestei privatizări, constatată ca ilegală de către Parchetul General, deoarece am fi folosit documente interne ale fostului F.P.S. Prin directorii aceleiași instituții, Guvernul României a cerut (în întâmpinarea depusă la instanța comercială a Tribunalului București) menținerea acestei privatizări, pentru a nu deranja Fondul Monetar Internațional și Banca Mondială (?!), și, totodată amendarea noastră "pentru abuz de lege". Să ne mai mire că aceeași instituție, în frunte cu președintele Ovidiu Mușetescu, nu a vrut să colaboreze cu ofițerii Inspectoratului General de Poliție și cu procurorii Parchetului General, iar că apoi acestora li s-a reproșat, de la un înalt nivel din stat, de ce au dat începerea urmăririi penale? Iată ce scria pe prima pagină ziarul Adevărul, la 24 martie 2002, sub semnătura dlui Alexandru Boariu: "La Direcția Juridică (cea care a întocmit nota privind neconstituirea APAPS ca parte civilă în dosarul penal aflat în derulare) fac legea alți doi «talibani» aflați în solda lui Radu Sârbu, și anume Gabriel Mladenovici și Olimpia Șchiopu (ea însăși urmărită penal, pentru privatizarea

frauduloasă a S.C. București-Turism). Pe bună dreptate, se pune întrebarea: de fapt, cine conduce APAPS...?" De aceea, noi, am scris aceste rânduri! Guvernul României, A.P.A.P.S., sunt conduse, nu o dată, de israelianul Alexandu Bittner (a se vedea și capitolul Personaje cheie ale afacerilor israeliene).

PREGĂTIREA. În cursul anului 1997, S.C. București-Turism S.A. (Hotelul București, în fapt cel mai mare complex hotelier din România, pus în funcțiune în anul 1982, și situat în centrul orașului București, pe Calea Victoriei, lângă Piața Palatului), a făcut obiectul unei prime licitații organizate de Fondul Proprietății de Stat (F.P.S.). La scurt timp de la adjudecarea licitației de către o firmă străină, s-a aflat că această firmă nu era de fapt mult mediatizatului lanț hotelier Hyatt (după cum se prezentase în conferința de presă organizată de către funcționarii de la F.P.S și de către firma intermediară Global Bussines Group, a evreului Phillip Bloom), ci era un off-shore (cutie poștală) înființat în paradisul financiar al Insulelor Caymans cu numai o săptămână înainte de data licitației de la București. La rândul său, acest off-shore, numit Bucharest Investment Company (BIC Ltd), ar fi fost deținut de familia Pryztker (emigranți evrei ruși în S.U.A. la 1870, ca refugiați din fața pogromurilor din Rusia țaristă) și de către Sammy Ofer. Ambii evrei fac parte din categoria evreilor foarte bogați, proprietari ai unor companii transnaționale.

Privatizarea Hotelului București s-a făcut prin favorizarea de către funcționarii F.P.S. a acestor "investitori" evrei (Pryztker și Ofer) în defavoarea altora, chiar americani, cum ar fi reprezentanții marelui lanț hotelier Radisson SAS. Această situație l-a determinat pe senatorul american Rod Grams să îi ceară socoteală ambasadorului evreu al S.U.A. la București la acea data, Alfred Moses, care se implicase direct în susținerea pe lângă autoritățile române a off-shore-ului Caymanez (a se vedea documentul în facsimil).

Presa românească a vremii a fost destul de promptă în demascarea ilegalităților din această privatizare a Hotelului București (realizată în primă tentativă de F.P.S.-ul lui Sorin Dimitriu în 1997), dar ele au fost judicios detaliate de Raportul de Expertiză Contabilă-judiciară întocmit în Dosarul penal nr. 147.940/1997 al Poliției Capitalei, dar nu aceste ilegalități au stat la baza anulării privatizării cu firma caymaneză, ci refuzul acesteia de a-și mai asuma contractual obligațiile prevăzute în Caietul de Sarcini și asumate când a intrat în licitație. Printre condițiile puse de firma caymaneză, ulterior adjudecării licitației, condiții fabricate ca urmare a faptului că proprietarii evrei ai acesteia s-au speriat de dezvoltările presei, ca și de ancheta penală în plină desfășurare, au fost:

- scutirea de taxe către statul român pe o perioadă de 5 ani.
- statul român (F.P.S.) să își asume toate procesele și riscurile din litigiile cu firma franceză Pargest S.A., care tocmai atacase în instanța comercială licitația organizată de F.P.S. cu încălcarea dreptului său de preemțiune.

Aceste cerințe ale afaceriștilor evrei nu au putut fi satisfăcute, fiind exagerate, în schimb au demonstrat importanța controlului pe care o avea firma Pargest s.n. - Franța asupra procesului de privatizare a Hotelului București, și a concentrat atenția serviciilor de informații economice asupra reprezentanților firmei Pargest în România, respectiv asupra lui Ionel Ruse, afacerist român dinamic, ce a reușit finalmente

performanța să preia de la firma franceză Pargest s.a. părțile sociale din societatea mixtă creată cu S.C. București-Turism S.A. (firma București-International s.r.l. în cadrul căreia Hotelul București deținea o poziție minoritară, aportându-și însă toate activele). "Solvabilitatea" și "onorabilitatea" evreilor este dovedită și de faptul că, pentru a plăti statului român achiziția licitată, au căutat să obțină un credit de la o bancă românească.

Sammy Eyal Ofer, unul dintre cei doi proprietari ai off-shore-ului caymanez B.I.C. Ltd. (favorizat de F.P.S.), provine din familia de evrei români Horovitz, care însă, după stabilirea în Israel, și-au schimbat numele în Ofer, mai ales că fratele lui Sammy Ofer a fost șeful adjunct al serviciului de securitate internă a Israelului. Familia Ofer (fostă Horovitz) ar fi deținut în România, înainte de război, un important număr de proprietăți în Galați, Brăila, Constanța. În prezent Sammy Ofer și fiul acestuia, au preluat o serie de afaceri în orașul Constanța, fiind și proprietarii unei mari companii transnaționale de transport maritim comercial și turistic, înregistrată la Londra, și care acționează îndeosebi pe piața americană, Zodiac Maritime Agencies Ltd.

Magazinul Tomis din Constanța a fost dobândit de Eyal Sammy Ofer - tatăl, tot în anul 1997, în urma unei licitații aranjate tot la nivelul funcționarilor statului (F.P.S. Constanța). Scandalul a fost înnăbușit imediat prin cumpărarea de spații de publicitate în toată presa constănțeană. Ofer a cumpărat magazinul Tomis de la F.P.S., tot printr-un off-shore, creat în Cipru, Ptelia Ltd., în vara anului 1997. În aceeași perioadă când se străduia, cu ajutorul aceluiași Sorin Dimitriu (președinte F.P.S. central), să obțină și Hotelul București (printr-un alt off-shore).

Ca și în cazul Hotelului București, unde, în 1997, evreii au încercat obținerea unui credit de la Banca Ion Țiriac pentru a achita statului prețul hotelului (nefiind, deci, vorba de o reală investiție străină), și la F.P.S. Constanța, Ofer a virat banii pentru cumpărarea magazinului Tomis, tot de la Banca Ion Țiriac. Imediat, S. Ofer a numit-o în consiliul de administrație la TOMIS pe directoarea economică a filialei Constanța a Băncii Ion Țiriac. În același consiliu, S. Ofer i-a mai numit pe Daiana Voicu (fiica magistratului Marin Voicu) și pe Andrei Vasilescu, cetățean englez de origine română, avocat la firma Herzfeld & Rubin (firmă al cărei vicepreședinte era Dana Barb, sora viitorului prim-ministru al României, Adrian Năstase; după cum am arătat, numele firmei Herzfeld & Rubin a fost asociat în 1996-1997 de afacerile legate de Banca Dacia Felix). Printr-o inginerie realizată tot în 1997, banii returnați de statul român (legislația vremii stabilea returnarea a 60% din suma de achiziție către societatea vândută de F.P.S., pentru "investiții"), ca și alți bani aflați de evrei în conturile magazinului Tomis, au luat drumul spre conturi bancare din Londra, prin intermediul Băncii Ion Țiriac.

Sammy Ofer deține (cel puțin o) dublă cetățenie, israeliană și britanică, locuind îndeosebi la reședința sa din city-ul londonez sau pe unul dintre yahturile de lux. Aici a fost vizitat, în secret, în aprilie 1997 de către președintele Fondului Proprietății de Stat din România, Sorin Dimitriu, și de către directorul Relații Internaționale din F.P.S., Tudorel Dumitrașcu (se pare că cei doi români se cunoșteau de pe vremea când S. Dimitriu era - în timpul regimului ceaușist - secretar de stat la Ministerul Metalurgiei. Chiar și ministrul transporturilor din anul 1977, Traian Băsescu, a ajuns în aceeași perioadă la reședința londoneză a lui S.Ofer.

Evident, firma care reprezenta în România interesele lui Ofer funcționa în chiar sediul Ministerului Transporturilor. Este vorba de firma Global Bussines Group (astăzi ea funcționează în București într-un somptuos sediu în zona Pieței Gemenii, fostă Galați), firmă condusă de evreul american Phillip Bloom (foarte bun prieten de afaceri al directorului F.P.S. din acea vreme Tudorel Dumitrașcu, mâna dreaptă a președintelui privatizărilor din România), și de Daiana Voicu (fiica președintelui Curții de Apel Constanța la acea dată).

Phillip Bloom, departe de a fi un personaj minor (firma lui, G.B.G. este o adevărată agenție de interfață pentru evreii americani interesați de preluarea economiei românești), nu a încetat niciodată de a fi preocupat de Hotelul București. Se pare că toate informațiile deținute le-a furnizat Tonyei Halperin și altor israelieni, cu care lucra la mai multe "proiecte de afaceri" în România, iar în spatele ultimei privatizări a Hotelului București (din anul 2000) se află tocmai Alex Bittner și Tonya Halperin.

Marin Voicu, tatăl prietenei lui S.Ofer (Daiana Voicu, directoare la G.B.G. în acea vreme, care l-a însoțit pe S.Ofer într-o croazieră pe Oceanul Atlantic) în afara funcției de președinte al Curții de Apel Constanța o mai deținea și pe cea de vicepreședinte al Consiliului Suprem al Magistraturii. Din simpatizant al Frontului Salvării Naționale a devenit mai târziu simpatizant al Partidului Democrat. El s-a preocupat la un moment dat de "blătuirea" dosarelor legate de vânzarea flotei comerciale române și de numele lui Traian Băsescu. Tot Voicu l-a promovat ca șef al Secției Penale a Curții de Apel pe Gheorghe Grasu, cel care în procesul "Șogunului" (Călin Marinescu) a făcut celebra declarație: "Nu am citit dosarul!" Marin Voicu, este astăzi magistrat la Curtea Supremă de Justiție, post în care ar fi fost numit la recomandarea președintelui Ion Iliescu. Pe situl de internet al G.B.G. apărea în 1998 imaginea lui Traian Băsescu, inclusiv într-o deplasare în S.U.A. împreună cu Daiana Voicu și Philip Bloom.

În treacă fie spus, relația lui Sammy Ofer cu ambasadorul evreu al S.U.A. la București, Alfred Moses, a fost intermediată și întreținută de un anume Jean Nachmann, evreu originar din România, stabilit în Elveția, totodată combinator deputat pentru noile afaceri "de mare calibrul" ale evreimii asupra României. Posesor al unui cont bancar personal în Elveția de două milioane de dolari americani, Jean Nachmann este specializat în manipulări oculte economice, în preluări forțate și aranjarea privatizărilor în spațiul est european, folosindu-se contra comision de o bine pusă la punct rețea de relații, până la cel mai înalt nivel, în mai multe state europene, cu precădere în România. Familia Nachmann a deținut înainte de război magazinul "București" din București. Jean Nachmann a fost întotdeauna personajul invizibil, numele său, legat de privatizarea Hotelului București apărând, bunăoară, într-o singură adresă oficială de la acea dată, la Ministerul Reformei (ministru Ulm Spineanu). În urma unor acuze în presa românească legate de traficul de influență în privatizarea Hotelului București, în noiembrie 1997 Ulm Spineanu a declarat presei că nu face lobby "nici pentru Pargest, nici pentru Hyatt". Ulterior, în 1998, la emisiunea televizată a lui Dan Diaconescu (în acea vreme la postul de televiziune Tele7ABC, televiziune preluată în prezent de israelieni), Ulm Spineanu a precizat ca, atunci când a afirmat public că "nu face lobby pentru anumite firme", i se oferiseră sume de zeci de mii de dolari pentru a se preta la traficul de influență.

Cel mai important susținător al familiilor Ofer și Prytzker, s-a dovedit a fi însă, la acea vreme, senatorul american Tom Lantog (de origine evreu ungur, membru al

Comitetului Evreiesc American și al lojei masonice evreiești B'nai B'rith, a cărei filieră din România s-a reînființat în 1998) apropiat de Alfred Moses.

La 25 mai 1997, Tom Lantș împreună cu premierul ungar Arpad Goncz și cu Alfred Moses (ambasadorul S.U.A. la București la acea dată, președinte al Comitetului Evreiesc American, filiala New York, și lider al B'nai B'rith) l-au vizitat pe premierul român Victor Ciorbea, discuția axându-se pe "lobby"-ul pentru anumiți oameni de afaceri americani (evrei) și unguri, Tom Lantș cerând chiar ca aceștia "să nu se mai împotmolească în birocrăția existentă la FPS", iar el se va preocupa de intrarea României în blocul militar NATO. Ulterior acestei vizite, la următoarele vizite în România, Tom Lantș a susținut fățiș privatizarea Hotelului București în favoarea off-shore-ului evreilor Prytzker și Ofer. De altfel, antrepriza generală a șantierului ce urma să modernizeze Hotelul București, urma să fie asigurată de o firmă ungurească de construcții, care să încaseze ipotetica sumă de 30 milioane de dolari americani, senatorul american Lantș susținând și acest proiect. Al doilea mare proiect pentru România, susținut la acea vreme de Tom Lantș (concomitent cu privatizarea Hotelului București) era "afacerea Bell Helicopters" (pentru privatizarea I.A.R. Ghimbav-Brașov, ce trebuia să coste România o investiție totală de peste 2,5 miliarde USD pentru construirea a 96 de elicoptere "Dracula"). În acest scop a aranjat și vizita oficială a președintelui României în S.U.A., Emil Constantinescu, care însă ulterior nu a mai putut susține această afacere din cauza presei românești, a ministrului finanțelor, Daniel Dăianu și a primului ministru Radu Vasile, susținător al firmei europene Eurocopter pentru I.A.R. Ghimbav. Chiar și privatizarea Hotelului București în favoarea grupurilor evreiești a fost practic stopată în perioada cât Radu Vasile a fost premier, acesta preferând, se pare, unele grupuri europene.

Relativ la tunurile agenției evreiești de la București, G.B.G. Ltd., trebuie amintit că Phillip Bloom este același evreu care, împreună cu Tudorel Dumitrașcu, director înainte de 1997 la S.C. Romaero S.A. Băneasa, au dat tunul de 1 milion de dolari întreprinderii românești de stat, intermediind investiția efectuată de S.C. Romaero S.A. în acțiunile unei obscure firme americane, Kiwi, rapid falimentară ulterior de prietenii evrei ai lui Bloom din S.U.A.. Tot datorită lui Bloom, dar și a băieților din echipa sa infiltrați în interiorul Fondului Proprietății de Stat, cum era directorul F.P.S. Dan Gozia (individ arestat ulterior în cazul "afacerii CICO" a evreului Sorin Shmuel Beraru, pe vremuri însă director tehnic la Romaero, adică coleg cu filo-evreul Dumitrașcu), s-a reușit în 1998 îndepărtarea de la privatizarea ROMAERO-Băneasa a foarte puternicei firme canadiene BOMBARDIER, care observând dubioasele manevre fepesiste s-a retras într-o tăcere semnificativă din procesul de privatizare, după ce parcursese mai multe etape ale acestuia, (în numărul viitor vom prezenta raportul Curții de Conturi asupra aspectelor legate de "afacerea Romaero" și Phillip Bloom.)

Tot Phillip Bloom, ca director al G.B.G. și reprezentant al lui Ofer și Prytzker în preluarea Hotelului București, l-a contactat în 1997, în Franța, pe Robert Azouley, patronul firmei Pargest S.A. Franța, oferindu-i 2,5 milioane de dolari pentru a semna un angajament de desființare a societății mixte București-Internațional s.r.l. (ce angaja întreg patrimoniul S.C. București-Turism S.A.). Cu această ocazie, oamenii de afaceri evrei au aflat că Robert Azouley a recuperat milionul de dolari investit în capitalul social al acestei societăți mixte de la românul Ionel Ruse, iar în aceste condiții a cesionat afacerea firmei acestuia, Invest International s.r.l., printr-un notariat francez,

păstrându-și doar 1% din afacere. În aceste condiții, Ionel Ruse a atras interesul mai multor cercuri economice, dar și atenția unor servicii de informații.

Anul 1998 a fost un an plin de frământări secrete și de aranjamente pentru privatizarea *Hotelului București*, unul dintre directorii societății, folosindu-și inclusiv influența personală pe lângă primul-ministru **Radu Vasile**, încercând de data aceasta favorizarea unui grup italian reprezentat de controversatul **Ion Ilie Mania**; afacere eșuată, însă.

*

Dan Adamescu, S.R.I. și S.I.E. În aceeași perioadă Serviciul Român de Informații se preocupa de rezolvarea la un buget restrâns a obținerii unui sediu pentru "Diviziunea T" (Unitatea de tehnică specială: "Ochiul și timpanul") și "Serviciul de Propagandă și Contrapropagandă" (Serviciul de Contraspionaj). În atenția sa, odată căzută privatizarea în favoarea lui Ofer și Prytzker, s-a aflat "imobilul IPIU", situat pe strada Luterană din București, activ din patrimoniul S.C. București-Turism S.A. (ca și Hotelul București). În acest scop, a fost emisă o Hotărâre de Guvern secretă, la sfârșitul anului 1998, activul fiind scos din patrimoniul societății și transferat în 29.12.1998 la Serviciul Român de Informații, în cadrul U.M. 0461 București.

Reconstrucția clădirii "IPIU" a fost încredințată de către S.R.I. firmei *MegaConstruct*, a lui **Dan Adamescu**, bun prieten al generalilor din S.R.I. și "proprietar" al magazinului UNIREA (prin firma "sa" elvețiană NOVA TRADE), totodată proprietar al *Complexului Hotelier Modern* (s.r.l.), prin care a cumpărat de la F.P.S.-ul lui **Radu Sârbu** pachetul majoritar de acțiuni la S.C. Lido s.a. Cea mai recentă achiziție a sa este Asigurări Reasigurări Astra, în acest scop beneficiind de cel mai fățiș sprijin din partea celor doi șefi ai privatizării din ultimii ani, atât din partea lui **Radu Sârbu** (ex-președinte F.P.S.), cât și al lui **Ovidiu Mușetescu** (președintele A.P.A.P.S. din guvernarea Năstase).

Surse din sistem arătau că **Dan Adamescu** era cunoscut în cercurile cele mai intime ale președintelui român Emil Constantinescu ca "omul cu bani", fiind cel care asigura alimentarea unor conturi elvețiene ale familiei (!?!). Despre **Dan Adamescu** se știe că în 1979, deși avea o excepțională poziție socială, director adjunct al I.D.R.M.A.I. (magazinele speciale pentru diplomații străini), a fugit în Germania Federală. Cunoscut ca fost ofițer D.I.E., s-a afirmat că ar avea dosar ca trădător de țară, făcut însă dispărut de persoane din conducerea S.I.E. (dosarul ar mai exista totuși în posesia altui serviciu român de informații, care se teme totuși de a recunoaște acest lucru, deoarece **Adamescu** este sponsor al tuturor celor ce trec pe la putere).

În R.F.G., "transfugul" **Adamescu** a devenit director al unei firme de produse electronice. [Cazul său amintește izbitor de cel al ofițerului de securitate Matei Pavel Haiducu, ce fusese recrutat din anul 1969 și instruit pentru servicii în străinătate, în anul 1975 a fost trimis la Paris (ca "refugiat politic") unde, posedând o bună pregătire comercială și tehnică, a ajuns curând director de export al firmei franceze de comerț internațional AMRI. Sub numele conspirativ de "Vișan", Haiducu s-a ocupat în special de spionaj industrial și economic, obținând pentru România planurile instalațiilor de recuperare a combustibilului nuclear și documentațiile tehnice pentru elicopterul militar francez Puma].

Abia întors în România, în 1990, **Adamescu** înființează degrabă firma *Megavision*, în asocierie cu **Dan Abagiu**, fostul ministru al comerțului interior, pe care regimul ceaușist l-a condamnat în 1986 pentru furt (această situație l-a determinat pe Abagiu să se creadă victimă politică și să se afle la revoluție în balconul de la C.C. țipând în microfon: «Să refacem împreună comerțul!»).

Foarte apropiat de **Cătălin Harnagea** (ex-director S.I.E.), **Dorin Marian** (ex-consilier președinție) și **Costin Georgescu** (director S.R.I.), **Dan Adamescu** a fost în repetate rânduri susținut de aceștia. Cu concursul anturajului primarului Bucureștiului, **Viorel Lis**, firma sa *MegaConstruct* a fost favorizată la câștigarea unor contracte cu Primăria Capitalei. Aceste licitații aranjate de primărie au fost inițial atacate în instanță de Aedificia Carpati.

Adamescu ar fi fost prieten în afaceri și apropiat al lui **Eliahu Rasin**, israelian cunoscut îndeosebi ca proprietar al SITRACO CENTER din București, ulterior coproprietar al Hotelului București. Trebuie spus despre **Dan Adamescu** că, deși recent Silviu Brucan sublinia laudativ pe postul de televiziune ProTv că au început a se face privatizări și cu românii, dând exemplu cazul Astra Asigurări-Reasigurări, preluată de una din firmele conduse de **Adamescu**, în realitate acesta deține procente înfime în firmele care le reprezintă și cu care participă la privatizările importante, ponderea de peste 99% din capitalul social al acestor firme aparținând unei firme elvețiene, cu acționari misterioși.

Toți directorii generali numiți de statul român la *S.C. București-Turism S.A.* (Hotel București) în perioada 1997-2000 (guvernarea C.D.R.-P.D.-U.D.M.R.), adică perioada de încrâncenată și controversată privatizare, au beneficiat de recomandarea și sprijinul lui **Dan Adamescu** (implicit și a consilierului de la Cotroceni, **Dorin Marian**):

- **Mihai Popescu**, a funcționat în 1999, atât ca director general al *Hotelului București*, cât și ca membru al consiliului de administrație al magazinului Unirea, consiliu prezidat de Dan Adamescu.

- **Sandu Constantin Adrian**, director general în 2000 al *Hotelului București*, a venit direct prin transfer de la magazinul Unirea, angajând ulterior pe poziții cheie și alte persoane prin transfer tot de la Unirea (cum ar fi consilierii juridici).

- **Mihai Comănescu**, director general în 2000 (menținut și în 2001 de noii proprietari evrei) a lucrat la **Dan Adamescu**, la Unirea, ca director general.

Unul dintre acești directori a afirmat în repetate rânduri, în cunoștință de cauză ca apropiat al lui **Dan Adamescu**, că obținerea contractului de la S.R.I. de către firma *MEGACONSTRUCT* se datorează serviciilor speciale pe care această firmă le-a făcut unor înalți ofițeri S.R.I., și care astfel și-au ridicat vilele cu ajutorul lui Adamescu.

Așa cum am arătat, una dintre țintele lui **Dan Adamescu** în anul 2000 a fost societatea de stat Asigurări Reasigurări ASTRA, una dintre cele mai mari companii de asigurări din România (deținută în proporție de 75% de către statul român). În scopul de a ajuta firma lui Dan Adamescu, Nova Trade, de a prelua ASTRA, Radu Sârbu a prezidat un Consiliu de Administrație al F.P.S., cu care a anulat câștigarea licitației adjudecată de

către firma CEPTURA și a deschis posibilitatea ca *NOVA TRADE* să revindice ASTRA.

Desăvârșirea ajutorului dat lui **Adamescu de Radu Sârbu**, a venit însă de curând de la urmașul acestuia, adică din partea lui Ovidiu Mușetescu, președintele A.P.A.P.S. Cum? Oficiul juridic al A.P.A.P.S. nu a folosit în procesul cu Nova Trade S.A. hotărârea judecătorească definitivă prin care S.I.F. Banat (acționar al ASTRA) a anulat Caietul de Sarcini ce a stat la baza licitației pachetului majoritar de acțiuni al ASTRA, guvernarea Năstase ajutându-l astfel pe Adamescu să câștige în anul 2002 o hotărâre judecătorească prin care ASTRA se atribuie către NOVA TRADE pentru numai 7 milioane de dolari americani. Mai mult, **Ovidiu Mușetescu** s-a grăbit să apară cu un comunicat pervers și ipocrit, că va respecta hotărârea judecătorească, deși chiar el (A.P.A.P.S.) contribuise din plin la aceasta. Pentru a nu mai exista îndoieli despre "colaborarea" lui **Ovidiu Mușetescu** cu mai vechii clienți ai lui Radu Sârbu, trebuie notat că statul român (A.P.A.P.S.) a numit încă din anul 2002 "oamenii" lui Adamescu la conducerea ASTRA, deși aceasta nu îi aparținea, ci se afla în litigiu cu A.P.A.P.S. pentru a o obține. În fapt, la A.G.A. de la Astra din 22.03.2001 statul i-a numit administratori pe **Dan Domnițeanu** și **Dragoș Cristache**, iar la 30.03.2001 Dan Domnițeanu a fost numit director general adjunct, tot printr-o adresă A.P.A.P.S. Dar **Dan Domnițeanu** venea de la... Unirea, magazinul lui Adamescu - unde a funcționat ca director adjunct - și a lucrat cu Mihai Comănescu, care era director general.

Acest Mihai Comănescu a fost până după privatizare director general la *S.C. București-Turism S.A.*, deși instalat de **Radu Sârbu** după aceleași metode (adică adus înainte de privatizare, spre a fi favorabil acesteia), venind tot de la magazinul Unirea al lui Adamescu și menținut de noii proprietari israelieni deoarece făcuse parte din "echipă". Secretara lui **Mihai Comănescu**, însă, **Anca Iancu** (rudă cu Adamescu, se pare), a plecat de la *Hotel București*, unde și-a încetat misiunea privind privatizarea, din aprilie 2001 funcționând ca secretară la ASTRA, adică agent al lui **Adamescu** infiltrat în scopul preluării de la statul român a acestei companii de asigurări.

ASTRA avea deja deschise sedii în aceste imobile ale lui **Eliahu Rasin**, adică la *SITRACO GEMENII*, unde mai funcționase până atunci și USAID, agenția americană din ai cărei angajați jumătate sunt ofițeri C.I.A. Firma "lui" Adamescu, *Nova Trade* (cu care a preluat Astra Asigurări și cu care participă la privatizările din România), așa cum am arătat, nu este de fapt firma sa, deoarece 99,2% din capitalul social al acesteia aparține unor acționari secreți, ascunși sub paravanul firmei *BAUINVEST AG* (cu sediul în Neumuhlequai, nr. 38, Zurich/Elveția), se pare evrei. Adamescu a fost permanent preocupat de privatizarea Hotelului București, dar și-a rezervat un rol din umbră.

Adamescu a fost permanent preocupat de privatizarea *Hotelului București*, dar și-a rezervat un rol din umbră, iar dubioasa protecție de care se bucură această privatizare frauduloasă din partea guvernaților este de aceeași natură cu cea a afacerilor sale. Iată ce anunța, în noiembrie 2001, cel mai acid săptămânal bucureștean:

"S-a spart în zeci de așchii gașca lui **Dorin Marian**, **Emil Constantinescu** și **Cătălin Harnagea**. Ultimul fugit din gașcă este **Dan Adamescu**, proprietarul magazinului Unirea, care a trecut din nou de partea Puterii. Minte combinativă, **Dan Adamescu** și-a început manevra de împlânzire a PSD cu un act de caritate. Unirea Shopping Center

va organiza un Bal de caritate în beneficiul fundației Renașterea, condusă de **Mihaela Geoană**, soția ministrului de externe. Dan Adamescu e încântat până la lacrimi. Cum de ce? La bal vor veni și prim-ministrul României, **Dana Năstase**, de mână cu soția ministrului de Finanțe, **Dana Tănăsescu**. A era să uit, la bal vine și **Corupția**.

Dan Adamescu nu are de ce să se îngrijoreze, căci banii nu au miros și nici culoare politică. Pentru un credit foarte performant luat de la Bancorex și nereturnat, firma lui **Adamescu**, *Megaconstruct*, a ajuns puțin la AVAB. A intrat în Agenție, s-a întreținut cu secretarele, a băut o cafea și, când s-a făcut timpul de plecare, a apărut șeful ei care, hocus-pocus-creditus, a răscumpărat-o cu 10-20% din valoarea creditului păpat." Balul a avut loc în 27 noiembrie 2001, cu începere de la ora 20 la Palatul Snagov, fiind invitați "cei mai de vază parlamentari..., colegii de Cabinet și diplomații străini acreditați la București". Invitațiile concepute de **Dan Adamescu** anunțau "participarea extraordinară a soției primului-ministru al României".

În final trebuie amintit că unul dintre asociații în afaceri cu ceasuri Seiko al lui **Adamescu**, **A Futsi**, a fost arestat pentru contrabandă cu țigări. Cine își mai amintește de afacerea "Porțelanul" (Țigăreta I), știe că, în 1998 (același an în care Adamescu primea comenzi de construcție de la prietenii din S.R.I.), Brigada de Crimă Organizată a Ministerului de Interne și-a declinat competența în favoarea Parchetului Militar, deoarece s-a demonstrat, inclusiv prin interceptarea unor convorbiri telefonice, "implicarea unor persoane din structurile militare, respectiv din Serviciul Român de Informații". Transporturile de contabandă în afacerea "Țigăreta I" au avut ca punct de destinație tocmai... Elveția.

ȘANDRU ION, ofițer (r) S.R.I., om al evreilor. În primăvara anului 1998, Ionel Ruse, considerat de acum cheia privatizării Hotelului București, a fost contactat de câțiva oameni de afaceri evrei, cel mai important dintre aceștia fiind **E. Papouchado**, cu cetățenie S.U.A. și israeliană. Papouchado, prin firma sa, RED ȘEA ("Marea Roșie") din Tel Aviv, deține mai multe proprietăți hoteliere operate de lanțul hotelier evreiesc Park Piazza, dintre care unul chiar la Londra. A fost introdus pe lângă Ionel Ruse de către evreii de la *Banca Internațională a Religiiilor*, prin intermediul căreia **Papouchado** derula construcția în București a două mari centre comerciale.

Tot în această perioadă a fost angajat ca jurist la Hotelul București (S.C. București-Turism SA.), colonelul S.R.I. în rezervă **Șandru Ion**, fost șef la Biroul Juridic al Departamentului Securității Statului și apoi al Biroului Juridic al S.R.I.. Pensionat de la S.R.I., acesta a lucrat în 1997-1998 la filiala Lipsani a Bancorex, și abia apoi la Hotelul București. În această postură, în câteva situații, colonelul Șandru a mărturisit că lucrează, sub acoperire, direct cu directorul S.R.I. Mircea Gheordunescu, atât în interesul preluării de către S.R.I. a clădirii I.P.I.U., cât și în interesul privatizării Hotelului București.

În 8 Iulie 1998 a avut loc întâlnirea dintre Pargest SA. și S.C. București-Turism SA. Printre cei prezenți: **Ruse Ionel** (reprezentant Pargest), **Bari Ioan** (director general din partea română) și colonelul **Șandru Ion** jurist, reprezentant al părții române). **Ionel Ruse** a anunțat cu această ocazie următoarele: Pargest SA. a cesionat părțile sociale firmei sale; Scrisoarea de garanție bancară ce va asigura investițiile va fi emisă de

LEUMI Le BANK Israel, sucursala Tel Aviv, iar lanțul hotelier internațional Park Plaza va asigura operarea Hotelului București.

Până la sfârșitul anului, chiar a fost prezentată la S.C. București-Turism SA. o scrisoare de garanție bancară, garantată la rândul ei de o bancă românească: Bancorex, filiala Lipsani, tocmai de unde venise cu transfer juristul Șandru Ion.

Neexistând acordul unor funcționari ai statului român pentru derularea afacerii, funcționarii F.P.S. fiind încă supărați pe **Ionel Ruse** că le-a stricat afacerea și comisioanele privatizării din 1997, la 24.12.1998 apare la București **E. Papouchado** în persoană, cu scopul declarat de a finanța afacerea. Papouchado a fost prezentat de Ruse I. ca "unul dintre cei mai bogați evrei din lume" (sintagmă regăsită peste ani și în gura președintelui F.P.S., Radu Sârbu), care locuiește în cel mai scump cartier din Ierusalim. La data de 24.12.1998, Ruse Ionel împreună cu Papouchado și MP (recent instalat director general al S. C. București-Turism S.A.), s-au deplasat la Fondul Proprietății de Stat, la directorul general de atunci **Gheorghe Ionescu** (zis Bebe), pentru "a analiza blocajul apărut". Acesta, invocând interesul statului român de a desființa afacerea Pargest-București și apoi de a vinde acțiunile deținute la S.C. București-Turism S.A. la cel mai bun preț, îi interzice lui **Mihai Popescu** să semneze actul adițional la contractul de societate mixtă, act adițional care ar fi permis salvarea contractului în defavoarea statului. Argumentația, perfect corectă în conținut, nu a fost însă respectată chiar de către F.P.S., care, în 1999, a scos la vânzare pachetul majoritar de acțiuni deținut la S.C. București-Turism S.A., în condițiile existenței angajării activelor societății către Pargest S.A. Acest fapt a dus la specularea licitației și la vânzarea sub valoare.

ERIC RUDOSH, ex-ambasadorul Ungariei. În octombrie 1998, unul dintre cei mai tineri membri în C.A. al Hotelului București, în vârstă de 26 de ani, lider la tineretul țărănist, aflându-se pe terasa CINA, a afirmat că el ar fi indiferent la privatizarea Hotelului pentru **Ionel Ruse**, dar că ar susține în această privatizare (ca și D. H., colegul său de la conducerea organizației de tineret a P.N.Ț.C.D. sector 2, și reprezentant al statului în A.G.A. la Hotel București) pe **Eric Rudosh** (evreu ungar, ex-ambasador al Ungariei la București), care are cetățenie britanică, și este finanțat de o bancă londoneză. În scurt timp, în decembrie 1998, acest tânăr susținător a fost avansat de **Radu Sârbu** (cu susținerea din umbră a lui D. Adamescu) din administrator, ca director general al S.C. București-Turism SA.

El dobândise în trecutul apropiat foarte mulți bani de la **Eric Rudosh**, atunci când i-a vândut acestuia firma LUXTEN. Evident că tranzacția nu s-a făcut cu numele acestora la vedere. Astfel, patron al Luxten, ca și al AEM Timișoara era un anume **Zoltan Bosormeny**, pion al lui Rudosh. Ingineria s-a bazat pe relația cu primarul capitalei **Viorel Lis**, pe linie de partid. Firma LUXTEN a fost mai întâi creată, pe numele unor apropiați, după care au înzestrat-o cu un contract beton privind iluminatul întregii capitale a României. A urmat apoi negocierea cu **Eric Rudosh** și vânzarea LUXTEN-ului pentru 100.000 USD. Plecând de la această trambulină, afaceriștii unguri ai lui **Rudosh** au acaparat în prezent aproape tot iluminatul public din România, prin instalarea lui **Silviu Boghiu** (fost angajat la LUXTEN) ca director pe la RENEL, CONEL, S.C Electrica SA. și mai recent la Transelectrica SA.

Printre afacerile aranjate de evreul ungar **Eric Rudosh**, și deloc cunoscute presei, sunt și acelea încheiate cu Ministerul Sănătății român în perioada cât ministru a fost un U.D.M.R.-ist, Barany, în defavoarea unor potențiali parteneri americani ai Ministerului Sănătății.

Alt susținător al lui **Eric Rudosh** a fost și **Mihai Comănescu**. Acesta, membru P.N.Ț.-C.D. sector 3 București, a fost director de imagine al lui **Radu Sârbu** în campania electorală din 2000. Ulterior vizitei lui Sârbu la Budapesta, vizită ce a stat la baza afacerii POLUS de la Cluj, Mihai Comănescu a urmat la Budapesta, în Ungaria, un "curs de diplomați" de 6 luni, în 1998. Conducerea țărănistă de la S.C. București-Turism SA., în 1999 l-a prezentat unor lideri sindicali pe **Eric Rudosh** ca pe un bun prieten ce dorește să cumpere *Hotelul București*. După cum se va vedea, privatizarea Hotelului București a fost legată, la un moment dat, de lanțul hotelier maghiar *Danubius Hotels Group*.

Până la data primei licitații a F.P.S. pentru S.C. București-Turism SA., respectiv 11 Noiembrie 1999, tratativele secrete și aranjamentele pentru preluarea Hotelului București nu se încheiaseră, așa că "investitorii" evrei nu au fost pregătiți. Participarea afaceristului român **George Copos**, prin firma Ana Hotels, la această licitație, considerată însă nula de F.P.S. (la comandă), i-au determinat pe **Ruse Ionel** și pe mai noii și falșii săi prieteni evrei să-și finalizeze acordurile.

De la începutul toamnei anului 1999 începuseră la Hotelul București întâlnirile secrete dintre israelianca **Tonya Halperin** și **Ruse Ionel**, concomitent cu întâlnirile dintre **Ruse Ionel** și israelianul **Alex Bittner**.

Tonya Halperin, cetățean israelian și colaborator **Mossad**, locuia și mai locuiește la Hotelul Apartamente din cadrul Complexului Hotelier București, de dinainte de anul 1989. Soțul acesteia (Moshe) reprezintă (neoficial?) în România interesele marii companii israeliene Elbit System, el fiind indicat ca artizan al asocierii frauduloase a *ELBIT-Israel* cu *AEROSTAR* Bacău, caz instrumentat de Parchet.

Halperin este coproprietară cu Eliahu Rasin la S. C. Hotel Opera & Central S.A., iar Rasin mai deține, singur, și *Hotelul Sinaia* din Sinaia, unde l-a numit administrator, ca și la hotelurile Opera, Central și vremelnic la Hotelul București (din capitală), pe **Marian Scharz**, ofițer (r) în securitatea israeliană. Sediul tratativelor dintre **Ruse Ionel** și **Alex Bittner** era la restaurantul chinezesc al lui **Bittner**, Dragon House, din str. Piața Amzei nr.1. Bittner l-a convins pe Ruse că poate avea încredere în **Tonya Halperin** și în cel recomandat de aceasta, în **Eliahu Rasin**, iar el, Bittner, își va folosi propriile relații în structurile statului român pentru a asigura succesul afacerii. La una dintre aceste discuții, spre surprinderea lui Ruse, a participat chiar **Cătălin Harnagea**, director S.I.E.

Babonea cel Mare. Odată cu demararea negocierilor și intrarea în linie dreaptă a privatizării, Alex Bittner vorbind cu prietenul său, **Radu Sârbu**, a determinat numirea lui **Ion (Jean) Babonea** în calitatea de reprezentant al statului român (al F.P.S. în A.G.A. de) la S. C. București-Turism S.A.. Babonea era, însă, totodată artizanul privatizărilor ilegale de la *Neptun-Olimp*, semnatar al contractului fraudulos al B.T.T.

pentru Hotelul Forum - Costinești, și instalat tot ca reprezentant F.P.S. la Poiana Brașov. La B.T.T. (instalat ca peste tot de Ștefan Grigorescu, mâna dreaptă a lui Radu Sârbu din F.P.S.), a făcut jocurile împreună cu Vâclea. Anchetat de Poliție și de către Ministerul Turismului, președintele S.C. Poiana Brașov S.A., Cristian Madussi, a declarat că firma *SC Lipsca 2000*, careia i s-a dat ilegal *Hotelul Piatra Arsă*, "a fost adusă de Babonea". Ori această firmă este una dintre cele peste 25 de firme din România ale israelianului Alexandru Bittner, auto-declarat prieten al șefului adjunct al S.R.I., Mircea Gheordunescu.

Jean Babonea, administrator unic al *DELFINCOM s.a.* (fostele Alimentara) a înstrăinat până în anul 2000 aproape toate activele statului de la *Delfincom* către una din firmele lui Bittner, *Lipsca Investment*, care acum închiriaza aceste spații. Aceiași firmă deține fosta Textila 2. Despre Babonea s-a spus că ar avea proprietăți și conturi la Budapesta, sau în Cehia. I s-ar fi promis lui și grupului său (în frunte cu Radu Sârbu?) suma de 1 milion USD odată cu privatizarea Hotelului București (ne-a mărturisit-o chiar nouă). După acești bani a alergat probabil la sfârșitul lui noiembrie și începutul lui decembrie 2000 Eli Rasin, când s-a încheiat afacerea și transferul de proprietate al Hotelului București de la statul român către firma controlată de el.

Cu totalul concurs și sprijin al lui Bittner, în Noiembrie 1999 s-a semnat un Partnership agreement între Ionel Ruse și un reprezentant al off-shore-ului cipriot Desca (deținut de Eliahu Rasin). Principale clauze:

- La privatizarea *S.C. București-Turism S.A.* se va participa cu firma *NONI VOIAJ s.r.l.*, a lui Ruse Ionel, care cesionează 50% din capitalul social al acesteia off-shore-ului adus de Rasin, *DESCA INVESTMENT ltd*, creat în mai 1999 în Limasol-Cipru.
- Prețul adjudecat al licitației va fi plătit de către fiecare asociat în mod egal. Neplata cotei de preț (50% din suma adjudecată) de către Ruse Ionel cu două săptămâni înainte de termenul scadent al contractului (04.04.2000), va conduce la preluarea acestei obligații de către celălalt partener, iar Ruse Ionel va ceda părțile sale sociale (50% din firma *Noni Voiaj*), primind în schimb suma de 2,5 milioane USD. (NICI PANA ÎN PREZENT NU A PRIMIT VREUN BAN, ISRAELIENII NEONORÂNDU-ȘI ANGAJAMENTELE.)

Un important eveniment a fost semnificativ pentru desfășurarea scenariului acestei privatizări. De la mijlocul anului 1999 colonelul S.R.I. (r) Șandru Ion (om al directorului S.R.I. Mircea Gheordunescu), a părăsit *S. C. București-Turism S.A.*, încadrându-se ca jurist ("consilier expert") la *Banca Internațională a Religiiilor*, pe urmele afacerilor lui Ionel Ruse. Aici se afla depus capitalul social al societății mixte create cu *S.C. București-Turism S.A.*, și, în general, prin aceasta bancă și-a derulat mai toate afacerile, unele dintre ele fiind la un moment dat apreciate ca frauduloase. În același timp în care lucra la B.I.R., Șandru era angajat drept consilier și la *Sitraco Center*, la Eliahu Rasin, fapt pe care Ruse nu îl cunoștea.

În ultima parte a anului 1999 Șandru Ion a insistat pe lângă liderii sindicali de la *Hotel București* să sprijine privatizarea hotelului cu un grup de evrei americani (firma *Midway Trading*, pe care el ar sprijini-o și pentru privatizări din sistemul petrolier românesc). Imediat după câștigarea licitației și încheierea contractului de vânzare-cumpărare, Ruse Ionel a părăsit țara pe direcția Elveția pentru a-și aranja finanțarea

necesară achitării la F.P.S. a părții sale din prețul acțiunilor *Hotelului București*. Nu a mai apucat să își finalizeze afacerea. **Șandru Ion** reactivase în decembrie 1999, semnând ca "șef oficiu juridic" al *Băncii Internaționale a Religiilor*, o mai veche plângere penală împotriva lui **Ruse**, pentru o datorie aproape stinsă în fapt. Aceasta a condus la arestarea sa în Elveția, fiind apoi transferat în arestul Poliției Române (după doi ani de arest a fost găsit nevinovat de către instanța penală), în momentul arestării sale, Ruse nu mai era necesar! Scopul fusese atins: alți potențiali candidați la licitația F.P.S. fuseseră îndepărtați prin sperietoarea cu contractul Pargest (în Dosarul de Prezentare) și prezența firmei lui Ruse la licitație. Pachetul de acțiuni a fost preluat de la statul român mult sub prețul real, iar Ruse trebuia ținut acum la distanță pentru a nu periclita afacerea.

După arestarea lui **Ruse**, **Eliahu Rasin** a procedat la eliminarea acestuia din firma *NONI VOIAJ*, off-shore-ul cipriot Desca Investment Ltd. preluând 100% din capitalul social al acesteia, adică, indirect, 66,18% din S.C. București-Turism S.A. (Hotelul București), fără acordul lui Ruse, și încălcându-se astfel Partner-Ship-ul din noiembrie 1999. Totodată, Eli Rasin a schimbat numele firmei în *DOMINO INTERNATIONAL HOTELS*.

În perioada 12-24 decembrie 1999, după adjudecarea licitației de către *NONI-VOIAJ s.r.l.*, autorul acestor rânduri a fost prezent la ședința comisiei de negociere din cadrul F.P.S. Cu această ocazie i s-a relatat de către **Eliahu Rasin**, participant la negocieri ca viitor proprietar, că Hotelul București va fi integrat în lanțul hotelier ungar *Danubius Hotes Group*. De altfel, prin adresa nr. 7950/04.04.2000 depusă la F.P.S. "în atenția dlui **Radu Sârbu**" de către **Eliahu Rasin** în numele Noni Voiaj s.r.l., se spune: "ați propus să analizăm și posibilitatea transferului contractului (de cumpărare a Hotelului București) către o societate străină de specialitate, DANUBIUS HOTELS RT din grupul CP HOLDINGS LTD.-UK.". Rezultă că **Radu Sârbu** i-a propus la un moment dat lui **Rasin** să cedeze contractul către alt grup de evrei (unguri) cu centrul afacerilor în Marea Britanie (implicați **Eric Rudosh**, **Bernard Shraer**).

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU VIZITELE OFICIALE ÎN ISRAEL!?

"Noi am verificat!... Nu noi, ci organe competente (nu vreau să nominalizez), și foarte competente ale statului au verificat. Uite, S.R.I.-ul, ca să nu ne mai ascundem după degete! Da, S.R.I.-ul! Și președintele Statului (**Emil Constantinescu**) a fost interpellat în Israel de acest mare om de afaceri... Da! Este unul din cei mai bogați oameni din lume. Miliardar în dolari, nu în datorii. Și a trimis această firmă (Noni-Voiaj s.r.l.), iar reprezentantul lor în România suntăștia de la Sitraco Center (israelianul **Eli Rasin**)."

Astfel prezenta privatizarea Hotelului □București, la 6.03.2000, **Jean Babonea**, omul lui **Radu Sârbu** și reprezentant al F.P.S. în A.G.A. de la București-Turism. Dar iată ce declara chiar **Radu Sârbu** la sfârșitul anului 2000 (ambele declarații sunt înregistrate audio):

"(Alin) Giurgiu îmi spune: «Nu dom'le, Noni Voiaj a fost cumpărată de o firmă evreiască!» Și, într-adevăr. În 3 Ianuarie 2000, când am ajuns în Israel, cu președintele Constantinescu, în Tel Aviv, la întâlnirea cu oamenii de afaceri, mă întâlnesc cu **Eli Rasin**, care m-a interpellat în plen, și a zis: «Noi vrem să facem afaceri în România, dar uite cum e cu F.P.S.-ul» - chestie pe care eu am înghițit-o - și că "Noi vrem să cumpărăm!". Omul era cunoscut și cu recomandări de la ambasador și de la atașatul economic de la ambasadă." [În prezent **Rasin** este inculpat în România, dar s-a sustras cercetării penale și, în prezent, procesului penal, fiind ascuns în Israel.]

Dacă vizita oficială în Israel din ianuarie 2000, a președintelui **Emil Constantinescu** a fost exploatată de afaceriștii veroși pentru a practica cel mai ordinar șantaj și trafic de influență în scopul menținerii unei privatizări ce fraudează statul român, să ne mai mire prezența lui **Sorin Beraru** și a lui **Shimon Naor** (inculpați penal în România) la întâlnirea cu primul ministru Adrian Năstase, pentru a-i bate acestuia cu pumnul în masă: " Vezi că nu suntem singuri? Vezi că și noi suntem Israelul!". Sau putem spune, mai degrabă, că Israelul acceptă și promovează o politică de rapt economic asupra României.

CU CE BANI AU PLĂTIT ISRAELIENII?

Cele mai multe informații în acest sens au apărut cu ocazia efectuării Raportului de Expertiză Contabilă Judiciară din dosarul de cercetare penală nr. 00161/2001 al I.G.P., ce a stat la baza dosarului penal nr. 3422/P/2002 pe rol la Tribunalul București, Secția a II-a Penală, Completul I, termen 13.03.2003. Astfel, la data de 10.03.2000 între firma *DESCA INVESTMENTS Ltd.* (off-shore-ul cipriot) în calitate de "împrumutător" și S.C. Noni Voiaj Impex s.r.l., în calitate de "împrumutat" a fost încheiat un Contract de Credit pentru suma totală de 30.000.000. USD (în timp ce DESCAs, totuși, era acționar în NONI VOIAJ), într-adevăr aceasta ar fi fost suma care ar fi încasat-o statul român, dacă prețul ar fi fost plătit la sfârșitul lui aprilie 1999, sau dacă Radu Sârbu nu ar fi "uitat" să consolideze prețul în lei atunci când a semnat în 5.12.2000 Actul Adițional (total ilegal și în afara mandatului său) la contractul de privatizare al societății S.C. București-Turism S.A.

Totuși, până la data 08.12.2000, acest contract de credit nu a funcționat, deoarece firma (off-shore cipriot) Desca Ltd., la rândul său a încercat să obțină un credit de la *Leumi Le Bank* Tel Aviv - Israel, dar nu avea cu ce să garanteze acest credit. Posibilitatea s-a ivit însă prin bunăvoință lui Radu Sârbu, a lui Mihai Comănescu (director general la S.C. București-Turism S.A.) și a complicilor lor de la *Hotelul București*, respectiv echipa directoarei economice.

În acest scop a fost necesară înlăturarea din societate a directorului general adjunct **Stegaru Corneliu**, care deținea în original, în safe-ul din biroul său titlurile de proprietate asupra terenurilor societății București-Turism S.A.. Acestea i-au fost cerute de **Mihai Comănescu**, dar nu le-a putut obține, în noaptea de 30 Noiembrie 2000 ("noapte a strigoilor" în tradiția românească) **Mihai Comănescu** și acoliții săi au pătruns cu ajutorul a trei firme de body-guarzi (DeltaForce, V.V.T. și Dragon Star) peste **Stegaru Corneliu**, în biroul acestuia de la *Hotel București*, și l-au evacuat forțat, în acest sens fiind folosiți și unii lideri sindicali iresponsabili. În zilele următoare,

conform mărturiei participanților, au fost căutate cu înfrigurare titlurile de proprietate, fiind finalmente găsite și preluate din safe-ul acestuia. Peste câteva zile, o inspecție a Departamentului de Control al Guvernului (condus la acea dată de secretar de stat **Ovidiu Grecea**) inspecție efectuată prin inspectorul **Victor Vasiliev**, constată că titlurile nu se află nicăieri în societate și se întocmește în acest sens procesul-verbal nr.10361/12.12.2000.

După obținerea titlurilor de proprietate ale S.C. București-Turism S.A. de către infractori, persoanele interesate au cunoscut că se pot demara procedurile necesare și plăti comisioanele aferente. Fostul șofer de la F.P.S. al lui Radu Sârbu ar fi declarat ziaristului A.B. de la ziarul Adevărul că a participat la mai multe întâlniri, în pădurea Băneasa, între Radu Sârbu și Eliahu Rasin, și că, la un moment dat, Radu Sârbu a primit o servietă plină de bani, "ca în filme". Totuși acest șofer refuză să fie martor, chiar dacă A.B. l-a înregistrat audio. (Nu s-a putut stabili data întâlnirii din "pădurea Băneasa", chiar la începutul lunii decembrie 2000.)

Oricum, total ilegal, așa cum se arată și în Rechizitoriul Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, la 05 Decembrie 2000, Radu Sârbu semnează un Act Adițional la contractul de privatizare al S.C. București-Turism S.A., înviind astfel o tranzacție moartă ("rezoluționată") și dând posibilitate evreilor să plătească în 15 zile. La data de 08 Decembrie 2000, Domino International (fostă Noni Voiaj Impex s.r.l), prin Desca-Cipru, respectiv **Eli Rasin**, obține de la *Leumi Le Bank* - Tel Aviv un credit de 25.000.000 USD, garantând creditul cu acțiunile ce nu le dobândise încă de la statul român (încălcând astfel contractul de privatizare care prevede că acțiunile sunt libere de orice sarcini, până la data transferului acestora), și cu titlurile de proprietate ale S.C. București-Turism S.A. (documentele obținute de Comănescu în jurul datei de 01.12.2000 din biroul directorului general adjunct, evacuat forțat).

În aceeași zi, contul firmei Domino International, deschis la *ALPHA BANK ROMÂNIA* a fost alimentat prin două ordine cu suma de 21.352.747 de dolari americani, în aceeași zi *Domino International Hotels s.r.l.* varsă către Fondul Proprietății de Stat suma de 540.863.367.717 lei, în fapt suma cu care a cumpărat Complexul Hotelier București și anexele sale (Hotel Apartamente: 174 de apartamente + 20 de birouri; Hotelul București: 369 de camere duble, 46 camere single, 24 de apartamente, 7 garsoniere; Complex Restaurant Cina; laborator de cofetărie + Cofetăria București, Piscina București etc.).

Față de suma de 21,352 milioane USD (dolari americani) virată de către Domino (Noni Voiaj) statului român în 08 decembrie 2000 (în contul F.P.S.), în baza creditului obținut la banca *Leumi*, în zilele de 13 și 20 decembrie 2000 s-a mai alimentat contul Domino (Noni Voiaj) cu 510.000 USD, apoi în 5 și 7 februarie 2001 cu încă 2.941.000 USD. Aceste ultime două sume, cca. 3,4 milioane USD nu își regăsesc o destinație în plățile către statul român pentru preluarea *Hotelului București*, dar sunt acoperitoare pentru comisioanele acordate. S-a aflat că Eliahu Rasin, "pentru a putea demara o mare afacere", a căutat cu disperare un împrumut de 1,5 milioane USD înainte de 5 decembrie 2000, dată la care Sârbu a semnat Actul Adițional.

Faptul ca **Eliahu Rasin** și-a recuperat banii pe care i-a acordat drept comision este dovedit cu prisosință de către Raportul de Expertiză Contabilă Judiciară din dosarul penal: "Asociatul unic al S.C. *Domino International Hotels s.r.l.*, care este tot numitul

Eliahu Rasin, emite o Hotărâre prin care, începând cu data de 20.12.2000 persoanele împuternicite să semneze în numele și pentru societate pentru cont BBB 2511.01.3593672 deschis la ALPHA BANK Sucursala Unirea, sunt **Dan Zătreanu** și **Daniela Androanche**". [Soțul acesteia ar fi fost cândva agent acoperit al serviciilor speciale ale Ministerului de Interne. Când S.R.I. a aflat poziția sa în cadrul U.M. 0692, acesta și-a luat transferul grabnic la o firmă privată... Oricum, **Eliahu Rasin** nu a fost de găsit, motiv pentru care procesul penal privind privatizarea Hotelului București s-a amânat pentru 6 luni, până în septembrie 2003.]

Cităm ad-literam din Raportul de Expertiză Contabilă: "Din acest cont [al *DOMINO INTERNATIONAL* de la Alpha Banck] au fost efectuate virări de sume:

2.747.530 USD și 175.380 USD la *BANK LEUMI*, sucursala din Londra, în contul *MONILEN ENTREPRISES LTD*, invocându-se contractul de comision (?) nr. 1230/30.12.1999, încheiat între S.C Noni Voiaj s.r.l., reprezenta de **Eliahu Rasin** și Monilen Entreprises Ltd. reprezentată de Daniela Andronache (omul de încredere al lui Eliahu Rasin, totodată secretara sa la *SITRACO CENTER*). Conform acestui Contract, *MONILEN ENTREPRISES LTD*. s-a obligat să acorde asistență în afaceri *S.C. NONI VOIAJ S.R.L.* în vederea achiziționării acestui pachet majoritar de acțiuni ale *S.C. București-Turism S.A.* Acest contract este practic fără obiect [se arată în Raportul de expertiză], deoarece s-a încheiat ulterior adjudecării licitației de către *S.C..NONI VOIAJ IMPORT EXPORT S.R.L.*, conferind o aparentă legalitate transferului extern a sumei de 2.920.000 USD". Firma *Monilen Entreprises Ltd.* este un off-shore cipriot creat de către Eli Rasin în 1997 în Cipru, împreună cu alți evrei, cu care controlează majoritatea afacerilor sale din România.

În decembrie 2000, reprezentanții "noului proprietar" al *Hotelului București*, prezentau într-o "ședință cu salariații" lanțul hotelier care va opera Hotelul, anume lanțul hotelier Park Platza, același pe care îl anunțase și **Ionel Ruse** în 1998. Acești "noi proprietari", întrebați de salariați cine sunt proprietarii off-shore-ului Desca Investment Ltd. au răspuns astfel:

- 40% Europa-Israel Group (S.U.A. ?),
- 40% Red Sea (Israel) și
- 20% A.R.A. Ltd.

Regăsim în această structură firma lui **E.Papouchado**, *Red Sea*. Acesta este însă partenerul de afaceri al **israelianului Motti Zisser**, realizând în mod curent investiții comune.

Comunicatul de presă al firmei *DOMINO* din 14 martie 2001 prezintă însă o nouă situație: off-shore-ul Desca a vândut afacerea (Hotelul București) unei firme olandeze (*BEA Hotels BV*) deținută în totalitate de firma *Elscent Ltd-Israel* (controlată de **Motti Zisser**), prin firma *Elbit Medical Imaging Ltd.* Alt subsidiar al *Elbit Medical*, firma *Piazza Centers (Europe) BV* ar deține 11 mall-uri în Ungaria și alte 15 "proiecte" în Europa centrală și răsăriteană (printre care și în orașele București, Timișoara, Brașov). Același comunicat arăta că Hotelul București va fi transformat în hotel de lux. la nivelul de 5 stele internaționale, urmând a fi renovat. În sfârșitul comunicatului se

arăta că Elscint Ltd. este la curent cu faptul că Hotelul București este a doua casă pentru membrii Parlamentului Român.

De când s-a privatizat, *Hotelul București* a fost formal plasat de la un proprietar la altul. Așa cum am arătat, folosindu-se de interpretarea abuzivă a uneia dintre clauzele actului numit Partnership Agreement, **Eliahu Rasin**, artizanul privatizării Hotelului București, a procedat la sfârșitul anului 2000 la eliminarea lui **Ionel Ruse** din firma NONI VOIAJ, off-shore-ul lui Rasin, *DESCA INVESTMENT Ltd*, preluând 100% din capitalul social al acesteia, adică 66,18% din S.C București-Turism SA. Totodată el a și schimbat numele firmei în *DOMINO INTERNATIONAL s.r.l.*

În martie 2001, Rasin a vândut însă afacerea, capitalul social al *DOMINO/NONI VOIAJ* fiind integral preluat de la Desca-Cipru de către Bea Hotels -Olanda pentru 27 milioane dolari. Rezultă că din această speculație Rasin a obținut rapid un profit de minim opt milioane dolari, pe seama statului român.

La rândul său, **Ionel Ruse** se afla în acel moment în imposibilitatea de a-și apăra drepturile, fiind arestat în urma unei sesizări a Băncii Internaționale a Religiilor, semnată de șeful Biroului Juridic al băncii, **Ion Șandru**, așa cum am arătat. Mandatarul lui **Ruse**, **Domnica Koszler**, revendicând dreptul lui **Ionel Ruse** asupra a jumătate din pachetul majoritar de acțiuni al Hotelului București, reușește să obțină la 5 August 2001 o sentință a Tribunalului Municipiului București (dosar 5871/2001, Secția a III-a civilă) prin care se dispune sechestrarea bunurilor mobile ale firmei *Domino* de la *S.C. București-Turism S.A.* (pachetul de acțiuni) până la definitivarea cauzei. Aceasta face ca Registrul Comerțului Român să blocheze orice înregistrare (tranzacție) privind acțiunile Hotelului București, dar inventivitatea israelienilor se dovedește și diabolică și infrațională. Ce fac patronii israelieni în această situație?

La 30 August 2001 (înregistrând însă documentul în secret la S.C. București-Turism S.A., sub nr. 8369/ 30.09.2001) israelienii semnează (prin Dan Zătreanu în numele firmei *DOMINO*) cu banca *LEUMI LE ISRAEL* din Tel Aviv un "Contract de Garanție și Gaj pe Acțiuni", invocând actualizarea (?) "contractului de împrumut" de 25 milioane dolari din data de 8 decembrie 2000, punând astfel pachetul majoritar de acțiuni al *Hotelului București* la dispoziția băncii israeliene și sfidând sentința instanțelor românești anterioară cu aproape o lună perfectării contractului, dar și sechestrul penal instituit asupra acțiunilor de către organele de anchetă penală din România. Mai mult ei majorează creditul de la 25 milioane de dolari, la 30 de milioane, pentru a mai storce 5 milioane de dolari din "afacerea Hotel București".

Toate aceste fapte demonstrează că pe fondul contestării în instanță a privatizării *Hotelului București*, și a începerii urmăririi penale față de cei implicați în privatizare recent punându-se chiar sechestrul asiguratoriu pe averea acestora (de fapt numai pe un apartament al lui **Radu Sârbu**) se fac nestingherit felurite manevre și inginerii pentru ca Statul Român să nu-și mai poată recâștiga drepturile legitime, eventual să nu mai poată recupera Hotelul, sau să recupereze o epavă din care s-a stors tot și s-a vândut tot (ceea s-a și întâmplat în perioada decembrie 2002 - martie 2003).

Faptul că, imediat după privatizare, *Hotelul București* a fost vândut și revândut nu mai poate fi negat, un comunicat pe internet al *Elscint-Israel* de la începutul anului 2001 arată chiar că firma a plătit 27 milioane de dolari pe pachetul majoritar al *S.C.*

București-Turism S.A., (asta în timp ce statul român încasase doar 21 de milioane USD). Surse din Tel Aviv ne-au confirmat că pe 16.10.2001, s-au semnat alte "acte de vânzare" (sau de "transfer") a societății, prin noi inginerii economice, unul dintre semnatarii fiind chiar **Motti Zisser**, acționar semnificativ și la Europa-Israel Group (cu care controlează, de fapt, 10% din Banca Leumi Le Tel Aviv, băgată până peste cap în afacere).

Luni 22 octombrie 2001, la Hotelul București a avut loc un "consiliu de conducere" organizat ad-hoc de către **Motti Zisser**. Scopul acestei ședințe a fost acela al unei "repetiții generale" pentru Consiliul de Administrație ce a avut loc la Londra, joi 25 Octombrie 2001. În afară de schimbarea managementului românesc cu managementul Park Plaza, pe ordinea de zi a întrunirii de la Londra s-a aflat adoptarea deciziilor de majorare de capital la *S.C. București-Turism S.A.* cu cea. 1-1,5 milioane USD. Acest fapt trebuia să conducă în final la situația ca, "controversatul" pachet majoritar de acțiuni, preluat infracțional de la statul român (F.P.S.) de către firma *DOMINO INTERNATIONAL (NONI VOIAJ)* să devină peste noapte nemajoritar. La rândul ei, această strategie a fost generată de posibilitatea ca privatizarea să se anuleze în instanța penală sau comercială, cele peste 1.450.000 acțiuni să se întoarcă la Statul Român, iar afacerea să fie pierdută din mână.

În prezent, a fost redeschisă problema majorării de capital, invocându-se necesitatea investiției asumată prin contractul de privatizare (4106/1999) de un milion USD pentru "ameliorarea condițiilor de mediu", dar socotelile le-au fost date peste cap de noua lege a valorilor imobiliare 525/2002.

Astfel, a fost adoptată majorarea capitalului social prin Hotărârea Adunării Generale Extraordinare a Acționarilor de la *S.C. București-Turism S.A.* din 9 Octombrie 2002, ce a fost adoptată cu încălcarea legii, neefectuându-se prealabila introducere în capitalul social a terenurilor societății, prin emisiune de acțiuni în favoarea Statului Român, terenuri pentru care s-a obținut certificatul de proprietate încă din anul 1994.

Legea Privatizării (O.U.G. 88/1997), art. 32.2, - punct 3: "în cazul în care eliberarea certificatului de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor nu a fost urmată, anterior privatizării, de majorarea corespunzătoare a capitalului social, sau dacă certificatul se eliberează după privatizare, capitalul social se majorează de drept cu valoarea terenurilor, care va fi considerată aport în natură al statului..., în schimbul căreia se vor emite acțiuni suplimentare ce vor reveni de drept instituției publice implicate".

Hotărâre de Guvern nr.577/2002 (Normele Metodologice de aplicare a O.U.G. 88/1997 privind privatizarea) art.142, punct b: "După primirea certificatului de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor, în adunarea generală a acționarilor se aprobă majorarea capitalului social cu valoarea terenului".

Actualii administratori evrei ai *S.C. București-Turism S.A.* nici nu se gândesc însă să respecte și să aplice legea, deoarece transformarea valorii a circa 20.000 m2 suprafață a terenurilor de incintă în acțiuni ale statului român ar dărâma controlul israelienilor asupra *Hotelului București*, situație similară celei de la Tepro Iași, când proprietarii cehi au pierdut poziția majoritară și controlul societății românești, fără a mai recupera nici sumele cu care cumpărase de la stat primul pachet de acțiuni. Că evreii știu să își

vadă interesul, aproape că nici nu îi putem condamna, deși încalcă legea și prejudiciază statul român, ceea ce rămâne de neiertat este însă poziția responsabililor români, a funcționarilor statului, care închid ochii cu bună știință, până la cel mai înalt nivel, dând cu piciorul unei proprietăți de cel puțin 10 milioane de dolari (valoare de piață minimă a 20.000 de m², teren în plin centrul capitalei, pe Calea Victoriei nr. 63-81). În numărul viitor vom reveni cu detalii uluitoare privind corupția de la cel mai înalt nivel în stat legal de acest aspect, precum și de mușamalizarea cazului Hotel București.

În octombrie 2002, administratorii israelieni de la Hotelul București (S.C. București-Turism S.A.) nu au respectat nici Legea Valorilor Mobiliare (525/2002, privind aprobarea O.U.G.28/2002), deoarece "Raportul de actualizarea valorii imobilizate" trebuia efectuat (conform punctului 6 al art. 116) al legii, astfel: "La actualizarea valorii activelor imobilizate se vor lua în calcul:

- rata inflației înregistrată între data ultimei lor evaluări sau actualizări și data convocării adunării generale a acționarilor de majorare a capitalului social, precum și
- valoarea de piață a bunurilor respective"

"Raportul de actualizarea a valoni imobilizate" adoptat de patronii israelieni, în folos propriu, la adunarea generală a acționarilor de la S.C. București-Turism S.A. pentru efectuarea majorării de capital în octombrie 2002 stabilește valoarea unei acțiuni la 130.207 lei, adică total valoare (la 2.200.000 acțiuni), cca. 290 miliarde lei. Situația este flagrantă, deoarece valoarea de piață a întregului patrimoniu al S. C. București-Turism S.A. a fost stabilită de către Fondul Proprietății de Stat la 1.000 miliarde lei, când a scos la vânzare acțiunile ce le deținea, în anul 1999, adică la peste 20 dolari/acțiune.

În aceste condiții apar ca nereale/eronate/false valorile stabilite pentru o acțiune la S.C. București-Turism S.A. de către A.G.E.A. din 09.10.2002 (130.207 lei/acțiune, circa 4 dolari pe acțiune) în favoarea acționarului majoritar (Domino International Hotels s.r.l.), pentru ca acesta să obțină cât mai multe acțiuni pentru o cât mai mică sumă (echivalentul a un milion USD la data majorării de capital).

Israelienii care au determinat adoptarea Hotărârii A.G.E.A din 09.10.2002, invocă necesitatea acestei emisii de acțiuni "în vederea îndeplinirii de către acționarul majoritar al societății, respectiv Societatea Comercială *DOMINO INTERNATIONAL HOTELS s.r.l.* a obligațiilor asumate prin contractul de privatizare nr. 4106/24.12.1999", dar, în prezent, acest contract face obiectul Dosarului Penal 3422/2002 pe rolul Tribunalului București-Secția a II-a Penală, Completul 1 (inculpați **Radu Sârbu** și israelienii **Eliahu Rasin** și **Robert Badner**, actualmente administrator la *Eurom Bank*, fosta Bancă Dacia Felix), Rechizitoriul Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, cerând anularea contractului de privatizare 4106/24.12.1999 (invocat în convocarea A.G.E.A.) și confiscarea pachetului majoritar de acțiuni de la S.C. București-Turism S.A., deținut pe moment de S.C. *Domino International Hotels s.r.l.* În acest context (al anulării privatizării, cerută de Parchetul General), majorarea de capital adoptată prin Hotărârea A.G.E.A. din 09.10.2002 reprezintă o inginerie menită să mențină controlul asupra S.C. București-Turism S.A. de către firma israeliană care a beneficiat de o privatizare frauduloasă.

- În cursul anilor 2001-2002 la *Hotelul București*, aflat deja în proprietatea israelienilor de la Elbit Medical (Elscint) au apărut o serie de persoane care nu pot să nu trezească interesul serviciilor de informații românești:

- **Ilan Rogenstein**, adevăratul director economic al Hotelului București sub israelieni, "noua eminență" cenușie, tânără, a Mossad. Deși "oficial" (cu contract) Ilan apare în *S.C. București-Turism S.A.*, odată cu perfectarea contractului de management cu Park Plaza de la sfârșitul anului 2001, acest individ a rămas (nejustificat!) ca salariat în *Hotel București* până în prezent, deși "contractul de management" a fost întrerupt din octombrie 2002. Deși "oficial" acesta a apărut la Hotel București la sfârșitul anului 2001, în posesia ziarului Adevărul se află fotografiile de la conferința de presă din martie 2001 a noilor proprietari de la Hotelul București, în care apare și **Ilan Rogenstein**.

- **Marian Schwartz** a intrat în primul Consiliu de Administrație "privat" al Hotelului București, fiind ofițer (r) al serviciilor de informații din Israel Shin Beth, în prezent simplu colaborator Mossad, aflându-se sub ordinele **Tonyei Halperin** și apropiații acesteia.

- **Tonya Halperin**, în solda Mossad, locuiește la Hotel Apartamente.

- **A. Libermann**, locuiește din partea *ELBIT*-Israel la Hotel Apartamente vis-à-vis de sediul S.R.I.. Poate cea mai importantă activare a Mossad. S-a deplasat în România la comanda lui MZ, a fost cazat la Apartamente *Hotel București* din ordinul **Raselei Lavin** și are principala misiune de salva contractele *Elbit* în România. O "delegație" compusă din Rasela Lavin și alți israelieni au vizitat Hotelul București în august 2001. Cu această ocazie, de pe terasa Hotelului a fost îndelung filmat sediul S.R.I., "clădirea I.P.I.U.", comentându-se că acolo este "secret service", "securitatea", "the S.R.I.". Tot în aceeași zi a fost înconjurată "clădirea I.P.I.U." de către delegația israeliană.

Prelucrare dupa site-ul
<http://www.homepagez.com/dezvaluiri/index.html>

de

www.misiune-ortodoxa.ro
2006